

Zomer in het Duincafé

www.boekerij.nl

Debbie Johnson

Zomer in het Duincafé

In het Duincafé worden problemen opgelost,
vriendschappen gesmeed en liefdes gevonden

ISBN 978-90-225-8619-8
ISBN 978-94-023-1253-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Summer at the Comfort Food Cafe*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 Debbie Johnson
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

KOK GEZOCHT – VOOR TROOSTRIJKE MAALTIJDEN

Voor het zomerseizoen zoeken we een kok voor ons drukbezochte strandcafé. Het werk omvat ook bestellingen opnemen en serveren. Onze gedroomde kandidaat is van nature vriendelijk, kan een ei koken, houdt van een praatje en heeft een sterk ontwikkeld empathisch vermogen. Gevoel voor humor is een absolute vereiste. De enige gevraagde ervaring is levenservaring, gecombineerd met fatsoenlijke kookkunsten. Het salaris is erbarmelijk, maar de baan is inclusief zes weken gratis verblijf in een luxe vakantiehuis in een kindvriendelijke omgeving aan de Jura-kust, met gebruik van zwembad, spelletjesruimte en speeltuin. Kinderen, honden, katten, cavia's en verweesde vrijgezelle tantes zijn van harte welkom. Sollicitatieformulier onnodig. Als je belangstelling hebt, schrijf ons dan een brief vanuit je hart waarin je uitlegt waarom je de geschikte kandidaat voor deze baan bent. Stuur je essay aan Cherie Moon, Duincafé, Willington Hill, bij Budbury, Dorset.

2

Beste Cherie,

Hierbij wil ik regeren op de vacature voor kok in het Duincafé in Dorset.

Dit is mijn zesde poging om deze brief te schrijven. Al mijn eerdere probeersels liggen inmiddels als natte verfrommelde proppen op de grond rondom de vuilnisbak – ik kan geloof ik even slecht mikken als schrijven. Ik heb met mezelf afgesproken dat dit mijn definitieve poging is, ongeacht hoe lang de brief wordt of hoeveel fouten erin zullen staan. Vanuit mijn hart, zoals je vroeg, zelfs al kost het me de rest van de dag. Het is op zijn minst een goede therapie.

Ik maak vast geen erg professionele of briljante eerste indruk, en waarschijnlijk overweeg je om deze brief op de stapel van ‘G voor gestoord’ of ‘V voor vuilnisbak’ te leggen. Het spijt me – ik heb inmiddels kramp in mijn hand en een beginnende blaar op mijn ringvinger. De laatste keer dat ik zoveel geschreven heb was op de middelbare school, dus neem het me alsjeblieft niet kwalijk als mijn brief een tikje chaotisch wordt.

Om eerlijk te zijn, is mijn hele leven een tikje chaotisch. Dat is het twee jaar geleden geworden, sinds David, mijn man, gestorven is. Hij was even oud als ik – ik ben nu vijfendertig – en hij was de liefde van mijn leven. Ik kan je geen romantisch verhaal vertellen over hoe we elkaar op een bruiloft hebben ontmoet of vrienden ons hebben gekoppeld, of hoe onze blikken

elkaar op een avond in een drukke nachtclub hebben gevonden – onze blikken vonden elkaar namelijk in een drukke speeltuin toen we zeven jaar oud waren.

Een paar jaar eerder was hij op de eerste schooldag in september als een alien bij ons op school opgedoken. Hij was enorm goed in voetbal, niet te pakken te krijgen bij tikkertje en maakte graag striptekeningen over zijn honden, Jimbo en Jambbo. We kwamen naast elkaar te zitten aan de turkooizen tafel in de klas van juf Hennessey, en daarmee was mijn lot bezegeld.

Ik weet dat het volkomen krankzinnig klinkt. Als ik naar mijn eigen kinderen kijk, kan ik me niet voorstellen dat ze op die leeftijd al de liefde van hun leven kunnen ontmoeten. Zo dachten mijn ouders er ook over – en de zijne ook. Ik weet niet hoe vaak we te horen hebben gekregen dat we te jong waren. Toen we zeven waren, vonden ze onze verkering nog schattig en onschuldig. Maar toen we op ons zestiende nog steeds samen waren, niet meer.

Dat snap ik, echt. Ze wilden dat we iets van de wereld zouden zien. Dat we andere mensen zouden leren kennen. Ze waren te beleefd om het te zeggen, maar ze hadden het liefst gehad dat we uit elkaar gingen. Mijn ouders formuleerden het altijd heel aardig, ze zeiden bijvoorbeeld: ‘Ik heb niets tegen David – hij is een schat van een jongen – maar wil je niet reizen? Studeren aan de universiteit? Eerst je eigen dromen naja-gen en avonturen beleven, voordat je je settelt? Als jullie echt voor elkaar bestemd zijn, komen jullie over een paar jaar vanzelf weer bij elkaar.’

David kreeg vergelijkbare toespraken van zijn ouders. Samen lachten we erom en vergeleken de manieren waarop ze uitdrukking probeerden te geven aan dezelfde boodschap: je bent te jong en je begaat een vergissing. We waren niet boos op onze ouders; we wisten dat ze van ons hielden en het beste met

ons voor hadden. Maar wat ze niet begrepen – en nooit echt begrepen hebben – was dat we onze dromen al najoegen. Voor elkaar waren we het grootste avontuur van ons leven. Vanaf ons zevende hielden we grenzeloos veel van elkaar, en dat is altijd zo gebleven. Wat we hadden was zeldzaam en dierbaar, en zoveel waardevoller dan alles wat we zonder elkaar hadden kunnen meemaken.

Op ons twintigste zijn we getrouwd. Hoewel ik dolgelukkig was, hadden mensen nog steeds commentaar. Tijdens de receptie trof ik mijn moeder zelfs huilend aan op de wc – ze was ervan overtuigd dat David en ik mijn leven verkwanselden (ik had redelijke cijfers op mijn eindexamenlijst, waaronder een acht voor huishoudkunde moet ik er waarschijnlijk bij vermelden, aangezien dat het eerste is wat er voor deze vacature toe doet). David ging aan de slag als junior bij de plaatselijke bank. Ik wou dat ik kon zeggen dat ik toen bij een chic vijfsterrenrestaurant begonnen ben, maar de werkelijkheid is dat ik bij de McDonald's werkte, in een winkelcentrum aan de rand van Manchester.

Ik weet dat het saai klinkt, maar dat was het niet. Het was fantastisch. We kochten een bescheiden eengezinswoning in een nette buurt van de stad. Zelfs in die tijd dachten we al na over scholen, want we wisten dat we zo snel mogelijk kinderen wilden. Kort daarop werd Lizzie geboren. Ze is inmiddels veertien, heeft Davids blonde haren en mijn groene ogen, en is op het moment even vaak vrolijk als chagrijnig. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Het verlies van haar vader valt haar zwaar. Ik heb mijn best gedaan om sterk voor haar te blijven, maar ik vermoed dat ik tekortgeschoten ben. Ze is veertien. Kun jij je nog herinneren hoe het was om veertien te zijn? Dat was niet makkelijk, toch? Zelfs zonder een dode vader en zombiemoeder.

Nate is twaalf, en hij is een hartenbreker. Letterlijk. Als ik naar hem kijk, heb ik het gevoel dat mijn hart breekt. Hij heeft eveneens Davids blonde haren, en zijn twinkelende blauwe ogen. Je weet wel, van die Paul Newman-ogen. En Davids glimlach. En hetzelfde kuiltje links naast zijn mond.

Hij lijkt zo sprekend op zijn vader dat mensen hem vroeger mini-David noemden. Soms omhels ik hem zo innig dat hij zich beklaagt dat ik zijn ribben breek. Dan laat ik hem lachend los, al zou ik dat perfecte mensje het liefst blijven vasthouden en de rest van zijn leven beschermen. Maar zoals we allemaal weten is dat onmogelijk. Dat is nog het grootste gevolg van Davids overlijden, denk ik soms. We voelen ons alle drie niet veilig meer, en dat is gewoon oneerlijk als je twaalf bent, toch?

Maar ik moet mezelf eraan herinneren hoeveel we hebben gehad. We hebben zielsveel van elkaar gehouden en zoveel gelachen en met elkaar gedeeld. En het was allemaal perfect, zelfs onze ruzies. Vooral onze ruzies – of tenminste, het goed maken erna. Soms vraag ik me af of dat het probleem was – dat we op zo jonge leeftijd al zoveel geluk kenden. Zelfs na dertien jaar huwelijk deed zijn ondeugende grijns mijn hart nog steeds sneller kloppen, en ik kon nooit, maar dan ook nooit boos op hem blijven. Dat eenzijdige kuiltje maakte het gewoon onmogelijk.

David hield nog het meest van vakanties. Hij werkte hard bij de bank, kreeg al snel promotie en had plezier in zijn werk, maar zijn gezinsleven was het belangrijkste voor hem. We legden geld opzij en hadden ieder jaar weer een geweldige vakantie. Het uitzoeken en plannen ervan vond David bijna even leuk als de vakanties zelf.

Om te beginnen waren er de ‘babyvakanties’ – het belangrijkste was om een bestemming te vinden waar we veilig met de kleintjes heen konden. Dus bleven we in het Verenigd Ko-

ninkrijk of kozen voor vliegvakanties met een korte reistijd naar plekken als Mallorca of een andere plek in Spanje.

Naarmate de kinderen ouder werden, werden we avontuurlijker – hij tenminste! In eerste instantie verbreedden we onze horizon door kampeertochten in Europa. Kamperen in Toscane, in een afgeladen auto naar Zuid-Frankrijk rijden, met een camper door Nederland touren. De laatste twee vakanties voor Davids dood waren onze spannendste ooit – een boottocht rond Turkije waarbij de kinderen leerden zeilen en ik leerde zonnebaden, en drie weken Florida waarin we eerst alle pretparken bezochten en vervolgens naar de Keys in het zuiden reden om daar een week als eilandbewoners te leven.

Ieder jaar kreeg elke vakantie een eigen fotoboek. Voor David was het niet genoeg om de foto's digitaal te bewaren. Hij liet ze allemaal afdrukken. Op de rug van elk fotoalbum stond het jaartal en onze vakantiebestemming geschreven.

Alle albums staan hier, op de boekenplank in de woonkamer, keurig op volgorde – een fotoreis door de tijd en de wereld. Lizzie als baby; Lizzie als peuter en ik zwanger; Nate als nieuwkomer in het gezin. In de albums zie je de kinderen opgroeien – ze wisselen tanden, veranderen van kledingsmaak en kapsel, en worden elk jaar groter.

Ongetwijfeld zie je ons ook ouder worden. In de loop der jaren ben ik beslist wat kilo's aangekomen; David wordt kaler en krijgt meer lachrimpels. Maar één ding verandert niet: we blijven lachen.

Het enige jaar dat we niet op vakantie gingen, was toen de kinderen te oud waren om nog een slaapkamer te delen en we een groter huis moesten kopen. We waren blut, dus bleven we die zomer thuis. Maar zelfs toen zette David een enorme tent op in de tuin en kocht een lading zand bij de bouwmarkt, zodat we ons eigen strand konden maken! Ook dat jaar heeft zijn ei-

gen album, al staan we op flink wat foto's in onze zwemspullen in de regen.

Als ik echt eerlijk ben, solliciteer ik vooral op deze baan – al maak ik er een potje van, ik weet het – vanwege die vakanties en de herinneringen die David heeft achtergelaten voor onze kinderen. En voor mij. Omdat herinneringen het enige zijn wat we nog van hem hebben.

De laatste keer dat David onze vakantie heeft gepland, is nu ruim twee jaar geleden. Een reis naar Australië. We zouden vliegen op Sydney en van daaruit naar Queensland rijden. De kinderen waren opgewonden bij het vooruitzicht om koalaberen en kangoeroes te zien, en ik was licht bezorgd dat ze door haaien opgegeten of door dodelijke spinnen gebeten zouden worden. Maar David was helemaal in zijn element.

Hij heeft die reis nooit kunnen maken. Op de eerste zonnige dag aan het einde van de winter – 12 februari, om precies te zijn – besloot hij onderhoudswerkzaamheden aan het huis te doen, zoals een mens doet op het moment dat de zon weer tevoorschijn komt.

Terwijl hij bladeren uit de dakgoot aan het verwijderen was, gleed hij van de ladder en viel met zijn hoofd op de betonnen patio. In het begin leek hij in orde – we lachten erom en maakten grapjes over zijn harde hoofd. We dachten dat we geluk hadden gehad.

We hadden het mis. Op dat moment wisten we nog niet dat hij een hersenbloeding had – zijn hersenen zwellen langzaam op, en er voltrok zich een ramp in zijn schedel.

Tegen de tijd dat hij over hoofdpijn begon te klagen, voelde hij zich vast al uren beroerd. Hij had paracetamol genomen voor zijn 'buil' en geprobeerd verder te gaan met zijn weekend. Uiteindelijk is hij voor onze ogen van zijn eettafelstoel gevallen. In eerste instantie moesten de kinderen lachen – David

hing vaak de clown uit en deed de gekste dingen om ze te vermaken. Soms was het net alsof we met een slapstickkomiek samenwoonden!

Maar hij maakte geen grapje. En hoewel de ambulance razendsnel arriveerde en het ziekenhuis geweldig was, was het te laat. Hij was er niet meer. Hij werd aan de beademing gelegd, en zijn ouders en broer, en mijn ouders kwamen afscheid van hem nemen. En de kinderen? Dat was een moeilijke beslissing. Nate was pas tien en Lizzie twaalf – maar ik vond dat ze de kans moest hebben om hun vader gedag te zeggen. Ik weet nog steeds niet of ik er goed aan heb gedaan – het was een onmogelijke opgave om af te wegen wat erger was: het trauma om hun vader aan al die apparaten te zien of dat hij zou sterven zonder dat ze hem ooit nog hadden gezien. Heb ik juist gehandeld? Ik zal de komende jaren moeten zien hoe verknipt ze zijn geworden om antwoord op die vraag te krijgen.

Ik kan niet in details treden over hoe het voor mij was om dat soort beslissingen te nemen, Cherie. Dat kan ik gewoon niet. Dan krijg ik deze brief nooit af. Mijn verdriet is te groot en te rauw. Zelfs nu, na al die tijd, kan ik er nog verlamd door raken. Soms is het een strijd om 's ochtends op te staan en mijn ene voet voor de andere te zetten. Maar dat zijn momentopnamen, en geleidelijk aan beginnen die verder uit elkaar te liggen – dat betekent waarschijnlijk dat mijn eigen hersenen aan het genezen zijn, wat me een eigenaardig schuldgevoel bezorgt.

Ik vind het verschrikkelijk dat hij door zoiets banaals is gestorven. Het schoonmaken van de dakgoot. Hij was grappig en aardig en bezat een stille moed – hij was het type man dat voor een bus zou springen om een kind te redden, of in een woeste zee zou duiken om een labrador uit het water te halen. Hem verliezen vanwege een paar bladeren in de dakgoot lijkt zo... zinloos. Maar hij was orgaandonor, wat enigszins troost biedt:

de gedachte aan alle levens die hij gered of ten goede veranderd heeft, helpt wel degelijk. De gedachte dat iemand rondloopt met dat grote prachtige hart van hem geeft me troost.

Nou... inmiddels ben je óf razend nieuwsgierig om te weten hoe dit verhaal afloopt, of overweeg je de politie te bellen voor een straatverbod, voor het geval deze gestoorde vrouw ineens op de stoep van je café staat en in het wilde weg mensen gaat proberen te troosten.

Het antwoord is uiteraard dat het verhaal niet afgelopen is – het ontwikkelt zich nog steeds, al gaat het heel langzaam. Een jaar na zijn dood zijn we op vakantie gegaan, en dat was een ramp – een reis naar Kreta, waar we in een hotel logeerden vol mensen tussen de achttien en de dertig, wier doel was zichzelf een leververgiftiging te drinken of een zoveelste geslachtsziekte op te lopen. Het was er lawaaiig en lelijk, en we vonden het allemaal verschrikkelijk – vooral omdat hij er niet was, natuurlijk. Het was vreselijk.

Inmiddels kijk ik vooruit, en ik weet dat er iets moet veranderen. Dankzij Davids levensverzekering hebben we genoeg geld om de hypotheek en de auto af te betalen en een tijdje te kunnen leven. We zijn volledig schuldevrij, een enorm voordeel vergeleken bij de vele gezinnen die nauwelijks de eindjes aan elkaar kunnen knopen.

Maar er komt niets binnen – geen inkomen. En dat betekent geen vakanties – niet omdat ik niet kan plannen, maar omdat we het ons niet kunnen veroorloven. Niet als we ook eten op tafel willen hebben. Begrijp me niet verkeerd, we kunnen het hoofd boven water houden, maar nadat de rekeningen en de boodschappen en de uit de pan rijzende kosten voor een opgroeiend tienermeisje betaald zijn, blijft er weinig over!

Als we zuinig zijn, redden we het nog een jaar. Zuinig zijn betekent geen vakanties – en dat kan ik gewoon niet aan. We

hebben juist vakantie nodig, maar dit keer een vakantie waar we ook echt van genieten. We beginnen ons eindelijk een heel klein beetje beter te voelen. Langzaam, bijna met tegenzin, beginnen we meer te lachen en te kletsen en worden we opgewekter.

De kinderen zijn verdergegaan met hun leven, zeker in vergelijking met mij! Inmiddels zitten ze allebei op de middelbare school en groeien ze op tot jongvolwassenen. Ik zou graag nog een fotoalbum aan die boekenplank toevoegen, voordat ze te oud en te stoer zijn om nog met hun arme oude moeder op vakantie te gaan.

En ik moet mezelf weer in de hand krijgen. Ik heb een baan nodig, en dan niet alleen voor het geld. Ik moet de deur weer uit en deelnemen aan de wereld. Want de kinderen zijn ouder en onafhankelijker en hebben me minder hard nodig. Ze zijn vaak weg; Lizzie tenminste, en Nate begint haar voorbeeld te volgen. Dat is alleen maar goed, het hoort zo. Ik wil dat ze een zo normaal mogelijk leven leiden. Het is voor niemand goed als ik thuisblijf en naar het spinrag aan het plafond of de herhalingen van *The Good Wife* zit te kijken.

Een baan zal me helpen om nieuwe mensen te ontmoeten. Om mijn problemen van me af te zetten. Om mijn horizon te verbreden. Ik heb nog altijd mijn zus, mijn ouders en Davids familie. Maar eerlijk gezegd voelt dat soms meer als een verantwoordelijkheid dan als een steun. Ze zijn zo bezorgd om me dat ik me voortdurend in de gaten gehouden voel. Alsof ze wachten op het moment dat ik instort.

Volgens mij zijn ze bang dat ik op de lange duur niet zonder hem verder wil leven. Misschien hebben ze gelijk, geen idee, maar ik moet het proberen. Ik wil David niet vergeten – en zelfs als ik het zou willen, dan zou ik het niet kunnen – maar ik moet beginnen aan mijn leven Na David. Mijn leven ND, zeg maar.

Sinds een paar maanden ben ik naar vacatures aan het kijken, en ik ben tot de deprimerende conclusie gekomen dat ik officieel nutteloos ben. Ik heb die eerder genoemde acht in huishoudkunde, wat het hoogtepunt is van mijn academische carrière (en een zes in gezondheids- en sociale zorg, en een zeven in algemene kennis, waar niemand iets aan heeft). Voordat ik de kinderen kreeg heb ik een jaar bij McDonald's gewerkt, en tijdens vrijwilligerswerk in de schoolkantine heb ik het diploma Sociale Hygiëne gehaald. Niet erg indrukwekkend, ik weet het. Ik ben geen Gordon Ramsey die staat te popelen om bij je aan de slag te gaan.

Maar koken doe ik wel. Veel zelfs. Gezinsmaaltijden, en af en toe iets exotisch, zoals Thais of Japans. Ik kan een heerlijke rosbief maken en mijn eigen gehaktballen. Ik kan bakken, in een handomdraai een marinade maken en met mijn ogen dicht een Engels ontbijt bereiden.

Bij *MasterChef* zou ik niet ver komen, maar ik kán koken; fatsoenlijke huisgemaakte kost, het soort dat niet alleen een weldaad is voor je lichaam, maar ook voor je ziel. Dat denk ik tenminste graag. Eigenlijk verbaast het me dat de kinderen nog niet de omvang van de marshmallowman uit *Ghostbusters* hebben, want eten is in de afgelopen jaren iets geweest waarmee ik hen heb geprobeerd te troosten (en mezelf ook). Het houdt me bezig, geeft me het gevoel iets positiefs te doen en is een manier om mijn liefde te tonen, zeker nu ze te oud zijn voor openlijke uitingen van genegenheid.

Ze schrokken het gewoon naar binnen, natuurlijk, wat wil je, het zijn kinderen. Maar misschien zou ik op een plek als het Duincafé echt nuttig kunnen zijn. Het zou enorm fijn zijn om me weer nuttig te voelen, én om de zomer in Dorset door te brengen en een nieuw fotoalbum aan de verzameling te kunnen toevoegen.

Nou, volgens mij was dat alles. Waarschijnlijk meer dan alles. Ik weet niet of je dit bedoelde met een brief vanuit het hart, maar dit is je verdiende loon omdat je oproep zo vaag was! Ik wil wedden dat je de vreemdste reacties hebt gekregen, met die van mij waarschijnlijk als toppunt.

Ik zal het je niet kwalijk nemen als je niet reageert, Cherie. Maar als je behoefte hebt me te spreken of meer informatie van mij te krijgen, laat het me dan weten. Wat je ook besluit, ik wens je veel succes.

Hartelijke groet,
Laura Walker

WEEK 1

*Waarin ik naar Dorset afreis, veel Meatloaf-nummers
zing, per ongeluk rook inadem van wat misschien wel
een joint is, mijn beha om het hoofd van een vreemde
man wikkel en volkomen in de war raak...*

3

‘*The French Lieutenant’s Woman* is hier opgenomen,’ zeg ik, terwijl ik in de binnenspiegel mijn dochters blik probeer op te vangen. Uiteraard is ze niet geïnteresseerd. Ze heeft het te druk met haar mobiele telefoon. Haar duimen bewegen zo snel tijdens het typen dat ik alleen vage roze vlekken zie. Als Lizzie een superheld zou zijn, zou ze Lizzie the Kid heten: de snelste appster van het Wilde Westen.

Helaas is Lizzie the Kid niet onder de indruk van mijn filmkennis. Maar wat had ik dan verwacht? Was die film echt het beste wat ik kon bedenken? Een sentimentele Meryl Streep uit de tijd van voor haar geboorte? Een historische romantische film vol bekroonde snorren en betekenisvolle blikken? Genoeg om alle moeders ter wereld een slechte naam te bezorgen.

‘Nooit van gehoord, mam,’ antwoordt ze nors. Het verbaast me dat ze überhaupt reageert en ik vermoed dat ze op haar telefoon iets veel grovers schrijft. Ik neem me voor om straks haar Twitter-account te checken. Of Tumblr. Of Facebook. Ik ben vergeten wat op dit moment haar favoriete communicatiemiddel is. In elk geval niet een ouderwets goed gesprek. Niet met mij tenminste.

Koortsachtig zoek ik mijn brein af naar iets moderns – en hips. Iets waardoor ze me een ietsepietsie minder zal haten dan ze op dit moment doet. Iets als ‘de zanger van Green Day wordt onze buurman,’ alleen dan meer... geloofwaardig.

‘Die film is inderdaad van voor jouw tijd. Nou, ze hebben *Broadchurch* hier gedraaid,’ zeg ik ten slotte.

‘Die serie over dat vermoorde kind?’ vraagt Lizzie. Eindelijk kijkt ze op, één vragend opgetrokken wenkbrauw zichtbaar onder haar pony. Een pony die de afgelopen maanden steeds langer is geworden. Nog even, bedenk ik, en ze ziet eruit als neef Itt van de *Addams Family*, in kleren van de Primark.

‘Ja, die. Met David Tennant als inspecteur,’ antwoord ik, aangemoedigd door het feit dat ik eindelijk een raakvlak heb gevonden. Ook al is de serie gebaseerd op kindermoord en Doctor Who.

‘Wauw, wat een geweldige reclame voor het dorp,’ reageert ze sarcastisch. ‘Help me herinneren dat ik een verkrachtingsalarm aanschaf.’

Oké. Diep ademhalen. Deze gezellige familierit duurt nog zeker vier uur. In een ideale wereld kunnen we het schreeuwen uitstellen tot voorbij Birmingham. Ik overweeg een spelletje ‘rode auto’s tellen’ te beginnen. Dan besef ik dat ze dat al jaren niet meer hebben gespeeld. En ik besef ook – voor de honderd-duizendste keer – hoe slecht ik hierin ben.

David wist van een autorit altijd iets leuks te maken. Ik zorgde ervoor dat we genoeg water en muffins hadden, en een paar extra plastic zakken voor het geval Nate moest overgeven, en hij maakte de kinderen aan het lachen. Ik las kaart – navigatie is voor lui lakken, zei hij altijd – terwijl hij reed en de stemming erin hield.

Nou ja, de kinderen zijn inmiddels ouder en veel minder makkelijk te vermaken. Bovendien weet ik niet hoe ik tegelijkertijd moet kaartlezen, rijden en de stemming erin houden. Ik heb al moeite genoeg met mijn eigen stemming, laat staan met die van de kinderen. Hoewel ik nooit alcohol drink als ik rijd (echt niet), doet de gedachte aan het woord ‘stemming’ me

naar een enorme ijskoude gin-tonic snakken. Of misschien een mojito. Later, beloof ik mezelf. Later.

Ik haal diep adem, zoals ik mezelf had voorgenomen, en stel mezelf in stilte de vraag die ik mezelf elke dag wel een paar keer stel. En al helemaal nu we aan dit spannende avontuur zijn begonnen en niemand – mezelf inclusief – het spannend lijkt te vinden, denk ik: wat zou David doen? Of, afgekort: WZDD.

David zou geen moment uit het lood geslagen zijn. Hij zou Lizzies brutale reactie glimlachend negeren en een manier vinden om de spanning te verlichten door een flauwe grap of scheetgeluiden te maken, of met een Frans accent ‘Barbie Girl’ te gaan zingen. Of zoiets.

Maar David had dan ook het grote voordeel dat Lizzie hem aanbad. In haar ogen kon hij nooit iets fout doen. Haar gevoelens jegens mij zijn op dit moment lang niet zo edelmoedig. In het beste geval komen ze neer op ‘kan iemand me alsjeblieft verzekeren dat ik geadopteerd ben?’ In het zwartste scenario gebruikt ze haar verjaardagsgeld om een huurmoordenaar te betalen. Dat ze ontstemd is om de hele zomer van haar vrienden gescheiden te zijn, is zacht uitgedrukt – zoiets als zeggen dat Daniel Craig best knap is.

‘Het is de Jura-kust maar,’ doe ik nog een poging. Ik voel haar zwarte aura vanaf de achterbank naar me toe drijven, maar ik moet mijn best blijven doen. Dat is namelijk zeker wat DZD, en ik moet volhouden. Navigatie is voor lui lakken en zwijgen is voor opgevers.

Het is half zeven ’s ochtends en ik heb pas één kop koffie gehad. Als iemand niet snel iets tegen me zegt, zou ik daadwerkelijk achter het stuur in slaap kunnen vallen, wat voor iedereen een slechte zaak zou zijn, aangezien ik een volgepropte Citroën Picasso bestuur, met een al even zwaar beladen imperiaal op

het dak en een dikke zwarte snurkende labrador in de kofferbak.

Bij mijn laatste opmerking veert Nate overeind en kijkt even op van zijn spelcomputer. Vermoedelijk heeft hij Super Mario/Sonic the Hedgehog/Pokémon (naar geloven doorstrepen) op pauze gezet. Zijn haren zijn ook te lang, alleen niet uit stijl-overwegingen; we hebben gewoon geen tijd en zin gehad om naar de kapper te gaan. Ook dat was een taak van zijn vader. Ik heb hem zelf geknipt met een nagelschaar, maar daar moet ik echt mee ophouden. Hij is twaalf en hoort er niet meer uit te zien alsof zijn moeder zijn haren knipt, ook al is dat wel zo.

‘Hebben ze daar *Jurassic World* opgenomen?’ vraagt hij hoopvol. Ik vind het akelig om hem teleur te stellen, maar als ik de verwachting bij hem wek dat hij een vriendelijke brontosaurus kan tegenkomen, kan hij wel eens een hekel aan me krijgen als hij beseft dat ik gelogen heb. Ook al weet een twaalfjarige dat er geen velociraptors in de heuvels en dalen van Dorset rondwaren. Maar hij is ook een jongen, en jongens leven in de hoop ontvoerd te worden naar een ultrageheim eiland waar hij niet al te gevaarlijke avonturen zal beleven.

‘Eh... nee,’ geef ik toe. ‘Maar we kunnen wel op fossielenjacht, als je wilt? Het strand schijnt er vol mee te liggen.’

Hij schenkt me De Glimlach. Een flauwe, lieve glimlach die zegt: ik ben niet onder de indruk, maar toch hou ik van je. Heel even is het hartverscheurende kuiltje in zijn wang zichtbaar. Dan wendt hij zijn gezicht af en concentreert zich op het enige echt belangrijke: het kleine apparaat op zijn schoot.

Ik word overvallen door een laag heimwee: naar de tijd dat de kinderen niet voortdurend achter een elektronische apparaat zaten. Maar meteen besef ik dat ik niet zo hypocriet moet zijn. Toen ik hun leeftijd had vond ik mijn walkman het einde en grimaste ik brutaal wanneer mijn moeder zei dat ik oorkan-

ker zou krijgen als ik niet af en toe mijn koptelefoon afzette.

‘Lijkt me gaaf, mam,’ zegt Nate, alweer in zijn eigen wereld verzonken.

‘Word je niet wagenziek van die spelcomputer?’ vraag ik.

‘Nee hoor, mam. Ik ben al sinds mijn achtste niet meer wagenziek geweest.’

‘Oké. Ik heb wat zakjes in het dashboardkastje gelegd, voor het geval dat...’

Hij knikt en grijnst me toe, voordat hij verdergaat met zijn spel. Prachtkind.

Ik geniet van mijn vijftien seconden glorieus moederschap en kijk dan naar het naderende verkeersbord langs de snelweg.

Hm, benzinstation Sandbach. Zouden ze daar ook mojito's voor onderweg verkopen?

4

We rijden zonder mojito-incidenten over de M6 en zeggen onderwijl nauwelijks een woord. Het is stil op de weg – normale mensen slapen op dit uur – en nog stiller in de auto.

Ik bestrijd de stilte door heel hard Meatloafs grootste hits te draaien en luidkeels ‘Bat Out Of Hell’ mee te zingen, inclusief het brullende motorgeluid aan het einde. Het liefst zou ik tijdens de solo’s luchtgitaar spelen, maar dat is vermoedelijk tegen de verkeersregels. Ik zie de verbodsborden al voor me: een karikatuur van Meatloaf met een groot rood kruis door zijn gezicht.

Nate luistert fronsend naar mijn optreden, en van de achterbank hoor ik een vermoeide zucht komen. Zelfs de hond blaft halfslachtig. Iedereen reageert kritisch.

Ik besluit ze te negeren. Tenslotte hebben ze dat de afgelopen uren ook bij mij gedaan. En zodra ik dat besloten heb, heeft Lizzie natuurlijk iets te zeggen. In het begin hoor ik haar niet, omdat ik aan het zingen ben. Sinds ons vertrek vanochtend heb ik nog drie koppen zwarte koffie gedronken, dus ik ben zo hyper dat ik prima een concert in een uitverkocht voetbalstadion zou kunnen geven.

‘Wat?’ roep ik zodra ik beseft dat ze iets gezegd heeft. Ik zet de muziek op pauze.

‘Weet je dat dit nummer gaat over sterven in een vreselijk auto-ongeluk?’ zegt Lizzie. In de binnenspiegel zie ik haar nog

steeds naar het schermje van haar mobiele telefoon staren. Waarschijnlijk googelt ze ‘de beste manier om van je ouders af te komen.’ ‘Denk je niet dat je het lot tart als je met duizend kilometer per uur naar het einde van de wereld scheurt?’

‘We rijden niet naar het einde van de wereld, maar naar Dorset,’ zeg ik. ‘Bovendien zat Meatloaf niet in een auto maar op een motor, en reed hij ook nog eens als een waanzinnige. Wij rijden in een tien jaar oude Citroën Picasso, en ik kom nauwelijks van de rechterrijstrook af, voor het geval Jimbo ineens moet plassen.’

Jimbo is de hond. Davids derde hond. Toen we klein waren, hadden zijn ouders Jimbo en Jambo; vervolgens een pup die Jambo de Tweede werd genoemd en die vlak na ons trouwen overleed. Daarna wilden zijn ouders geen hond meer (ze hadden het te druk met hun cruise-club), dus hebben wij het stokje overgenomen met Jimbo de Tweede. Arme Jimbo is nu bijna dertien. Zijn snuit is helemaal grijs en hij is zo rond als een tonnetje. Het grootste deel van de tijd slaapt, snurkt en snuift hij, wat zo nu en dan wordt afgewisseld met onverwacht energieke momenten waarin hij achter denkbeeldige konijnen aanzit of jongere honden de stuipen op het lijf jaagt.

Het is een heerlijk beest, met sprekende wenkbrauwen en een gespierde staart waarmee hij in zijn enthousiasme een hele tafel kan leegvegen. Inmiddels krijgt hij medicijnen voor zijn reumatiek, zijn hart werkt niet zo best meer, en hij heeft allerlei knobbels en bobbels die tot nu toe niet serieus zijn gebleken.

Ik weet dat hij niet het eeuwige leven heeft. Stiekem ben ik bang dat als hij uiteindelijk sterft, ik zal instorten. Dat al mijn zorgvuldig in bedwang gehouden pijn en verdriet omhoog zal komen en me zal verzwelgen. Dat ik bij de dierenarts in tranen zal uitbarsten en zo hard zal huilen dat de straten ervan overstromen en voorbijgangers worden meegevoerd op een soort

idiotie waterparkglijbaan van weduwetranen. Het soort waterparkglijbaan dat Tim Burton zou ontwerpen.

Volgens mij heb ik veel te veel koffie gedronken.

Lizzie reageert niet op mijn pleidooi dat Meatloaf prima muziek is voor tijdens het autorijden. Ik zie dat ze haar oordopjes weer heeft ingedaan en doet alsof ze slaapt. Zo weinig stelde het ontgooien van de vijandigheden dus voor. Ik werp een vlugge blik opzij. Nate kijkt knikkebollend uit het raam, zijn oogleden vallen dicht. Hij ziet eruit alsof hij weer drie is. Bij de herinnering aan die tijd voel ik mijn hart ineens krimpen. Het was de allermooiste tijd.

Ik druk opnieuw op afspelen, maar draai het volume zachter, voor het geval Nate wil slapen. Hij kan er ook niets aan doen dat zijn gestoorde moeder hem zo belachelijk vroeg heeft gewekt om hem voor de hele zomer mee te slepen naar de andere kant van het land. En Lizzie ook niet, dus ik snap dat ze boos is.

Ze wilde niet mee. Ze is veertien. Haar vrienden betekenen alles voor haar, en ik heb zo'n donkerbruin vermoeden dat er ook een vriendje in het spel is. Op die leeftijd is dat meestal zo. David overleed tijdens haar eerste middelbareschooljaar, dus ze heeft een wankel start gehad. Ze is heel lang Het Meisje Met De Dode Vader geweest, en behandeld met die mengeling van medelijden en angst die verlies altijd in mensen lijkt op te roepen.

Het heeft ons allemaal veel tijd gekost om weer een soort ballans te vinden, en haar houvast lijkt te bestaan uit vrienden, sombere rockmuziek en zwarte eyeliner. Dus nee, Lizzie had geen zin om mee te gaan naar een klein dorp op het platteland, hoewel ik mijn best heb gedaan het aan te prijzen als een lekker lange vakantie.

Ze heeft zelfs gevraagd of ze bij mijn zus kon logeren, wat me zo van streek maakte dat ik moest doen alsof ik heel nodig

moest plassen, zodat ik mezelf huilend in het toilet kon opsluiten. Dat is iets wat ik tegenwoordig vaak doe, aangezien ze een steeds scherpere tong en steeds meer last van haar hormonen krijgt, en het mij maar niet lukt om ongevoeliger te worden.

Ze heeft me meer dan genoeg zien huilen. Ze kan beter denken dat ik blaas- of darmproblemen heb dan me de hele tijd te zien janken. Trouwens, gekwetst worden door je tienerdochter hoort erbij. Ik kan me herinneren hoe vaak ik met deuren heb geslagen en tegen mijn moeder heb gezegd dat ze me gewoon niet begreep.

Nu krijg ik dat betaald gezet door mijn eigen dochter. Het is vast onderdeel van De Grote Kringloop van het leven, maar dan niet de kringloop waarover ze in *The Lion King* zingen.

Het probleem met huilen om één bepaald ding is dat het onherroepelijk leidt tot huilen om andere dingen. Dat is een van de vele aangename bijwerkingen van rouw – je snikt een beetje over iets (zoals een sentimentele kerstreclame of een brutale dochter) en voordat je het weet zit je tranen met tuiten te huilen over alles wat je ooit pijn heeft gedaan. Maar toen ik eenmaal uitgehuild was en het toilet beneden had verlaten, heb ik haar voorstel serieus overwogen.

Ik weet dat Rebecca, mijn twee jaar jongere zus, Lizzie met open armen in haar appartement in het stadscentrum zou hebben ontvangen, en dat er met haar veel meer lol te beleven valt dan met mij.

Becca heeft namelijk geen kinderen. En geen dode man. Zelfs geen bejaarde labrador. Ze heeft geen enkele verantwoordelijkheid, en dat is precies zoals ze het graag wil. Op haar zeventiende is haar tienerhart één keer gebroken, en sindsdien is ze vastberaden vrijgezel en zorgeloos gebleven.

Ongetwijfeld zou Lizzie een fantastische zomer bij haar hebben gehad, maar ik moest toch nee zeggen. Becca weet onge-

veer evenveel van discipline en grenzen als ik van deeltjesfysica. Bij thuiskomst zou ik Lizzie zwanger kunnen aantreffen, of in een afkickkliniek, of in opleiding als tatoeëerder. Risico's die alle drie ook voor Becca gelden.

Nadat ik Lizzies voorstel had afgewezen, heeft ze niet gevraagd of ze bij mijn ouders kon logeren... Ze is ook niet achterlijk en weet dat hun idee van een wilde avond bingoën in de kerk is.

Mijn ouders zijn erg verstandig, en natuurlijk vonden zij mijn besluit om naar Dorset te gaan ook maar niks. Ze dachten dat ik gek was, al formuleerden ze het subtieler. Tegenwoordig zijn ze akelig voorzichtig met me. Ik verlang naar de dag waarop mijn vader me weer recht aankijkt en onbeschoft tegen me is.

Misschien hebben ze gelijk, denk ik terwijl ik tussen het toenemende verkeer de M5 op rijd en de borden naar het zuidwesten volg. Misschien hebben Lizzie, Nate, mijn vader en moeder allemaal hartstikke gelijk en ben ik echt gek. Nu ik erbij stilsta, besef ik dat Becca niet heeft geprobeerd me op andere gedachten te brengen, wat zeer waarschijnlijk een teken is dat ik een verkeerde levenskeuze maak.

Maar op de een of andere manier... weet ik dat ik er goed aan doe. Ik weet het gewoon, met een zekerheid die ik al heel lang niet meer heb gevoeld. Ik ben bang en zenuwachtig, en ik mis David verschrikkelijk, maar ik voel ook een vreemd soort onrust, die vaag iets wegheeft van hoop en optimisme, en een gevoel van nieuwe mogelijkheden. Misschien is het gewoon de schok, geen idee – maar ondanks het feit dat Lizzie me voorlopig (of voorgoed) haat en Nate zich verveelt en mijn ouders overwegen me in een psychiatrische kliniek te laten opsluiten, weet ik dat ik op de goede weg ben. Zelfs zonder navigatiesysteem.

Voor mij komt dit net zo onverwacht als voor mijn familie. Ik zou van mezelf zeggen dat ik niet impulsief van aard ben, maar ik weet niet of dat ook echt zo is. Ik weet niet wie ik ben in deze nieuwe realiteit. Ik ben zo lang samen geweest met David – het grootste deel van mijn leven – dat mijn hele identiteit met hem is verweven. Ik ben nooit alleen geweest, maar altijd samen. Ik was nooit alleen Laura, maar altijd een deel van David en Laura. Daura en Lavid... Nee, dat is allebei niks. Daarmee zouden we in Hollywood niet ver komen.

Iets aan deze onderneming – alles op zijn kop zetten en mijn gezin mee naar Dorset slepen – voelt als de eerste stap in het ontdekken wie ik ga worden. Dat klinkt vreemd, alsof ik een internationale spion ben die achter een luchtrooster stapels valse identiteitsbewijzen, buitenlandse paspoorten en eurobiljetten heeft verstoppt.

Maar ik weet dat het belangrijk is, dit gevoel. Het heeft me veel tijd gekost om te accepteren dat er een ‘later’ is en dat ik een leven voor mezelf moet opbouwen zonder David. Want ik wilde helemaal geen leven zonder David – en eigenlijk wil ik dat nog steeds niet. Alleen gaat het niet alleen om mij, maar ook om de kinderen. Ik kan mezelf niet toestaan in het niets op te lossen zonder hem, hoe fijn Lizzie dat op dit moment misschien ook zou vinden.

Ik moet vooruitkijken en verdergaan met mijn leven, de moed vinden om te geloven dat ik nog een toekomst heb. Hij is er nu twee jaar niet meer, en die vage onrust – dat beetje hoop – is wat me tijdens deze krankzinnige rit op de been houdt. Of misschien komt die onrust wel omdat ik op een lege maag te veel koffie heb gedronken. Hoe dan ook gaan we naar Dorset. Het voelt als de juiste beslissing – plus, nou, ik heb die baan gekregen. Wat goed en wel beschouwd op zich al een klein wonder is, en het zou onbeschoft zijn om een wonder af te wijzen, toch? Hoe klein ook.

Ik heb die idiote brief twee dagen voor sluitingsdatum verstuurd en had eerlijk gezegd niet verwacht een reactie te krijgen. Ik bedoel, welk verstandig mens neemt in hemelsnaam een vrouw als ik aan? Een vrouw die niet alleen een brief schrijft waarin ze haar hele hart uitstort, maar die die brief ook nog eens vol vlekken van de tranen opstuurt?

Nou, Cherie Moon dus. Misschien moet ik dat als een waarschuwing opvatten – Cherie, mijn nieuwe baas, in wier handen mijn lot de komende zes weken ligt, is waarschijnlijk hartstikke getikt. En dan heeft ze ook nog eens, zoals Becca zo behulpzaam opmerkte, een ‘erg gave, maar waarschijnlijk verzonnen naam’.

Haar reactie op mijn brief was kort, maar heel erg lief. Vier weken geleden viel er een kleine luchtkussen envelop in de bus, zo’n envelop die mensen gebruiken voor spullen die ze op eBay verkopen. Aangezien ik niets op eBay had gekocht en gewoonlijk met de post alleen rekeningen krijg, en brieven van mensen die me willen overhalen om een levensverzekering bij ze af te sluiten, was ik een beetje in de war. Na een paar minuten naar de envelop te hebben gestaard en ermee te hebben geschud, heb ik hem in een vlag van verbluffende helderheid geopend.

Er zat een kleine dubbelgevouwen roze kaart in, van niemand minder dan de legendarische en mogelijk fictieve Cherie Moon.

‘Gefeliciteerd!’ stond er in een klein krullerig handschrift. ‘Uit je brief maak ik op dat je exact de juiste persoon voor de baan bent, en ik verheug me er enorm op om jullie in het Duincafé te verwelkomen voor je werkvakantie. Bijgevoegd vind je de routebeschrijving naar ons café en jullie vakantiehuis, tezamen met je sleutels, saaie zakelijke informatie over het huis en telefoonnummers die je eventueel nodig kunt heb-

ben. Ik verwacht jullie op 23 juli en zal zorgen dat er iets lekkers voor jullie klaarstaat in het café.’

En dat was alles. Letterlijk. Zelfs ik, met mijn zeer beperkte werkervaring, wist dat dit een ongebruikelijke gang van zaken was. Ze vroeg me niet om referenties (goddank) en stuurde me slechts een paar formulieren om in te vullen. Verder alleen dat roze kaartje met dat kleine handschrift, een paar kopieën met een kaart en foto’s, en de sleutels.

De sleutels zitten inmiddels in mijn handtas, die ergens onder Nates voeten ligt, ingepropt tussen een multipack vruchtensap en doosjes rozijnen en gedroogde abrikozen die niemand zal eten. Ik ben gewoon graag voorbereid, voor het geval we door een onverwachte sneeuwstorm of zombie-invasie langs de kant van de weg komen te staan, snap je?

David stak vaak de draak met wat hij mijn ‘overlevingstik’ noemde. Zelfs dat mis ik. Ik mis het om bespot te worden, wat iets tragisch heeft. Maar hij deed het op een aardige manier, en nu is er niemand meer die me goed genoeg kent of het leuk genoeg vindt om me in de maling te nemen.

In gedachten spreek ik mezelf vermanend toe. In plaats van te zwelgen in zelfmedelijden zing ik mee met ‘I Would Do Anything for Love.’ *Ik zal niet zwelgen* – mijn nieuwe mantra – denk ik, terwijl ik samen met Meatloaf een muzikale gevoelsreis maak.

‘Dit nummer vind ik leuk,’ mompelt Nate, die inmiddels bijna-maar-nog-niet-helemaal slaapt.

‘Ik ook,’ zeg ik glimlachend.

‘Ik niet,’ mompelt Lizzie vanaf de achterbank.

Nou ja, denk ik, blij om haar stem te horen, ook al klinkt die geërgerd. Twee van de drie is niet slecht.

5

Onze aankomst in Budbury verloopt niet helemaal volgens plan. We komen ongeveer zeven uur later aan dan mijn bedoeling was, zijn allemaal verhit en geïrriteerd, en de hond heeft het laatste half uur gejanke. Ik weet precies hoe hij zich voelt.

Inmiddels is het ook al bijna avond, dat eigenaardige schemerige moment van de dag dat zowel zonsopgang als zonsondergang kan zijn. In dit geval is het beslist zonsondergang. De zon is ongeveer even laag gezonken als mijn moed.

Na het verlaten van de snelweg hebben we wat problemen gehad. Om te beginnen het navigatiefiasco. Of liever gezegd het gebrek aan navigatie. In mijn grenzeloze waanzin vond ik het een goed idee om de afslag bij Avebury te nemen om de beroemde stenen cirkels te bekijken, een wandeling met de hond te maken in het zonnetje en wat frisse lucht op te snuiven die niet door benzine werd verpest, zoals bij de pompstations langs de snelweg.

Zoals je je kunt voorstellen als je eenentwintigste-eeuwse tieners kent, was mijn voorstel een daverend succes.

Onze idyllische omweg kostte ons de paar uur voorsprong die we door ons vroege vertrek hadden gewonnen, vooral omdat ik ervan overtuigd was dat ik het stadje zonder navigatiesysteem zou kunnen vinden. Het stond op de kaart en was een toeristische attractie, dus we zouden vanzelf bruine bordjes

langs de weg of optochten van druiden in lange witte gewaden tegenkomen, toch?

De arme Nate probeerde kaart te lezen, terwijl Lizzie dreigend over hem heen hing, met haar vinger op de kaart tikte en hem opmerkingen toesnauwde als ‘We moeten rechts, imbeciel!’

Uiteindelijk gaf Nate haar een elleboogstoot in haar gezicht, wat ik hem niet geheel kwalijk kon nemen. Hij deelde een dreun tegen haar wang uit die haar zo hard aan het huilen maakte dat de hond begon mee te janken. Tijdens deze heerlijke gezinsperikelen reed er een tractor voor me en een Land Rover achter me die zo’n beetje in onze kofferbak kroop.

Toen we voor de honderdduizendste keer hetzelfde stuk – toegegeven, erg pittoreske – weg waren afgereden, waren we het allemaal zat. Lizzie schreeuwde, Nate schreeuwde terug en de hond blafte als een bezetene. Ik probeerde zen te blijven, maar verloor al snel alle levenslust.

De situatie werd echt onhoudbaar toen Lizzie riep: ‘Gebruik in hemelsnaam die vervloekte TomTom!’ Waarop Nate met de gebruikelijke reactie kwam (navigatie is voor luiakken) waarmee hij een nieuw dieptepunt bij Lizzie uitlokte.

‘Dat is wat pap vroeger zei,’ siste ze hem toe. ‘Maar pap is er niet, of wel? En mam kan die taak niet aan!’

Dat deed pijn. Bijna fysiek. Een beetje alsof ze een vork in mijn achterhoofd had gestoken en het bloed over mijn schedel gutste.

Het ergste was dat ze volkomen gelijk had. Ik begon weliswaar weer in balans te komen, probeerde verder te gaan met mijn leven en was niet meer zo’n wrak als een jaar geleden. Maar ik kon het nog steeds niet aan om haar vader te zijn – ervan uitgaand dat ze dat bedoelde. Want hoe hard ik ook mijn best deed, ik zou nooit haar vader kunnen zijn, en een giganti-

sche mislukking op navigatiegebied maakte slechts een klein onderdeel daarvan uit.

Uiteindelijk was ik zo verstandig om de auto aan de kant te zetten op zo'n uitzichtpunt dat bedoeld is om foto's van het prachtige landschap te maken. Aangezien het landschap in de auto bestond uit gewelddadige kinderen en een seniele labrador, heb ik ervan afgezien een magisch Kodak-moment te creëren en ben gewoon uitgestapt.

Ik heb Jimbo aangeliënd, en toen hij uit de kofferbak sprong, kon ik zijn oude botten bijna horen kraken. Hij tilde meteen zijn achterpoot op om tegen een hek te plassen en probeerde vervolgens een hoopje schapenkeutels op te eten.

Uitkijkend over de heuvels, valleien en het weelderige groen begreep ik volkomen waarom onze oude voorvaders hun geheimzinnige steencirkels met bovennatuurlijke krachten op deze plek hadden neergezet. Ik zou alleen willen dat ze een betere routebeschrijving hadden achtergelaten.

Nadat Jimbo nog een beetje had rondgesnuffeld en ik door de warme zonnestralen op mijn huid was teruggekropen van de rand van instorting waartoe de kinderen me hadden gedreven, hielp ik de hond weer de kofferbak in en stapte terug in de auto.

De kinderen waren allebei muisstil, wat altijd verontrustend is. Ik keek van de een naar de ander om te controleren of ze nog leefden, voordat ik mijn veiligheidsgordel omgespte en aanstalten maakte om verder te rijden.

'Sorry, mam,' zei een iele stem vanaf de achterbank. Toen ik Lizzies hand op mijn schouder voelde, moest ik meteen grinniken. Het was zo'n aarzelend gebaar, alsof ze wist dat ze het moest doen, maar er geen plezier aan beleefde. Bijna alsof ze bang was lepra op te lopen als ze haar hand langer dan een paar tellen zou laten liggen.

‘Waarvoor?’ vroeg ik, want ik wilde me niet te gemakkelijk gewonnen geven.

‘Voor wat ik over pap zei. Voor dat ik zo gemeen ben geweest. Je doet het geweldig. Als je wilt, lees ik wel kaart.’

Kort legde ik mijn vingers op de hare – ik wilde het moment niet verpesten door te veel genegenheid te tonen – en knikte.

‘Dank je, Lizzie. En het is in orde. We missen hem allemaal, en we zijn allemaal wel eens gemeen. Maar weet je wat? Volgens mij heb je gelijk. Ik hoop dat hij het niet erg vindt, maar ik moet paps regel verbreken. Nate, pak die TomTom eens uit het dashboardkastje...’

Nate haastte zich om te gehoorzamen en ongeveer zes minuten later kwamen we aan in Avebury, waar we zonder het te merken al meermalen voorbij waren gereden.

Het bezoek was prima, de kinderen aten een ijsje en we namen allemaal foto’s. Jimbo ontdekte allerlei nieuwe geuren, en alles bij elkaar kan ik het in de categorie ‘positieve ervaringen’ noteren.

De rest van de dag verliep helaas niet zo prima. Die bestond uit – in willekeurige volgorde: met een lege accu langs de weg komen te staan en voorbijrijdende Duitse toeristen moeten aanhouden om ons te helpen; opnieuw verdwalen (ondanks het navigatiesysteem); Nate die enorm wagenziek werd en op diverse pittoreske parkeerhavens moest overgeven; nog meer verdwalen; een noodstop bij McDonald’s in Yeovil; weer verdwalen en Lizzie die noodgedwongen in een weiland moest plassen.

‘Ik ga nooit, maar dan ook nooit meer weg uit de stad...’ mompelde ze, en smet de rol toiletpapier zo hard tegen de voorruit, dat die de weg op stuiterde.

Door al het oponthoud hebben we veel te lang over de rit gedaan. Bij aankomst in Budbury zijn we alle drie vermoeid en

geïrriteerd, en ben ik ook nog eens scheel van het naar de wegen turen.

De afslag naar het vakantiehuizencomplex – The Rockery – zien we pas op het laatste moment, zodat ik plotseling het stuur moet omgooien om linksaf door de geopende poort te rijden. Gelukkig is de eenbaansweg achter ons leeg.

Langzaam rijden we langs de beschaduwde speeltuin met bont gekleurde schommels en glijbaan en de verlichte spelletjesruimte met oude bordspellen, boeken, dvd's, een voetbaltafel en zo'n airhockeyding, en volgen de borden naar de vakantiewoningen.

Tegen de tijd dat we op de met grind bedekte oprijlaan parkeren die om een groot groen grasveld slingert, schemert het en zie ik de maan en zon aan de hemel staan. Het voelt erg vreemd, een beetje als het begin van een sciencefictionfilm.

Ik stap uit, opgelucht om er eindelijk te zijn, en tuur in de schemering rond op zoek naar ons huis. Hyacinth House, ons thuis voor de zomer. De naam komt me vaag bekend voor, al weet ik niet waarvan. Naarmate ik ouder word, overkomt me dat steeds vaker. Een teken dat mijn hersencellen aan het afsterven zijn, vertelde mijn moeder me opgewekt.

Ik kan een stuk of zeven, acht huizen onderscheiden, verspreid over het grasveld. Een rij van drie huizen met terras, twee paar twee-onder-één-kaphuizen en één wat groter huis vlakbij de ingang. Aan de rand van het veld staan zonne-energielampen die in de schemering glinsteren als vuurvliegjes.

De ramen van de meeste huizen zijn verlicht, bij sommige zijn de gordijnen dicht, bij andere nog open. Ik zie families binnen, een beslagen keukenraam van het koken, en vang hier en daar een glimp op van rondrennende kinderen of flakkerende televisies.

Ik weet niet of ons huis een van de huizen is die ik zie, of dat

het verderop staat. Vaag onderscheid ik een pad dat langs de zijkant van het terras loopt en de omtrekken van nog wat gebouwen erachter.

We verkennen het terrein later wel, besluit ik – eerst moet ik bedenken hoe ik de dakkoffer ga uitpakken. Zo'n uur geleden bedacht ik ineens dat die dakkoffer misschien niet zo'n slim idee was. Om onze spullen erin te pakken, moest ik namelijk op een kruk gaan staan. Natuurlijk heb ik geen kruk meegenomen, en aangezien ik tijdens de rit ook niet ben gegroeid, ben ik nog steeds te klein om erbij te kunnen. Dus moet ik maar hopen dat ze in Dorset ook krukken of lange mensen hebben. In elk geval zijn we op onze bestemming.

Ik open alle autoportieren, en het afval van de reis rolt uit de beenruimtes: plastic zakken met tissues, muffinverpakkingen en klokhuizen, lege McDonald's-bekers, beurse verkleurde bananen, een gehavende folder over Englands nationale erfgoed, en ten slotte twee versufte, chagrijnige kinderen. Ik verzamel het afval en open de achterklep, zodat de arme Jimbo naar buiten kan klauteren en zijn oude poten kan strekken.

Maar Jimbo, die veel te lang in de auto opgesloten heeft gezeten, besluit natuurlijk dat hij helemaal niet oud is, maar eigenlijk een puppy. Als een gazelle onder invloed van cocaïne spurt hij het veld op en springt, huppelt en danst door de avondschemering. Hij rent rondjes over het gras, zijn zwarte vacht glanzend in het licht van de zonnelampen en een licht duivelse blik door de weerkaatsing in zijn ogen. Blaffend en grommend van vreugde jaagt hij zijn eigen staart na en graaft in de grond.

De kinderen beginnen te lachen, en ik moet wel meelachen. Hoe gaar en uitgeput ik me ook voel, het giechelen van mijn kinderen is verkwikkender dan een kuuroordvakantie of een fles ijskoude prosecco.

Ze zijn allebei op die lastige leeftijd – halfbakken mensen, nog niet volwassen, maar ook geen kind meer – dat ik in ons huis niet vaak meer gegiechel hoor. Lizzie brengt steeds meer tijd door met haar vrienden, en Nate zit meestal op zijn kamer Xbox Live te spelen. Ze worden heen en weer geslingerd tussen me wel en niet nodig hebben, en in Lizzies geval tussen me mogen en me haten. Zelfs zonder dode vader was dit waarschijnlijk een moeilijke periode voor ons geweest.

Ons gelach en het speelse tandenknarsen van de hond is het enige geluid. The Rockery is bijna verontrustend stil. Alle families zijn binnen, waar ze min of meer ongezien hun leven leiden. Er is geen enkel verkeer. Er komt geen harde muziek uit lawaaige auto's, er klinken geen sirenes in de verte, er denderen geen treinen of trams voorbij. De stadsgeluiden die we gewend zijn, ontbreken. Er is alleen het zachte gekwetter van vogels die voor het slapengaan hun laatste avondlied zingen.

Jimbo springt overeind en spitst zijn oren. Wij vinden het misschien stil, maar stokoud of niet, hij hoort duidelijk iets wat wij niet horen. Met een ruk kijkt hij om en wendt zijn grijze snuit naar een van de huizen. Plotseling stuift hij weg – zo snel heb ik hem al heel lang niet zien rennen –, in de richting van het pad bij het terras. Zijn zwarte vacht lost op in de vallende duisternis, zijn rode halsband is nog net zichtbaar. Ik ren achter hem aan en voel mijn krullen, pluizig en verward door de rit, om mijn hoofd wapperen.

Daar waar het pad tussen de huizen verdwijnt haal ik de hond in. In het schijnsel van de zonnelampen in de bloemperken kan ik zien wat zijn aandacht heeft getrokken en waarom hij stilstaat.

Jimbo heeft zijn snuit begraven in het kruis van een man die alleen een witte handdoek om zijn middel draagt. Het is lang geleden dat ik in levende lijve zoveel naaktheid bij een man heb

gezien. Gelukkig is het te donker om te zien dat mijn gezicht vuurrood is – omdat ik oververhit ben door de reis, heb gerend terwijl ik ongeveer zo sportief ben als een astmatische schildpad en me opgelaten voel.

Hij is lang, met brede, gespierd uitziende schouders. Zoals ik me een metaalsmid voorstel, al heb ik nog nooit een metaalsmid ontmoet. Gek genoeg kom je ze zelden tegen in Manchester. Het water druipt van zijn te lange, vermoedelijk donkerbruine haren op zijn schouders. Hieruit, en uit het feit dat ik achter hem inmiddels het zwembadcomplex heb ontdekt, concludeer ik dat hij net een duik heeft genomen.

Een aantrekkelijk idee nu de avond valt en het aangenaam zwoel is. Ik zou zelf ook wel in een zwembad willen springen om de zorgen van de dag weg te spoelen. Maar eerst moet ik de snuit van mijn perverse oude labrador zien weg te halen bij de edele delen van deze vreemde. Het probleem is dat ik niet zo goed weet hoe ik dat moet aanpakken, want ik ben bang om per ongeluk de handdoek van de man los te trekken als ik Jimbo vastgrijp, wat erg onbeschoft zou zijn.

‘O god, het spijt me zo,’ mompel ik, terwijl ik Jimbo bij zijn halsband probeer te pakken om zijn erotische contact te verbreken. ‘Jimbo!’

Jimbo is vandaag niet alleen zo snel als een jonge hond, maar even ongehoorzaam, en verzet zich uit alle macht. Hij geniet te veel van een lekker potje snuffelen.

Dus blijf ik trekken en verontschuldigen mompelen, terwijl ik het verontrustende gesnuif van de hond probeer te negeren, die zijn snuit nog dieper in de handdoek duwt. Intussen blijken de kinderen me te zijn gevolgd, en ze staan achter me te grinniken. Ik besef dat dit er reuze grappig moet uitzien voor iemand die niet mij is.

De man reageert buitengewoon goed op deze dierlijke aan-

randing. Uiteindelijk buigt hij zich voorover, legt een grote hand om Jimbo's snuit en duwt hem krachtig weg. Terwijl hij Jimbo's snuit blijft vasthouden knielt hij bij hem neer, zodat ze op ooghoogte komen. Dan laat hij los en begint Jimbo achter zijn zwarte flaporen te krabbelen, zodat de kop van de hond extatisch meedraait.

Al die tijd prevelt de man 'brave-hond'-geluiden, terwijl hij Jimbo in de ogen kijkt en hem met een of andere hypnosetruc weet te kalmeren. Voor even tenminste.

Dan springt Jimbo ineens naar voren om het gezicht van de man grondig af te likken en laat zich vervolgens aan zijn voeten vallen. Binnen een paar tellen ligt hij uitgeteld en opgekruld te snurken.

De hondenfluisteraar staat op, waarbij hij de handdoek om zijn middel stevig vasthoudt, en tot mijn opluchting vang ik een glimp van een zwembroek op.

'Hoe oud is hij?' vraagt de man, neerkijkend op Jimbo die, zie ik dan, niet áán maar óp zijn voeten ligt.

'Bijna dertien,' antwoord ik. 'En het spijt me enorm.'

Ineens voel ik me doodop en intens verdrietig. In een flits besef ik het absurde van de situatie: ik heb het leven van mijn kinderen, mezelf en mijn hoogbejaarde hond ontwricht voor een idiote zoektocht naar god weet wat. Geluk? Vooruitgang? Afleiding van het verdriet dat op mijn hart drukt sinds de dag dat David overleed?

Nou, wat het ook is, ik zoek niet hard genoeg, en het enige wat het oplevert is uitputting, chagrijnige kinderen, seniele honden en een cafeïneoverdosis. Dat en een chronisch opgelaten gevoel waarmee ik me verontschuldig tegenover een grotendeels naakte man, in het donker, op een plek waar ik nog nooit ben geweest en waarvan ik eenzijdig heb besloten dat het ons thuis voor deze zomer wordt.

Even knijp ik mijn ogen stijf dicht om de waterige uiting van mijn zelfmedelijden te onderdrukken en dwing mezelf in plaats van naar de hond naar de man te kijken.

In het flauwe licht kan ik zijn gezicht slechts gedeeltelijk onderscheiden, maar hij lijkt van mijn leeftijd, misschien iets ouder. Zijn haar is beslist te lang en zal eenmaal opgedroogd waarschijnlijk wat lichter blijken te zijn. Zijn ogen lijken groenbruin, of bruin, of groen, dat kan ik niet goed zien, en hij glimlacht niet.

Toen hij met Jimbo aan het spelen was, glimlachte hij nog wel. Maar nu niet meer. Blijkbaar heb ik dat effect op lange knappe vreemdelingen.

‘Gaat het wel?’ vraagt hij bars. Hij kijkt me met zo’n sierlijke frons aan dat ik instinctief weet dat hij evenveel fronst als glimlacht. Vermoedelijk is hij van het type dat meer met dieren dan met mensen heeft en beter met honden kan communiceren dan met zijn medemens.

‘O, ja, dank je... Ik ben gewoon moe. We hebben de hele dag gereden, en nu moeten we ons vakantiehuis vinden en de dakkoffer uitpakken, en ik weet niet hoe, want ik heb geen kruk meegenomen en ik ben te klein, en de kinderen moeten iets eten en ik heb koffie nodig... of eigenlijk wijn...’

Terwijl ik onsamenhangend sta te ratelen, registreer ik zijn licht angstige uitdrukking en besef dat ik gestoord moet klinken. En aangezien mijn haar alle kanten op gaat staan van de hitte en ik de hele dag in een warme auto heb gezeten, zie ik er waarschijnlijk ook zo uit.

‘Ja, het gaat prima, dank je,’ zeg ik kordaat. ‘Weet jij misschien waar de Hyacinth is? Ik heb de sleutels.’

‘Ik kan je wel helpen,’ zegt hij, terwijl hij zijn blik afwendt en in de verte staart. Hij klinkt een beetje nors en onwillig, alsof hij vindt dat hij moet helpen maar eigenlijk liever afstand zou houden.

‘Nee, het gaat wel,’ houd ik vol, en ik vraag me af hoe ik Jimbo van zijn voeten moet halen zonder onbeschoft over te komen.

‘Laat me je helpen. Wijn heb ik niet, maar met dat andere kan ik je wel helpen.’

‘Wat?’ vraag ik, hem verward aanstarend. ‘Kun je me helpen om niet meer te klein te zijn?’

Plotseling verschijnt er een grijns op zijn gezicht, en hij barst in lachen uit. Het duurt maar even, want hij onderdrukt het geluid meteen, alsof hij niet gewend is in het openbaar te lachen.

‘Sorry, nee. Ik ben dierenarts, geen wonderdokter. Maar ik kan je wel helpen met het uitpakken van de dakkoffer. Ik ga me aankleden en dan kom ik naar je toe. Hyacint House is daarachter, naast het zwembad. Met de auto kun je niet dichterbij komen dan hier, maar ik zal je helpen met je bagage. Jij bent zeker Laura?’

Ik voel een schok van verbazing dat hij weet wie ik ben, maar ook een koppige behoefte om vol te houden dat ik geen hulp nodig heb. Dus knik ik alleen en glimlach hem halfslachtig toe, terwijl hij voorzichtig zijn blote voeten onder de buik van de snurkende Jimbo uit trekt.

‘Dat dacht ik al. In dat geval... Cherie kennende, heeft ze vast een fles wijn voor je klaargezet, dus al je problemen zijn opgelost.’

Ha, denk ik, terwijl hij het pad afloopt. Ik zie dat Lizzie nog steeds op haar telefoon staat te typen, met die nadrukkelijk verveelde uitdrukking op haar gezicht die tieners zo goed beheersen.

Was het maar waar.

6

De Hyacinth is rustiek en lieflijk, en geurt naar zelfgebakken brood en zoetheid. Het ruikt er zo lekker dat ik bij het openen van de zware houten voordeur even denk dat iemand er zo'n kunstmatige geur in heeft gespoten die mensen gebruiken als ze hun huis proberen te verkopen. Al weet ik niet of die bestaat, maar zo niet, dan zou het wel moeten. Misschien kan ik hem uitvinden en er rijk mee worden.

Ik knip het licht in de hal en de woonkamer aan. In feite, beseft ik al rondkijkend, is het één groot L-vormig vertrek. De kleine poot van de L is de keuken, en de grote poot is een langgerekte gezellige woonkamer met een eettafel aan de ene kant en wegzakbanken en een televisie aan de andere kant.

Het interieur bestaat uit veel baksteen en houten balken tegen een laag plafond. Er is een grote stenen open haard die we bij dit weer vast niet zullen gebruiken, tenzij we zin hebben in bikramyoga. De inrichting is bloemrijk: de sofa's, plaids, lampenkappen en alle met stof bedekte oppervlakken zijn bedrukt met sierlijke bloemenpatronen.

De eikenhouten eettafel is groot en verweerd, een massief gebutst meubel dat zo te zien een interessant leven heeft gehad. Er staat een dienblad op met overheerlijk uitziende geglazuurde cupcakes in regenboogkleuren, en een enorm curieus gevormd brood met zaden, dat wel zelfgebakken moet zijn.

Er staat ook een glazen vaas met wilde bloemen, en ja hoor

– de hemel zij geprezen! – een fles wijn. Aan het etiket te zien is ook die huisgemaakt, dus vast zeer biologisch, zodat ik binnen de kortste keren dronken zal zijn. Uitstekend.

Tegen de fles aan staat een briefje. Ik pak het en lees het terwijl de kinderen naar binnen stampen. Nate duikt meteen op de cupcakes af, als een mot op een vlam.

‘Van wie komen die?’ vraagt Lizzie, die er ook een neemt. De laatste paar maanden is ze akelig geobsedeerd geraakt door haar figuur, dus ik beschouw het als iets positiefs als ze een dag McDonald’s en cupcakes eet.

‘Van Cherie,’ zeg ik. ‘Je weet wel, de...’

‘De vrouw die zo gestoord was om je aan te nemen?’ maakt ze mijn zin af. Dat was niet wat ik wilde zeggen, al heeft ze een punt. Ik besluit waardig en koel te zwijgen.

‘Kijk niet alsof je van niets weet, mam. Je snapt best wat ik bedoel!’

Blijkbaar moet ik nog oefenen op waardig en koel. In plaats daarvan prop ik een hele cupcake in mijn mond.

‘Het is gewoon,’ vervolgt Lizzie, ‘een tikje vreemd, toch? Ze heeft je nog nooit ontmoet. Het was niet beledigend bedoeld. Je bent best goed, weet je. In koken. Ik weet zeker dat je het prima zult doen. Ik wou alleen dat je een café had gevonden dat wat...’

‘Dichter bij huis is,’ vult Nate behulpzaam aan. ‘Volgens mij was Matt Damon sneller terug van Mars dan wij over de rit hebben gedaan.’

Hij ploft neer op de bank en begint de afstandsbediening van de televisie uit te proberen. Jimbo spring naast hem, draait exact drie rondjes en valt dan met zijn staart over zijn snuit in slaap.

‘En, wat zegt ze, die mysterieuze Cherie?’ vraagt Lizzie. Door de kamer struinend maakt ze foto’s met haar mobiele

telefoon. Een close-up van het brood en de bloemen. Met een grom fotografeert ze de bloemetjesgordijnen, die blijkbaar niet naar haar geraffineerde smaak zijn. Een foto van Jimbo. Eentje van Nate, die voor de negenennegentigste keer op hetzelfde knopje van de afstandsbediening drukt, alsof die daardoor ineens wel zal werken. Dan eentje van mij. Had ik maar niet die hele cupcake in één keer in mijn mond gepropt.

Ik kauw als een bezetene, voordat ik antwoord kan geven.

‘Ze zegt dat het haar spijt dat ze ons eerder op de dag niet heeft gezien, maar dat ze vanavond salsa-les heeft. Ze hoopt dat we zullen genieten van de cakes en de wijn – dat laatste is natuurlijk voor mij bedoeld – en dat ze ons morgen zal zien. Ze stelt voor dat we morgenochtend gebruiken om het huisje gezellig te maken en dan naar het café komen om te lunchen. Leuk, toch?’

‘Ja, vast,’ zegt Nate. Hij geeft zijn poging de afstandsbediening aan de praat te krijgen op, zakt onderuit en legt zijn hoofd op de hond. Jimbo likt afwezig zijn gezicht en valt dan weer in slaap.

‘Enig,’ zegt Lizzie. ‘Ik kan niet wachten. Denk je dat die lange vent nog gaat komen? Mijn telefoonlader zit in de dakkoffer.’

‘Wat gebeurt er als je een lege batterij hebt?’ vraag ik sarcastisch.

‘Dan ga ik dood van verveling,’ antwoordt ze laconiek. ‘En ik heb nu signaal. Je zei toch dat het bereik hier slecht zou zijn? Ik moet nodig communiceren, dus ik wil het moment maximaal benutten, voordat we weer afdalen in de middeleeuwen.’

Precies op dat moment wordt er aangeklopt, en loopt De Lange Vent de woonkamer binnen. Vlug slik ik de laatste brok cupcake door en veeg halfslachtig met mijn mouw het glazuur van mijn kin. Ik heb het akelige vermoeden dat als ik in de spiegel zou kijken, het er nog steeds zou zitten, samen met

mijn lange kroeshaar, rode wangen en gestreste uitdrukking. De enige verstandige optie is om nooit meer in de spiegel te kijken. Misschien kan ik Lizzie vragen alle spiegels in huis met handdoeken af te dekken.

Bij binnenkomst van de man kijkt Jimbo op, keft schril en slaat waarderend een paar keer met zijn staart op de bank. De man moet glimlachen. Een zo zeldzame gebeurtenis, vermoed ik, dat David Attenborough er een documentaire over zou moeten maken.

‘Cake?’ vraag ik, gebarend naar het dienblad. ‘Wijn? Brood?’

Lieve hemel. Ik lijk de huishoudster uit *Father Ted* wel, al zie ik er waarschijnlijk nog erger uit.

‘Nee, dank je,’ zegt hij, oogcontact vermijdend. Hij draagt een valse spijkerbroek en een net zo vaal zwart T-shirt dat strak om zijn gespierde borst zit, die me niet zou moeten opvallen. Zijn drooggewreven haren zijn dik en mooi kastanjebruin. Zijn ogen zijn beslist groenbruin, zie ik.

‘Zullen we dan maar gaan uitpakken?’ spoort hij me aan. Ik vraag me af hoelang ik hem heb aangestaard, twee seconden of twee uur. Vet gênant, zou Lizzie zeggen. Vorig jaar tenminste, nu is dat waarschijnlijk uit. Net als lolcats en gaaf.

‘Oké!’ antwoord ik, en ik veeg knikkend mijn handen af aan mijn spijkerbroek. Ik kijk de kinderen aan met mijn beste kom-van-je-luie-kont-af-en-help-mee-gezicht. Nate doet meteen alsof hij slaapt en maakt luide snurkgeluiden, en Lizzie rent de trap op, vermoedelijk om een slaapkamer in te pikken.

Ik haal diep adem en glimlach.

‘Het geeft niet,’ zeg ik. ‘Ik kan ze later een pak rammel geven. Dat hebben ze al een tijd tegoed.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op, onzeker of ik een grapje maak of niet. Ik weet het zelf niet.

‘Goed dan,’ zeg ik, en ik loop naar de deur. ‘Aan de slag.’

Als hij aanstalten maakt achter me aan te lopen, draai ik me om en hef mijn hand in een 'wacht-even'-gebaar.

'Bedenk je oren,' zeg ik. Hij doet het, en ik schreeuw uit volle borst: 'Lizzie! Nate! Nu meehelpen, anders neem ik een week lang al jullie apparaten in beslag!'

Ik loop het huis uit en glimlach vals als ik Lizzie de trap af hoor denderen en Nate kreunend van de wegzakbank hoor opstaan.

We lopen terug naar de auto, over het pad langs de terrassen en de met grind bedekte oprijlaan. Het voelt alsof we op berenjacht gaan. Inmiddels is het echt donker, en de zonnelampen in de borders branden fel. Het vogelgezang is weggestorven, en het enige geluid is dat van onze voetstappen en een sporadisch gelach uit een van de andere huizen.

'Is het niet gek?' vraagt Nate, terwijl hij argwanend rondkijkt, alsof er elk moment een gek met een bijl uit de bosjes kan springen.

'Wat?' zeg ik.

'Om geen politiehelikopter te horen?'

'Dat komt zelden voor!' snauw ik, op de een of andere manier beledigd, want we wonen in een best nette wijk van Manchester. In werkelijkheid horen we het geluid een of twee keer per week, maar het is niet alsof we in een getto vol drugsdealers leven. We hebben verdorie onze eigen supermarkt!

Lizzie houdt haar telefoon voor zich uit met de zaklamp ingeschakeld. Ze staart naar de grond en zet voorzichtig de ene voet voor de andere, alsof ze nog nooit in het donker heeft gelopen.

Ineens klinkt er een vreemd geluid uit een veld in de verte. Het lijkt vaag op iemand die kreunt van pijn: diep, laag en een beetje sinister.

'Wat is dat?' zeg ik. Ik kijk om en vraag me af of we in een

bizarre horrorfilm terecht zijn gekomen. Ik zie de kinderen eveneens verstijven. Ze zien er heel jong en doodsbang uit. Overmand door beschermingsdrift zet ik me schrap, klaar om alles te doden wat een bedreiging vormt voor mijn jongen.

‘Het is een koe,’ zegt de man. Hij draait zich om en kijkt me medelijdend aan. *Sneu stadsmens*, zegt zijn blik.

Ik knik zwijgend. Ik weet niet of ik hem geloof – voor mij klonk het niet als loeien. Voorzichtig volg ik hem naar de auto, me ervan bewust dat het donker op het platteland veel dreigender is dan in de stad.

We komen aan bij de auto, en ik geef hem de sleutel van de dakkoffer. Moeiteloos opent hij het slot en klapt het deksel open. Dat deksel dat ik de vorige avond na veel zwoegen, zweeten en vloeken open heb gekregen. Ik kijk toe. Hoewel ik op mijn tenen sta, kan ik er nog steeds nauwelijks bij. Ik begin een lichte hekel aan hem te krijgen.

Ten slotte geef ik mijn onhandige strekpogingen op. Ik kan hem beter de dakkoffer laten leeghalen, terwijl wij intussen de spullen naar het huis dragen. Maar wat ik natuurlijk tijdelijk verdrongen heb, is hoe ik de dakkoffer heb ingepakt.

‘Ingepakt’ is een te groot woord. Ik heb bergen kleren en schoenen van de kinderen in vuilniszakken gestopt, breekbare dingen en apparaten in een kartonnen doos, wat benodigdheden zoals koffie en toiletpapier in een grote boodschappentas, en vervolgens mijn eigen spullen in de overgebleven ruimte gepropt.

Toen ik ermee bezig was, leek het volkomen logisch, maar nu de man aan een strak ingeklemde vuilniszak staat te trekken, begin ik er spijt van te krijgen. Eerlijk gezegd is het een puinhoop. Het soort puinhoop waarbij je liever geen getuigen hebt.

Ik krijg nog meer spijt als hij er ten slotte grommend van in-

spanning in slaagt de vuilniszak los te trekken en er een prop van mijn vaal gewassen ondergoed als een kogel uit een slipjeskanon door de lucht vliegt en zich vervolgens om ons heen verstroot.

Een van mijn onderbroeken blijft hangen aan de autoantenne en een andere wordt opgevangen door Nate, die hem met een kreet van afkeer op de grond gooit. Jimbo, die naar buiten is geslenterd om de reden voor alle commotie te bekijken, schiet als een speer op de door Nate weggegooide onderbroek af en gaat er pijlsnel mee vandoor, een zwarte vlek met een slappe witte onderbroek wapperend in zijn bek.

Opgelaten knijp ik mijn ogen stijf dicht, bal mijn handen tot vuisten en druk mijn nagels in mijn handpalmen.

Dit, dames en heren, is de samenvatting van mijn leven sinds Davids dood: incompetent, incompleet en niet in staat ook maar half zo leuk te zijn als hij. Als hij erbij was geweest terwijl mijn ondergoed door de lucht vloog, had hij er een spelletje van gemaakt. Hij had de Olympische Ondergoedspelen georganiseerd en iedereen, inclusief mij, aan het lachen gekregen.

Soms, op de meest onverwachte, ongelukkige momenten, mis ik hem zo verschrikkelijk dat ik het liefst op de grond zou gaan liggen om duizend jaar te slapen. Ik zou al mijn oude onderbroeken als een deken gebruiken en gewoon gaan slapen.

Ik open mijn ogen weer, want duizend jaar slapen lijkt me geen realistische optie. Ik zie Lizzie, de schat, over de oprijlaan rennen om mijn aan bosjes en zonnelampen hangende ondergoed te verzamelen, terwijl Nate achter slipjesdief Jimbo aanjaagt.

‘Nou,’ zegt de Lange Donkere Behulpzame Vent. ‘Ik ben Matt, trouwens. Aangezien een van je beha’s om mijn hoofd gewikkeld zit, lijkt dit me een goed moment om me voor te stellen.’

Ik kijk hem aan en zie dat hij grijnst. Een sympathieke grijns, oprecht en speels, en van wat ik tot nu toe van Matt heb gezien, nogal een primeur. De zeldzaam gesignaleerde Matt-grijns.

Ik moet wel teruggrijnzen, hoe opgelaten ik me ook voel. Welke vrouw kan de glimlach weerstaan van een man die een 36C-cup aan zijn oren heeft bungelen?

7

De volgende ochtend word ik wakker met een lichte kater en een iets lichtere behoefte om mijn bloedeigen dochter te wurgen.

Ik haal diep adem, pak de waterfles die ik eerder zo verstandig op het nachtkastje heb gezet en neem een paar fikse slokken.

Even blijf ik roerloos liggen en staar naar de lampenkap met hyacinten, het behang met rozen en de gordijnen met bloemen-die-ik-niet-herken. Dan nies ik hartgrondig. Blijkbaar heb ik psychosomatische hooikoorts ontwikkeld, wat vreemd is, aangezien ik nooit hooikoorts heb.

Ik heb de grootste slaapkamer ingepikt door de slaapkamer met badkamer aan Lizzie af te staan. Ik ben meer dan tevreden met deze gang van zaken, en mijn nieuwe thuis bevalt me erg goed. Zelfs de slaapkamers hebben houten balken tegen het plafond, en uit het licht dat door de kieren van de gordijnen valt, maak ik op dat de kamers heerlijk zonnig en licht zijn. Van beneden komt televisiegeluid, wat betekent dat Nate al op is en de afstandsbediening heeft bedwongen, en ik kan Jimbo zelfs boven horen snurken.

Van buiten komt er weer alleen vogelgezang, een prachtig melodieus gekwetter waarvan ik op slag vrolijk word. Volgens mij ben ik nog nooit op zo'n stille, natuurlijke en vredige plek geweest.

Helaas is er één ding dat mijn groeiende gevoel van rust berderft en me ervan weerhoudt totaal zen te zijn. Iets wat me zelfs zo hard op mijn lip doet bijten dat ik bloed proef.

Het begon met telefoneren gisteravond. In plaats van mijn mobiele telefoon te gebruiken besloot ik mijn moeder te bellen met de geweldige ouderwetse-maar-inmiddels-weer-hippe bakelieten telefoon, zo'n ding met een enorme hoorn en grote ronde draaischijf die je een eeuwigheid moet ronddraaien.

De kinderen staarden naar het toestel alsof het een museum-object is, en Lizzie raakte het voorzichtig aan alsof het een ingenieus vermomd wezen uit *Doctor Who* was. Ze heeft ooit een aflevering gezien waarin plastic tot leven kwam en zeer boosaardig bleek, en dat is ze nooit echt vergeten. Daarna is ze nog wekenlang bang geweest voor haar SpongeBob-lunchtrommel.

Museumobject of niet, de telefoon werkte perfect. In het belang van de beknoptheid en geestelijke gezondheid – en heel de mensheid eigenlijk – zal ik het gesprek met mijn moeder samenvatten. Het ging ongeveer zo:

Ik: Hoi, mam. We zijn veilig aangekomen en het is hier geweldig! De mooiste plek waar ik ooit ben geweest.

Mam: Weet je het zeker? Het is erg ver weg. Hoe ga je je redden?

Ik: Het is een avontuur. Het wordt een fantastische inspirerende ervaring die ons leven zal veranderen!

Mam: Als jullie naar huis willen, komt je vader jullie wel halen...

Het was een tikje deprimerend om te merken hoe weinig vertrouwen ze in me heeft, maar omdat ik zelf moeder ben, weet ik dat het komt omdat ze zoveel van me houdt. Ze weet wat ik heb doorstaan en heeft enorm met me te doen.

Dauids dood heeft niet alleen zijn tol geëist van mij en de kinderen, maar van ons allemaal. Zijn vader en moeder zijn nooit meer de oude geworden; mijn ouders maken zich voortdurend zorgen over me, en ik weet dat zelfs Becca – ondanks haar reputatie van feestbeest – hem mist en met me meeleeft, en met haar neefje en nichtje, van wie ze zielsveel houdt.

De volgende die ik belde was Becca zelf. Ik was verbaasd haar op een zaterdagavond thuis aan te treffen, en ontroerd toen ik besepte dat ze op mijn telefoontje had gewacht.

‘Alles kits, mop?’ zei ze met een Amerikaans nepaccent. Ze probeert graag accenten uit, mijn zus. Ze probeert graag alles uit, eigenlijk. Maar die accenten zijn een van de vele redenen waarom de kinderen zo dol op haar zijn. Hun favoriet is haar Noorse krimi-stem, waarmee ze bij de McDonald’s-drive-in een bestelling inspreekt alsof ze een Scandinavische politie-inspecteur is die een bloedstollende ontdekking in een Stockholmse buitenwijk doet.

Ik deed verslag over de gebeurtenissen van de dag – de autorit, het zingen, het overgeven. De hoogte- en dieptepunten, en zijdelingse omwegen. Het rijkelijk gebloemde vakantiehuis. De rust en stilte en het angstaanjagende donker. De hond, de man, de cupcakes, de dakkoffer en de heerlijke huisgemaakte wijn die ik op dat moment aan het drinken was.

‘Wacht even,’ zei ze na afloop, en ik hoorde herrie op de achtergrond.

‘Wat doe je?’ vroeg ik. Tegelijkertijd vroeg ik me af of dat een goed idee was. Met Becca is het soms beter om het niet te weten.

‘Ik verstel mijn laagmasker,’ antwoordde ze opgewekt. ‘Of misschien ververs ik alleen mijn computerscherm. Ik moet even iets nakijken. Nou, vertel eens wat meer over die man.’

‘O, hij is gewoon... een man. Nou, een man die Matt heet.’

‘Matt? Wat een sexy naam. Volgens mij heb ik ooit ergens gelezen dat mannen die Matt heten zeer grote penissen hebben.’

‘Nee, dat heb je niet,’ zei ik. In weerwil van mezelf moet ik lachen. Als je met Becca praat, kun je niet anders.

‘Hoe ziet hij eruit?’

Ik dacht na over die vraag en besepte dat ik niet wilde toegeven hoe goed ik Matts uiterlijk onthouden had. Ik herinnerde me hem namelijk veel te goed: zijn naakte borst, het water dat langs zijn brede zwimmerschouders sijpelde, de laag om zijn hoekige heupen hangende handdoek en zijn gespierde dijbenen eronder... Als ik dat vertel, is het einde zoek. Dan belt ze de plaatselijke priester om onze huwelijksaankondiging te laten opstellen.

‘Hij lijkt een beetje op Harrison Ford,’ zeg ik ten slotte.

‘Uitgezakte Harrison Ford of fitte Harrison Ford?’

‘Fitte Harrison Ford.’

‘Harrison Ford als Han Solo uit *Star Wars* of als Indiana Jones? Volgens mij heb je het meest aan de laatste. Je vagina is ongeveer even goed verstopt als de verloren ark.’

‘Becca!’ snauwde ik, heen en weer geslingerd tussen afgrijzen en geamuseerdheid. Ja, het wás een tijd geleden. Maar een dode man is best een goede reden om geen seksleven te hebben, toch?

‘Oké, oké... Het was maar een opmerking. Je kunt altijd mijn prinses Leia-outfit lenen.’

‘Welke, of moet ik dat niet vragen?’

‘Die van dellerige slavin in het paleis van Jabba, natuurlijk. Je moet wat meer dellerige slavin worden, weet je.’

‘Ik moet niks!’ sputterde ik halfslachtig tegen. Becca klonk afgeleid en besteedde geen aandacht aan mijn gesputter. En eerlijk gezegd had ik inmiddels ook een paar glazen wijn op,

waardoor ik me een stuk milder voelde. Het is moeilijk om uit alle macht te sputteren als je aangeschoten bent.

‘Aha...’ zei ze.

‘Aha, wat?’ vroeg ik.

‘Aha, ik snap het – ja, het zou hem echt lukken. Meer Han Solo eigenlijk, met dat haar, vind je niet? Als Han Solo tenminste een spijkerbroek had gedragen waarin hij zo’n lekker kontje had... Jeetje, hij is erg lang, hè? Echt een lekker ding.’

Ik zweeg even, me afvragend of Becca sinds mijn afreizen helderziend was geworden. Of dat ze een clandestiene verhouding met het hoofd van NASA had, die alle Europese satellieten op een klein dorp in Dorset had gericht.

‘Hoe... hoe bedoel je? Hoe weet je hoe hij eruitziet?’ vroeg ik fronsend. Achterdochtig keek ik de kamer rond, voor het geval iemand een verborgen camera had geïnstalleerd en ik live door het hele land werd uitgestraald in een extra saaie aflevering van *Big Brother*. Maar er was geen verborgen camera. En er waren ook geen kinderen. Nate had zich uitgeput naar zijn bed gesleept en Lizzie was naar boven gegaan om te ‘communiceren’.

Becca antwoordde niet meteen. Ze had het te druk met lachen. En niet zomaar een beetje lachen, maar luidkeels bulderen. Het soort waarvan je moet huilen en eventueel kunt stikken.

‘O mijn god!’ zei ze ten slotte, en schraapte haar keel. ‘Die foto van jou met die hele cupcake in je mond is onbetaalbaar. Je gezicht zit helemaal onder het groene glazuur! Je lijkt wel een Teletubbie!’

Tegen die tijd begon ik een flauw vermoeden te krijgen hoe het zat. Ik schonk mezelf nog een glas wijn in en besloot dat ik meer nodig had dan een flauw vermoeden.

‘Becca,’ zei ik, zo streng mogelijk. ‘Wat. Is. Er. Aan. De. Hand?’

Ze giechelde, duidelijk onder de indruk van mijn strenge grote-zussen-toon.

‘Het staat allemaal op Lizzies Instagram-account,’ zei ze. ‘De hele dag. Jij met je mond wijd open in de auto – o ja, een film-pje zelfs! Ha ha, Meatloaf, je meent het, zus? Dit is te grappig...’

Ze zweeg, en ik hoorde haar door de beelden klikken.

Ik staaarde naar mijn eigen mobiele telefoon en overwoog zelf online te gaan. Uiteindelijk besloot ik dat het al erg genoeg was om over de foto’s te horen, laat staan ze te zien.

‘Er is een foto van Nate die over zijn nek gaat, de arme schat,’ vervolgde Becca. ‘Je houdt zijn schouders vast en staat over hem heen gebogen. ik tel bijna zeventien onderkinnen bij je, wat je vast fijn vindt om te horen. En een van je achterhoofd. En een van Nate die slaapt en ligt te kwijlen... Het zijn er een hoop. O, en deze is leuk. Je staat op een mooie parkeerhaven naar de heuvels te staren... met hippieharen, je kijkt heel bedachtzaam en peinzend, en je ziet er echt beeldschoon uit! Lizzie heeft er zelfs bij geschreven: “Mam die er minder vreselijk uitziet”. Is dat niet enig?’

Enig, dacht ik... Enig? Dat woord zou ik zelf niet gebruiken. ‘Enig’ gebruik je voor een high tea, of een handtas van Cath Kidston, of een gezellige avond thuis met een dvd-box van *Midsomer Murders*. Vroeger was het iets wat je zei over het nieuwe permanent van je moeder, of een handdoekenset van Harrods, of een kookboek uit de rijksmonumentenwinkel.

‘Enig’ was beslist niet het woord voor dit scenario, waarin mijn dochter als ontluikende fotojournaliste aan de hele wereld verslag deed over onze dag zonder dat aan de hoofdrolspelers mee te delen.

Terwijl Becca nog meer foto’s beschreef, zonk de moed me in de schoenen. Het voelde helemaal niet enig. Ik voelde me vernederd en gekwetst en bijna in tranen. Becca’s gebulder

hielp niet, en de wetenschap dat Lizzie boven mogelijk nog meer foto's aan het toevoegen was, al helemaal niet.

Ik sloot mijn ogen en luisterde naar het vervolg van Becca's commentaar. Ze vond mijn Ontsnappende Ondergoed en de foto van Matt met mijn beha om zijn hoofd bijzonder hilarisch. O god... Matt. Ik moest zorgen dat Lizzie de foto's van het internet haalde óf hem inlichtten. Of misschien gewoon iedereen terug in de auto stoppen en de plek van het misdrijf ontvluchten.

'Je bent toch niet van streek, hè?' vroeg Becca, toen ik al een paar minuten geen woord meer had gezegd.

'Jawel,' zei ik simpelweg. Ik dronk mijn glas leeg en liet mijn tranen de vrije loop.

'Maar dat moet je niet zijn! Ik weet dat het brutaal is – en dat sommige bijschriften wat onbeschoft zijn – maar het is onschuldig, echt. Het is gewoon haar manier om de verandering te verwerken. Je weet dat ze niet mee wilde. Maar je hebt haar gedwongen, dus ze heeft een uitlaatklep nodig voor haar frustratie.' Toen ik niet reageerde, ging ze door: 'Het is moeilijk op die leeftijd; je hebt geen enkele macht, toch? Je bent volwassen genoeg om te denken dat je weet wat je wilt, maar nog niet zo volwassen dat er iemand naar je luistert... Iedereen speelt de baas over je: je ouders, je school, je leraren. Dat is verschrikkelijk, en vooral voor een slim en onafhankelijk meisje als Lizzie.'

Ik knikte mistroostig, totdat ik besepte dat ze me niet kon zien. Ik begreep dat ze me probeerde op te beuren, en wat ze zei had ook een kern van waarheid. Lizzie lijkt meer op Becca dan op mij op die leeftijd, veel feller en opstandiger. In sommige opzichten is ze sterker, en in andere juist kwetsbaarder. Becca snapt haar, waar ik af en toe jaloers op ben, hoe kleinzielig dat ook klinkt.

Verstandelijk begreep ik Becca's argumenten, maar ik voelde me nog steeds ellendig. Ellendig, ouderwets en volstrekt nutte-

loos, en miljoenen lichtjaren verwijderd van mijn dierbare dochter die een paar meter verderop in haar slaapkamer lag. Ik voelde me oud, moe en vooral – vooral – verschrikkelijk alleen.

De kinderen waren boven. Becca hing aan de lijn. Matt was vlakbij in zijn huis. De hond lag op de bank. Alle vakantiehuisjes waren bewoond. Strikt genomen was ik niet alleen. Maar dat deed er niet toe. Al was ik met Mardi Gras in New Orleans geweest, of op Trafalgar Square tijdens oud en nieuw, of op een feest met familie en vrienden, dan nog had ik me alleen gevoeld. Want zo voel ik me sinds David er niet meer is.

‘Ik weet het,’ mompel ik, en ik probeer me te vermannen. Mijn familie begon eindelijk te geloven dat het beter met me ging en dat ik verderging met mijn leven. Dat ik me misschien nog een beetje irrationeel gedroeg, maar mijn ergste verdriet had verwerkt.

Ze hadden duidelijk geen flauw benul.

‘Ik weet het,’ herhaalde ik, fermer dit keer. ‘Ik ben gewoon moe. En ik vind het vervelend voor Matt. Ik bedoel, hij wil vast niet dat iedereen hem met een beha op zijn hoofd ziet, toch?’

‘Ik weet het niet,’ reageerde Becca. ‘Misschien vindt hij het wel fantastisch. Misschien is hij wel hoofd van het Dorset mannen-met-beha’s-op-hun-hoofd-comité, en dan de Han Solo-afdeling. Trouwens, het is niet iedereen. Het zijn alleen Lizzies vrienden op Instagram. Dat ben ik en een handjevol tieners in Manchester. En als je het haar vraagt, voegt ze jou ook vast toe.’

‘Ik weet zeker van niet... En dat is waarschijnlijk beter zo. Je hebt gelijk. Ze heeft privacy nodig, en een manier om stoom af te blazen. Ik moet haar alleen zeggen dat ze onschuldige buitenstaanders met rust laat.’

‘Ja, doe dat. En hoor eens, voel je niet rot. Het spijt me dat ik het heb beschreven alsof het allemaal dolkomisch is. Ik weet

dat je daar nu ellendig zit te zijn en je huilen probeert te verbergen. Er zitten ook prachtige foto's bij, hoor. Echt. Ik heb ze net bekeken, en de meeste zijn echt leuk; foto's van het landschap en de stenen cirkels, een enige foto van jou en Nate, ijsjes etend onder een enorme treurwilg... een van Jimbo die op een benzinstation tegen een auto staat te plassen, terwijl jij hem schuld bewust probeert weg te trekken... En een van jou voor de McDonald's met het onderschrift "Beste. Moeder. Ter. Wereld."

Dan is er nog een beeldschone foto van de voorkant van jullie huis. Nogal donker en erg kunstzinnig... Hyacinth House. Heet het zo? Dat is erg hip voor Dorset!

'Hoe bedoel je?' vraag ik. Ik heb me de hele avond al afgevraagd waarom de naam me zo bekend voorkomt.

'Hyacinth House. Dat is een nummer van The Doors. Uit mijn hippie-rockfase, weet je nog?'

Ik had een vaag visioen van Becca met geverfde t-shirts en vette haren, en herinnerde me de zware geur van patchoeli. Een erg onmodieuze en stinkende fase. Helaas hadden we een slaapkamer gedeeld, waardoor haar muzieksmaak automatisch de mijne was geworden.

'Min of meer,' zei ik, een vage melodie door mijn hoofd spelend. 'Vreemd. Luister, Becca, ik ga ophangen. Ik moet slapen. Ik hoop maar dat ze niet 's nachts mijn slaapkamer binnensluipt om me te fotograferen terwijl ik op mijn kussen lig te kwijlen.'

'Dat doet ze heus niet. En onthoud: er zijn ergere manieren voor een tienermeisje om te rebelleren. En ik weet dat, want ik heb ze allemaal uitgeprobeerd.'

Toen ik eindelijk had opgehangen, was ik te moe om nog na te denken. Ik besloot Lizzie alleen te laten weten dat ik van de foto's afwist en haar een paar basisregels op te leggen, maar

geen rigoureuze maatregelen te nemen zoals haar dwingen haar account te sluiten, haar telefoon af te pakken, haar te verbannen of te vermoorden.

Trouwens, dacht ik stiekem, terwijl ik Jimbo voor de laatste keer naar buiten liet om te plassen, het was een goede manier om te weten wat er in haar omging. Becca zou me vast waarschuwen als ze foto's van naakte tienerjongens, geopende condoomverpakkingen of kratten vol breezers postte, toch?

Jimbo kwam terug naar binnen en draaide zijn gebruikelijke drie rondjes, voordat hij zich opkrulde in zijn mand. Nadat ik hem achter zijn oren welterusten had gekrabd, liep ik naar boven om zijn voorbeeld te volgen. Niet zijn drie rondjes, maar mijn eigen routine voor het slapengaan.

Ik pakte de ingelijste foto van David, mij en de kinderen die ik had meegenomen en zette het lijstje op het nachtkastje, zodat ik die als laatste zou zien voordat ik in slaap viel, en als eerste bij het wakker worden. De foto is genomen tijdens een snorkelvakantie, en we hebben allemaal een grote snorkelbril op ons voorhoofd. Nate mist zijn voortanden; Lizzie is nog een meisje, en David en ik... Nou, we zien er gelukkig uit. Een van die perfecte momenten, bevroren in de tijd.

Ik zette de foto precies goed neer, en omdat het een zware dag was geweest en ik emotioneel uitgeput was, nam ik mijn toevlucht tot de snuffel- en knuffeltechniek om tot rust te komen.

Na Davids dood kon ik mezelf er lange tijd niet toe zetten zijn kleren te wassen. Ze lagen daar maar, in de wasmand, en wij gooiden onze kleren er bovenop. Er kwam nooit iets bij de stapel en er ging ook nooit iets af.

Ik zou nooit meer een werkoverhemd voor hem wassen of een paar schone sokken voor hem vouwen, of zijn lievelings-shirt met gaten in de oksels drogen. Ik zou nooit meer dat was-

middel voor zijn gevoelige huid hoeven te gebruiken, en nooit meer een broek voor hem strijken. Want hij zou nooit meer iets van me nodig hebben.

Uiteindelijk heeft mijn moeder ingegrepen en de kleren meegenomen naar haar huis. Ze heeft ze gewassen, gedroogd en opgevouwen, en we hebben samen uitgezocht wat naar de kringloopwinkel moest en wat weggegooid moest worden. Dat is niet zo hardvochtig als het klinkt – tegen die tijd lagen zijn kleren al drie maanden in de wasmand, en het was niet goed voor de kinderen om ze daar telkens te zien. Ik was beslist een tikkeltje gestoord in die tijd, wat beangstigend voor ze moet zijn geweest.

Dus liet ik mijn moeder ze in tassen pakken en weggooien, enerzijds omdat dat het beste was om te doen, en anderzijds omdat ik in die tijd een soort zombie was: zeer meegaand en makkelijk te manipuleren, als een homp klei in menselijke vorm. Ik kon niet goed beslissingen nemen en ik kon me ook niet tegen beslissingen verzetten.

Gelukkig heeft mijn moeder haar heerschappij van het gezonde verstand niet tot de slaapkamer uitgebreid, en ik putte troost uit het feit dat ik stiekem nog Davids grote wijnrode kamerjas aan een haak aan de deur had hangen. Het ding was al jaren oud. De ceintuur was verloren gegaan bij een geïmproviseerd spelletje touwtrekken met de kinderen in de tuin, Jimbo had op een van de mouwen gekauwd, en de linkerzak hing los. Hij was nodig aan een nieuwe toe geweest, en ik was van plan geweest hem die voor Kerstmis te geven.

Maar de gehavende staat kon me niet schelen. Het ging erom dat de kamerjas nog steeds naar hem rook; naar hem, zijn deodorant, en de Old Spice-aftershave die de kinderen hem voor de grap als verjaarscadeau hadden gegeven en die hij lekker zei te vinden.

Als je ooit iemand bent verloren, weet je hoe belangrijk geur is. Een kamer binnenlopen die naar David rook, kon me letterlijk de adem benemen. Een onverwachte zweem van zijn aftershave opvangen kon me in tranen doen uitbarsten. Wekenlang kon ik niet in de auto zitten, omdat die zo sterk naar hem rook. Omdat hij meestal had gereden, bleef ik nog tijden aan de passagierszijde instappen en wachten tot hij achter het stuur zou kruipen.

Geleidelijk begonnen die dingen – de uiterlijke signalen dat mijn leven incompleet was, en alles veranderd – te slijten. Ik wende aan het zelf autorijden. Ik accepteerde dat zijn kleren weg waren. Ik barstte niet meer elke keer dat ik Old Spice rook in tranen uit. Maar van die kamerjas heb ik nooit afscheid genomen.

Vermoedelijk is het een symptoom van een zenuwzinking, dus bewaar ik hem stiekem in een boodschappentas in een la bij mijn ondergoed, en haal hem alleen 's nachts tevoorschijn. Hij is zelden te zien, maar altijd in de buurt – meestal onder het kussen waar hij op sliep (en ja, ik heb er lang over gedaan voordat ik mijn moeder toestond de dekbedden te verschoenen), of op bijzonder moeilijke nachten opgerold in mijn armen als een grote zachte kat. Zijn geur is vervaagd en nauwelijks nog te ruiken – toch put ik er troost uit.

Afgelopen nacht was beslist zo'n kamerjasknuffelnacht. Uiteindelijk viel ik in slaap, na een half uur Diep Nadenken. Over Lizzie. Over Nate. Over mezelf. Over onze toekomst, en wat die zou brengen. Over mijn nieuwe baan de volgende dag. Over het vooruitzicht om Cherie Moon te ontmoeten. Over Matt. Over het feit dat Jimbo zo oud werd. Over die scène in *Casino Royale* waarin James Bond een trillende Vesper Lynd troost in de douche en zelfs met kleren aan nog supersexy is... Volgens mij ben ik toen naar dromenland afgereisd.

Intussen lag ik nog steeds mijn surrogaat-David te knuffelen. Ik weet zeker dat David het niet erg zou vinden. Hij heeft mijn relatie met Daniel Craig altijd geaccepteerd.

Ik heb verrassend goed geslapen, misschien dankzij de vele wijn, en nu ben ik wakker. Suf, maar wakker. Ik kijk op mijn horloge op het nachtkastje – 09.38 uur – en glimlach goede-morgen tegen surrogaat-David.

Ik rek me uit, veeg de slaap uit mijn ogen en stap uit bed. Voorzichtig stop ik mijn dierbare kamerjas in de boodschappentas en stop die onder het kussen voor later.

Na een kort bezoek aan de badkamer, sluip ik op mijn tenen naar Lizzies kamer. Ik duw de deur op een kier en zie haar liggen in haar pyjama, met haar ene been over het – uiteraard – gebloemde dekbed geslagen, en haar andere eronder. Haar haar ligt in een verwilderde bos op het kussen. Ze is diep in slaap – haar mond hangt open en haar oogleden trillen licht – en lijkt tien jaar oud. Mijn hart smelt. Ze is nog steeds mijn lieve kleine meisje. Vooral als ze slaapt.

Vandaag, beloof ik mezelf onderweg weg naar de douche, wordt een mooie dag. Positief, spannend en bevredigend. En ik ga mijn uiterste best doen om niet in idiote situaties verzeild te raken, zodat Lizzie geen kans krijgt om mijn ondergang live online vast te leggen.

8

‘Mam,’ schreeuwt Nate, terwijl ik toast aan het verbranden ben in de keuken. ‘Er hangt een foto van een vreemde man in de wc beneden!’

Fronsend gooi ik de niet te redden zwarte sneeën in de vuilnisbak en ga kijken wat er aan de hand is, me voornemend op tijd de volgende lading toast op de grilplaat om te keren. Lekere kok ben ik – volstrekt hulpeloos zonder broodrooster.

Beleefd klop ik op de toiletdeur, want ondanks het feit dat ik hem negen maanden in mijn buik heb gedragen, hecht Nate sinds zijn twaalfde verjaardag erg aan zijn privacy. Als ik er tijd voor heb, maak ik me er zorgen over; hij is op een leeftijd dat er vast veel jongensdingen spelen waarover hij duidelijk niet met mij wil praten. Dus doe ik voorzichtig en laat hem weten dat ik er ben, maar storm niet de badkamer binnen.

Hij opent de deur en wijst verbaasd op een ingelijste zwart-witfoto aan de muur boven de wc-pot.

Op dat moment komt Lizzie er ook bij staan, met haar haren dansend voor haar gezicht en haar telefoon in haar hand. Om het gezelschap compleet te maken loopt Jimbo tussen onze benen door, snuffelt aan de toiletbril en slaat zijn staart als een mattenklopper tegen mijn benen. Plotseling is het erg druk in het toilet.

‘Wie is hij, en wat doet hij daar? Het voelt vreemd dat hij me aankijkt terwijl ik sta te plassen...’ zegt Nate.

Ik staar naar de foto: naar de lange haren, leren broek en het knappe arrogante gezicht.

‘Het is Jim Morrison,’ antwoord ik. ‘De zanger van een band die The Doors heette. Een van hun nummers heet ‘Hyacinth House’. Ik dacht dat het vergezocht was, toen Becca zei dat het huis naar dat nummer is genoemd, maar blijkbaar had ik het mis...’

Lizzie wringt zich naar voren en staart naar Jim. Arme dode Jim, een van de grootste sterren van zijn tijd, die nu in een krappe wc optreedt voor een publiek van drie (vier als je de hond meerekent).

Ze klapt de toiletbril dicht en klimt er bovenop, zodat ze met haar gezicht vlakbij de foto staat.

‘Nate!’ zegt ze, hem haar telefoon aanreikend. ‘Neem een foto! Dit is zo cool. Becca heeft een afspeellijst voor me gemaakt met een nummer van The Doors. Dat nummer over mensen die vreemd zijn. Hup, Nate, ik kan hier niet de hele dag blijven staan. Neem die foto!’

Ze trekt die vreemde pruillip die verplicht schijnt te zijn voor alle tieners ter wereld, en Nate maakt een foto.

‘Is dat voor je Instagram-account?’ vraag ik, terwijl ze van de toiletpot afklimt. Even zwijgt ze en kijkt betrappt en nerveus, dan probeert ze haar uitdrukking te verbergen, een mix van een klein meisje dat geen problemen met haar moeder wil en een rebellerende tiener die haar middelvinger tegen me wil opsteken.

Ik houd mezelf voor dat Becca gelijk heeft: Lizzie wilde niet meekomen en ik heb haar inderdaad gedwongen. Als idiote selfies en gênante foto’s van mij maken de enige macht is die ze heeft, kan ik daarmee leven. Het is in elk geval stukken beter dan een eetstoornis.

Ik ben benieuwd naar haar reactie en kan haar hersens bijna

horen kraken. Uiteindelijk haalt ze alleen haar schouders op. Haar uitdrukking is neutraal; niet verontschuldigend, maar ook niet agressief. Slimme meid.

‘Ja. Is dat oké?’ vraagt ze. Blijkbaar weet ze dat ik met Becca heb gepraat, en misschien is ze bang voor mijn reactie. Ik zorg dat mijn uitdrukking ook neutraal blijft. We doen allebei ons uiterste best om Zwitserland te zijn, wat misschien wel het beste is.

‘Het is prima,’ zeg ik. ‘Ik wil alleen niet dat je foto’s neemt van mensen buiten de familie. Zoals Matt. Als je dat doet, moet je ze toestemming vragen om de foto’s te plaatsen, oké? Je kunt niet zomaar de privésfeer van mensen binnendringen. Dat is respectloos.’

Ze knikt, ten teken dat ze mijn voorwaarden accepteert. Ik juich inwendig, alsof ik een vredesverdrag tot stand heb gebracht waarmee alle conflicten in het Midden-Oosten zijn beëindigd. Eigenlijk zou ik nu president van De Hele Wereld moeten zijn.

‘Mam!’ roept Nate. Hij trekt een vies gezicht ‘Volgens mij is de toast weer aan het verbranden...’

Argh! Ik haast me het toilet uit, waarbij ik bijna over de hond struikel, en ren naar de keuken. Misschien moet het presidentschap over De Hele Wereld wachten tot ik brood kan roosteren zonder brand te stichten.

Ik geef het toast maken op, en we eten ontbijtgranen. Cherie is zo lief geweest om een welkomstpakket met boter, melk, koffie en zo achter te laten. Plus een enorme doos chocopops, wat gek genoeg het lievelingsontbijt van de kinderen is. Uitstekend geraden door de mysterieuze mevrouw Moon. Ik werk een grote kop koffie naar binnen. Nate en Lizzie drinken sinaasappelsap en verdwijnen dan naar boven om zich aan te kleden. We hebben nog een paar uur voordat we naar het café

moeten en willen de omgeving verkennen.

Aangezien ik gisteravond niet alle spiegels heb afgedekt, kom ik mezelf na het douchen in de spiegel tegen. Geschrokken spuit ik mijn haren voor het afdrogen vol Frizz Ease en breng lichte foundation aan, zodat ik er bijna presentabel uitzie. Ik draag een kakikleurige korte broek, een groen t-shirt en Birkenstock-sandalen die waarschijnlijk al een paar jaar uit de mode zijn.

Op weg naar buiten lijn ik Jimbo aan, voor het geval hij weer denkt dat hij een puppy is en er vandoor wil. Hij strompelt met ons mee, en ik gebruik hem als excuus om ook langzaam te lopen.

We beginnen met een wandeling door het bos achter het huis, dat behoorlijk magisch blijkt te zijn. Slechts enkele zonnestralen dringen door het dichte gebladerte tot op het mos onder onze voeten, en het enige geluid is vogelgekewetter en het klateren van een beekje in de buurt. Het voelt afgelegen en mysterieus, bijna alsof we ons eigen regenwoud hebben, al zijn de huizen op vijf minuten loopafstand.

We maken een rondwandeling over een voetpad met tuinkabouters bij alle kruisingen en splitsingen. Elke kabouter heeft zijn eigen bezigheid – vissen, klappen, ukelele spelen – en naast elk kabouter staat een paal met een houten bord waarop in kleurige tekstballonnen kabouterwijsheden staan geschreven. Op eentje staat NAAR DE VAKANTIEHUIZEN, op een andere RICHTING WATERVAL. Eén kabouter heeft een verrekijker, en op zijn bord staat PAD NAAR DE VERRE KUST. Een bijzonder opgewekt exemplaar met een rode baret wijst ons de WEG NAAR SAN JOSÉ, al is dat volgens mij een grapje.

Nate en Lizzie zijn gefascineerd. Het lijkt wel alsof ze nog nooit een boom hebben gezien. Alles lijkt betekenisvol: een enorme, met dauw bedekte varen; een uitgeholde eikenboom-

stam waar een mens in past; verbleekte roze slingers aan de takken boven ons hoofd, als van een feest; een kluit wilde paddenstoelen die volgens Lizzie sprekend op David Camerons gezicht lijkt.

Nate is nog niet oud genoeg om al een goed gevoel voor 'cool' ontwikkeld te hebben, dus het is niet vreemd om hem te zien rondrennen. Hij speelt nog straatvoetbal en schommelt nog graag.

Maar om Lizzie haar zelfbewuste diva-image te zien vergeten is een groot en onverwacht plezier. Ze rent, springt, onderzoekt en neemt foto's van alles. Als ze er een van mij neemt terwijl ik een grote drol van Jimbo met een poepzakje opraap, vind ik het niet eens erg. Het laat tenminste zien dat ik een verantwoordelijke hondenbezitter ben.

Uiteindelijk volgen we op advies van de vissende tuinkabouter het pad terug naar de vakantiehuisen. Als we het donkergroene bos uit komen, is het zonlicht verblindend, en ik hef genietend mijn gezicht naar de hemel. Ik hou van de zon. Die geeft me moed. Voordat we weer naar buiten gaan, moet ik zorgen dat de kinderen zich insmeren met zonnebrand, denk ik. Zo warm is het.

Ons huis staat direct naast het zwembad. We gluren door de ramen van het gebouw en zien dat het bad klein maar perfect van vorm is. Er is al een familie binnen, en er dobberen opblaasdingen op het water. De vader doet alsof hij een haai is en jaagt op zijn gillende jonge kinderen, terwijl de moeder lachend toekijkt.

Ze zien er zo gelukkig uit. Ik loop snel weg. Ik wil niet ja-loers zijn of het gevoel hebben dat ik iets mis. Niet vandaag. Vandaag wil ik dankbaar, hoopvol en sterk zijn. Zoals Katy Perry in de clip 'Roar', al zeg ik dat niet tegen de kinderen; ze zouden erin blijven van het lachen.

‘Mam, kijk!’ roept Lizzie, die op verkenningstocht vooruit is gegaan en nu terug komt rennen. Het zwembad en ons huis zijn de enige gebouwen achter in het complex, wat fijn is. We blijven hier veel langer dan een week, en de ligging geeft ons meer privacy. Voor het geval we wilde feesten willen houden, of zo.

Ik volg haar het pad af naar het grote veld dat we gisteravond bij aankomst hebben gezien. Bij daglicht ziet het er veel lieflijker uit. In het midden is een groot rond bloemperk vol weelderig bloeiende felrode dahlia’s, bontgekleurde begonia’s, tere siererwt en trompetvormige paarse petunia’s. Er is een waterornament, een nep-victoriaans ding met feeën en elven, begroeid met prachtige lila clematis. Het is het soort wilde tuin dat in werkelijkheid veel moeite kost om te creëren.

Ik ben een redelijke tuinier. Onze tuin thuis is niet groot, en door een voetballende Nate en dagelijkse plasrondes van Jimbo heb ik het opgegeven om een fatsoenlijk gazon te willen. Maar we hebben prachtige borders en manden met hangplanten, en een paar appel- en perenbomen die elk jaar meer fruit opleveren dan we nodig hebben.

David deed altijd de rotklusjes: het onkruid wieden, spitten, schoffelen en sjouwen met zakken mest, en ik was het meesterbrein. Een van mijn meer realistische plannen voor ‘verdergaan met mijn leven’ was een volkstuintje nemen. Dat is nog steeds een goed idee, alleen voer ik eerst de ‘krankzinnige verhuizing naar Dorset’ uit.

‘Wat?’ zeg ik, want ik zie niet waar Lizzie zo enthousiast over is. Een clematis kan het niet zijn, dat weet ik zeker. Ik kijk naar de huizen rondom het gazon. Sommige zijn veel groter, en de kleinere huizen zijn wat schots en scheef, maar elk huis heeft een paadje naar de voordeur, een naambordje en een prachtige hangmand met bontgekleurde bloemen.

‘Dit!’ zegt ze, wijzend op een van de huizen. ‘Kijk dan hoe het heet!’

Ik knijp mijn ogen samen tegen het zonlicht en probeer het leistenen naambord aan de licht stenen buitenmuur te lezen.

LILAC WINE? zeg ik, haar vragend aankijkend. Het is inderdaad een vreemde naam, maar ik snap haar opwinding nog steeds niet.

‘Dat is een nummer van Jeff Buckley!’ zegt ze, en ze neemt een foto. ‘Met muziekles hebben we ernaar geluisterd. Het is door veel artiesten opgenomen, maar zijn versie is de beste.’

Ze huppelt naar het huis ernaast, jaagt wat om de bloemenmand vliegende bijen weg en neemt ook een foto van dat huis.

‘En deze,’ zegt ze, ‘heet de Cactus Tree... Vind je dat geen vreemde naam?’

Ik knik. Want het *is* een vreemde naam. Huizen in Dorset naar hyacinten of lelies vernoemen snap ik. Maar naar een cactus? Niet echt.

We wandelen verder. Lizzie en Nate verwonderen zich luidkeels over de huizenamen, en Lizzie neemt van elk huis een foto, duidelijk van plan Google uitgebreid te raadplegen om het mysterie te ontrafelen. We passeren LAUGHING APPLE en POISON IVY en CHERRY BLOSSOM ROAD en dan MAD ABOUT SAFFRON. Bij de laatste gaat me meteen een lichtje op.

‘Deze ken ik!’ roep ik uit, meer door Lizzies enthousiasme aangestoken dan ik dacht. En ja, ik moet duidelijk vaker de deur uit.

‘Wat is het?’ gilt Lizzie, terwijl ze op me af komt rennen. Haar haren zijn los en wild en ongetemd door welk stylingproduct dan ook, waardoor ze er vijf jaar jonger uitziet. Alleen haar eyeliner verradt dat ze een tiener is.

‘Is het een band?’ vraagt ze, bijna pogoënd op één been.

‘Het is een nummer van... van...’

Ze kijkt me verwachtingsvol aan, en ik voel de druk toenemen. Dit is mijn kans om te bewijzen dat ik cool ben, maar ik sta op het punt het te verpesten. Ik begin het nummer te neurïen en herinner me fragmenten van het refrein. Het zat in een reclame, dat weet ik zeker.

'I'm just mad about Saffron...' zing ik nogal vals. De rest van de tekst weet ik niet meer, dus ik ga verder met neurïen, en Lizzie kijkt me gespannen aan, omdat ik haar vraag niet kan beantwoorden.

'Het is... het is... O, hemel, ik weet het bijna. Het zit in mijn hoofd, geef me even! Het is van...'

'Donovan,' zegt een stem achter ons. "Mellow Yellow".

Met een ruk draai ik me om naar Matt, de man van gisteravond. Hij draagt een valse korte spijkerbroek met grote zakken, en niets anders. Blijkbaar bezit hij maar weinig bovenkleding.

Hij is licht bezweet, alsof hij gewerkt heeft, en er vallen me dingen op die me gisteravond zijn ontgaan. Zoals dat zijn gespierde schouders en rug erg bruin zijn, alsof hij veel buiten is. En dat hij kleine lachrimpeltjes om zijn groenbruine ogen heeft, en lange wimpers. En dat de zon zijn kastanjebruine haar doet glanzen. En dat hij grote handen heeft.

Terwijl ik dat alles registreer begint mijn hart sneller te kloppen. Het duurt even voordat ik beseft wat de sensatie betekent. Namelijk dat ik hem aantrekkelijk vind, en dat is me al heel lang niet meer overkomen. Dit is nog vreemder dan de namen van de huizen, besluit ik, en veel verontrustender.

Ik weet niet hoe ik moet omgaan met iemand aantrekkelijk vinden. Ik bedoel, ik heb David op de basisschool leren kennen. En natuurlijk heb ik mannen daarna wel eens aantrekkelijk gevonden – ik was getrouwd, niet bewusteloos – maar na Davids dood niet meer.

Het is alsof een deel van me samen met hem gestorven is. Ik heb er niet om gerouwd of het opgezocht, of aandacht besteed aan mijn familieleden wanneer die zeiden 'dat ik nog jong ben.' Ik wist wat ze bedoelden, en het kwam me volkomen absurd voor. Wat mij betrof was dat deel van mijn leven voorbij.

Nu ik naar Matt kijk en merk dat mijn libido het daar niet mee eens is, word ik nerveus. Om allerlei ingewikkelde en gênante redenen voel ik me ook schuldig, en ik wend vlug mijn blik af.

'Dat is hem!' zeg ik, en ik draai me om naar Lizzie. 'Donovan. Daar houdt je opa van. Jarenzestigmuziek. Dus we hebben Donovan, Jim Morrison van The Doors, en dan is er een huis dat "Lilac Wine" heet. Dus er is een thema?'

Lizzie trekt een *duh*-gezicht en knikt.

'Hoe heet jouw vakantiehuis?' vraagt ze Matt.

'Black Rose,' antwoordt hij, terwijl hij zijn voorhoofd afveegt. Hij ziet er verhit uit. En dorstig. Ik zie tuinhandschoenen uit zijn achterzak steken, en mijn scherpzinnige detectivebrein concludeert dat hij de tuinier is die zo hard werkt om de tuin er zo moeiteloos te laten uitzien.

'Maar het is geen vakantiehuis,' voegt hij eraan toe. 'Ik woon hier permanent. Tenminste, al bijna een jaar. Oorspronkelijk zou ik maar twee weken blijven totdat ik iets anders had gevonden, maar Cherie en ik hebben een overeenkomst gesloten.'

'Black Rose,' zegt Lizzie fronsend en begint op haar telefoon te typen.

'Het is een nummer van Thin Lizzy,' zegt Matt, haar de moeite besparend. Glazig kijkt ze hem aan.

'Een rockband die met name in de jaren zeventig beroemd was. Je hebt gelijk, alle huizen zijn naar liedjes of bands vernoemd. Daar staat "Sugar Magnolia", wat een nummer van de

Grateful Dead is. “Laughing Apple” is van Cat Stevens. “Poison Ivy” van de Rolling Stones. “Cherry Blossom Road” is van Heart. “Cactus Tree” van Joni Mitchell. Je kent ze misschien niet, maar ze zijn vrij beroemd. Het is humor van Cherie. Niemand weet of het waar is, maar er gaan geruchten dat ze zelf ooit in een band zat, of met een band heeft getour, of de vriendin van Jimi Hendrix was... Ik heb het haar nooit gevraagd.’

‘Waarom niet?’ vraagt Lizzie, zichtbaar gefascineerd.

‘Omdat het haar zaak is,’ antwoordt hij.

Dat is duidelijk een vreemd concept voor haar. Dat doet me aan iets anders denken, en ik wil over Instagram beginnen, maar ze is me voor.

Ik heb vaak het gevoel dat Lizzie mijn gedachten kan lezen en vraag me soms zelfs af of ze helderziend is. Waarschijnlijk ben ik gewoon erg voorspelbaar.

‘Matt,’ zegt ze met een lieve glimlach. ‘Zou je het goed vinden dat ik een foto van je gebruik voor een soort schoolproject? Ik maak een online fotoverslag van mijn zomer. Het staat op Instagram, maar ik heb alle privacy-instellingen ingeschakeld, dus er zijn maar weinig mensen die het kunnen zien, alleen vrienden en familie.’

Nou, denk ik, een deel van de familie. Ik ben verrast dat ze het een schoolproject noemt. Zou het waar zijn, of heeft ze dat verzonnen om het respectabeler te doen klinken?

Matt staart naar iets een meter links achter me. Ik onderdruk de neiging me om te draaien om te kijken, want ik begin te begrijpen dat het zijn gewoonte is. Hij gedraagt zich als iemand die liever geen sociaal contact wil. Zelf doe ik het anders – ik glimlach veel en doe alsof ik haast heb om naar school, de winkel, de dokter of de bibliotheek te gaan, maar instinctief weet ik dat ons gedrag op hetzelfde neerkomt: we sluiten ons voor iedereen af.

‘Ik weet niet wat Instagram is,’ zegt hij ten slotte. ‘Maar zolang het niet overal te zien is, ik niet voor schut sta en het niemand kwetst, vind ik het prima. Gaan jullie vandaag naar het café?’

Lizzie vat het feit dat hij zo snel van onderwerp verandert op als een overwinning. Ze bedankt hem en verdwijnt om nog meer foto’s te maken.

Nate ziet een jongen van rond zijn eigen leeftijd uit de Cactus Tree komen en een oranje voetbal voor zich uit trappen, en slentert in zijn richting. De lokroep van sport. Binnen een paar minuten, weet ik, zullen ze penalty- en sprintwedstrijden doen en kopballen uitwisselen zonder ook maar elkaars naam te weten. En jawel hoor, de jongen kijkt vragend naar Nate, die knikt, en daar gaan ze.

‘Ja,’ zeg ik, mijn aandacht weer op Matt richtend. Net als hij vermijd ik oogcontact. Nu we alleen zijn, voel ik me ietwat ongemakkelijk, vooral omdat ik mezelf op stoute gedachten over hem heb betrapt.

Ik ben geschokt door mezelf, en voel me ook licht verneerd, alsof hij het heeft gemerkt en het idee hem met afgrijzen vervult.

‘Ja, we gaan naar het café. Om te lunchen.’

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Veel plezier dan.’

Hij draait zich om – niet echt abrupt, maar wel onaangekondigd – en slentert weg. Beduusd staar ik naar zijn billen terwijl hij, vermoedelijk, in de richting van de Black Rose loopt.

Ineens blijft hij staan en komt terug, alsof hem iets te binnen is geschoten. Dat blijkt ook zo te zijn, al had het van mij niet hoeven.

‘Ik heb deze gevonden,’ zegt hij, en hij haalt iets uit zijn broekzak. ‘Toen ik met de lobelia’s in de borders bezig was. Volgens mij is die van jou.’

Hij overhandigt me een klein bundeltje, knikt en loopt opnieuw weg, kordater dit keer, alsof het hem nu menens is. Met een licht onpasselijk gevoel open ik mijn gebalde vuist. Ik voelde me daarnet al vernederd, en wat hij tussen de lobelia's heeft gevonden gaat dat echt niet beter maken.

En een maatje 42 huidkleurige figuurcorrigerende slip met elastische versteviging voor het blubberbuikje al helemaal niet.

9

Bij onze aankomst hadden we weinig van het landschap gezien, door de schemering en doordat ik me moest concentreren op het vinden van het huis zonder te verongelukken. Dus hoewel het café slechts enkele kilometers van ons nieuwe huis is, vertrekken we vroeg om de omgeving te verkennen.

Algauw ontdekken we dat het gebied rondom de Rockery – een logische naam, nu we weten dat de huizen naar muziek zijn vernoemd – adembenemend is. Zelfs Lizzie moet toegeven dat ze het mooi vindt.

Voorzichtig rijden we over de wirwar van landweggetjes door dorpjes en dichtbegroeide bossen met scheefgegroeide bomen waarvan de takken een dak boven ons hoofd vormen.

We passeren glooiende heuvels, beboste valleien en uitgestrekte open velden in meer tinten groen dan ik wist dat er bestonden. De wegen slingeren en kronkelen door het landschap, omzoomd door knoestige boomstammen, bontgekleurde heggen en ouderwetse huisjes met rieten daken. Net een levende ansichtkaart.

We zien allerlei soorten vogels, van druk rondfladderende mezen tot op thermiek rondzwevende valken; we zien wegschietende eekhoorns, horden lusteloze zonnebadende koeien en, tot onze verwarring, zelfs een kleine kudde lama's. We zien paarden en schapen en waarschuwborden voor overstekende herten en padden.

We zien talloze soorten wilde bloemen: in heggen, om boomstammen geslingerd en heen en weer wuivend in de wei. Sommige herken ik, andere niet. We zien boerderijen en kleine winkels, en één enkele garage die alleen benzine en tractoronderdelen lijkt te verkopen.

En ten slotte, wanneer we heuvelafwaarts rijden over de weg die als een kunstmatige rivier naar de kust stroomt, zien we de zee.

Nate is verrukt en gilt van opwinding. ‘Wie als eerste de zee ziet’ is een reisspelletje dat we vroeger speelden toen ze te klein waren om beter te weten. We speelden het zelfs als we in het binnenland waren, wat gemeen was, maar het hield ze urenlang zoet met in stilte door het raam turen.

In het begin ziet het er niet eens uit als de zee, maar als een glinsterende turkooizen deken die over de heuvels ligt en zachtjes wappert in de wind. Op weg naar beneden vangen we tussen bochten en huizen steeds vaker een glimp op van het schitterende droombeeld.

Na een uur willekeurig rondrijden en een laatste steile afdaling komen we aan. We rijden door het dorp – een lange smalle straat met zowel hippe als functionele winkels, een apotheek, een postkantoor en een gemeentehuis – en nemen dan de weg naar de kust.

Onder aan de heuvel draai ik de parkeerplaats op die Cherie ons heeft aangeraden en bedenk dat we ondanks onze uitgebreide toeristische rondrit slechts een kilometer of vijf van de Rockery zijn.

Nerveus parkeer ik de auto tussen een Land Rover en een Fiat Panda, in de hoop dat ik er later uit zal komen. De parkeerplaats is vol, wat me niet verbaast. Het weer is fantastisch en de locatie nog mooier.

Voor ons ligt een klein maar perfect hoefijzervormig strand

rond een baai. Het wemelt van de families, honden en wandelaars, die genieten van de zon. Mensen zijn aan het pootjebaden, aan het zwemmen, of luieren op uitgespreide picknickleden.

Aan het einde van de parkeerplaats staat één ijscowagen, die goede zaken doet. Boven ons cirkelen krijsende meeuwen die af en toe naar beneden duiken om een weggegooide wafel of broodkorst op te pikken. Het enige andere geluid is het gelach van kinderen, gepraat van volwassenen en het constante kabbelen van de naderende golven die schuimend op het zand aanspoelen.

Nate kijkt verlangend naar de zee. Het liefst wil hij meteen zijn gympen uittrekken, zijn spijkerbroek oprollen en het strand op rennen, weet ik. Lizzie probeert haar uitdrukking te verbergen – tenslotte heeft ze een hekel aan Dorset – maar ik kan zien dat het haar net zo vergaat. Dat alleen al is genoeg om me te doen glimlachen. Even overweeg ik voor te stellen het strand op te gaan om pootje te baden. Maar een nieuwe baan en zo, weet je – ik kan beter niet op blote voeten en onder het zand aankomen.

De baai is omringd door torenhoge kliffen met onderaan een strook rotsen van een meter of zes, zeven breed. Mensen gebruiken de rotsen om op te zitten of hun kleren op te drogen in de zon, en een enkeling onderzoekt hoopvol de poelen ertussen, op zoek naar krabben en andere zeedieren. Bij vloed komt het water ongetwijfeld helemaal tot aan de kliffen, waaraan een donkere rand met mos groeit.

Er loopt een pad van de parkeerplaats steil omhoog naar de heuveltop. Ik wapper mezelf koelte toe met mijn hand, een volstrekt zinloos gebaar in de middaghitte. Ik sta niet te popelen om dat pad te nemen, maar ik zal wel moeten, want boven op die heuvel ligt het Duincafé, en daar is Cherie Moon, en mijn

nieuwe baan en, nou ja, een gratis lunch. Dus stuur ik de kinderen die kant op, met de belofte van een duik in zee later op de dag, en we beginnen aan de klim.

Het pad blijkt lage traptreden te hebben, en een houten zijreling, dus het is minder inspannend dan het lijkt. Aan de andere kant van de heuvel zie ik een geplaveide slingerweg, die mensen met een rolstoel of kinderwagen ook in staat stelt het Duincafé te bereiken.

Vlak onder de heuveltop houden we stil op een kleine uitzichtplaats. Niet alleen om op adem te komen – al heb ik dat beslist nodig – maar ook om het uitzicht te bewonderen, dat wonderbaarlijk is. Lizzie begint meteen foto's te nemen.

Het voelt een beetje alsof we aan het einde van de wereld zijn aangeland – met het schitterende glinsterende groenblauwe water dat zich tot in de verte uitstrekt en afsteekt tegen de roodbruine kliffen, de rugzakwandelaars die als gekleurde stippen over de steile paden bewegen en de repen geelwit strand die in de verte steeds kleiner worden om ten slotte om een bocht te verdwijnen.

De zon brandt op mijn huid, en ik hoor de vogels en het gelach en de branding. Even word ik overvallen door een totale rust en het zeldzame gevoel dat alles goed zal komen in de uiteengevallen wereld van ons gezin. Ik sluit mijn ogen, hef mijn gezicht naar de hemel en glimlach.

'Alles oké, mam?' vraagt Nate, die me ongerust in mijn zijport. 'Je hebt toch geen beroerte of zo?'

Lachend schud ik mijn hoofd en gebaar dat we verder moeten lopen, naar de top, waar we onze bestemming inmiddels duidelijk zien liggen.

Lizzie huppelt vooruit als een berggeit in een Nirvana-shirt, het ene kiekje na het andere makend. Ze draait zich naar ons om en neemt een foto van me, en ik glimlach haar toe. Ze glim-

lacht zelfs terug – een stralende, warme en oprechte glimlach – en ik grijp de reling vast om niet te struikelen van schrik.

Boven aangekomen zie ik het. Het gietijzeren hekwerk versierd met prachtige metalen rozen dat als een soort hemelpoort over het pad hangt. Tussen de in verschillende rood- en groentinten geschilderde rozen, bladeren en stengels bevinden zich kunstig gesmede, krullerige witte letters.

‘Welkom in het Duincafé,’ staat er. En eronder: ‘Troostrijke maaltijden voor lichaam en ziel.’

10

Het café zelf bestaat uit één verdieping, op wat zolderramen na, en is nogal krakkemikkig. Het ziet eruit als een gebouw dat door de jaren heen voor verschillende doeleinden is verbouwd en zich op organische wijze over de kliftop heeft uitgespreid. Voor de ingang is een groot hellend groen terrein met uitzicht over zee, bezaaid met wankele tafels en banken.

Er zitten genoeg klanten: gezinnen, wandelaars, mensen met het verweerde uiterlijk dat doet vermoeden dat ze hun leven voornamelijk buiten doorbrengen. Geen van allen lijken ze afgeschrikt door het oneffen terrein, al zie ik dat een aantal hun drankjes angstvallig vasthoudt.

Aan de rechterkant is een stuk grond omheind met een houten bouwwerk dat aan een ouderwetse bushalte doet denken en waarvan de langgerekte schaduw bescherming biedt tegen de zon. Ik zie dat het een soort hondenopvang is waarin een stuk of zes, zeven honden zitten – al zitten er onder sommige tafels ook hijgende honden. Een paar rennen rond, besnuffelen elkaars achterwerk en houden speelse gevechten, maar de meeste liggen te dommelen in de zon of drinken uit de waterbakken.

We hebben Jimbo vanmiddag thuisgelaten, omdat hij opgekruld in zijn mand volkomen tevreden leek. Maar het is goed om te weten dat ik hem op langere werkdagen kan meenemen.

Er is een overdekt terras langs de voorkant van het gebouw

met nog meer tafels en stoelen. Aan de andere kant staat een enorme professionele gasbarbecue, waarvan een overheerlijke geur komt, en ik zie Nate likkebaarden.

Een oudere man met een blauwwit gestreepte koksschort die zo te zien de barbecue bestiert, draait hamburgers en biefstukken om en prikt in kippenborsten. Met al die hitte en zon moet hij zelf ook zo ongeveer geroosterd zijn, maar hij lijkt het naar zijn zin te hebben.

Naast de barbecue staat een schraagtafel met salades, maïskolven, gepofte aardappelen, sauzen en alle mogelijke kruiden en specerijen. Een jonge vrouw met knalroze haren staat met klanten te lachen terwijl ze hun salade opschept, geraspte kaas aanbiedt en een enorme schaal rucola met olie besprenkelt.

Weliswaar ziet ze er wild genoeg uit om ooit de vriendin van Jimi Hendrix te zijn geweest, maar ze is beslist niet oud genoeg, dus Cherie Moon kan ze niet zijn. En aangezien de barbecue-meester duidelijk een man is, is hij het ook niet, tenzij ze vermomd is.

Lizzie is naar de hondencrèche gelopen en neemt foto's van de slaperige honden, en Nate slentert met trillende neusvleugels en over zijn buik wrijvend richting barbecue.

'Ik barst van nieuwsgierigheid,' zeg ik tegen niemand in het bijzonder, aangezien de kinderen mijn bestaan lijken te zijn vergeten. Dan loop ik door de openstaande terrasdeuren het café binnen.

Binnen is het verrassend koel, dus er moet iets van airconditioning zijn. Maar zoals te verwachten valt op een dag als deze, is het er helemaal leeg, wat me de gelegenheid geeft de ruimte op mijn gemak te bekijken.

Die is niet echt groot – eerder lang en smal dan ruim – en biedt plaats aan op zijn hoogst veertig mensen. Er staan kleine ronde tweepersoons- en vierkante vierpersoonstafels, en lan-

gere tafels met banken voor families of groepen. Ze zijn allemaal gemaakt van hetzelfde gebutste maar prachtige lichtgekleurde dennenhout, en op elke tafel staat een aardewerken vaasje met verse bloemen.

De toonbank loopt langs de hele muur en is uitgerust met de gebruikelijke spullen: een kassa, een koeling vol gebak, een enorme koelkast met gekoelde dranken, een grote koffiemachine, een assortiment kruidentheeeën en stapels borden en kopjes.

Ik gluur in het vriesvak met ijs en zie bakken met de smaken romige vanille, chocolade met stukjes, rum en rozijnen, honing, bosbessen en pastelkleuren van zo'n beetje alle fruitsoorten die ik ken.

De inrichting is zacht uitgedrukt eclectisch te noemen. Het wemelt van de houten wandborden met felgekleurde afbeeldingen van bloemen, voedsel en fruit. Op sommige staan slogans als **BLIJF KALM EN EET EEN CUPCAKE EN HET LEVEN IS TE KORT OM SELDERIJ TE ETEN**, en mijn persoonlijke favoriet: **WE NEMEN AAN DAT JE MARSHMALLOWS BIJ JE WARME CHOCOLADEMELK WILT, TENZIJ JE DOOD BENT**.

De muren hangen vol met dit soort borden, en met prachtige schilderijen en ingelijste foto's van de kust. De foto's hebben geen prijskaartjes, hoewel ze absoluut goed genoeg zijn om te verkopen, en ze zien er wat gedateerd uit, alsof ze uit een ander tijdperk stammen, een tijd van doka's en ontwikkelingsbaden zonder digitale bewerking.

Ertussen bevindt zich een zeer willekeurige verzameling objecten; sommige hangen aan het plafond, andere staan op planken of hangen aan kleine kettingen. Bij mijn eerste rondblik zie ik een vaalrode eenpersoonskajak, een versierde houten boemerang, twee helften van een kapotte roeispaan, een ouderwetse zwart met gouden Singer-naaimachine, een set bongo-

trommels, een rond fossiel zo groot als een centrifugeklep; een bungelende installatie met regenbogen en eenhoorns van papier-maché, en nog een van oude vinylsingles.

Slechts één muur is vrij van deze rommel, en wel omdat er twee reusachtige boekenkasten staan, afgeladen met pockets, gebonden boeken, tijdschriften, kleurboeken met kleurpotloden en bordspellen die nog stammen uit mijn jeugd. Er zijn diverse schaak-, dam- en kaartspellen, er is mahjong, backgammon en domino, maar er zijn ook spellen als KerPlunk, Ezeltje Strek Je en mens-erger-je-niet.

Aan de andere kant van het vertrek is nog een paar openstaande deuren, waardoor daglicht naar binnen stroomt. Felgele lichtbanen vallen op de tafels en de bloemen en de vreemde verzameling objecten, en ik moet mijn ogen dichtknijpen als ik die kant op kijk.

De deuren komen uit op de kliftop, en zo te zien staan daar ook nog wat tafels en stoelen. Ik loop erheen, verlangend de zon weer op mijn huid te voelen, en al naderend lijkt het ineens zo dicht bij de klifrand dat ik plotseling overvallen word door duizeligheid.

Ik grijp me vast aan de deurpost en haal een paar keer diep adem om te kalmeren. Dan besef ik dat het een soort optische illusie is. Er is meer dan genoeg ruimte voor een lange bank en diverse tafels, en er staat ook nog een zeer stevig hek tussen mij en een zekere dood in. Toch kan ik me voorstellen dat mensen hier niet met hun kinderen gaan zitten.

Terwijl ik voorzichtig naar buiten stap, merk ik dat ik niet alleen ben. Ik schrik als ik een zachte kuch hoor – het soort kuch waarmee mensen hun aanwezigheid kenbaar maken – en kijk naar links. Daar, op een bank gezeten, met haar in slippers gestoken voeten op een tafel rustend, zit een majestueuze vrouw, van wie ik instinctief weet dat zij Cherie Moon is.

Ze is in alle opzichten enorm – zelfs zittend is ze nog lang, met eindeloos lijkende blote bruine benen. Haar weelderige brede achterwerk stulpt over de bank, en ze heeft het soort enorme boezem waar mannen van dromen om in weg te zakken. Ze draagt een bloemetjesjurk met een decolleté dat veel van haar gebruikte borsten laat zien, en haar haar ligt in een dikke, bruingrijze vlecht over haar schouder gedrapeerd.

Ik heb geen idee hoe oud ze is – eerlijk gezegd kan het alles tussen de vijftig en vijfenzeventig zijn. Zodra ze glimlacht, verschijnen er ontelbare rimpeltjes in haar gezicht en doet ze me op wonderbaarlijke wijze aan Ma Larkin uit *Darling Buds of May* denken. Maar ik weet niet of Ma Larkin op Woodstock is geweest, denk ik, terwijl ik de lucht opsnuif.

Uit de vage geur van tabak die er hangt leid ik af dat ze buiten zit voor een rookpauze. De geur heeft ook iets kruidigs, dus ik weet niet wat ze precies heeft gerookt, en het is waarschijnlijk ook niet beleefd om daar nu naar te vragen.

‘Jij bent vast Laura!’ zegt ze, terwijl ze opstaat en zoals verwacht boven me uittorent. Ik knik en glimlach terug, plotseling nerveus, bang en bezorgd dat ze aan één blik op mij genoeg zal hebben om me meteen te ontslaan.

In plaats daarvan slaat ze haar armen om me heen in een omhelzing die geen ruimte laat voor zenuwen, angst of ongemak. Na mijn eerst typisch Engelse ‘o-mijn-god-een-vreemde-vrouw-omhelst-me’-reactie geef ik me over en sla mijn armen eveneens om haar heen.

Ze is zo enorm dat mijn handen nauwelijks om haar middel reiken en dat mijn gezicht tegen haar boezem wordt gedrukt. Het voelt erg prettig, en ik begrijp ineens – op een volstrekt aseksuele manier – waarom mannen dat zo’n aantrekkelijk idee vinden.

Tegen de tijd dat ze me loslaat, voel ik me een stuk beter, niet

alleen over mijn potentiële loopbaanvooruitzichten, maar over het leven, het universum en alles. Misschien, denk ik, heb ik iets ingeademd waaraan mijn lichaam niet gewend is, want ik ben overspoeld met een gevoel van warmte en welbehagen.

‘Nou,’ zegt ze. Ze doet een stap terug en bekijkt me van top tot teen, terwijl ze nog altijd mijn schouders vasthoudt alsof ze me elk moment weer een knuffel kan geven. ‘Wat ben je knap, hè?’

Ik weet niet hoe ik moet reageren. ‘Nee’ zeggen lijkt onbeschoft, en ‘ja’ nogal arrogant. Uiteindelijk mompel ik iets dat noch ontkenkend, noch bevestigend is.

‘Moet je die prachtige krullen zien! En die groene ogen. O, hemel, je bent een echte prerafaëlitische schoonheid!’

Opnieuw weet ik niet wat ik moet zeggen. Het enige wat ik kan bedenken is dat prerafaëlitische vrouwen meestal rood haar hadden en het mijne donkerbruin is. Maar ik ben blij dat ze me niet een Rubensiaanse schone noemt (een snobistisch eufemisme voor dik) of me vergelijkt met die mollige dames van Beryl Cook. Ik ben helemaal niet dik – alleen klein, waardoor het vanuit bepaalde hoeken soms zo lijkt.

‘Eh... dank je?’ zeg ik, hopen mijn stem snel te hervinden.

‘Waar zijn de kleintjes?’ vraagt ze, en ze kijkt zoekend om zich heen.

‘Ze zijn achter. En ze zijn niet meer zo klein, hoor,’ antwoord ik. ‘Nate staat vast bij de barbecue te watertanden en Lizzie is foto’s aan het maken.’

‘O, houdt ze van fotografie? Misschien heb je de ingelijste foto’s in het café gezien. Die heeft mijn man jaren geleden gemaakt.’

Ik weet niet of foto’s van Jimbo die zijn eigen achterwerk likt in de categorie ‘fotografie’ vallen, maar ik hou wijselijk mijn mond. Ik kan Cherie beter stukje bij beetje blootstellen aan

Lizzie, in afgemeten porties over de hele vakantieperiode, zodat ze haar pas zal willen wurgen als het voor ons tijd is om te vertrekken.

‘Ja, ik geloof het wel,’ zeg ik, mijn vingers kruisend achter mijn rug. ‘Maar pas sinds kort. Misschien kan ze het er een keertje met je man over hebben.’

Cherie proest het uit en gebaart dat ik terug naar binnen moet gaan. Onderweg zie ik dat ze met haar voet een grote koperen asbak onder de bank schuift – waar die blijkbaar gewoonlijk staat.

‘Ik vrees dat ze daar een medium voor nodig heeft, schat,’ zegt ze. Haar indrukwekkende schouders schudden van het lachen. Uit die opmerking maak ik op dat meneer Moon niet meer onder ons is, en ik vraag me af of ik ooit het stadium zal bereiken dat ik grapjes kan maken over Davids dood, of in elk niet meer inwendig ineenkrimpt en het besterf als ik het iemand moet uitleggen.

Binnen komt koele lucht me tegemoet. Cherie loopt naar de toonbank. Met verrassende soepelheid voor zo’n grote vrouw duikt ze eronderdoor en pakt een blauwe map.

‘Nu dan,’ zegt ze, met een vuurrode nagel tegen de map tikkend, ‘dit is je huiswerk. Als je eenmaal iets hebt gegeten en gedronken en bent bijgekomen, geef ik je een rondleiding door de keukens. Vind je het goed om je eerste werkdagen om acht uur te beginnen? We rouleren de diensten, maar de eerste kun je samen met mij doen, zodat we elkaar beter kunnen leren kennen. Zodra je de boel onder de knie hebt, laat ik het aan jou over.’

‘Laat je wat aan mij over?’ zeg ik met een verwarde frons.

‘Het openen en runnen van het café.’

Bij de gedachte om de verantwoordelijkheid voor het hele café te hebben ben ik even met stomheid geslagen. Blijkbaar

hebben Cheries jongere jaren op tournee met Janis Joplin of wie dan ook haar een beetje krankzinnig gemaakt.

‘Je kunt het,’ zegt ze zacht, en glimlacht me toe. ‘Ik weet dat je het kunt. Ik vergis me nooit in dat soort dingen.’

Iets aan haar toon, haar glimlach en de zelfverzekerde houding van haar lange sterke lichaam maakt dat ik haar inderdaad vertrouw. Deze gestoorde vrouw, die ik net heb ontmoet en die mogelijk high is op meer dan het leven zelf, geeft me op de een of andere manier het gevoel dat ik het kán. Ik besluit mijn gevoelens niet eindeloos te analyseren, maar gewoon glimlachend terug te knikken.

‘Oké. Mooi. Nou, doordeweeks zijn we meestal open van acht tot drie, en in het weekend tot vier uur. Op maandag zijn we gesloten, dus dat wordt je vrije dag. Je hoeft hier niet de hele tijd te zijn; daar komen we gaandeweg samen wel uit. We moeten flexibel zijn vanwege Willow... Heb je buiten een meisje met roze haar gezien?’

‘Ja, ze was moeilijk over het hoofd te zien.’

‘Dat is Willow. Ze is zeg maar de dochter die ik nooit heb gehad, wat betekent dat ze een verdraaide lastpak is! Het gaat niet zo goed met haar moeder, dus we proberen haar diensten zo in te plannen dat ze alleen komt als er iemand is om haar moeder te verzorgen. Vind je dat oké? Je bent welkom om Nate en Lizzie tijdens werkuren mee te nemen, als je ze liever niet alleen thuislaat. Al zullen ze vast snel vrienden maken. De kinderen hier zwerven in bendes rond. Er valt weinig te beleven in Budbury, dus moeten ze hun eigen rotzooi trappen.’

Ze grinnikt me toe, en ik weet niet of ze het meent. Ik had niet gedacht dat de kust van Dorset vol rebelse tieners zou zitten, maar ik kan het mis hebben. Het zou echt iets voor Lizzie zijn, als ze tenminste haar masker van hippe meid zou opgeven.

‘Ik vind alles prima,’ antwoord ik met een nieuwsgierige blik op de blauwe map. ‘Flexibel is mijn tweede naam.’

‘Niet echt, hè?’ zegt ze, nog altijd grinnikend.

‘Nee, Jane. Maar hoe wist je dat?’

‘Ik heb een neus voor dat soort dingen. Ik ben een soort menselijke leugendetector. En een menselijke onzindetector. Vroeger was ik ook een metaaldetector, totdat ik na een ski-ongeluk een metalen plaat in mijn arm kreeg, waardoor ik om de haverklap begon te piepen...’

Ik besef dat ik luid lach, wat haar lijkt aan te moedigen.

‘Ik ben ook nog een menselijke liefdesdetector,’ vervolgt ze. Haar warme bruine ogen verdwijnen bijna in haar gerimpelde gezicht van het lachen. ‘Ik waarschuw je, Laura Flexibel Walker, ik kan een romance van kilometers afstand ruiken.’

‘Nou, daar zul je bij mij geen last van hebben,’ antwoord ik. ‘Ik ben een volstrekt romancevrije zone.’

Cherie bestudeert me terwijl ze haar hoofd schuin houdt en de dikke vlecht over haar ene schouder glijdt.

‘Daar zou ik niet zo zeker van zijn, schat. Een vrijgezelle vrouw is een zeldzaamheid in deze contreien. De mannen hier drijven aan het eind van de dag hun vrouwen als schapen bijeen, omdat er zo weinig van zijn – vooral van die jonge aantrekkelijke vrouwen zoals jij. Je zult populairder zijn dan je denkt.’

Er flitst een beeld door me heen van Matt die aan het werk is – met ontblote borst, op zijn knieën en onder de aarde. In gedachten spring ik erbovenop en stamp en stamp, totdat er haast niets meer van over is. Ik ben alleen licht bezorgd dat Cherie Moon ook nog eens gedachten kan lezen.

‘Zo zie ik mezelf niet,’ zeg ik, zodra ik mentaal uitgestampt ben. ‘Ik zie mezelf niet als jong, aantrekkelijk of populair. En zeker niet als vrijgezel...’

Terwijl ik het zeg, gaat de waarheid als een schok door me heen, alsof ik de woorden heb uitgesproken die ik tot nu toe niet aan mezelf heb durven toegeven. Ik ben getrouwd met de herinnering aan een dode man, en zo had ik me mijn leven als dertiger niet voorgesteld.

Cherie glimlacht lief en meelevend. Het voelt vreemd om zo snel zoveel te hebben verteld aan iemand die ik nauwelijks ken.

Misschien komt het omdat ik me bij mijn familie altijd sterker probeer voor te doen. Of misschien is de zeelucht me naar het hoofd gestegen. Of misschien heeft Cherie Moon gewoon dat effect op mensen. Ze voelt als een veilige thuishaven. Als iemand met wie ik echt kan praten. Bij wie ik mezelf kan zijn.

‘Dat weet ik,’ mompelt ze met glinsterende ogen. ‘Maar dit is het Duincafé. En hier is echt alles mogelijk.’

11

Ik besteed de hele avond aan mijn huiswerk. Dat klinkt saai, maar wordt aangenaam omdat ik het met een glas wijn in onze kleine achtertuin doe. Ik zit onderuit in een ligstoel en kijk naar de zonsondergang boven de heuvels. Om me heen is alles prachtig groen en goud, en leeuweriken fladderen kwetterend heen en weer over het gras bij het huis.

Het is nog steeds warm, maar ik ben gewaarschuwd – door Cherie en een paar dorpsbewoners die ik eerder vandaag in het café heb ontmoet – dat het weer in de komende dagen gaat omslaan. Ik kies ervoor ze niet te geloven en verheug me erop om al mijn avonden in Dorset in precies dezelfde positie door te brengen.

Mijn huiswerk bestaat uit de inhoud van de blauwe map die Cherie me heeft meegegeven. Er is een plastic portefeuille met recepten, sommige eenvoudig, andere ingewikkelder, en tips voor het gebruik van de keukenmachines, bijvoorbeeld: ‘Als de espressomachine een laag sissend geluid maakt, moet je met een hamer een harde klap op de bovenkant geven. Als hij een hoog sissend geluid maakt, moet je maken dat je wegkomt.’

In de map zitten ook foto’s van klanten en handgeschreven notities over hun voorkeuren, met veel sterretjes en pijlen erbij en opmerkingen als ‘vraag me naar meer informatie’ of ‘dat is een lang verhaal’ of ‘help me herinneren je meer over deze persoon te vertellen’ in Cheries kleine krullerige handschrift.

Voor in de map zit een A4'tje met een uitgeprinte foto van een of ander feest, met namen onder de glimlachende gezichten geschreven. Nu weet ik best dat mijn werkervaring zeer beperkt is, maar ik ben er vrij zeker van dat een groepsfoto van je klanten die allemaal sombrero's dragen en een glas tequila heffen, niet tot het normale introductiepakket behoort.

Maar ik begin dan ook te beseffen dat 'normaal' geen woord is dat van toepassing is op het Duincafé – of het menu.

Er is het gebruikelijke dagelijkse aanbod dat de meeste cafés bieden. Een beperkt assortiment van pastasalades, gepofte aardappelen, cakes en muffins, warme en koude dranken, ijs, sandwiches, panini en tosti's.

De meeste zullen geen probleem zijn. Ik weet hoe ik scones en cake moet maken, en kan goed uit de voeten met een blender. Als het druk is, kunnen Cherie of Willow me helpen in de keuken, en als het rustiger is, kan ik zowel bedienen als koken.

Lastiger is het feit dat sommige gerechten in de map voor specifieke klanten zijn, en al even specifieke bereidingsinstructies hebben.

Cherie heeft een lijst met 'vip'-klanten gemaakt – klanten die bijna elke dag of week komen, en die ze duidelijk goed kent en als vrienden beschouwt. Van wat ik vandaag heb gezien, betekent een zonnige dag in het hoogseizoen dat er naast de stamgasten ook veel toeristen komen, maar Cheries grootste zorg is om de klanten tevreden te houden die in de buurt wonen en tezamen een soort gemeenschap vormen.

'Ze zijn mijn familie, snap je, schat,' had ze gezegd, nadat we met onze glazen verse jus d'orange en ijscoupees waren gaan zitten. 'Ik ben een soort moederkloek voor ze. Sommigen komen elke dag. Sommigen hebben verder nergens om naartoe te gaan of niemand om mee te praten. Het gaat er niet alleen om ze een gevulde maag te bieden, maar ook gezelschap en een

paar opbeurende woorden. Een luisterend oor als ze behoefte hebben om te praten, en rust als ze dat niet willen.

De ene keer komen ze alleen voor een kop thee en een plak wortelcake, de andere keer... nou, dan dragen ze de last van de hele wereld op hun schouders. Ik zie het als onze taak om die last te verlichten, al is het maar voor een paar minuten. Als ze die heuvel weer af lopen wil ik dat ze zich beter voelen dan toen ze die op liepen. Dat geldt voor al mijn klanten, maar in het bijzonder voor dit groepje. Neem vanavond de tijd om de mensen te leren kennen, dan kunnen we alles morgen nog eens samen doornemen. Je zult vast vragen hebben.'

Ze had gelijk, denk ik, terwijl ik de map op schoot leg en nog een slok ijskoude rosé neem. Ik heb beslist vragen. Zoals: wat heb ik me op de hals gehaald? En hoe ga ik dit allemaal onthouden? Soms lukt het me niet eens om mezelf op te beuren, en het vooruitzicht om verantwoordelijk te zijn voor schijnbaar een heel dorp, is een tikje intimiderend.

Jimbo ligt te snurken aan mijn voeten en de kinderen zwerfen ergens rond waar ze crack roken of airhockey spelen of zoiets. Nates voetbalvriendje is hier de hele week, dus hij is onder de pannen, en Lizzie heeft eerder in het café een groepje leeftijdgenoten ontmoet. Een paar van hen zijn vanavond langsgesproken – met toestemming van Cherie – en toen ik ze voor het laatst zag, waren ze onderweg naar het zwembad. Mijn kroost heeft plechtig beloofd de Rockery niet te verlaten, dus voorlopig hoef ik me alleen om mezelf te bekommeren.

En dat, besluit ik, terwijl ik opsta en merk dat ik licht zwalk omdat ik in mijn eentje een halve fles wijn heb gedronken, is waarschijnlijk meer dan genoeg.

Ik loop het huis weer in en maak een bord met sandwiches voor mezelf, de kinderen en andere toevallige voorbijgangers. Een uitgebreid diner is niet nodig. Bij de lunch in het café zijn

we volgepropt met barbecuegerechten, verse salade, zelfgebakken broodjes en bergen ijs. De verleiding was groot om mezelf de heuvel af naar de parkeerplaats te laten rollen, maar ik was bang om per ongeluk van een klif te storten.

De kinderen hebben het erg naar hun zin gehad. Van Nate weet ik dat, omdat hij veel heeft gelachen en ‘Het is leuk hier’ heeft gezegd. En van Lizzie ook, want ook zij heeft veel gelachen, maar alleen als ze dacht dat ik het niet kon zien. Haar te zien zitten op zo’n scheve houten bank met haar blonde haar glinsterend in de zon, terwijl ze behoedzaam met andere tieners zit te kletsen, was een van mijn betere momenten van de afgelopen vierentwintig uur.

Geen van de tieners had bendetatoeages – tenminste niet zichtbaar – en slechts enkelen hadden piercings, wat tegenwoordig geloof ik een must is. Voor zover ik weet ben je eerder alternatief als je géén piercings of tatoeages hebt. Hoe dan ook, ze zag er gelukkig uit, en dat was voorlopig genoeg.

Ik heb Willow ontmoet, het meisje met het roze haar, en ben voorgesteld aan diverse mensen van wie ik de namen ben vergeten. Hopelijk zal ik na het bestuderen van de map en het werken in het café alles beter onthouden.

We stonden net op het punt om te vertrekken, toen Matt opdook. Toen ik hem boven aan de trap zag verschijnen, lang voordat hij mij had opgemerkt, voelde ik me vreemd genoeg opgelaten.

Hij droeg nog steeds dezelfde korte spijkerbroek, maar had tenminste een wit t-shirt aangetrokken. In het voorbijlopen knikte hij me toe, en vervolgens ging hij alleen op een schaduwrijk plekje in het open veld zitten. Hij zat vlak bij de hondenopvang, en verschillende honden herkenden hem en staken hun snuit door het hek in een poging bij hem te komen.

Ik zag hem grijnzen om hun capriolen en die grijns verdwij-

nen toen hij zich omdraaide naar de mensen op het terras. Ik zag hem ook naar mij kijken en voelde dat mijn wangen begonnen te gloeien.

Ik bloos niet snel, maar iets aan Matt – of eigenlijk aan mijn eigen reactie op hem – maakte me ongemakkelijk. In gedachten nam ik me voor óf niet meer naar hem te kijken óf een donkere zonnebril te kopen, zodat mijn opdringerige gestaar niet meer zou opvallen.

Cherie zag me natuurlijk blozen. Zoals ze ook had gezien hoe Matt en ik elkaar beleefd hadden toegeknikt. Ik vermoed dat Cherie een van die mensen is die werkelijk alles zien en in de krochten van hun brein opslaan.

‘Hij staat hier nog niet in,’ zei ze, op de blauwe map voor ons op tafel tikkend. ‘Meneer Hunter, de knapste dierenarts in het land, heb ik nog niet doorgrond.’

Ik heb simpelweg geknikt, terwijl ik probeerde me niet in mijn aardbeien te verslikken. Arme Matt. Cherie was duidelijk gegrepen door het mysterie dat om hem heen hangt, en ik was blij dat ik haar in mijn brief alles heb verteld wat er over me te weten valt. Er is niets mysterieus aan mij, mevrouw. Ik hoef niet doorgrond te worden.

Na de lunch ben ik zoals beloofd met de kinderen gaan pootjebaden in zee, wat verfrissend, heerlijk en erg welkom was. Ik had half verwacht dat Lizzie bij haar nieuwe vrienden zou willen blijven, maar we kwamen tot het compromis dat die ons later zouden bezoeken. Cherie leek de tieners te kennen, of in elk geval hun ouders. Een van hen, herinnerde ik me vaag, was de zoon van Joe Cider Jones, een van de vips uit de blauwe map.

Toen we de heuvel op naar huis reden, voelden we ons alle drie warm, mild, voldaan en ontspannen – precies waar ik in een vakantie op hoop – en meer op ons gemak met elkaar dan in tijden.

Nu ik zoveel huiswerk heb gedaan als mijn brein aankan, de broodjes heb gesmeerd en de wijn heb opgedronken, voel ik me een tikkeltje verloren. Een gevoel dat me niet onbekend is. Het is een van de redenen dat ik een baan nodig had.

Je kunt maar zoveel boeken lezen en tv-series kijken voordat je wordt ingehaald door het alleen-zijn. Kinderen in huis hebben met al hun lawaai en rotzooi en plezier helpt, maar het is niet genoeg. En het is ook niet eerlijk om dat te verwachten. Ik wil dat ze hun eigen leven leiden, zich druk maken over hun eigen problemen en hun eigen dromen najagen, zonder zich verantwoordelijk voor mij te voelen.

Dit zijn de gevaarlijke momenten. Als zij bezig zijn, ik aangeschoten ben en de hond slaapt. Dan kan het me overvallen.

Als je een partner hebt verloren, zijn het niet per se de grootse dingen waar je om rouwt, maar juist de kleine. De welterustenknuffels in plaats van de geweldige seks. Het korte gesprek tijdens een haastig ontbijt in plaats van het romantische driegangendiner in een chic restaurant. Het terloopse contact, de vanzelfsprekende communicatie, het feit dat als je 's nachts een geluid hoort, er iemand anders is om op onderzoek uit te gaan.

Het zijn de kleine dingen waaraan je onderdoor kunt gaan – zoals de leeuweriken horen in je nieuwe achtertuin en met iemand willen delen hoe mooi ze klinken.

Dus om emotionele – en fysieke – uitbarstingen te vermijden, lijn ik Jimbo aan. Hij is zo uitgeput dat hij doet alsof hij het niet merkt, en ik moet hem een paar meter over de houten vloer slepen voordat hij toegeeft en opstaat.

Ik doe de deur achter me op slot – je bent stadsmens of niet – en loop langs het zwembad. Met samengeknepen ogen tuur ik door de beslagen ruiten, maar ik zie of hoor geen tieners. Wat betekent dat ze ontsnapt zijn.

Ik loop het pad af en kan me niet bedwingen om nieuwsgierig bij de andere huizen naar binnen te kijken. Ze lijken allemaal bewoond door gelukkige families die op het punt staan aan tafel te gaan voor het avondeten, hoewel bij een van de huizen een tiener uit het slaapkamerraam hangt en stiekem een sigaret rookt. De aanblik vrolijkt me op kleinzielige wijze op.

We slenteren naar de parkeerplaats en ik zie dat de speeltuin door de tieners is gekoloniseerd. Lizzie zit op een schommel en schopt bij elke keer neerwaartse beweging stofwolken in de lucht. Naast haar schommelt de jongen van wie ik me vaag herinner dat hij de zoon van Joe Cider is. Twee andere van top tot teen in het zwart geklede tieners hangen als reusachtige vleermuizen ondersteboven aan het klimrek.

Wanneer ik op ze af loop hoor ik zacht geklets en lachuitbarstingen, die me een vals gevoel van veiligheid geven. Lizzie ziet me en kijkt me met licht samengeknepen ogen aan. Ik knijp ook mijn ogen samen, waarmee ik hoop mijn dominantie te bewijzen, zodat ze niets onbeschofts tegen me zal zeggen.

Terwijl ik dichterbij kom vallen ze allemaal stil. Voor de zoveelste keer bedenk ik dat elke generatie tieners ooit volkomen overtuigd was van het feit dat hun ouders hen niet begrijpen. Dat we zo geboren zijn, volwassen, saai en geobsedeerd met dat ze op tijd moeten thuiskomen en genoeg groente moeten eten, dat we voorgeprogrammeerd zijn om hen te waarschuwen uit te kijken voordat ze oversteken, niet met nat haar naar buiten te gaan en op weg naar huis donkere steegjes te vermijden.

‘Hé, luitjes,’ zeg ik op neutrale toon. In Manchester ben ik op mijn gemak bij Lizzies vrienden, want ik ken ze goed genoeg om niet bang te zijn dat ik mijn dochter in verlegenheid breng, maar dit is een nieuwe situatie. Dit zijn potentiële zomervrienden, die haar zullen helpen het hier uit te houden zodat ze mij

niet zal lastigvallen. Ik wil haar niet per ongeluk voor schut zetten.

Er wordt beleefd gemompeld en gegroet, en ze schuifelen wat heen en weer, in afwachting of ik nog iets ga zeggen of weer wegga.

‘Ik heb een heleboel broodjes gesmeerd,’ zeg ik, in het besef dat tienerjongens in elk geval dol zijn op eten. ‘En Cherie heeft ons naar huis gestuurd met een koffer vol cupcakes. Als jullie straks iets lusten, kom dan maar naar ons huisje.’

Meer gemompel. Een paar bedankjes. Enkele tieners kijken op hun telefoon – wellicht om te kijken hoe laat het is. Het is rond zevenen, en ik heb geen idee hoelang ze buiten mogen blijven of hoe ze thuiskomen. Hier gelden plattelandsregels, en die zijn misschien anders dan wij gewend zijn. Ik hoop alleen dat ze geen lift van mij verwachten, aangezien ik een tikeltje dronken ben. Niet dronken genoeg om te vallen of in een vuilnisbak over te geven, maar wel om niet meer te kunnen rijden.

Ik loop verder naar de spelletjesruimte, in een gebouw dat een mooi zomerhuis blijkt te zijn. De deur staat open om de warme avondlucht binnen te laten. Ik steek mijn hoofd om de hoek en zie Nate airhockey spelen met de jongen wiens naam ik me niet precies herinner, maar die misschien wel Jacob heet.

Ik wacht tot ze hun punt hebben afgemaakt – airhockey vereist enorme concentratie – en geef ze dan dezelfde broodjes-toespraak als de tieners. Tegen de vriend-die-misschien-Jacob heet zeg ik dat hij ook welkom is, zolang hij zijn ouders maar op de hoogte brengt.

Jimbo en ik lopen terug naar het grote grasveld, en mijn blik glijdt naar het grote huis op de hoek. Het staat naast de hoofdingang en kijkt zowel uit op het grasveld als op de achterzijde van de Rockery, waar ons huis staat.

Op de terugweg naar de Hyacinth loop ik er langs en doe mijn best om niet naar binnen te gluren. Want dit is de Black Rose, waar Matt woont, en het laatste waar ik op zit te wachten is nog een bloosaanval.

Maar natuurlijk kijk ik toch. Ik kan mezelf gewoon niet bedwingen. Dat is niet erg, houd ik mezelf voor. Ik heb overal naar binnen gegluurd, dus waarom niet bij dit huis?

Het is helaas het moment van de avond waarop de schemering invalt en mensen het licht aandoen. Vaak, als ze het licht aandoen, sluiten ze ook de gordijnen – waarschijnlijk om niet begluurd te worden door volkomen vreemden.

Net als ik bijna tegen mijn wil door de ramen van de Black Rose kijk, verschijnt Matt voor het raam, zijn gezicht omlijst door de bloemetjesgordijnen in zijn handen. Hij ziet me staan met de hond en kijkt me recht aan. Even verstart hij, dan trekt hij vastberaden de gordijnen dicht en sluit me buiten.

Ik voel een vlaag van vernedering die zo sterk is dat ik mijn handen voor mijn gezicht sla en tegen mijn gloeiende wangen druk. Jimbo kijkt naar me op, verward door de plotselinge ruk aan zijn halsband, en ik knijp mijn ogen dicht tegen de bittere tranen die in mijn ogen branden.

Ik heb geen idee waarom deze afwijzing – deze minieme afwijzing van iemand die ik net heb ontmoet en die me niets kan schelen – me zo'n ellendig gevoel bezorgt. De enige verklaring is dat ik me eigenlijk al behoorlijk ellendig voelde en dit botte gebaar mijn opgewekte façade teniet heeft gedaan.

Vlug loop ik de Black Rose voorbij, terug naar de veiligheid van de Hyacinth en de rust van mijn eigen eenzaamheid. Jimbo is niet blij met dit ongebruikelijke tempo, en ik moet me inhouden om niet te hard te trekken. Hij kan er ook niets aan doen dat ik me zo'n ongelooflijke loser voel.

Terwijl we half rennend, half lopend over het knerpande

grindpad wegvluchten, waarbij ik strak voor me uit blijf kijken, hoor ik achter me een stem.

‘Laura!’ roept hij. ‘Wacht even!’

Ik heb niet echt zin om ‘even te wachten’. Veel liever wil ik me verstoppen, in een gat in de grond wegzinken of simpelweg oplossen in het niets. Maar Jimbo hoort iets anders in de stem van Matt, niet iemand die zich opgelaten voelt; hij hoort de stem van degene die achter zijn oren krabbelde en in zijn troebele ogen keek en zijn gezicht door hem liet aflikken. Hij plant zijn poten stevig in het grind en laat de rest van zijn lichaam volgen. Hij is dik, zwaar, vastberaden en niet van zijn plek te krijgen.

Ik kan moeilijk zijn lijn laten vallen en wegrennen – dat zou niet erg waardig zijn. Dus forceer ik een glimlach, hoop dat mijn blos niet meer te zien is, en draai me om.

‘Hoi,’ zegt hij, terwijl hij zich vooroverbuigt om Jimbo op zijn kop te krabbelen. ‘Ik zag je door het raam.’

‘Ja,’ antwoord ik heel ad rem.

‘Ik vroeg me af hoe je dag was. En of je misschien...’

Hij komt overeind en steekt zijn handen in zijn zakken. Een zachte bries blaast zijn haren over zijn voorhoofd, en zijn groenbruine ogen staren weer gebiologeerd naar een plek achter mijn schouder. Ik had het niet voor mogelijk gehouden, maar hij lijkt zich bijna net zo ongemakkelijk te voelen als ik.

‘...zin hebt om iets bij me te komen drinken?’

12

De Black Rose is van binnen anders ingedeeld dan de Hyacinth. Er is een aparte keuken en een eetkamer met dubbele deuren naar de woonkamer. De woonkamer voelt knus en gezellig, zelfs voor mij. Matt buigt automatisch zijn hoofd wanneer hij onder bepaalde balken doorloopt, iets wat hij vermoedelijk op pijnlijke wijze heeft geleerd.

Eén muur wordt vooral in beslag genomen door ramen, en voor de andere wanden staan boekenkasten vol pockets, handboeken en mappen. Er is een kleine, met papieren bezaaide werktafel waarop een gesloten laptop staat. Afwezig vraag ik me af of hij foto's van zichzelf met mijn beha om zijn hoofd heeft bekeken. Waarschijnlijk niet, besluit ik.

Er ligt ook een gitaar op de bank, alsof hij die net aan het bespelen was. Zou hij het 'Stairway to Heaven'-type of meer het klassieke flamenco-type zijn?

Jimbo krult zich meteen op in een hoek, legt zijn staart over zijn snuit, maar houdt één oog onbedekt om alles in de gaten te houden en voor het geval er bacon op tafel komt. Verward sta ik daar, en vraag me af waarom ik in vredesnaam mee naar binnen ben gegaan.

Matt komt de kamer in met twee blikjes bier. Zelf zou ik iets anders hebben gekozen, maar het is koud, en als ik het snel opdrink, kan ik weer weg. Dan kan ik ophouden me een tiener te voelen, want dat is Lizzies taak.

Uiteraard is dit niet de eerste keer sinds Davids dood dat ik alleen ben met een man. Ik ben diverse keren alleen geweest met de begrafenisondernemer. En ook met meester Jeffers in zijn knusse bezemkastkantoortje tijdens oudergesprekken over Lizzies eyeliner. En vijf hele minuten met de vent die de gasmeterstand kwam opnemen. En... nou ja, met mijn vader.

Terwijl ik in gedachten die lijst opmaak besef ik dat geen van die mannen me vlinders in mijn buik bezorgde zoals Matt doet. Wat in het geval van mijn vader natuurlijk fantastisch nieuws is.

Dit is nieuw, en dus angstaanjagend. Ik heb het gevoel dat ik mijn lichaam en geest niet meer helemaal onder controle heb. Die wilden bijvoorbeeld allebei zijn uitnodiging afslaan, maar op de een of andere manier ben ik nu toch binnen, in de hoop dat ik geen bier over zijn laptop zal morsen en me afvragend hoe snel ik het blikje kan opdrinken zonder over te geven.

‘Wie is dit?’ vraag ik, en ik wijs op een ingelijste foto van een gigantische hond, mogelijk een kruising tussen een Deense Dog en een grizzlybeer. Erachter staat een vrouw, tenminste, haar benen zijn zichtbaar. Bloot, slank en modieus gebruid.

‘Dat is Nico,’ antwoordt hij, en hij kijkt met zo’n oprechte glimlach naar de foto dat ik meteen weet dat hij de hond bedoelt en niet de vrouw.

Aangezien ik nergens een gigantische hond zie, zal die of dood of ergens anders zijn. Bij De Benen misschien.

‘Heb je de voogdij over hem verloren?’ vraag ik, voordat ik mezelf kan bedwingen.

Ik zie zijn schouders verstrakken, en hij neemt een fikse teug van zijn bier. De kamer is klein, de balken tegen het plafond zijn laag en ik heb het gevoel dat ik mijn boekje ver te buiten ben gegaan. En dat ook nog op zijn eigen terrein. Ik wil me verontschuldigen voor mijn tactloze nieuwsgierigheid, maar

voordat ik iets kan zeggen steekt hij van wal.

‘Soort van,’ zegt hij. ‘Al was het niet zo eenvoudig. Nico was haar hond – zo hebben we elkaar ontmoet. Toen hij nog een pup was, kwam ze bij me om hem te laten inenten. Onze ogen kruisten elkaar in de volle wachtkamer, zeg maar, en toen Nico ook nog tegen mijn been plaste, was het ijs helemaal gebroken. Na een tijd zijn we gaan samenwonen, maar... Nou, laat ik zeggen dat het geen succes was. Zoals altijd met die dingen, was het ingewikkeld. Het is een van de redenen dat ik hier nu ben. Ik neem de praktijk van de dorpsdierenarts waar. En zij is op sabbatical en werkt in Zuid-Afrika. Oorspronkelijk zou het voor een jaar zijn, dus in september moet ik eigenlijk weg.’

‘En hoe voelt het vooruitzicht om te vertrekken?’ vraagt ik. Ik ben geïntrigeerd door zijn verhaal en het verrast me dat hij me er iets van toevertrouwt. Misschien kan ik toch iets betekenen voor Cheries café.

‘Eerlijk gezegd weet ik het niet. Deze plek is goed voor me geweest. Het is hier... speciaal. De plek, de mensen. Cherie en haar grappenmakers. Ze hebben me verwelkomd – soms wat te veel – en geholpen me thuis te voelen. Ze hebben me voortdurend geprobeerd te koppelen, en Cherie heeft me zoveel cake gevoerd dat ik zeker zes kilo ben aangekomen.’

Hij tikt tegen zijn middenrif, en zijn t-shirt schuift omhoog. Ik zie alleen een perfecte gespierde platte buik en gebruinde huid. En meer krijg ik vast voorlopig ook niet te zien.

‘O god, ik moet oppassen!’ zeg ik, waarmee ik van alles bedoel, maar vooral die cake. Ik kan me niet veroorloven zes kilo aan te komen. Dan moet ik de spijkerbroek vaarwel zeggen en overschakelen op leggings.

‘En... hoe was je dag? Hoe bevalt het je hier?’ vraagt hij, duidelijk gebrand op een ander onderwerp dan zijn mislukte relatie, ontbrekende hond en overgewicht. Uit zijn zorgvuldig neu-

trale toon maak ik op dat hij tenminste een deel van mijn voor- geschiedenis kent.

Ik vraag me af of Cherie in het openbaar de komst van de Arme Oude Weduwe heeft aangekondigd, of mijn brief heeft gekopieerd en aan de stamgasten rondgedeeld... Ik betwijfel het, maar ik ken haar niet goed genoeg om er zeker van te zijn.

‘Goed!’ zeg ik vol enthousiasme. Ik heb genoeg van het medelijden van mensen, en wil absoluut geen medelijden in de stem van deze man horen. Medelijden bezorgt me het gevoel dat ik hulpeloos, zielig en, nou ja, meelijwekkend ben.

‘Je hebt ons gisteravond op ons slechtst getroffen,’ voeg ik eraan toe. ‘Het is niet mijn gewoonte om tegen de kinderen te schreeuwen of achter mijn eigen ondergoed aan te moeten ren- nen. Echt niet. De reis had gewoon veel te lang geduurd, en we waren allemaal uitgeput. Na een goede nachtrust en een dag in de zon zijn we er weer helemaal bovenop. Ik verheug me om dinsdag aan het werk te gaan en iedereen te leren kennen, en... mag ik je iets vragen, Matt? Heeft Cherie iedereen over mij ver- told? Over mijn familiesituatie, bedoel ik?’

Hij schudt zijn hoofd en glimlacht flauw.

‘Ze heeft het mij verteld, want ze wilde dat je bij aankomst hier ontvangen zou worden door een vriendelijk gezicht. Of door mij, tenminste. Vriendelijkheid gaat me niet zo goed af. Vaak kom ik zonder het te beseffen knorrig over... En, in ant- woord op je vraag, ze heeft geen openbare vergadering belegd of zo, maar ze zal Willow over je hebben verteld, en sommige stamgasten. Vind je dat vervelend?’

Ik denk na over die vraag en besluit van niet.

‘Nee,’ antwoord ik ferm. ‘Nee, helemaal niet. Op een bepaal- de manier is het zelfs een opluchting. Dan hoef ik het namelijk niet zelf steeds uit te leggen. Mensen denken altijd dat ik ge- trouwd ben, en als ze er dan naar vragen, is het nogal een dom-

per om te vertellen dat mijn man is overleden. Ze voelen zich altijd opgelaten en weten niet hoe ze moeten reageren, en maken zich meestal zo snel mogelijk uit de voeten. Dus nee, het is beter zo.'

Ik zie hem een vluchtige blik op mijn ringvinger werpen, waaraan nog steeds mijn verlovingsring en trouwring prijken. Maar hij zegt niets, en dat is goed. Hij had natuurlijk iets kunnen zeggen als: 'Misschien zouden ze er niet naar vragen als je die niet meer zou dragen?'

Mijn moeder heeft dat eens tegen me gezegd, rond dezelfde tijd dat ze voorstelde dat ik me bij een datingsite zou aanmelden, en dat is niet goed gevallen. Matt is duidelijk fijngevoeliger.

'En,' vervolg ik, voordat de stilte te lang duurt, 'je was heel vriendelijk. Mensen hoeven niet de hele dag als een idioot te grijnzen om vriendelijk over te komen. Ik begrijp de behoefte om af en toe knorrig te zijn. Niet iedereen kan een sociale vlin-der zijn. Sommigen van ons hebben er geen behoefte aan, en anderen...'

'Zijn het zo ontwend dat ze in motten zijn veranderd,' maakt hij mijn zin af.

Ik knik, want ik weet precies wat hij bedoelt. Als je een tijdlang geïsoleerd leeft, wordt het moeilijk je weer in het sociale leven storten. Het is makkelijker om mensen en penibele situaties te vermijden, jezelf terug te trekken en de rust van je eigen gezelschap te verkiezen. Ik bedoel, ik woon niet in een donkere kast en vreet ook geen gaten in kleren, maar ik snap zijn mottenmetafoor volkomen.

Maar het probleem met motten is hun idiote neiging om op fel licht af te vliegen – zelfs als ze daardoor hun vleugels verschroeien en dood neervallen, om te worden verorberd door spinnen of opgezogen door stofzuigers.

Ik merk dat ik Matt sta aan te staren, wat me gezien mijn recente hormonale reactie niet verbaast, en dat hij terugstaart, wat me wél verbaast. Ik kan niets bedenken om te zeggen, maar wat misschien belangrijker is, ik heb ook niet het gevoel dat het nodig is. We zijn gewoon twee oude motten die samen chillen en smerig bier drinken...

Jimbo doorbreekt heel behulpzaam het moment door een keiharde scheet te laten en vervolgens verward rond te kijken, alsof hij zich afvraagt waar dat geluid in vredesnaam vandaan kwam. We moeten allebei lachen – dat kan niet anders – en ik besef uiteindelijk dat ik mijn bier echt niet op krijg. Sterker nog, ik zou blij zijn als ik nooit meer bier hoefde te drinken.

‘Lust je er nog een?’ vraagt hij, wijzend op mijn blikje.

Bijna overweeg ik ja te zeggen, wat vreemd is, maar op dat moment klinkt buiten het subtiele gekrijs van duivelse konijnen. Matt fronst, onzeker welke wezens zulke vreemde bovennatuurlijke geluiden maken, maar ik ben vrij zeker van het antwoord.

Ik schuif het gordijn opzij, en jawel, buiten rent een horde verveelde tieners tikkertje spelend rond. Er wordt geduwd en aan elkaar getrokken, af en toe geschopt en veel geschreeuwd. Een beetje zoals in de *Hunger Games*, maar dan hopelijk zonder de wapenuitrusting en het gonggelui om iemands dood aan te kondigen.

‘Beter van niet,’ zeg ik. Ik reik hem mijn bierblikje aan en trek een onwillige Jimbo overeind. ‘Ik weet uit ervaring dat alleen voedsel dit gegil kan stoppen.’

13

De man aan de tweepersoonstafel bij het raam kan met gemak honderd zijn. Zijn gezicht is heel bruin en zijn huid lijkt door de diepe groeven net een landkaart. Met felblauwe ogen kijkt hij me aan en steekt me dan een verweerde hand toe.

‘Alles oké, schattebout?’ zegt hij, met lachrimpeltjes om zijn ogen. ‘Je bent een tikkie stuiterdestuiter, hè?’

Ik onderdruk de neiging om het oorsmeer uit mijn oren te kloppen en zeg in plaats daarvan: ‘Pardon? Ik heb u niet helemaal goed verstaan.’

‘Negeer hem!’ roept Cherie vanachter de toonbank, waar ze bestek aan het opruimen is en me geamuseerd in de gaten houdt. ‘Hij probeert je gewoon van je stuk te brengen!’

De twee barsten in lachen uit, en ik lach mee, want dat is beter dan als een idioot overkomen.

‘Dat lukt dan aardig,’ antwoord ik tot hun grote vermaak.

‘Nou, wat zal het zijn, Frank?’ vraag ik, vurig hopenend dat ik zijn naam goed onthouden heb en dat hij inderdaad boer Frank is, die ik op de foto’s in Cheries magische map heb gezien. ‘Het gebruikelijke?’

‘Klinkt goed,’ zegt Frank, met een overdreven Jessica Rabbit-accent. ‘Doe mij maar een lekkere kom caloriearme glutenvrije granola met een glas zider, alsjeblieft.’

Zijn gezicht staat serieus, maar achter me hoor ik Cherie gniffelen, en ik besef dat de oude rakker me in de maling

neemt. In zijn aantekeningen staat nergens iets over glutenvrij of ‘zider’.

‘Komt eraan.’ Ik glimlach hem toe en loop weg. In het voorbijgaan geef ik Cherie een vette knipoog, om haar te laten weten dat ik de grap doorheb, en loop naar de keuken.

In tegenstelling tot de rest van het café is de keuken prachtig: gestroomlijnd, vol blinkend chroom en hypermoderne apparatuur. Ik verheug me er nu al op om er te experimenteren. Cherie heeft me groen licht gegeven om wat ideeën uit te proberen, en als eerste wil ik de spannende wereld van ijsmilkshakes verkennen.

Mijn kinderen drinken ze het liefst met hun lievelingschocola, en ze zijn overal in Manchester te krijgen – gemaakt met Flakes, Dime, Bounty of Mars. Het café heeft niets dergelijks op het menu, en ik denk dat de toeristen er in elk geval dol op zullen zijn. Vooral als we ze maken met ‘melk uit de regio’, die Cherie sowieso al gebruikt.

Mijn huidige taak vereist echter geen experiment, maar bestaat uit dikke plakken bacon op de grillplaat leggen en ze daar laten knetteren en sissen totdat de krokante delen bijna zwart zijn. Vervolgens snijd ik twee extra dikke boterhammen, besmeer die met huisgemaakte chutney en leg de nog sappige bacon erop. Genietend snuif ik de heerlijke mengeling van geuren op.

Voordat ik aan de bacon begon, heb ik Franks mok – zo groot als een emmer en met de slogan ‘Boeren doen het op een tractor’ erop – op de plank gevonden, er hete thee over een extra theezakje in geschonken en die laten trekken totdat het eruitzag als stroop. Dit, herinner ik me uit Cheries aantekeningen, is hoe Frank zijn ontbijt het liefst heeft en waarvoor hij elke ochtend naar het café komt.

Ik snijd de sandwich doormidden, roer het theezakje nog

een laatste keer om en dan ben ik klaar. Klaar om mijn eerste klant in het Duincafé te serveren. Ik voel me enorm opgewonden en stiekem ook een beetje triomfantelijk. Het mag dan misschien maar een broodje bacon zijn, het betekent veel voor me.

Ik draag het bord en de beker het café in en zet ze voor Frank neer.

‘Eén kom met caloriearme glutenvrije granola en een glas van de beste zider voor jou, Frank,’ zeg ik met een gespeelde buiging.

Hij salueert met een knoestige hand en gebaart dat ik bij hem moet komen zitten. Even overweeg ik Cherie om toestemming te vragen. Dan besef ik dat het een idioot idee is. Er zijn nog geen andere klanten. In de keuken heb ik alles voorbereid en tegen de tijd dat de lunchdrukte aanbreekt, zullen deze paar minuten van rust een vage herinnering zijn.

Dus ga ik zitten. Binnen een paar tellen komt Cherie aanlopen, zet een mok koffie voor me neer, geeft Frank een hartelijk klopje op zijn schouder en verdwijnt weer.

‘Nou,’ zegt hij tussen twee happen door. ‘Manchester, hè?’

‘Inderdaad,’ antwoord ik. Ik drink mijn koffie en vraag me af wat deze man aan verhalen te vertellen heeft. Hij ziet er topfit uit. Zijn onderarmen zijn nog steeds gespierd, zijn ogen staan helder en scherpzinnig, zijn haren zijn zilverwit maar ruimschoots aanwezig.

‘Dit is geweldig, meid,’ zegt hij met een heel aardig noordelijk accent. Ik lach en vraag of hij stiekem uit Manchester komt.

‘O, nee, schat, ik ben geboren en getogen in Dorset. Maar tijdens mijn dienstplicht ben ik een tijd in Cheshire gestationeerd geweest. Daar hebben we de bloemetjes goed buiten gezet. Dat was natuurlijk voordat ik mijn vrouw leerde kennen. Sindsdien heb ik een zwak voor meisjes uit het noorden...’

‘Dan moet ik uitkijken,’ zeg ik. In gedachten stel ik me hem voor als jonge, knappe charmante man, wat me helemaal niet moeilijk afgaat. ‘Ik kan wel zien dat je een Casanova bent. Is je thee goed zo? Cherie zei dat je hem graag sterk hebt, maar ik wist niet hoe sterk precies.’

‘Hij is perfect, maak je geen zorgen. Ik eet al vijftig jaar elke dag precies hetzelfde ontbijt, weet je. Het is de sleutel tot een gelukkig huwelijk.’

‘Wat?’ zeg ik, omdat ik hem ervan verdenk dat hij me weer in de maling neemt. ‘Bacon?’

‘Dat, en weten wanneer je je mond moet houden. Toen ik met mijn Bessy trouwde, kon ze totaal niet koken. Elke dag liet ze de bacon aanbranden. Haar thee was zo sterk dat het theelepeltje er rechtop in bleef staan. Maar ik hield meer van haar dan van mijn maag, dus heb ik nooit geklaagd. En daardoor kreeg ik elke dag weer hetzelfde ontbijt. Zelfs op de dag van haar overlijden.

Nadat ze was overleden, wat inmiddels anderhalf jaar geleden is, besepte ik dat ik zo aan dat ontbijt gewend was geraakt dat ik me de hele dag hongerig voelde als ik het zonder deed. Ik heb geprobeerd het zelf te maken, maar... Nou ja, het vereist een bijzonder type mens om bacon op exact de goede manier uit te bakken. Dus zo kwam ik hier terecht en nu zorgt Cherie voor me.’

‘Volgens mij zorgt ze voor heel veel mensen,’ zeg ik. Ik bijt op mijn lip om niet te emotioneel te worden om zijn verhaal. Want het is zijn verhaal, en niet het mijne, en ik moet ophouden me door andermans gevoelens te laten meeslepen. Anders zal ik aan het einde van de dag kapot zijn. Ik kan al huilen om een schattige robothond, dus al helemaal om verhalen van eeuwig liefde.

‘Inderdaad. Het houdt haar op het rechte pad. Ze moet actief

blijven, anders werkt ze zichzelf in de nesten. Ik ken dat soort types. En volgens mij zie ik nog zo'n type op ons af komen...'

Ik kijk op en zie Lizzie onze kant uit lopen. Eigenlijk had ik vanochtend strijd verwacht, maar zowel zij als Nate vonden het prima om met me mee te gaan naar het café. Ze hebben fossielen gezocht op het strand, stenen over het water laten ketsen en rondgehangen. Nu is het uit met de rust, vermoed ik. Mogelijk ligt Nate ergens tot aan zijn nek begraven in het zand in afwachting van de vloed.

'Heb je je broer tot aan zijn nek in het zand begraven, zodat hij met vloed zal verdrinken?' vraag ik haar bij het zien van haar zanderige handen en vochtige knieën van haar spijkerbroek.

'Wat?' vraagt ze met gespeeld afgrijzen. 'Natuurlijk niet! En zelfs al had ik het wel gedaan, dan zou ik het zand niet hebben aangestampt, zodat hij zich er als een worm uit kan wriemelen...'

Ik weet niet helemaal wat dat betekent, en de enige manier om erachter te komen is om het strand af te turen vanaf het terras aan de voorkant van het café, waar ik nog altijd een beetje duizelig word.

Lizzie komt bij ons zitten en zet een stralende glimlach op, die puur voor boer Frank is bedoeld. Ze steekt hem haar hand toe en stelt zich netjes voor. De twee kletsen wat en Franks ogen beginnen nog ondeugender te glinsteren terwijl hij zijn vette 'ik ben maar een eenvoudige boerenkinkel uit Dorset'-accent opzet, waar hij naar believen op terugvalt.

Lizzie vertelt hem over haar vermeende schoolproject en vraagt of ze hem mag fotograferen voor haar online foto-verslag.

'Het is een soort dagboek,' zegt ze, duidelijk haar best doend om het in Oude Mensen-taal uit te leggen, 'maar dan met com-

puters. Met mobiele telefoons eigenlijk. Dat zijn in feite piepkleine computers waarmee we hetzelfde kunnen als met die gigantische dingen van vroeger.’

‘O, ik snap het,’ zegt Frank, met grote ogen van schijnbare verwondering over de geavanceerde staat van de huidige technologie. Ik ken Frank pas een half uur, maar dat is een half uur langer dan Lizzie. Terwijl ik op de clou wacht, drink ik ontspannen van mijn koffie en probeer een grijns te onderdrukken.

‘Dus, wat zeg je ervan, Frank?’ vraagt Lizzie vol enthousiasme. Eerlijk gezegd begrijp ik wel waarom – Frank heeft een enorm karaktervol, fotogeniek gezicht. Lizzie is enorm opgetogen. Misschien is ze wel oprecht geïnteresseerd, en is het meer dan een manier om stoom af te blazen.

‘Nouououououou...’ antwoordt Frank. Hij rekt het woord uit totdat het ongeveer tien lettergrepen heeft en strijkt verward over zijn kin. ‘Eerlijk gezegd, meisje, hangt het af van welk fotoplatform je gebruikt. Zit je op Instagram? Of Tumblr? Of heb je een Pinterest-bord? Heb je ooit Flickr uitgeprobeerd? Of ga je mijn razend knappe gezicht via Snapchat aan al je vrienden toesturen?’

Ik wist dat dit – of iets vergelijkbaars – eraan zat te komen. En ook nu zou ik het weer uitproesten, en de koffie in mijn mond zou weer over tafel gaan, bij het zien van mijn dochters beduusde gezicht. Echt, als de tafel plotseling tegen haar was gaan praten zou ze niet beduusder hebben kunnen kijken.

Al moet ik haar nageven dat ze zich snel herstelt. Na een geërgerde blik op mij gaat ze onverstoorbaar verder.

‘Instagram. Het is niet helemaal openbaar, maar als je wilt kan ik je toevoegen, zodat je kunt zien wat ik online zet. Eerlijk gezegd is het begonnen als grap en een manier om contact te houden met mijn vrienden thuis, maar inmiddels ben ik het

serieus gaan nemen. Heb je kleinkinderen, Frank?’

‘Hoe raad je het, lieverd? Die heb ik inderdaad. Ze wonen in Australië. Ik blijf graag op de hoogte van alle trends en zo, anders zien ze me straks nog voor een oude sukkel aan, hè?’

Lizzie heeft het fatsoen om licht schuld bewust te kijken, voordat ze opstaat en aankondigt dat ze moet gaan.

‘Waarom?’ vraag ik enigszins argwanend.

‘Omdat het vloed wordt. Ik moet controleren of Nate zich uit zijn zandkerker heeft bevrijd, voordat hij verdrinkt..’

Ze rent weg, de deur uit, en ik onderdruk de neiging haar achterna te rennen om te kijken of mijn kleine jongen in orde is. Ik moet hem een beetje onafhankelijkheid gunnen. Bovendien kan ik hem vanaf het terras bespieden zonder dat hij het merkt.

‘Dat levert vast een mooie foto op, hè?’ zegt Frank, achteroverleunend in zijn stoel. ‘De kleine jongen met zijn hoofd net boven het zand uit, en misschien een krab erbovenop?’

Ineens voel ik me een stuk minder gerust. Ik schuif mijn stoel naar achteren, spring overeind en ren naar het terras. Daar staat zo’n telescoop op een statief, waar je gelukkig geen geld in hoeft te gooien, en ik draai het ding rond en tuur totdat ik Nate eindelijk ontdek.

Hij is niet begraven in het zand, maar gooit stokken voor Jimbo, die dat volledig negeert. Op zijn hoofd zitten geen krabben die langzaam en pijnlijk zijn neus opeten, en hij ziet er volkomen tevreden uit. Ik zie dat Lizzie zich bij hem voegt en haar telefoon pakt om foto’s te nemen. Tenminste, ik denk dat ze dat doet, totdat ik een ping hoor ten teken dat ik een bericht heb.

Ik haal mijn eigen telefoon uit mijn broekzak en open het bericht.

‘KUN JE HET ZIEN?!’ staat er, met een paar schaterende emoji’s erachter.

WEEK 2

*Waarin ik smacht naar lang en uitgebreid slapen,
bijna door een espressomachine wordt gedood,
ontdek dat ik belabberd ben in yoga en een van
mijn schoenen in een graanveld verlies...*

14

Aan het eind van mijn eerste week in het Duincafé ben ik van alles. Maar, besluit ik, terwijl ik versuft de vaatwasser in de Hyacinth inruim, vooral uitgeput.

Ik zou nooit, maar dan ook nooit laatdunkend doen over de rol van huisvrouw en moeder. En ik spreek uit ervaring: het is niet makkelijk. De meesten van ons leven niet zoals *The Real Housewives of Wherever*, die continu duur lunchen, liefdadigheidsevenementen organiseren en hun botoxbehandelingen rondom de pianoconcerten van hun kinderen plannen.

De meesten van ons hebben het razend druk met het huishouden, het bewaken van het welzijn van de kinderen, zorgen dat manlief niets tekortkomt en het vervullen van de behoeftes van alles en iedereen voordat ze zich er zelf van bewust zijn.

Op zichzelf is het al een fulltime baan, en ik heb altijd bewondering gehad voor vrouwen die ernaast ook nog een veel-eisende carrière hebben. Vrouwen die ik af en toe bij schoolactiviteiten tegenkwam, die niet alleen perfect aangepaste kinderen leken te hebben, maar ook nog eens maatpakken en hoge hakken droegen en duidelijk Zeer Belangrijke Banen hadden.

Na mijn eerste week als werkende moeder is mijn gevoel van bewondering veranderd in 'hoe-krijgen-ze-dat-in-godsnaam-voor-elkaar-zonder-stapelgek-te-worden?' Ik ben oprecht verbluft en diep onder de indruk.

En dan is een cafébaan met flexibele werktijden niet eens een Zeer Belangrijke Baan. Ik zal nooit een oorkonde krijgen voor mijn bijzondere bijdrage aan bosbessenmuffins, of wel? En mijn kinderen zijn ook nog eens bijna op de leeftijd dat ze voor zichzelf kunnen zorgen; het zijn geen tijdrovende peuters of onderzoekende kleuters meer. In sommige andere culturen zouden ze al op zichzelf wonen. In vergelijking met veel andere werkende vrouwen heb ik het makkelijk.

Dus ik voel me een kneus dat ik het moet zeggen, maar ik ben kapot. Ik heb alle dagen gewerkt – soms een hele dienst van acht tot drie, en soms veel minder dan dat – en ik ben compleet gevloerd.

Mijn voeten lijken in beton gegoten, mijn onderrug heeft dringend massage nodig en mijn ogen vallen spontaan dicht. Ik heb het op adrenaline en pure wilskracht volgehouden, maar nu ik eenmaal de vergissing heb begaan om te gaan zitten, ben ik bang ben dat ik nooit meer van de bank af zal komen. Misschien kan ik niet eens de energie opbrengen om mezelf naar bed te slepen.

Het is zondagavond kwart voor negen. Morgen is mijn vrije dag. Die ga ik vieren met een wild slaapfeest, gevolgd door uitgebreid soezen, uitzinnig snurken en rondlummelen. De kinderen lijken er hetzelfde over te denken, want ze zijn allebei al naar bed. Nate slaapt waarschijnlijk al en Lizzie doet ongetwijfeld iets met haar telefoon. Ze zijn ook doodmoe.

Volgens mij hebben ze in geen jaren zoveel frisse lucht gehad. Cherie heeft fietsen voor ze geregeld, en ze hebben rondgereden en een vrijheid genoten die ze in Manchester niet kennen. Lizzies emo-kapsel zit veel minder strak, wat geweldig is om te zien, en ze hebben allebei permanent rode wangen.

Niet dat we ineens in een onschuldig kinderparadijs wonen.

De kinderen hier doen hetzelfde als overal. Ze hangen in groepjes rond en proberen stoer over te komen. Het grote verschil is dat er veel minder te doen is – de dichtstbijzijnde bioscoop is in Lyme Regis; een bowlingbaan bestaat uit een grasveld met bejaarden in het wit; de wilde amusementscentra Weymouth en Poole zijn kilometers ver weg, en zonder het handige openbare vervoer van Manchester is het veel moeilijker om ergens te komen.

De stad biedt zoveel meer: waterparken, winkelcentra, laser-spellen, megabioscopen, interactieve musea en gigantische indoorskibanen en trampolinehallen.

Hier is niets van dat alles, en toch lijken ze minder verveeld. Alles is veel minder gestructureerd en georganiseerd, en ik zie ze elke dag dingen doen waarvoor ze kort geleden (Lizzie tenminste) nog hun neus zouden hebben opgehaald. Rondscharrelen tussen de rotspoeltjes. Een heuvel op fietsen om er vanaf te racen. Over golven heen springen. Langs kliffen omhoog klauteren. Ijs eten in de zon. Zeemeeuwen lokken om uit hun hand te eten en doodsbang terugdeinzen als er eentje op ze af duikt. Fossielen zoeken. En gewoon... zijn.

Sommige van Lizzies nieuwe vrienden hebben jongere zussen of broers, dus Nate heeft ook speelkameraadjes. En zelfs als ze weinig meer doen dan proberen stoer te lijken, dan doen ze dat tenminste in de frisse lucht in plaats van in donkere kelders vol videospellen en computergeluiden.

Ik ben heus niet zo naïef om te beweren dat de stad slecht is en het platteland goed. Buiten het zomerseizoen, als het mooi weer is en toeristen geld uitgeven, zal het leven hier niet meevallen. Maar voor de kinderen lijkt het veel eenvoudiger.

Lizzie, die dacht ze zou sterven van verveling, bloeit hier helemaal op, en ik kan niet beschrijven hoe gelukkig me dat maakt.

Al voelt mijn lichaam zich allesbehalve gelukkig terwijl ik me op de bank laat zakken en de telefoon pak. In de afgelopen dagen heb ik Becca nauwelijks gesproken, alleen af en toe een bericht gestuurd, en ik had haar beloofd vanavond te bellen. Aan de ene kant verheug ik me erop, aan de andere kant zou ik het liefst doen alsof ik het vergeten ben.

‘Hallo?’ zeg ik als ze opneemt. Op de achtergrond hoor ik harde muziek en gelach. Hopelijk heeft ze spontaan een feest gegeven en kan ik snel ophangen.

‘Hoi, zus!’ zegt ze. Blijkbaar loopt ze weg van het lawaai, want het wordt stiller. Ik hoor een deur dichtgaan en de herrie op de achtergrond neemt af tot een draaglijk niveau.

‘Geef je een feest?’ vraag ik ten overvloede.

‘Soort van. Gewoon wat vrienden. We willen LSD nemen en naar *Sjakie en de chocoladefabriek* kijken, om te zien hoe vreemd het dan wordt.’

‘Echt?’ vraag ik in de hoop dat ze een grapje maakt. Ik vraag me af of ze de originele verfilming bedoelt of die veel griezeli- gere met Johnny Depp. Zelf zou ik geen zin hebben om onder invloed van hallucinogenen naar die boosaardige tandarts te kijken.

‘Nee,’ antwoordt ze. ‘Ik eet gewoon pizza met vriendinnen. Maar misschien gaan we straks *Spice World* kijken, wat een be- hoorlijk psychedelische film is. En, hoe is het met jou? Die Cherie ziet er tof uit. En wat speelt er tussen jou en die oude boer? Heb je sexy dierenarts Matt voor hem gedumpt? En wat zien die cakes met citroenglazuur er verrukkelijk uit. Ik kon ze bijna hier ruiken...’

Aha. Instagram slaat weer toe. Ik vraag me af waarom ik nog de moeite neem om met woorden te communiceren, terwijl Lizzie het prima met foto’s afkan.

‘Boer Frank is bijna tachtig,’ zeg ik.

‘Nou en? Niet afschrijven voordat je het geprobeerd hebt.’

Frank is nog steeds een knappe man, en kernegezond, maar de gedachte om het ‘te proberen’ bezorgt me de rillingen.

‘Bovendien is hij homo,’ voeg ik eraan toe in de hoop haar de mond te snoeren.

‘Wat? Echt niet! Dat heeft Lizzie er niet bij vermeld!’

‘Ik heb het net verzonnen, zodat je ophoudt me het bed in te praten met iemand die ouder is dan opa. Ik heb geen flauw idee of hij al dan niet homo is, al suggereert het feit dat hij jarenlang getrouwd is geweest van niet.’

‘Het kan een schijnhuwelijk zijn geweest. Misschien is hij wel de enige homo in het dorp.’

‘Nou, het is een klein dorp, Becca, dus wie weet. Ik heb hier nog geen enquête naar seksuele geaardheid gehouden, dus ik kan het niet met zekerheid zeggen.’

Becca zwijgt even. Ik besef dat ze Lizzies fotocollectie bekijkt. Inmiddels ben ik het gewend en schiet ik er niet meer van in de stress. Niet zo erg tenminste.

‘En, wie heb je nog meer ontmoet? Ik zie hier een foto van jou aan tafel met een vrouw van middelbare leeftijd met een bloempotkapsel – zoals die playmobilpoppetjes, weet je wel? Er zijn trouwens heel veel foto’s waarin je met mensen zit te kletsen. Weet je zeker dat je daar werkt? Of ben je stiekem ontslagen en hang je daar nu behoeftig rond, tot schrik van de dorpsbewoners?’

‘Bedankt voor het vertrouwen, en nee. Het is moeilijk uit te leggen... Cherie, nou, ze is ongebruikelijk. Ten eerste verdenk ik haar ervan dat ze af en toe buiten een joint rookt.’

‘Ik mag haar nu al.’

‘Dat dacht ik wel. Hoe dan ook, ze is in meerdere opzichten uniek. Ze runt het café net zo zeer voor de mensen als om geld te verdienen. Ik weet niet eens of het geld haar iets kan schelen.’

Niemand weet precies wat haar verleden is, maar volgens mij is ze zowel eigenaar van het café als van de Rockery. Toch klaagt ze nooit over te weinig omzet of de belastingdienst zoals kleine middenstanders vaak doen.

Toeristen zijn welkom, maar ze heeft ook een kleine groep bewoners... haar vips, noemt ze die. Ik ken hun verhalen niet allemaal – daar werk ik nog aan – maar ik weet wel wat ze graag lusten. Het doel van het café is om klanten troostrijke maaltijden te bieden.’

‘Ik snap het niet helemaal. Dat komt vast door de LSD. Ik dacht dat het erom ging lekkere cakes te serveren?’

‘Nee. Nou ja, we serveren ook lekkere cakes natuurlijk. Maar alle stamgasten hebben hun eigen troostmaal, en dat staat meestal niet eens op de kaart. Cherie zorgt gewoon dat ze het altijd op voorraad heeft, zodat ze altijd kunnen eten wat ze willen. En bij al die troostmaaltijden hoort een verhaal. Voor boer Frank, die knappe oude man, is het aangebrande bacon op witbrood met ongenietbaar sterke thee. Zo ontbijt hij al vanaf de eerste dag van zijn huwelijk.

Zijn vrouw is een tijd geleden gestorven, nadat ze zo’n zes- enveertig jaar getrouwd waren geweest. Dus nu komt hij naar het Duincafé. En die vrouw met het playmobilhaar? Dat is Ivy Wellkettle.’

‘Ivy Wellkettle? Zo heet ze níét!’

‘Jawel. Echt waar. Ze runt de dorpsapotheek en is heel aardig. En stil en gereserveerd, maar duidelijk intelligent. Bovendien is ze wat triest; ze is altijd alleenstaande moeder geweest en haar dochter Sophie is onlangs naar Durham vertrokken om medicijnen te studeren. Hoewel het nu vakantie is, is Sophie een maand op rondreis met haar nieuwe vrienden. Ivy zegt het niet hardop, maar het is duidelijk dat ze eenzaam is. Ze praat voortdurend over Sophie, haar hele leven draait letterlijk

om haar dochter – en nu Sophie weg is, eet ze nog steeds de lievelingslunch van toen Sophie nog een kind was.’

‘Een apothekeres eet vast iets gezonds?’ vraagt Becca, en ze klinkt oprecht geïnteresseerd.

‘Nee, gefrituurde vissticks. Cherie heeft altijd een paar pakken in de vriezer, speciaal voor Ivy. En kant-en-klare noedelsoep voor Surfer Sam.’

‘Nu neem je me in de maling. Surfer Sam? Dat klinkt als een kindertekenfilm over een sympathieke nietsnut!’

‘Ik weet het. Ik heb hem gisteren pas ontmoet. Kijk maar of hij op de foto’s staat, al weet ik niet of Lizzie hem al kent. Hij is niet echt een surfer – geen beroeps in elk geval – maar hij ziet er wel zo uit. Je zou hem mogen. Hij is kustwacht of zoiets, een echt buitentype, en enorm grappig.’

‘Hoe ziet hij eruit? Ik zie geen foto’s... Ik zal een verzoek moeten indienen...’

‘Hij is nogal een stuk, zou moeder zeggen. Van het type lang en slank waar jij op valt. Hoe dan ook, zijn troostmaal is kant-en-klare noedelsoep. Kip met champignons. Hij komt uit een gigantische familie in Ierland, met een stuk of zeven broers en zussen, en mist ze verschrikkelijk. Eerst kon hij niet wachten om ze achter te laten, maar nu mist hij ze! Vroeger kregen ze in het weekend als traktatie kant-en-klare noedelsoep, dus dat eet hij nu elke zaterdag in het café.’

‘Oké,’ zegt Becca geamuseerd. ‘Ik snap het. Cherie is een soort oude rockster-moederfiguur voor iedereen. Wie heb je nog meer ontmoet?’

‘Nou, heel veel mensen, maar ik ken hun verhalen nog lang niet allemaal. Daarom zie je me op die foto’s zo vaak bij iedereen aan tafel zitten. Cherie moedigt me aan ze persoonlijk te leren kennen, zodat ze meer zijn dan hun bestelling. Cider Joe Jones bijvoorbeeld is, in tegenstelling tot wat zijn naam sugge-

reert, dol op huisgemaakte amandelbiscotti, dus die bakken we zelf, maar het verhaal erachter ken ik niet.

En Edie May neemt van alles wat ze eet een extra portie mee naar huis voor haar “verloofde”, ook al loopt ze tegen de negentig.

Het is allemaal... erg mysterieus. Hoe het café werkt. Iedereen aanbidt Cherie, en ze is een van de meest intuïtieve mensen die ik heb ontmoet. Zelfs als er totale vreemden binnenkomen, lijkt ze gewoon te weten wat die willen. Met de kinderen ook. Laatst kwamen ze lunchen en toen bracht ze hun gepofte aardappelen, voor Lizzie met bonen, en voor Nate met kaas. Wat vreemd is, want...’

‘Dat maakte David altijd voor ze,’ maakt ze mijn zin af, en ze klinkt verdrietiger dan ik. ‘Ik weet het. Daar vroegen ze voortdurend om toen ik bij jullie was.’

Aha. Nu begrijp ik die toon. ‘Toen ik bij jullie was’ is code-taal voor een periode in ons leven die zo onbeschrijfelijk akelig was dat we er niet over kunnen praten. Het was zo’n vier weken na Davids begrafenis en ik was, ronduit gezegd, het spoor volledig bijster.

Plotseling, terwijl alles net weer normaler leek te worden – de as was verstrooid, de kinderen gingen weer naar school, de condoleancekaarten waren opgeborgen – kreeg ik een kleine zenuwzinking. Op een ochtend werd ik wakker en kon simpelweg mijn bed niet meer uit komen. Ik kon alleen naar het plafond staren, de geur van het kussen naast me opsnuiven en roerloos blijven liggen. Ik kon niet eens huilen.

Mijn arme kinderen, de lieverds, wisten niet wat ze moesten doen, dus hebben ze hun tante Becca gebeld. Die is gekomen en heeft een week lang voor moeder gespeeld. En mijn eigen moeder zat op de rand van mijn bed en praatte tegen me, ook al gaf ik geen antwoord; ze zette de tv aan, ook al keek ik niet;

ze hield het met me uit, ook al had ik al vier dagen niet gedoucht. Ze deed alles: de kinderen naar school brengen en halen, hun middageten maken, 's avonds films met ze kijken om hun zinnen te verzetten, en Jimbo uitlaten. Daarvoor zal ik haar eeuwig dankbaar zijn.

David, de schat, kon veel, maar koken kon hij niet. De keren dat ik er niet was om het middageten te bereiden, of op speciale dagen waarop ik 'vrij' had, zoals Moederdag, maakte hij altijd gepofte aardappelen. Zelfs hij kon daarbij weinig fout doen. Daardoor werd het zijn persoonlijke huisgerecht, dat de kinderen altijd met hem associëren.

'Ja,' zeg ik simpelweg. Ik kan me niet weer verontschuldigen voor die week. Ik kon er niets aan doen en had er geen controle over, en Becca wordt altijd boos als ik haar probeer te bedanken.

'Nou, om verder te gaan en weinig subtiel van onderwerp te veranderen,' zegt ze, 'hoe zit het met jou en de dierenarts? Ik zie hier een foto dat je bij hem aan tafel zit. Wat is dat? Soep of zo? Is dat zijn troostmaal? Wat saai.'

'Hij lijkt niet echt een lievelingstroostmaal te hebben. Hij houdt gewoon van gezonde huisgemaakte kost. De afgelopen dagen is het kouder geworden, dus heb ik met soepen geëxperimenteerd.'

'Doe maar gek,' valt ze me in de rede. Ik negeer haar.

'Dus op die foto eet Matt waarschijnlijk rode paprikalinzensoep. Veel intiemer dan dat was het niet. Sorry dat ik je teleur moet stellen. Al ben ik wel iets bij hem wezen drinken.'

'Is "iets drinken" een eufemisme voor wilde apenseks?'

'Nee, het is een eufemisme voor een blikje bier.'

'O. Nou ja, maak je geen zorgen. Genoeg bier kan ook tot wilde apenseks leiden, is mijn ervaring. Wat is zijn verhaal eigenlijk? Hij is dierenarts. Als hij aan een datingshow zou

meedoen, zou iedereen hem kiezen. Waarom is hij vrijgezel? Wat mankeert er aan hem?’

‘Er mankeert helemaal niets aan hem!’ zeg ik. Ik hoor zelf hoe snauwerig het klinkt en heb meteen spijt, want het is Becca vast ook niet ontgaan.

Ik verwacht een grapje of plagerijtje over het feit dat ik in de verdediging schiet en dat het me iets kan schelen. In plaats daarvan valt ze stil.

‘Nou,’ zeg ze uiteindelijk. ‘Mooi. Hoe het met de kinderen gaat hoef ik je niet te vragen, want dat zie ik zo wel. Ze zien er gelukkig uit. Ik weet dat Lizzie voor jullie vertrek zwijmelde over die Callum uit haar klas, maar die lijkt ze helemaal vergeeten. Wie is Josh eigenlijk?’

Nu is het mijn beurt om stil te vallen. Koortsachtig probeer ik me te herinneren of Lizzie mij ooit iets over ‘die Callum’ heeft verteld. Nee, dat heeft ze beslist niet. Ik onderdruk een lichte bitterheid over het feit dat ze Becca in vertrouwen heeft genomen en mij niet en houd mezelf voor dat het belangrijkste is dat ze iemand heeft om mee te praten.

Trouwens, ik kan het haar niet kwalijk nemen. Becca begrijpt de kalverliefdes van normale tieners vast beter dan ik. Ik heb maar één kalverliefde gehad, en die heeft de rest van mijn leven geduurd.

‘Eh... hij is best aardig,’ antwoord ik. Vaag zie ik een slungelige jongen met donkere ogen voor me, die vierentwintig uur per dag een petje draagt, hoe warm het ook is. ‘Heel beleefd. Eet veel sandwiches en lust geen kaas. Hij is trouwens de zoon van Cider Joe, de man van de amandelbiscotti’s.’

Becca barst in lachen uit, wat verontrustend is.

‘Heb je soms net een foto van me gezien met mijn gezicht onder de frambozenjam?’ vraag ik, uitgaand van het ergste.

‘Wat? Nee! Waarom? Heb je je gezicht met frambozenjam

ingesmeerd? Is dat op het platteland een schoonheidsbehandeling?’

‘Nee,’ antwoord ik opgelucht. ‘Ik was een gevulde cake aan het maken en kreeg de jampot niet open. Na een lang gevecht heb ik gedaan wat pap vroeger altijd deed, je weet wel, het deksel tussen de deur en de deurpost klemmen? Maar toen is het hele ding ontploft en... nou, ik ben blij dat het niet voor het nageslacht is vastgelegd. Tegenwoordig kan Lizzie overal op de loer liggen. Het was een stuk makkelijker toen ze zich nog op haar kamer opsloot met die Morrissey-biografie die jij haar hebt gegeven.’

Becca moet weer lachen en ik laat haar begaan. Eerlijk is eerlijk.

‘Nee,’ zegt ze, als ze uitgegiecheld is. ‘Daar lachte ik niet om. Maar nu wel. Ik moest lachen omdat je over iedereen in termen van voedsel praat. Joe houdt van biscotti. Josh lust geen kaas. Alsof ze wandelende smaakpapillen zijn.’

Ze heeft gelijk. Dat doe ik inderdaad – en misschien heb ik het altijd wel gedaan. De meeste moeders houden in gedachten een lijst bij van wat iedereen wel en niet lust. Er is altijd wel een kind dat geen tomaten eet of een hekel heeft aan mayonaise; er zijn speelkameraadjes met een noten- of eiwitallergie, of er is een echtgenoot die zijn aardappelen niet gekookt lust, maar alleen gepureerd... Al die informatie slaan we op voor toekomstig culinair gebruik.

Misschien zijn Cheries aantekeningen een soort uitgebreide vorm van dat soort moederlijsten. Wat, als ik er zo over nadenk, betekent dat mijn familie ineens veel groter is geworden.

Om de een of andere reden maakt deze willekeurige logica me blij. Ik klets nog een paar minuten met Becca en ga met een opgewekt en warm gevoel naar bed. Mijn voeten doen dan wel

zeer, en mijn rug voelt gebroken, maar als ik foto-David welterusten wens, heb ik voor het eerst in lange tijd een glimlach op mijn gezicht.

15

Cherie heeft besloten dat ik tijdens stille periodes het café alleen kan runnen. Wat, globaal, neerkomt op de vroege ochtend en laat in de middag.

Het zal haar meer tijd geven, zegt ze, om 'heerlijk uit te slapen' en om het zomerfeest te organiseren dat ze elk jaar voor Franks verjaardag geeft (daar zijn die Mexicaanse tequilafoto's in haar map van) en dat dit jaar extra speciaal zal zijn omdat Frank tachtig wordt. Ze verzekert me dat ik het volledig aankan.

Dat ze die conclusie al na tien dagen trekt lijkt mij een zeer onverstandige en roekeloze manier van bedrijfsvoering. Vooral omdat ik na een half uur al op het punt sta het hele café op te blazen.

Ik ben om half zeven aangekomen, na Nate en Lizzie met te-
genzin in bed te hebben achtergelaten. Ik voel me vaag schuldig, ook al hebben ze me erom gesmeekt en me beloofd verstandig te zijn, van de kookplaat af te blijven, niet met elkaar op de vuist te gaan of elkaar van de trap te duwen. Lizzie, houd ik mezelf voor, is al bijna vijftien, en Nate wordt binnenkort dertien. Bovendien zijn ze in een vakantiecomplex vol verantwoordelijke volwassenen, woont Matt op de hoek voor het geval ze dringend hulp nodig hebben en hebben ze een gevaarlijke labrador om hen te beschermen.

En dan is er ook nog, zoals Lizzie sarcastisch zei, die gewel-

dige nieuwe uitvinding die mobiele telefoon wordt genoemd.

Toch voel ik me schuldig. En zenuwachtig. Stel dat een van hen zich verwondt? Of dat iemand probeert in te breken? Of dat zich een natuurramp zal voltrekken – een aardbeving bijvoorbeeld? En dan zijn ze alleen thuisgelaten door hun boosaardige, egoïstische moeder.

Misschien komt het door mijn knagende ongerustheid dat ik in eerste instantie niet merk dat de espressomachine begint te brommen. Mijn eigen brein gonst zodanig van alle verontrostende scenario's die ik me in mijn hoofd haal, dat ik het echte geluid gewoon verdring.

Tegen de tijd dat ik het doorheb, heb ik tomaten gesneden en sla gewassen, verse melk in de koelkast opgeborgen, pannenkoekenbeslag gemaakt en de pofaardappelen alvast klaargezet in de ouderwetse oven. Terwijl ik citroenschil rasp om een dressing voor de couscouskommersalade te maken begin ik me af te vragen of ik misschien last van oorsuizen heb.

Ik laat de citroen vallen, ren naar de espressomachine en grijp de hamer die speciaal voor dit soort gelegenheden aan een ketting ernaast hangt. Ik heb het Cherie een paar keer zien doen, dus ik weet wat ik kan verwachten. Ik geef een klap op de bovenkant en er spuit een wolk stoom uit. Vlug duik ik opzij om die niet in mijn gezicht te krijgen. Maar mijn ogen beginnen te tranen, dus ik veeg ze af, zonder te beseffen dat ik citroenrasp aan mijn vingers heb.

Ik wacht tot het brommen van de espressomachine bedaart en word pas echt nerveus als dat uitblijft. Met samengeknepen en intussen brandende ogen tuur ik naar het apparaat en geef er met de hamer nog een klap op.

Er spuit nog meer stoom uit, en het geluid wordt hoger en schriller. Ik herinner me de instructies voor deze situatie nog goed: 'maak dat je wegkomt'. Dus haast ik me naar de andere

kant van de toonbank en duik onder een tafel.

Waarom ik dat laatste doe weet ik niet. Misschien omdat ik daarnet nog aan aardbevingen heb gedacht.

Het geeft me in elk geval een uitstekend uitzicht op de benen van boer Frank, wanneer die om tien over acht binnenkomt. Ongeacht het weer draagt hij altijd een dikke ribbroek en een geruit overhemd. Als hij de stomende en ratelende espressomachine ziet, houdt hij stil en fluit bewonderend.

‘Hoi, Frank!’ schreeuw ik boven het lawaai uit.

Hij buigt zich voorover, steekt zijn hoofd onder de tafel en kijkt me verward aan. ‘Wat doe je daar?’

Ik vind het een domme vraag, aangezien er achter de toonbank duidelijk iets gevaarlijks aan de hand is. ‘Me verstoppem voor het geval ik de boel opblaas,’ antwoord ik. Ik kruip onder de tafel vandaan zodat ik bij hem op kniehoogte kom. ‘In Cherries instructies staat dat ik bij dat geluid moet maken dat ik wegkom, dus dat heb ik gedaan. Ik ben te jong om bij een bizar espressomachine-ongeluk om te komen.’

Als ik het hardop zeg, klinkt het idioot, maar mijn geloof in bizarre ongelukken is de laatste paar jaar enorm toegenomen. Ik ben niet zo paranoïde om te denken dat er elk moment een vliegtuig op me kan neerstorten, maar ik ga wel van het ergste uit.

‘Oké. Nou, Cherie vergeet soms het voor de hand liggende.’ Kalm loopt hij naar de toonbank, kruipt eronderdoor en trekt de stekker uit de koffiemachine. Meteen neemt het geluid af en wordt de stoom dunner.

Aha. Ineens lijkt alles zo eenvoudig.

Ik trek mezelf overeind aan de tafel en pak een servet om mijn door citroenrasp tranende ogen te drogen. Zo’n dag wordt het dus.

Meteen begin ik me nog meer zorgen te maken over Lizzie

en Nate. Terwijl ik tot bloedens toe op mijn lip bijt vraag ik me af of Cherie een hekel aan me zal krijgen als ik haar zou wekken. Ze woont direct boven het café, in een klein zolderappartement met een schuin dak en een fantastisch uitzicht op de kust. Ik ben maar één keer boven geweest en had het te druk met naar buiten kijken om de rest te zien.

Frank haalt intussen rustig de espressomachine uit elkaar en veegt diverse metalen onderdelen af met een ruitjestheedoek. Zo te zien heeft hij het al vaker gedaan, want hij lijkt precies te weten wat hij doet.

‘Ze zal snel weer helemaal in orde zijn,’ zegt hij, en zijn accent klinkt zwaarder nu hij geconcentreerd bezig is. Ik vraag me af waarom hij de koffiemachine een ‘zij’ noemt, maar durf er niet naar te vragen, uit angst voor het antwoord. Dus knik ik en glimlach zwijgend. Inmiddels voel ik me zo bijgelovig dat ik overweeg terug te rijden naar de Rockery om te kijken of de kinderen in orde zijn.

Frank stopt even met zijn werkzaamheden. ‘Gaat het wel, schat?’ vraagt hij. ‘Je ziet wat bleek. En je hebt ook nog geen thee voor me gezet, terwijl ik al uitgedroogd ben.’

Hij heeft gelijk. Ik ben zowel onbeschoft als getikt. Ik zet de waterkoker aan en begin aan zijn bacon. ‘Sorry, Frank,’ zeg ik. ‘Ik heb Lizzie en Nate alleen thuisgelaten en maak me ineens zorgen om ze. Ik weet dat het nergens op slaat.’

‘Nou,’ zegt hij met een meelevende blik in zijn blauwe ogen, ‘dat is de taak van een moeder, toch? Om zich zorgen te maken om haar kinderen? Je kunt de menselijke natuur niet onderdrukken. Je had mijn Bessy moeten zien toen onze Peter naar Perth emigreerde. Je hebt nog nooit een vrouw zoveel ophef zien maken. Het was bijna alsof hij naar het andere einde van de wereld verhuisde..’

Ik glimlach en ga verder met bacon bakken. Het is zo fijn om

dit soort liefdevolle humor in mijn leven te hebben. De komende twintig minuten verwacht ik nog geen andere klanten, dus maak ik koffie voor mezelf – oploskoffie, voor de zekerheid – en nadat ik Franks bacon heb laten aanbranden en hij klaar is met de espressomachine, gaan we samen aan tafel zitten.

Voordat hij aanvalt vist hij zijn blitse iPhone uit zijn broekzak en bladert door diverse schermen. Dat doet hij vaker dan je van een bijna-tachtigjarige zou verwachten. Tijdens een van onze ochtendpraatjes vertelde hij me dat hij verborgen camera's in zijn weilanden en aan de halsbanden van zijn koeien had geïnstalleerd om zijn personeel in de gaten te houden. En ik heb hem zeker dertig seconden geloofd.

Ik weet dat hij trots is op zijn zoon, die als chirurg in Australië werkt, maar ik vermoed dat hij graag kinderen had gehad die op de boerderij zouden meehelpen, zoals hij en zijn overleden broer bij zijn vader en grootvader hebben gedaan. Hij spot voortdurend met de 'broekies' die voor hem werken en noemt ze aartslui, maar hij lijkt oprecht op ze gesteld.

'Ben je de klaplopers aan het controleren?' zeg ik met een Dorset-accent dat Willow me tijdens het weekend heeft bijgebracht.

'O, heel goed!' antwoordt hij grijnzend, en zijn ogen verdwijnen bijna tussen zijn rimpels. 'We maken nog een echte Dorsetter van je... Maar nee, ik zie die nietsnutten snel genoeg weer. Als je het echt wilt weten, ik zit op Lizzies Instagram-account. Ik dacht dat het je gerust zou stellen. Deze is van een kwartier geleden.'

Hij draait het schermje naar me toe en ik buig me voorover om de foto te bekijken.

Nate zit met een lepel in zijn hand aan de eettafel en eet uit een overvolle kom met chocopops. Op de een of andere manier hebben de kinderen het voor elkaar gekregen om Jimbo

als een mens op een stoel te laten zitten, en zijn brede zwarte kop verdwijnt bijna in een nog grotere kom met chocopops.

Ik zucht en sla mijn ogen ten hemel. Chocopops zijn geen aanbevolen hondenvoer, en ik weet nu al wat voor bende ik bij thuiskomst zal aantreffen. Maar... zo te zien zijn ze in orde. Ik heb me natuurlijk nodeloos zorgen gemaakt.

Frank, zie ik, heeft moeite om zijn lachen in te houden. Ik gooi een suikerzakje naar zijn hoofd om me beter te voelen.

‘Nu je toch op je telefoon zit te kijken, laat eens wat foto’s van je zoon en kleinkinderen zien,’ zeg ik in de hoop dat hij dit keer niet zal weigeren. Tot nu toe heeft hij altijd een excuus gehad, maar deze ochtend is anders, omdat mijn incompetentie ons dichter bij elkaar heeft gebracht.

Fronsend van concentratie tikt hij op het scherm en draait het dan naar me toe. Ik zie een foto van een man – vermoedelijk zijn zoon Peter – bij een diploma-uitreiking, met zijn armen om een jongen en een meisje heen geslagen, alle drie glimlachend. Peter lijkt midden veertig, de kinderen een jaar of zestien.

‘Deze is wat oud,’ zegt Frank, terwijl hij de foto grijnzend bekijkt. ‘Luke en Erin zijn inmiddels achttien.’

‘Een tweeling?’

‘Hoe raad je het?’ antwoordt hij met een ondeugende knip-oog.

‘Ze zijn beeldschoon,’ zeg ik, want dat zijn ze. Zijn zoon ziet er exact zo uit als ik me Frank op jongere leeftijd voorstel – blond, fit, knap en gebruind. De kinderen zijn al even blond en zien eruit als Olympische atleten. ‘Wanneer heb je ze voor het laatst gezien?’

‘Nou, al een tijdje niet meer. Toen de tweeling tien was, hebben Bessy en ik ze een keer bezocht, en ze waren hier een paar weken in verband met de begrafenis. Geweldige kinderen zijn

het. Het was heerlijk om ze over de vloer te hebben. De oude boerderij kwam echt weer tot leven. Als ik eerlijk ben, Laura, was ik even verdrietig om hun vertrek als om Bessy's overlijden. Mijn hart brak toen ik ze op het vliegveld uitzwaaide, al heb ik gedaan alsof het prima met me ging.'

Ik leg mijn hand op de zijne en knijp er zachtjes in. Zijn blauwe ogen glinsteren verdacht en zijn stem beeft, wat ik niet van hem ken. Eenzaamheid, denk ik voor de zoveelste keer, is een van de ergste problemen in een mensenleven.

Het vreet je op vanbinnen, voordat iemand ook maar in de gaten heeft dat er iets mis is, en je gaat er langzaam aan onderdoor zonder dat het aan de buitenkant te zien is. Hoeveel mensen zouden eraan lijden en het achter een dapper gezicht verbergen?

Nou, voor de meeste mensen kan ik niets doen. Maar voor Frank wel. Ik kan hem aangebrande bacon en sterke thee geven, en zoveel gezelschap als waaraan hij behoefte heeft.

'Waarom nodig je ze niet uit om hiernaartoe te komen?' zeg ik. 'Of vlieg je niet naar ze toe? Ik weet dat je het druk hebt met de boerderij, maar daar is vast een oplossing voor te vinden.'

'Vast wel,' antwoordt hij, op zijn beurt in mijn vingers knijpend. 'Maar ik wil mijn zoon niet tot last zijn. Ik stond volledig achter zijn vertrek, ook al betekende dat het einde van ons familiebedrijf. Het valt niet mee om als boer je boterham te verdienen, vooral in deze tijd. Dat is geen leven voor een slimme jongen als hij. En chirurg zijn? Nou, daar kan maar weinig tegenop. Ergens had ik gedacht dat hij op een dag... terug zou komen om hier in een ziekenhuis te werken. Bessy heeft er altijd op gehoopt, weet ik. Ze had meer kinderen gewild, wij allebei, maar het is ons nooit gegeven.'

'Nee, hij heeft een eigen bestaan opgebouwd, en dat is een goed leven. Dus als hij en ik en de kleinkinderen met elkaar

bellen of skypen, dan doe ik alsof alles goed is. Ik vertel ze hoe druk ik het heb, hoe goed de boerderij draait en hoe tevreden ik over de jongens ben. Ik laat ze geloven dat ik gelukkig ben. En meestal ben ik dat ook. Je treft me gewoon op een slecht moment. Ik voel me altijd kwetsbaar na het ontmantelen van de espressomachine. Het haalt mijn vrouwelijke kant naar boven.’

Met die laatste woorden komt er een eind aan ons intieme gesprek en wordt Frank weer zijn joviale spottende zelf. Berustend schud ik mijn hoofd en drink mijn koffie op. De eerste toeristen – wandelaars die de kustroute volgen – komen gewoonlijk rond een uur of negen binnen en ik moet controleren of alles klaarstaat. Meestal gebruik ik deze stille periode om de broodjes voor de lunch te smeren, en vandaag wil ik nog vruchtentaart met slagroom maken, als extra dessert.

Wanneer ik opsta om Frank in alle rust te laten ontbijten, gaat de deur open en komt er een vrouw binnen die ik nog niet eerder heb gezien. Daar is op zich niets ongewoons aan, behalve dat ze op blote voeten loopt en een lichtblauwe pyjama draagt. Haar grijze haren krullen bijna evenveel als de mijne, maar ze zijn wild en verwaaid, alsof ze over de kliffen gelopen heeft. Haar voeten zijn er in elk geval smoezelig genoeg voor.

Maar ze komt vriendelijk en kalm over en maakt een lichte buiging richting Frank en mij, voordat ze onze kant op loopt. Ik wil haar net vragen wat ik voor haar kan doen, als ze tafels en stoelen opzij begint te schuiven om een deel van de vloer te ontruimen. Terwijl ik op haar af loop, kijkt Frank me aan en schudt lichtjes met zijn hoofd. Ik volg zijn stilzwijgende advies en laat haar begaan.

‘Morgen, Linnie,’ zegt hij. Hij staat op, loopt naar haar toe en helpt haar nog meer plaats te maken, wat haar lijkt te ontspannen. Ze draait zich naar ons om en zegt: ‘De les begint over vijf

minuten. Gebruik die tijd alsjeblieft om je dagelijkse besloomingen van je af te zetten, en bereid je voor om je lichaam, ziel en energie te bundelen.’

Ze gaat in lotushouding op de grond zitten en sluit haar ogen. Ik gebruik het moment om een wat-is-dit-in-hemelsnaam-gezicht naar Frank te trekken. Hij gebaart dat ik met hem mee moet lopen naar de keuken. Zwijgend volg ik hem in de hoop dat er geen nieuwe baconklanten zullen binnenkomen terwijl vrouwe Boeddha bezig is.

‘Dat is Willows moeder,’ fluistert hij, zodra we buiten gehoorsafstand zijn. ‘Het gebeurt af en toe. Ze... Ik wil ontsnapt zeggen, maar dat klinkt alsof de arme schat in de gevangenis zit... Ze glipt soms het huis uit.’

Mijn hemel, denk ik. Terugdenkend aan wat ik van Willows moeder weet – met name dat ze beginnende alzheimer heeft – besef ik dat ze inderdaad blootsvoets over de kliffen heeft geworven. Willow woont aan de rand van het dorp en loopt in tien minuten over het klifpad naar het café. Bij de gedachte aan wat er onderweg had kunnen gebeuren gaat er een huivering door me heen.

‘Ik ga naar boven, Cherie halen,’ zegt Frank, ‘En dan belt zij Willow. Jij moet hier beneden blijven en haar yogales volgen, goed? Het is een van de dingen die ze vroeger voor de kost deed. Soms denkt ze dat ze nog steeds lesgeeft. Zolang het geen kwaad kan, is erin meegaan het beste.’

Ik werp een blik op de ongelooflijk lenige vrouw die zich met het grootste gemak in een knoop heeft gelegd en vrees dat erin meegaan mij waarschijnlijk meer kwaad zal doen dan haar.

Dan knik ik en loop terug naar binnen. Haar ogen vliegen open, en ze kijkt me vragend aan.

‘Frank moet... eh... nodig naar de wc!’ zeg ik, en in gedach-

ten verontschuldig ik me tegenover hem voor het onwaardige excuus.

Lynnie knikt alleen en staat in één soepele beweging op. Wat zich ook in haar hersenen afspeelt, haar lichaam is nog in perfecte conditie.

‘We beginnen met een zonnegroet...’

Ik probeer haar bewegingen te volgen, echt waar. Maar ik ben gewoon niet zo lenig, en mijn borsten zitten voortdurend in de weg. Ze is erg geduldig en komt naar me toe om in mijn duif te prikken, aan mijn krijger te werken en aan mijn boom te sleutelen.

Ik sta net in de plankhouding te bedenken dat ik het liefst zou sterven, als de hulptrouwen – bestaand uit Cherie en Frank – eindelijk arriveren. Het heeft eindeloos geduurd en ik wil hun bijna vragen wat ze in vredesnaam hebben uitgespookt, maar dat zou zen-meesteres Lynnie vast afkeuren.

Cherie ziet er nogal verformfaaid uit. Haar haren zijn los en hangen verwilderd over haar brede schouders en rug, en haar ogen zijn rood en gezwollen. Blijkbaar heeft Frank haar uit een enorm diepe slaap moeten wekken.

Na deze observatie stort ik plat op de grond en lig een tijdje na te hijgen. Als ik ergens een hekel aan heb is het de plankhouding.

Cherie en Frank doen mee aan onze spontane yogales. Stiekem neem ik ze kwalijk dat ze pas bij de kindhouding binnen zijn gekomen en alle zware oefeningen hebben gemist. Terwijl ik met mijn armen voor me uitgestrekt en mijn voorhoofd op de grond lig, hoor ik de deur opengaan en voetstappen dichterbij komen. Ik weet, zonder me te hoeven omdraaien, dat we nu publiek hebben en hoop maar dat het Willow is.

Begeleid door Lynnies kalme hypnotische stem gaan we als lijken op ons rug liggen, waarna ze ons probeert mee te voeren

op een denkbeeldige wandeling tijdens een zonnige dag over een met rozenbomen omzoomd pad naar een rietgedekt huis. Wat me belet om van dit ommetje te genieten is het feit dat zowel mijn kinderen als Matt de dierenarts in diverse gradaties van geamuseerdheid naar me staan te kijken.

De kinderen hebben grote ogen en komen haast niet meer bij van het lachen, en ik krijg het akelige gevoel dat ze er al een tijdje staan. Lizzie heeft ongetwijfeld foto's van mijn in de lucht stekende achterwerk gemaakt, die ze met een sarcastisch onderschrift online gaat zetten.

Matt, die Lizzie waarschijnlijk kent en een idee heeft van wat er gaande is, lacht weliswaar niet hardop, maar de lachrimpels om zijn ogen suggereren dat hij het inwendig bijna in zijn broek doet.

Ik vraag me net af of ik ze alle drie met één karateslag kan vloeren, als Willow eindelijk binnenkomt. Begrijpelijkerwijs ziet ze er doodongerust uit.

Willow is ongeveer één meter tachtig en heeft het figuur van een topmodel. Ze is beeldschoon, maar heeft haar knappe uiterlijk gecompenseerd door haar slonzige halflange haar knalroze te verven, een neusring te nemen en mysterieuze Keltische symbolen op haar armen te laten tatoeëren. Het is waarschijnlijk de enige manier om te voorkomen dat ze in de supermarkt voortdurend door talentscouts wordt aangesproken.

Nu ziet ze er echter vreselijk uit. Haar oogleden plakken aan elkaar van de slaap, haar haren lijken net een vilten mat en haar uitdrukking is paniekerig en uitgeput tegelijk. De zorg voor haar moeder moet al haar energie opslokken. Eens te meer besef ik dat iedereen zijn eigen problemen heeft. Al is het nooit aan Willow te merken – ze is altijd vrolijk, positief, goedlachs en vol grappen.

Lizzie kijkt enorm tegen haar op, wat ik begrijp, en Cherie

aanbidt haar. Maar Willows moeder kijkt haar dochter op dit moment slechts met beleefde interesse aan.

Willow forceert een glimlach en loopt op de oudere dame af. Lynn timer glimlacht terug, maar lijkt haar dochter in het geheel niet te herkennen. Willow verstart, en haar verdriet is van haar gezicht te lezen. Meteen verbergt ze het en gaat bij haar moeder staan.

‘Hoi, mam,’ zegt ze. Ze legt een hand op haar moeders arm en streelt die zachtjes. Lynn timer kijkt haar verward maar niet verontrust aan. ‘Ik ben het, Willow.’

‘Wat toevallig!’ antwoordt Lynn timer. ‘Ik heb ook een dochter die Willow heet.’

Dit gebeurt duidelijk niet voor eerst, en Willow is erop voorbereid. Ze pakt een envelop uit haar tas en haalt er een stapel foto’s uit. ‘Mag ik je deze laten zien?’ vraagt ze heel rustig. ‘Ik beloof dat het niet lang zal duren.’

Lynn timer werpt een blik op haar pols en fronst als ze ziet dat ze geen horloge draagt. Ze kijkt op naar Willow en strijkt met een vinger over een felroze haarlok.

‘Ik vind je haar mooi,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Maar ik kan niet lang blijven. De kinderen zijn alleen thuis, dus ik moet terug om te kijken of alles goed met ze is.’

Met z’n tweeën gaan ze aan tafel zitten, en ik kijk toe terwijl Willow de foto’s voor haar moeder uitspreidt. Als ze klaar is, ligt er een tijdlijn: Willow als baby in haar moeders armen; Willow als kleuter; Willow als schoolmeisje met een paardenstaart en ontbrekende voortanden, hand in hand met haar moeder. Als rebels uitziende tiener naast Lynn timer op de bank, allebei met een borderterriër op schoot. En als laatste een foto van Willow zoals ze er nu uitziet, naast haar moeder voor hun huis.

Ik zie hoe Lynn timeres geheugen geleidelijk terugkeert, hoe Wil-

low intussen op haar lip bijtend afwacht, en hoe de twee ten slotte elkaars handen vastpakken en hun vingers verstrengelen. Dan moet ik mijn blik afwenden.

Het is een van de meest hartverscheurende scènes die ik ooit heb gezien. Het moment is zo privé en zo tragisch, dat ik me ineens een indringer en emotionele voyeur voel. Ik hou zo zielsveel van mijn kinderen dat ik soms denk dat mijn hart zal barsten, en bij de gedachte dat zij ooit zouden moeten doormaken wat Willow nu doormaakt, schieten de tranen me in de ogen.

Ik wend me af, knipper mijn tranen weg en kijk naar de mensen voor me. Cherie, die slaperig met haar weelderige achterwerk op de rand van een tafel zit. Frank, die naast haar vol medeleven zijn hoofd schudt. Lizzie en Nate, die ondanks hun leeftijd beseffen dat dit niet meer grappig is, maar ernstig. En ten slotte Matt, die als enige niet naar Willow en Lynn timer kijkt maar naar mij.

Hij ziet dat ik van streek ben en glimlacht me heel lief toe, met een flauwe, haast onmerkbare glimlach. Even kijken we elkaar strak aan, en ik word overvallen door de behoefte mijn gezicht tegen zijn borst te drukken en eens flink uit te huilen.

In plaats daarvan zeg ik: 'Oké, ik heb pannenkoeken. En ik heb Nutella. Wie vindt dat een goed idee?'

Iedereen in het vertrek, inclusief Willow en Lynn timer, steekt zijn hand op.

Zo te zien is dit het perfecte moment voor een troostmaal.

16

Ik doe het laatste stuk cheesecake met witte chocolade en pistache in een aluminium bakje en sluit het kartonnen deksel zorgvuldig af. Het heeft me veel tijd en nog meer wilskracht gekost om de taart te maken, en ik weet niet echt naar wie het laatste stuk toe gaat. Edie May is een van mijn lievelingsklanten, maar ze is nog steeds een raadsel voor me.

Het is een drukke dag geweest, en op wat kip-avocadosandwiches en barbecueresten na is al ons eten uitverkocht.

Na een kort en somber intermezzo is het opnieuw stralend zomerweer. Willow heeft de hele middag achter de barbecue gestaan.

Buiten biedt het café dezelfde aanblik als op de dag van ons eerste bezoek, maar alles voelt heel anders. Ten eerste voel ik me geen bezoeker meer. Hoewel ik hier pas twee weken ben, ken ik al veel mensen, zo niet bij naam, dan toch tenminste van gezicht.

Ik weet waar alles staat, ik kan de kassa bedienen en heb zelfs een eigen krijtbord voor mijn ijsmilkshakes. Inmiddels begin ik Cheries vips ook aardig te leren kennen.

Ik weet bijvoorbeeld dat Cider Joe Jones een Italiaanse oma had en tijdens zijn jeugd verschillende zomervakanties in Pisa heeft doorgebracht. Vandaar zijn voorliefde voor biscotti.

Ik weet dat Surfer Sam behalve van kant-en-klare noedeloep ook van *colcannon* houdt, een Iers aardappelgerecht dat

ik inmiddels voor hem heb leren bereiden.

Stukje bij beetje zijn de mysteries van de troostmaaltijden in al hun culinaire en emotionele glorie voor me ontrafeld.

Maar wat ik nog steeds niet weet, is waarom Edie May altijd een extra portie mee naar huis neemt en hoe ze een verloofde kan hebben.

Edie komt twee à drie keer per week in het café. Ze heeft een klein, zongebruind gezicht dat lijkt op een rozijn, kortgeknipt wit haar en is ongeveer zo groot als een oempa loempa.

Ze heeft uitgebreid verslag gedaan van het feest voor haar negentigste verjaardag en woont blijkbaar nog steeds zelfstandig, met als enige ondersteuning een wandelstok met gekruld handvat. Tijdens haar bezoek kletst ze altijd over het weer, wat ze de vorige avond op tv heeft gezien en de laatste dorpsroddels. Ze is dol op vruchtenbrood, peperkoek, bibliotheekromans met grote letters en Anton du Beke van het programma *Strictly Come Dancing* (een echte heer!).

Edie heeft een zwaarder Dorset-accent dan sommige andere ouderen hier, maar als ze over haar verloofde praat, heeft ze het altijd over haar *fiancé* en spreekt dat woord dan met zoveel zorg en flair uit dat het als een buitenlands woord klinkt. Wat het, nu ik erover nadenk, ook is.

De barbecueklanten van vandaag zijn inmiddels vertrokken, en Willow en Cherie zijn aan het opruimen, maar Edie is er nog. Ze zit op een kruk aan de toonbank, met haar wandelstok naast haar, en houdt een vermakelijk betoog over hoe je uit het gedrag van boerderijdieren het weer kunt voorspellen.

‘En daarom,’ zegt ze triomfantelijk, ‘moet je altijd je paraplu meenemen als ze samengedromd staan. Staan de schapen op een kluitje, verwacht dan binnenkort een buitje!’

Terwijl ze deze wijsheid met me deelt, zwaait ze een benige vinger in mijn richting, waarmee ze lijkt te willen zeggen dat ik

het niet moet wagen haar tegen te spreken. Alsof ik dat zou durven. Ik overhandig haar de ingepakte cheesecake en vraag haar of ze verder nog iets wil. Ze eet altijd zo weinig dat ik stiekem hoop dat de extra porties voor haar verloofde eigenlijk voor haar zijn.

‘Nee, lieverd, die taart is prima. Mijn *fiancé* zal er dolblij mee zijn!’

Ze staat voorzichtig op en stopt het bakje in de rugzak die ze altijd bij zich heeft. Voor de rest is ze op en top het oude dame-tje, met verstandige wandelschoenen, een panty (zelfs als het warm is) en een beige vest, maar haar rugzak is feloranje en heeft een Vans-logo. Ze is apetrots op het ding en vertelde me dat Cherie haar die voor kerstmis heeft gegeven – onder andere om haar zichtbaarheid te garanderen, vermoed ik.

Ik zwaai Edie gedag en kijk haar na terwijl ze met kleine maar kordate passen naar de deur loopt, de rugzak om haar fragiele schouders.

Cherie loopt langs met een grote volle vuilniszak. Haar haren zitten opgestoken in een reusachtige donutvormige knot. Haar gezicht is zongebrend, en haar wangen zijn extra rood van warmte en inspanning.

Vlak voor me blijft ze staan. ‘Alles, oké, Laura?’ vraagt ze. ‘Je kijkt een beetje... Hoe zal ik het zeggen? Weemoedig?’

‘Het komt door Edie,’ antwoord ik. Ik pak de vuilniszak van haar aan om die straks naar de containers achterin te brengen. ‘Dat effect heeft ze altijd op me. Wat is haar verhaal, Cherie? Bij de anderen ben ik er in de afgelopen weken gaandeweg achter gekomen. Maar bij Edie wil ik er liever niet naar vragen.’

Cherie pakt een flesje troebele vruchtenlimonade uit de koelkast en ploft neer op de kruk die Edie zojuist heeft vrijgemaakt.

‘Dat heb je goed aangevoeld, schat. Edie is een sterke vrouw,

maar alleen in bepaalde opzichten. Op haar twintigste was ze verloofd met een jongen uit het dorp die Bert heette. Of Bernard – er is niemand meer die het zich precies herinnert. Zelfs die oude rakker van een Frank was te jong om er aandacht aan te besteden. Hoe dan ook, het verhaal gaat dat ze dolverliefd waren en dat hij haar tijdens zijn verlof van de marine ten huwelijk heeft gevraagd.

Dat was rond 1944. De exacte details ken ik niet, maar hij is nooit uit de oorlog teruggekeerd. Zijn schip is ergens in de Atlantische Oceaan door een onderzeeër tot zinken gebracht. Het dorp heeft veel jonge mannen verloren – net als iedereen in die tijd. Mijn ouders hebben me akelige verhalen verteld over hoe de het-spijt-ons-u-te-moeten-mededelen-telegrammen in het dorp werden rondbezorgd en hoe iedereen dan uit het raam keek en vurig bad niet de geadresseerde te zijn. Afschuwelijk.

In elk geval is Edies grote liefde nooit teruggekeerd, en zijn lichaam ook niet. Dat heeft haar hart gebroken. Ze heeft zijn dood nooit geaccepteerd en is er in de loop der jaren van overtuigd geraakt dat hij wél is teruggekeerd.

Ze is verdergegaan met haar leven, heeft als bibliothecaresse gewerkt en voor haar bejaarde ouders gezorgd, maar de gedachte dat Bert nog steeds bij haar is, heeft ze nooit kunnen loslaten. Meestal is ze normaal, maar soms, als je haar op een stille avond thuis aantreft, kun je haar tegen hem horen praten. En zoals je weet neemt ze ook eten voor hem mee. Voor haar is hij levensecht. Dat is al zo zolang ik haar ken.’

Beduusd zwijg ik een tijdje, in een poging Cheries woorden te verwerken. In wezen komt het erop neer dat Edie gek is geworden van verdriet – iets wat ik volkomen begrijp – en al tientallen jaren in de waan leeft dat haar dode verloofde thuis op haar wacht. En dat hij graag cheesecake met witte chocolade en pistache lust.

‘Had ze geen... hulp moeten krijgen of zo?’ vraag ik fronsend. ‘Naar een dokter gemoeten? Therapie of rouwverwerkingsbegeleiding moeten krijgen?’

‘Rouwverwerking! Volgens mij bestond dat niet in oorlogstijd, Laura. Mensen moesten zich gewoon vermennen en verdergaan met hun leven, toch? En wat therapie betreft, lieverd... Je bent nog jong en hebt geen idee hoe het er in die tijd aan toe ging. Vergeleken met nu waren het de middeleeuwen. Misschien was ze naar een gesticht gestuurd waar ze haar elektroshocks hadden gegeven!’

Nee, zo is er niet met haar omgegaan, en ik begrijp heel goed waarom. Tegenwoordig praten we veel openlijker over psychische problemen dan vroeger. Er is lang niet zoveel schaamte en stigma aan verbonden, en mensen zijn veel minder onwetend. Maar in die tijd? Mensen hadden haar krankzinnig genoemd, en ze had de rest van haar leven in een gesticht gezeten – in elk geval tot besloten werd dat deze mensen op straat gezet konden worden en aan hun lot konden worden overgelaten.

In plaats daarvan is ze hier gebleven en heeft iedereen voor haar gezorgd. Niet dat ze veel zorg nodig heeft. Je kent haar – ze is geweldig. Ik zal dolblij zijn als ik op haar leeftijd nog zo actief ben. Ze heeft haar hele leven gewerkt, voor haar familie gezorgd en in allerlei dorpscomités gezeten. Ze heeft schoolfeesten georganiseerd en de bibliotheekbus langs de boerderijen gereden. Na haar pensioen is ze actief gebleven als vrijwilligster. Ze functioneert niet alleen, ze levert echt een bijdrage.’

‘Maar ze is...’ Ik zoek naar een woord dat niet te cru klinkt.

Cherie geeft me de kans niet. ‘Knettergek? Nou, zijn we dat op onze eigen manier niet allemaal? Zelf heb ik ook van die momenten gehad, en jij vast ook, schat.’

Ik zwijg en denk schoorvoetend terug aan de keren dat ik als een snotterend hoopje ellende aan de kamerjas van een dode

heb liggen snuffelen, tegen een foto heb gepraat, in de passagiersstoel van de auto een denkbeeldige hand heb vastgehouden, of Davids niet langer aangesloten mobiele telefoon heb gebeld in de onzinnige hoop dat hij zou opnemen of me vanuit het hiernamaals zou sms'en. O, ja. Ik heb zeker van die momenten gehad – maar ze hebben niet mijn hele leven geduurd. Nog niet, tenminste.

Toch is het genoeg om te beseffen dat het niet aan mij is om te oordelen. Dus Edie neemt cheesecake mee voor haar jaren geleden gesneuvelde verloofde. Nou en? Ze doet er niemand kwaad mee. Trouwens, ze heeft een vol en nuttig leven geleid, is kerngezond en loopt zelfs op haar negentigste nog gewoon een heuvel op.

Ik spreek Cherie niet meer tegen, maar knik alleen. Mensen gaan hier anders met dingen om en dat is niet per se slecht. Dat snap ik.

'Hopelijk eet ze dat laatste stuk taart zelf op,' zeg ik ten slotte, ten teken dat ik het begrijp, en begin de toonbank te poetsen. De koelvitrine is bijna leeg, dus het is een goed moment om die schoon te maken. Ik haal de saladebakken eruit en loop ermee naar de keuken.

'Overdrijf het niet, schat!' roept Cherie me na. 'En vergeet niet dat we vanavond uitgaan!'

Ha ha, denk ik, terwijl ik de restjes – die Frank meeneemt voor zijn varkens – in de biobak schuif. Alsof ik de kans daartoe krijg.

Edie May heeft hier haar hele leven een waandenkbeeld mogen koesteren, maar ik word na twee weken al uit mijn schulp gedwongen.

Vanavond ga ik uit eten. Een echt volwassen diner, in een restaurant, waarvoor ik me mooi moet aankleden en zo. Het is lang geleden dat ik zoiets heb gedaan, tenzij je de familieres-

taurants meerekent waar je gratis tekenpapier en kleurpotloden bij je hamburger met frites krijgt.

Willow past op – ‘ze komt langs om te chillen,’ hebben we tegen Lizzie gezegd – en ik ga met Cherie, Frank en Matt naar een Italiaans restaurant in Lyme Regis.

Het is dat die eerste twee meegaan. Anders zou ik volledig flippen.

17

‘Mooie jurk is dat,’ zegt Lizzie als ik de trap afkom en de woonkamer inloop. Automatisch kijk ik achter me om te zien tegen wie ze het heeft. Tegen mij, besef ik dan.

‘Eh... Dank je?’ antwoord ik. ‘Die heb ik al heel lang. Of wacht... Was dat sarcastisch en had ik het niet door?’

‘Mam! Wees niet altijd zo achterdochtig!’ Ze haalt haar telefoon tevoorschijn en kijkt me vragend aan. Een tikje onwennig poseer ik voor haar en ze neemt een foto.

‘Kom op, balzak,’ zegt ze tegen haar broer, die naar de tv zit te staren alsof hij nog nooit *Top Gear* heeft gezien. Als ik haar vermanend wil toespreken heft ze haar hand en voegt eraan toe: ‘Dat is in Dorset een koosnaam, mam.’

Ik geloof er niets van, maar ben geamuseerd genoeg om het erbij te laten. Nate wordt door zijn zus van de bank gesleurd en komt bij ons staan voor een door Lizzie geregisseerde selfie. Haar regie bestaat voornamelijk uit zeggen dat mijn haar niet in het kader past, maar ten slotte staan we er alle drie op. Ze laat me de foto zelfs zien, en die is beeldig.

‘Je ziet er erg mooi uit, mam,’ zegt Nate, voordat hij weer op de bank ploft. Hij heeft afgelopen middag – voor een tientje – bij Frank op de boerderij geholpen en is doodop. En hij stinkt. Volgens mij had Frank niet echt hulp nodig, maar Nate wilde de boerderij graag zien, en het heeft hen allebei van de straat gehouden. En laten we eerlijk zijn: dankzij dat tientje hoeft

moeders vijf ijsjes minder voor hem te betalen.

Lizzie heeft ook ondernemingszin getoond en heeft samen met Cider Joes zoon Josh in de 'ciderkelder' van de familie gewerkt. Ik ben licht ongerust dat mijn tienerdochter op zo'n plek werkt, maar zowel Joe als iedereen die hem kent heeft me verzekerd dat hij Lizzie nooit zal toestaan van haar eigen koopwaar te drinken. Volgens Joe omdat hij een volwassene met verantwoordelijkheidsgevoel is, en volgens alle anderen omdat hij te krenterig is om iets weg te geven.

Lizzie heeft zijn reclamebrochures aan toeristen uitgedeeld en geholpen bij het inruimen van de voorraad. De laatste paar dagen heb ik haar horen mopperen over zijn gebrek aan aanwezigheid online, dus het zou me niets verbazen als ze hem binnenkort tegen zijn zin de eenentwintigste eeuw in sleept, of hij wil of niet.

'Ja, je ziet er echt mooi uit,' zegt Lizzie. Ze probeert een haarlok achter mijn oor strijken, maar mijn wilde haar is onbeheersbaar. 'Waar ga je ook alweer heen? En met wie? En hoe laat kom je thuis? En hoe? En weet je zeker dat je genoeg beltegoed hebt?'

Ik wil antwoord geven, maar besef dan dat ze me in de maling neemt door mijn gebruikelijke toespraak tegen haar te imiteren.

'Ha ha,' zeg ik. Ik kijk in mijn handtas om te controleren of ik alles bij me heb – bankpas, lippenstift, telefoon en een pak Rennies. Het is altijd goed om op een maagzuuraanval voorbereid te zijn.

Er wordt op de voordeur geklopt. Lizzie doet open, en Willow staat voor de deur. Ik voel me schuldig dat ik haar laat oppassen, want ik weet hoe zelden ze een vrije avond zonder verplichtingen thuis heeft.

Ze werkt in het café, maakt de vakantiehuizen schoon voor

Cherie en is de rest van de tijd bij haar moeder. Als ze eens een avond vrij heeft, zou ze die eigenlijk met vrienden moeten doorbrengen, bij een rave, of desnoods in het dorpscafé.

‘Yo!’ zegt ze opgewekt. In het voorbijgaan salueert ze naar me, haar roze haren wapperend om haar ranke schouders. Ze is gekleed als een scifi-punker en doet me aan Milla Jovovich uit *The Fifth Element* denken. Haar bejaarde borderterriër, Bella Swan, schiet langs ons heen de huiskamer in.

Bella Swan is naar hondenbegripen nogal een femme fatale, en Jimbo komt meteen overeind en waggelt op stramme poten naar haar toe om haar oren te likken. Ze ondergaat het, voordat ze zich opkrult op het hondenkussen waarop hij zojuist lag.

‘Ik heb dvd’s van *Zoolander* en *Dodgeball* bij me,’ zegt Willow. ‘En een bak met Ben en Jerry’s. Ik bel je als er iets is. Nee, ik vind het niet erg om op te passen, en nee, je hoeft me niet weer te bedanken. En natuurlijk voel ik me vrij om alles uit de koelkast te pakken waar ik zin in heb.’

Gezien het feit dat ik nog niets gezegd of gevraagd heb, is dat meer dan een volledig antwoord. Ik pieker me suf of ik er nog iets aan toe te voegen heb, maar kan niets bedenken.

‘Oké. Nogmaals bedankt.’

Ze geeft me een knuffel en loopt door naar de huiskamer. Daar aangekomen duwt ze Nates voeten van de bank, ploft neer en kriebelt Jimbo’s kop met haar voet. Lizzie komt de keuken uit met drie bakjes en lepels. Zonder te vragen stopt ze de eerste film in de dvd-speler.

Vanuit de deuropening kijk ik naar de honden en mensen die zich in diverse houdingen door de kamer hebben verspreid en vraag me af of ze het goed zouden vinden als ik thuisblijf. De gordijnen zijn dicht, de lichten zijn uit en het ziet er erg... gezellig uit. Zo veilig en makkelijk. Ik zou veel liever op de achtergrond rondhangen of vroeg naar bed gaan dan uit eten gaan.

Als ik heel eerlijk ben, zou ik zelfs liever boven op een woedend stekelvarken gaan zitten.

Ik geniet enorm van mijn tijd in Dorset. Ik maak nieuwe vrienden, ontwikkel nieuwe vaardigheden en doe ervaring op die bij mijn terugkeer naar de echte wereld en solliciteren in Manchester goed zullen staan op mijn cv. De kinderen vermaken zich met van alles en nog wat, hebben sinds hun aankomst niet één keer 'ik verveel me' gezegd en blaken van gezondheid doordat ze zoveel buiten zijn. Zelfs Jimbo heeft het naar zijn zin – als hij wakker is, tenminste.

Hoe gek mijn idee om hiernaartoe te gaan aanvankelijk ook leek, het werkt. Voor ons alle drie en voor ieder op onze eigen manier. Ik weet dat David enorm enthousiast en trots op me zou zijn. Hij zou het fijn vinden, hoop ik, om te zien hoe we veranderen en groeien – niet dat we hem vergeten, maar we leren het beter zonder hem te rooien.

Ik denk nog elke dag aan hem. Waarschijnlijk zelfs elk uur. Maar steeds meer met genegenheid en dankbaarheid dan in kille wanhoop. Dankbaarheid voor het feit dat hij deel heeft uitgemaakt van onze levens. Ik heb het al eens gezegd, en omdat ik nogal voorspelbaar ben zal ik het vast nog vaker zeggen, maar ik voel me gezegend dat ik zo'n grote liefde heb gehad. Dat ik me zo hecht met iemand verbonden heb gevoeld.

Onze tijd samen is me dierbaar. Ik zal die altijd koesteren, en hij zal altijd deel van me uitmaken. Maar stapje voor stapje, dag na drukke dag, begin ik me sterker te voelen. En beter in staat om het verleden te koesteren, het heden aan te kunnen en me een toekomst voor te stellen. Mijn surrogaat-David-kamerjas is de meeste nachten onder het kussen blijven liggen, en ik vraag me niet meer zo vaak af WZDD. In plaats daarvan zoek ik mijn eigen weg en mijn eigen manier om dingen te doen. Ik richt me meer op WZ'I'D.

Dat is allemaal goed. Meer dan goed – uitstekend. Ik voel me een stuk zelfverzekerder, veel minder geïsoleerd en heb lang niet zoveel medelijden meer met mezelf. Wat dat betreft heeft het aanhoren van de verhalen van Cheries vips me enorm geholpen.

Theoretisch wist ik natuurlijk al dat ik niet de enige ter wereld ben die een tragedie heeft meegemaakt. Ik weet dat de wereld groot en soms enorm wreed is. Maar in mijn eigen kringetje – het kringetje van David, mezelf, onze vrienden en familie – was ik altijd het middelpunt van de aandacht en de ster van de ellendeshow. De arme weduwe, die worstelt om een leven als alleenstaande ouder aan te kunnen.

Hier bestaat die druk niet en voel ik me vrij om een van de velen te zijn. Een van de vele mensen met een eigen verhaal, eigen pijn om te verwerken en toekomstige uitdagingen in het vooruitzicht, maar niet de enige.

Hier voel ik me geaccepteerd zoals ik nu ben – hoe chaotisch en onzeker ook – en word ik niet beschouwd als een fragiel persoon voor wie gezorgd moet worden. Ik voel me meer een volwassene. Niemand hier kent mijn vroegere ik, of heeft me tijdens mijn dieptepunt gezien. Niemand oordeelt of is opdringerig. Mensen accepteren me gewoon zoals ik ben. Dat is ongelooflijk verfrissend. Al na twee weken voel ik me meer ontspannen.

Tenminste, tot dit moment dan. Want nu draag ik een groene zomerjurk met spaghettibandjes en decolleté, heb ik me opgemaakt, haarstyler gebruikt en parfum op mijn hals en schouders aangebracht. Oppervlakkig gezien lijkt het een simpel etentje met nieuwe vrienden, maar het begint verontrustend aan te voelen als een dubbel afspraakje.

Misschien zou het niet zo voelen als ik uit eten ging met Frank, Cherie en een van de andere mannen die we kennen.

Maar we gaan met Matt, en Matt brengt me in de war. In de afgelopen twee weken zijn we op een voorzichtige, terughoudende manier bevriend geraakt. Voor anderen komen we vast over als twee licht gewonde dieren die om elkaar heen draaien, op zoek naar een veilige basis.

Matt lijkt misschien wel groot en stoer, maar hij behandelt me met een omzichtige, gereserveerde vriendelijkheid die me het gevoel geeft gewaardeerd en gerespecteerd te worden, en die me ook een tikje verwart. Ik ben niet gewend mannelijke vrienden te hebben – of sowieso hechte vrienden, eigenlijk – en ken de regels niet.

Ik heb hem geholpen met tuinieren, gewoon omdat ik het fijn vind om in de zon in de natuur te werken. Hij heeft mij geholpen door de kinderen in de gaten te houden en ze 's ochtends een lift naar het dorp te geven. Nate leert gitaar spelen van hem en heeft de openingsakkoorden van 'Yellow Submarine' inmiddels onder de knie.

We hebben diverse aangename en vrijblijvende gesprekken met elkaar gevoerd. Hij heeft Jimbo nieuwe levenslust gegeven en een indrukwekkend voetbaltalent tentoongespreid tijdens spontane potjes met Nate en de andere kinderen op het strand. Inmiddels maak ik extra avondeten voor hem, dat ik op een afgedekt bord bij hem aflever, en tot nu toe heeft hij dat bord steeds leeg en schoon teruggebracht.

We hebben voorzichtige stappen in elkaars leven gezet, en hoewel ik veel meer tijd met Cherie doorbreng en veel uitgebreidere gesprekken met Frank voer, is Matt toch een belangrijk deel van mijn leven in Dorset geworden.

Als ik Becca spreek, vraagt ze niet verder. Volgens mij vermoedt ze dat er voorzichtig iets tussen ons begint te groeien, maar dat het nog zo fragiel is dat haar botte benadering het kapot zou kunnen maken voordat het tot bloei heeft kunnen komen.

Ik heb geen idee of ze gelijk heeft. En of ik überhaupt wil dat ze gelijk heeft. Ik weet wel dat als ik met Matt ben, ik me zowel op mijn gemak als nerveus voel, op een opwindende en aangename manier.

Zodra ik een glimp van hem opvang – in het café, op het terrein van de Rockery, in het dorp – hap ik blozend naar adem en merk dat ik snel mijn buik intrek. En als ik hem naar of van het zwembad voorbij ons raam zie lopen, ga ik op de grond liggen om me te verstoppen omdat ik me opgelaten zou voelen als ik met hem moet praten terwijl hij halfnaakt is.

Vermoedelijk gedraag ik me als een zestienjarige maagd, maar ik weet niet wat ik eraan moet doen. Misschien hoeft dat ook niet. Over een paar weken pakken we onze spullen en gaan we terug naar Manchester en ons echte leven. Waarschijnlijk moet ik hem weer vragen me te helpen met de dakkoffer, en dat was het.

Bij die gedachte voel ik me somber worden, dus ik verman me en bekijk een laatste keer mijn gezicht in de halsspiegel. Ik probeer mijn haren glad te strijken, maar dat is onbegonnen werk. Dan doe ik nog wat lipgloss op, werk mijn mascara bij en blaas mijn spiegelbeeld een kushandje toe in een poging mezelf op te vrolijken.

‘Dag, kinderen! Ik hou van jullie!’ roep ik onderweg naar buiten. Ik word volledig genegeerd, wat waarschijnlijk een goed teken is. Willow is de enige die reageert. Ze zwaait een hand met blauw gelakte nagels naar me. ‘Ik hou ook van jou!’

Glimlachend trek ik de deur achter me dicht en loop knerpend over het grindpad naar Matt. Ik voel me als een klein kind dat een speelkameraadje gaat ophalen, maar dan een dat zich als volwassene heeft verkleed en op de plateausandalen van haar moeder loopt.

Tegen de tijd dat ik bij de Black Rose aankom, zitten er

grindkorrels in mijn schoenen. Voordat ik aanklop, leun ik tegen de muur om ze eruit te schudden.

Matt is me voor, en de deur gaat open terwijl ik op één been mijn sandaal door de lucht sta te zwaaien. Hij kijkt van mij naar de sandaal en grijnst.

‘Grindvoet?’ vraagt hij terwijl hij de deur achter zich dichttrekt.

‘Ja.’ Ik hinkel aller-elegantst rond voordat het me lukt mijn sandaal weer aan te krijgen. ‘Vast een veelvoorkomende aan-doening in Dorset.’

‘Inderdaad,’ antwoordt hij. ‘Net als kiezeltenen, die je op het strand kunt oplopen. Ben je er klaar voor?’

‘Hoezo, zie ik er dan niet zo uit?’

Hij kijkt me aan en ik voel de gevreesde blos naar mijn wangen stijgen. Zodra de woorden eruit zijn besef ik dat het klinkt alsof ik vis naar een complimentje. En misschien doe ik dat ook wel, denk ik. Het is lang geleden.

Matt draagt een donkere spijkerbroek en een lichtblauw overhemd dat nauw om zijn schouders en biceps sluit. De bovenste paar knoopjes staan open en laten zijn goudgebruinde hals vrij. Zijn kastanjebruine haar is licht vochtig van het douchen, en zijn ogen... nou, die bekijken me even onderzoekend als ik hem zojuist heb bekeken.

Zijn blik glijdt van mijn hoge hakken langs mijn blote benen en blijft even hangen bij mijn ongebruikelijke decolleté, om daarna verder omhoog te glijden naar mijn ongetwijfeld vuurrode gezicht. Het is voor het eerst in jaren dat een man zo naar me kijkt, en het voelt haast als seks, of in elk geval als een heel behoorlijk voorspel.

‘Je ziet er beeldschoon uit,’ zegt hij simpelweg. ‘Ik hoop dat Lizzie een foto heeft gemaakt.’

‘Uiteraard,’ antwoord ik, dankbaar om van onderwerp te

kunnen veranderen. ‘Ze neemt werkelijk van alles foto’s. Zullen we langs de weg op Frank wachten of komt hij naar de parkeerplaats?’

‘Dat is waar ook,’ zegt Matt, en er verschijnt een lichte frons op zijn gezicht.

‘Wat is waar ook?’ vraag ik, en ik frons eveneens.

‘Frank komt niet. Hij appte me dat hij migraine heeft. En Cherie belde tien minuten later dat ze last van haar maag heeft. Ik dacht dat ze het jou ook hadden laten weten.’

Mijn mond valt open van schrik. De rotzakken. Ik weet precies wat ze in hun schild voeren, en dat bevalt me niks. Cherie heeft al eerder opmerkingen over Matt gemaakt, en die heb ik altijd ontweken; ik weet zelf niet eens hoe ik over Matt en mijn niet bestaande liefdesleven denk, laat staan dat ik behoefte heb aan de bemoeienis van anderen.

‘Je snapt wat hier achter zit, hè?’ vraag ik met mijn handen in mijn zij. De wetenschap gemanipuleerd te worden maakt me opstandig.

‘Nou,’ antwoordt Matt, die weer eens naar een punt achter mijn schouder kijkt. ‘Ik zou wel heel onnozel moeten zijn om het niet te snappen. En heel eerlijk gezegd? Ik vind het niet erg. Gun ze hun pleziertje. Ze zitten waarschijnlijk in het dorpscafé een biertje te drinken en zichzelf op de borst te slaan omdat ze zulke goede koppelaars zijn. Cherie heeft al zo vaak geprobeerd afspraakjes voor me te regelen. Met zo ongeveer alle vrijgezelle vrouwen in de wijde omtrek. Het enige wat me verbaast is dat het deze keer zo lang heeft geduurd.’

De gedachte dat ik de laatste in een lange reeks vrouwen ben aan wie Cherie Matt probeert te koppelen, bezorgt me een vaag gevoel van teleurstelling. Waarom weet ik niet. Daarnet was ik nog boos dat ze me überhaupt probeert te koppelen, en nu ben ik beledigd dat ik niet uniek ben. Stel je niet zo aan, zou Becca

zeggen. Het is allemaal erg verwarrend. Als ik nu naar huis ga is er misschien nog ijs, denk ik.

‘Het verschil is alleen,’ zegt Matt, en hij kijkt me recht aan, ‘dat ik met geen van die vrouwen uit ben geweest.’

‘O,’ zeg ik onnozel. Het is moeilijk om na te denken als hij me zo aankijkt met die groenbruine ogen van hem en de geur van zijn zwoele aftershave mijn neus binnendringt. Om nog maar te zwijgen van zijn overhemd dat bij elke beweging die hij maakt strakker om zijn borst spant. Het voelt alsof ik op een soort zintuigenkermis ben.

‘Met geen van allen?’ herhaal ik.

‘Met geen van allen. Tot nu toe bleef ik altijd liever thuis gitaarspelen en mysterieus en somber zijn. Maar deze keer heb ik er zin in. Als jij tenminste niet op het punt staat zo snel als dat op die hoge hakken gaat terug naar huis te rennen.’

Er speelt een flauwe, ietwat scheve glimlach om zijn lippen, alsof hij mijn gedachten kan lezen. Als hij net zo zenuwachtig is als ik, laat hij het niet merken, wat een kalmerend effect op me heeft.

Ik bedoel, waar maak ik me druk om? Ik kan nee zeggen. Of ik kan uit eten gaan met een vriend. Het is niets bijzonders, houd ik mezelf voor, tenzij ik dat ervan maak. Kortom, er is geen reden om dramatisch te doen.

Ik kijk naar hem op en glimlach.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Ik ga mee, al was het maar om een tweede grindvoet te vermijden.’

18

Eigenlijk wilde ik zeggen dat het moeilijk uitleggen is hoe ik in deze houding terechtgekomen ben, maar dat is niet zo. Het is allemaal met één simpel woord te verklaren: alcohol.

Ik lig op mijn rug in een graanveld. Om me heen wiegt het graan zachtjes heen en weer en ik staar omhoog naar de prachtigste nachtelijke hemel die ik ooit heb gezien. Omdat hier geen straatverlichting is, zijn de sterren fel en helder en fonkelen als schitterende edelstenen op een paarszwart kleed.

Af en toe hoor ik de roep van een uil, het loeien van een koe in de verte of geritsel in het struikgewas. Maar ik ben lang niet zo schrikkerig meer als op de avond van onze aankomst. Ik ben inmiddels veel meer gewend en zelf haast een plattelander. Bovendien ben ik hartstikke dronken en zou ik de zombies en vogelverschrikkers van de Apocalyps recht in hun gezicht uitlachen.

Het feit dat Matt naast me ligt en dat onze vingers losjes met elkaar vervlochten zijn, helpt waarschijnlijk ook.

‘Ik voel me totaal ontmand,’ zegt hij vol afgrijzen. ‘Dat was een van de meest vernederende ervaringen uit mijn hele leven.’

‘Maak je niet druk,’ zeg ik geruststellend. ‘Dat soort dingen gebeuren. Ik ben onder de indruk dat je het zo lang hebt volgehouden.’

‘Maar ik ben toch een man! Zoiets is me nog nooit overkomen!’

‘Hoor eens,’ antwoord ik tussen het giechelen door, ‘het is niet erg. Ik zei toch dat het je niet zou lukken helemaal naar huis te lopen met mij op je rug? Volgens mij heb je het bijna een kilometer volgehouden, wat verdraaid knap is. Ik ben niet bepaald een vedergewicht. Trouwens, het is mijn schuld. Ik moest zo nodig die stomme sandalen dragen.’

‘Dat is zo. Maar ze stonden je goed. Jammer dat we er een zijn kwijtgeraakt.’

‘Ik weet het. Misschien dat ik de kinderen morgen meeneem voor een zoektocht.’

‘Hm,’ zegt hij peinzend. ‘Maar dan moet je uitleggen waarom je zonder schoenen in een graanveld hebt gelegen. Ik ben geen expert, maar volgens mij is dat niet echt normaal moedergedrag.’

Verdikkeme, denk ik. Misschien heeft hij een punt. Ik bedoel, het is niet alsof ik iets verkeerd heb gedaan. Maar ik weet hoe ik zelf zou reageren als Lizzie stomdronken, onder het gras en met één schoen minder zou thuiskomen. Zoiets zal in de niet al te verre toekomst vast een keer gebeuren, en ik hoop maar dat ik dan aardig voor haar zal zijn en me zal herinneren hoe makkelijk zoiets je overkomt.

Eerder op de avond besloten Matt en ik niet in Lyme Regis te eten. We hadden allebei weinig honger en geen zin in die hele reis. En ik wilde eigenlijk dichterbij huis blijven.

Dus hebben we de reservering geannuleerd – die grappig genoeg slechts voor twee bleek te zijn – en voor de verstandige optie gekozen: we zijn naar de kroeg gegaan.

We zijn een kilometer of vijf het binnenland in gereden naar een dorp dat Battercombe heet en hebben een knus hoekje in de biertuin uitgezocht. In eerste instantie waren we van plan een paar biertjes te drinken, wat eten aan de bar te bestellen en daarna weer te vertrekken. In mijn licht paniekerige brein be-

stond nog altijd het idee dat ik om tien uur in bed kon liggen.

Maar op de een of andere manier is het anders gelopen. Matt kwam terug van de bar met een pint van de gevreesde Guinness, een gewoon biertje voor mij en met twee zakken chips tussen zijn tanden geklemd.

‘De keuken is al een half uur dicht,’ zei hij, nadat hij de chips op tafel had laten vallen. ‘Dit was het beste wat ik kon krijgen.’

Toegegeven, het waren chique chips – met zeezout in plaats van normaal zout – maar ik kan niet zeggen dat ze onze magen erg gevuld hebben. Ik was beslist een beetje zenuwachtig en heb vast sneller gedronken dan gewoonlijk. Om de waarheid te zeggen had ik mijn bier zelfs eerder op dan Matt, die me met opgetrokken wenkbrauwen aankeek en vroeg of ik er nog een tje wilde.

‘Nog eentje dan,’ antwoordde ik, ervan overtuigd dat ik daarna zou stoppen omdat Matt nog moest rijden en ik niet zo’n gênante dronkaard wilde worden die eindeloos hetzelfde verhaal vertelt tegen de verveelde en geïrriteerde nuchtere persoon tegenover zich.

Toen ik eveneens in recordtijd mijn tweede biertje had opgedronken, vroeg Matt me weer of ik er nog een wilde.

‘Nee, dank je,’ zei ik. ‘Je moet nog rijden.’

‘Eh... ja. Maar jij niet. Dronken zijn is niet besmettelijk. Ik red me wel.’

‘Bedankt, maar nee. Ik wil niet doordrinken als jij niet drinkt.’

‘Bang dat je je zult verspreken?’ zei hij met die flauwe glimlach die me zo’n vreemd gevoel vanbinnen geeft.

‘Precies,’ antwoordde ik. ‘Stel dat je ontdekt dat ik undercover-inspecteur voor de Britse Dierenartsvereniging ben.’

Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en schaterde het uit. Zijn gezicht bevond zich half in de schaduw en half in het licht van

de ondergaande zon, en het enige wat ik wilde was mijn hand uitstrekken en zijn haar aanraken om te voelen of het echt zo zacht was als het eruitziet.

‘Hoor eens,’ zei hij, nadat hij zijn glas Guinness in één teug had geleegd. ‘Ik weet dat je je deze avond anders had voorgesteld. En dat je je waarschijnlijk net zo ergert aan Cheries gekonkel als ik. Maar ik heb het naar mijn zin, en jij volgens mij ook.’

We zijn allebei niet heel sociale types, en daar hebben we vast goede redenen voor. Maar toch is dit... fijn. Als je wilt, neem ik ook nog iets te drinken. Dan laat ik de auto hier staan en nemen we een taxi terug. Al moet ik je waarschuwen dat het minder eenvoudig is dan het klinkt. In de wijde omtrek schijnt maar één taxichauffeur te zijn. Dus het zou best kunnen dat we uiteindelijk naar huis moeten lopen.’

‘Dat gaat me nooit lukken op deze hakken,’ zei ik. ‘Al helemaal niet als ik nog meer drink.’

Aan de ene kant wilde ik het liefst naar huis en vroeg naar bed. Aan de andere kant – de kant die twee biertjes op had, make-up droeg en zich nogal stoer voelde – wilde ik blijven en plezier maken. Maar ik wilde mijn hoge hakken best als excuus gebruiken, als Matt dat ook wilde.

‘Maak je geen zorgen,’ antwoordde hij grijnzend. ‘Ik kan je altijd op mijn rug nemen.’

Daarna hebben we nog wat gedronken en gepraat en nog meer gedronken. We hebben nog wat chique chips gegeten, afgewisseld met geroosterde pinda's, al was dat waarschijnlijk nog niet genoeg.

We hebben met opzet niet over Grote, Serieuze of Belangrijke dingen gepraat, maar het gehouden bij onderwerpen waarbij we ons op ons gemak voelden. Zoals Cherie en Frank, en of we het hun betaald moeten zetten door een afspraakje voor

hén te regelen; hoe het in de winter in Budbury is; zijn woonplaats in Shropshire; mijn zus in Manchester; zijn studententijd in Liverpool; mijn vrijgezellenfeestjes in Liverpool; honden, honden en nog eens honden.

Uiteindelijk – ik schat na een bier of vijf – besepte ik dat ik a: stomdronken was, en b: me totaal ontspannen voelde in Matts gezelschap. Meestal ben ik iemand die meer luistert dan praat, en ik vermoed dat voor hem hetzelfde geldt, maar op de een of andere manier verliep het soepel. Het gesprek viel geen enkele keer stil in ongemakkelijk zwijgen, en ik heb geen moment gewenst dat ik weer thuis zou zijn.

Voor het eerst in lange tijd heb ik zelfs plezier gehad, als volwassen vrouw in het gezelschap van een aantrekkelijke volwassen man. Willow had me vroeger op de avond geappt dat alles goed was en dat Hansel, uit *Zoolander*, enorm sexy was, dus bij uitzondering maakte ik me geen zorgen over de kinderen.

Helaas komt aan alle goede dingen een eind, en elke goede kroeg kondigt op een bepaald moment de laatste ronde aan. En eerlijk gezegd was dat maar beter ook. Matt was niet zo dronken als ik – ik vermoed dat hij gewend is meer te drinken, en hij is natuurlijk een stuk groter dan ik – maar we konden geen van beiden nog Mississippi spellen of in een kaarsrechte lijn lopen.

Het lukte ons niet om een taxi te krijgen, en de enige andere klant die nog over was en ons een lift aanbood, leek nog dronkenner dan wij, dus hebben we zijn aanbod beleefd afgeslagen. Met als resultaat dat we een lange wandeling naar huis voor de boeg hadden, gelukkig voor het grootste deel heuvel afwaarts.

In het begin ging het me goed af, dankzij de tip die Becca me ooit heeft gegeven om bij lange wandelingen in dronken toestand in gedachten ‘The Grand Old Duke of York’ te zingen, waardoor je sneller gaat marcheren.

Dat werkt uitstekend, en uiteindelijk heb ik mijn geheim gedeeld door het luidkeels te zingen. Matt zong mee, en het eerste deel van de terugweg ging razendsnel.

Maar ‘The Grand Old Duke of York’ en zijn leger van tienduizend mannen hebben vast nooit geprobeerd op tien centimeter hoge hakken te marcheren. Op die manier hadden ze vast weinig veldslagen gewonnen, want marcheren op hoge hakken doet verdraaid zeer.

Na een tijd heb ik mijn sandalen uitgetrokken en gedragen, en ben ik op blote voeten verdergegaan. Als je een slok op hebt, lijkt dat altijd een goed idee. Het was stil op de weg, en als een auto ons tegemoetkwam, konden we de koplampen al ruim van tevoren te zien, dus gevaarlijk was het niet.

Alleen waren de wegen onvergelykbaar met de gladde effen trottoirs in de stad. Ze waren ruw en hobbelig en bezaaid met natuurlijk afval: zaden, bessen, twijgen en zelfs hopen paardenvijgen, die ik gelukkig zag vlak voordat de avond een heel akelige wending kon nemen.

Na die bijna ongelukkige afloop besloot Matt dat het beter was als hij blootsvoets zou lopen en ik zijn schoenen zou dragen. Daar kwam natuurlijk niets van terecht, aangezien ik maat 38 heb en zijn bergschoenen maat 47 zijn. Toen ik erin stond moest ik zo lachen dat ik geen stap meer kon verzetten.

Daarna heeft hij me op zijn rug genomen. Het feit dat ik akkoord ben gegaan bewijst hoe aangeschoten ik was. Zoals de meeste vrouwen die kroost hebben geworpen ben ik me nogal bewust van mijn gewicht. Volgens de weegschaal heb ik – nog net – een normaal gewicht voor mijn lengte, maar erg strak ben ik niet.

Op de rug van een man springen en mijn benen om zijn middel slaan zodat hij me over een donkere landweg kan dragen is niet iets wat ik onder normale omstandigheden zou doen.

Maar dit waren geen normale omstandigheden – dus hebben we op deze manier het volgende deel van onze terugweg naar de Rockery afgelegd. Uiteindelijk, nadat hij wankelend een bijzonder steil deel van de heuvel was afgedaald, kreeg Matt het duidelijk te zwaar met de vrouw op zijn rug én de lachbuien die we maar niet konden bedwingen. In onze aangeschoten toestand was alles even hilarisch.

‘Ik heb even een pauze nodig,’ zei hij. Slingerend liep hij naar een gat tussen een heg en een metalen hek en wrong ons erdoorheen. Ik viel half van hem af en rolde op mijn rug, en hij kwam naast me neer. Tijdens mijn elegante afsprong waren mijn sandalen door de lucht gevlogen, en ik zie er slechts een wat verderop liggen. De andere is verdwenen tussen het graan.

Op de een of andere manier hebben we tijdens de val en de rondvliegende sandalen elkaars hand gepakt. En op de een of andere manier vind ik dat niet erg.

‘En,’ zeg ik, nadat we een paar minuten hebben gezwegen. ‘Was dit nou een date?’

‘Ik weet het niet.’ Zachtjes streelt hij mijn handpalm. ‘Dat hangt van je definitie af. We waren met zijn tweeën. We zijn sociaal geweest. Er was alcohol. Te veel waarschijnlijk, voor diegenen onder ons die zich morgen met boerderijbeesten moeten bezighouden. We hebben gepraat. En veel gelachen. En nu liggen we in een veld naar de sterren te kijken. Ik zou het wel een date noemen... tenzij je dat liever niet wilt. In dat geval kunnen we dit uitje afschrijven en vergeten.’

Ik kijk opzij naar hem. Hij is knap, lang en erg goed gebouwd. Maanlicht valt op zijn haar en werpt schaduwen over zijn jukbeenderen. Ik glimlach hem toe en leg mijn hand op zijn dijbeen. Ik voel spijkerstof, spieren en warmte.

‘Ik vind ook dat het een date was,’ zeg ik glimlachend. ‘Mijn eerste date ooit.’

‘Hoe bedoel je?’ Hij rolt op zijn zij, ondersteunt zijn hoofd met een arm en kijkt me aan. ‘Je bent getrouwd geweest.’

‘Dat klopt, maar David en ik hebben elkaar al op ons zevende leren kennen. Ons eerste afspraakje was een schoolreisje naar de dierentuin. Toegegeven, we hebben elkaars hand vastgehouden en misschien heb ik zelfs op zijn rug gezeten, maar er is beslist geen alcohol aan te pas gekomen. We zijn onze hele schooltijd samengebleven en op ons twintigste getrouwd.’

Ik zie een uitdrukking op zijn gezicht die me bekend voorkomt. De uitdrukking die David de ‘dus-je-was-een-kindbruid-uitdrukking’ noemde. David en ik beseften dat het heel ouderwets, misschien zelfs zonderling was om zo vroeg te settelen, maar het kon ons niet schelen. We waren gelukkig, en geluk maakt de afkeuring van anderen volkomen onbelangrijk.

‘Je denkt dat het dom van ons was om zo jong te trouwen, hè?’ zeg ik tegen Matt, licht teleurgesteld in hem.

‘Nee, helemaal niet,’ antwoordt hij. Zijn toon is zacht, weemoedig en een beetje emotioneel. ‘Ik dacht hoe geweldig het moet zijn geweest om zo vroeg in het leven degene te ontmoeten met wie je je leven wilt delen. Om al die spelletjes, pijn en verspilde moeite mis te lopen die de meeste mensen meemaken. En ik dacht hoe vreselijk het moet zijn geweest om hem te verliezen.’

Meteen springen de tranen me in de ogen, en ik kan niet voorkomen dat ze in dikke druppels over mijn wangen biggelen. Het was niet wat ik verwachtte te horen, en zijn medeleven raakt me enorm. Mijn huilbui wordt niet zozeer veroorzaakt door de gedachte aan David, maar door het feit dat Matt zo consequent aardig is.

Teder veegt hij mijn tranen weg en strijkt mijn ontembare krullen achter mijn oren. Ik strek mijn hand uit en vlecht mijn

vingers door zijn haren, iets wat ik al de hele avond heb willen doen. Het is precies zo zacht als ik dacht.

Ik wil dat hij me kust, besef ik. Ik wil het zo graag dat het bijna een onbedwingbare behoefte is. Ik vermoed dat hij te veel een heer is om avances te maken naar een huilende vrouw. Ik bedoel, ik lig hier zijn haar te strelen en laat hem dat van mij aanraken, en onze gezichten zijn vlak bij elkaar. Maar ik huil ook tranen met tuiten nadat ik het over mijn dode man heb gehad. Arme Matt. Ik ben de belichaming van ‘ambivalente signalen’.

‘Alsjeblieft,’ zeg ik zacht. ‘Negeer die tranen. Ik kan ze niet bedwingen. Zie gewoon... de rest van me.’

Matt knikt. En hij glimlacht.

‘Die zie ik ook,’ mompelt hij. ‘En die vind ik adembemend.’

Hij streelt mijn huid. Zijn vingers glijden over mijn jukbeenderen, kaak, hals en komen te rusten op mijn naakte sleutelbeen. Hij schuift het schouderbandje van mijn jurk iets omlaag en buigt zich over me heen. Hij kust niet meteen mijn lippen, maar eerst mijn schouders. Zijn kus is zo zacht en warm, en zijn lippen banen zich sensueel een weg over mijn botten en vlees, liefkozen de gevoelige plek achter mijn oren voordat ze eindelijk, eindelijk bij mijn mond aankomen.

Mijn hart bonst zo hevig dat hij het vast kan horen. Met mijn beide handen door zijn haar woelend trek ik hem naar me toe. Ik voel de subtiele streling van zijn tong tegen de mijne, de streling van zijn sterke hand in mijn zij en de stevigte van zijn dijbeen en borst.

Zelfverzekerd en tergend langzaam glijdt zijn hand omlaag naar mijn naakte been. Sidderend hap ik naar adem. Ik wil niets liever dan dat hij mijn rok verder omhoogduwt en mijn schouderbandjes helemaal afschuift, zodat ik zijn handen kan

voelen op al die delen van mijn lichaam die zo lang niet meer zijn aangeraakt.

Ik haal mijn handen uit zijn haar, laat ze tussen ons in glijden en probeer klungelig zijn hemd los te knopen. Maar ik beef en ben te opgewonden, waardoor het niet lukt. Dan ruk ik zo hard aan zijn hemd dat ik knoopjes hoor losschieten. Koortsachtig laat ik mijn handen over zijn borst, zij en rug glijden. Gespierd lijf, gladde huid, zoveel stevigheid en kracht.

Hij verbreekt onze kus en ik voel zijn rugspieren spannen als hij zijn hoofd heft zodat we elkaar kunnen aankijken. Inmiddels ligt hij bijna helemaal boven op me en heb ik één been en mijn armen om hem heen geslagen. Als hij zou opstaan, zou ik me waarschijnlijk aan hem kunnen vastklampen.

Zijn blik is intens, en zijn ademhaling versneld. Hij is al net zo opgewonden als ik, op een manier die een man niet kan verbergen, en het gevoel van zijn erectie tegen mijn buik is bijna genoeg om me een orgasme te bezorgen. Ik wil tegen hem aan schurken en me laten meesleuren door de opwinding die me overspoelt en mezelf keer op keer verliezen onder de prachtige nachtelijke hemel.

Maar... hij is gestopt met me kussen. En hij streelt me niet meer en heeft zijn hand teruggetrokken van de verkennings-tocht rond mijn lichaam. Hij kijkt me glimlachend aan en schudt zijn hoofd.

‘Dit,’ zegt hij, en hij buigt zich naar me toe om me nog een laatste keer op de mond te kussen, ‘is verkeerd.’

Hij rolt op zijn rug en zijn plotselinge afwezigheid verkilt me op alle mogelijke manieren. Alsof hij het wil goedmaken, neemt hij me in zijn armen en trekt me boven op zich. Mijn wang rust tegen zijn warme naakte huid, en ik sla een arm om hem heen.

‘Dat vind ik niet,’ zeg ik, terwijl ik zijn bovenlijf streel en het

spoor van zijdezachte haren tot aan zijn broekband volg. 'Het voelt juist erg goed.'

Hij legt zijn hand op de mijne om me te weerhouden. Spelbreker.

'Dat komt omdat je erg dronken bent. En omdat je nooit eerder op een afspraakje bent geweest. En omdat we ons allebei... een tikje verloren voelen op het moment. Ik wil je niet overhaasten, want ik wil niet dat je iets doet waar je spijt van krijgt.'

Ik zwijg even en denk na over wat hij heeft gezegd. Ik probeer me op de woorden te concentreren en niet op hoe het voelt om weer in de armen van een man te liggen en me veilig en geborgen te voelen. De afgelopen twee jaar heb ik elke nacht alleen geslapen, en ik heb dit gemist. Niet alleen de seks, maar het liefelijke contact. De geborgenheid. De fysieke band met een ander mens.

Hier in Matts armen liggen, terwijl ik zijn hart onder me voel kloppen, voelt eigenaardig vertrouwd en tegelijkertijd opwindend nieuw. Ik weet zeker dat hij gelijk heeft – dat ik me morgen misschien heel anders voel. Maar op dit moment heb ik nergens spijt van.

'Oké,' zeg ik ten slotte, en ik kus zachtjes zijn goudgebruinde schouders. 'Ik begrijp het. En dank je.'

'Waarvoor?' vraagt hij, en hij strijkt over mijn ontembare haar.

'Dat je met me uit bent gegaan. Dat je me op je rug hebt genomen. Dat je me hebt gekust. En dat je me ervan hebt weerhouden om je in een graanveld te bespringen.'

'Geloof me,' zegt hij, terwijl hij me inniger omhelst. 'Dat laatste was nog het allermoeilijkst.'

WEEK 3

*Waarin ik in mijn eentje een reddingsteam vorm, betrapt
word door mijn eigen dochter, een zwak ontwikkel voor
Bruce Banner en één spiernaakte man te veel zie...*

19

‘Weet je wat,’ zeg ik tegen Jean, mijn nieuwe beste vriendin. ‘Waarom blijf je niet nog even? Lunch hier. Klets wat en rust een beetje uit. Ik ben om twee uur klaar en dan kan ik je een lift naar je volgende bestemming geven.’

‘Dat zou valsspelen zijn,’ antwoordt ze, al zie ik dat ze het een aanlokkelijk idee vindt.

‘Als jij niks zegt, verklap ik het ook niet,’ voeg ik eraan toe, en ik schenk zonder het te vragen haar koffie bij.

Jean is al de hele dag in het café en ik hoop oprecht dat ze nog wat langer blijft.

Vanaf het moment dat ze binnenkwam wist ik dat er iets anders aan haar was.

Om te beginnen was het net na achten en was mijn enige andere klant Frank. Ze was uitgedost in wat ik inmiddels herken als een complete wandeluitrusting, met stevige veelgebruikte bergschoenen, een volle rugzak en wandelstokken.

Ze was niet jong, maar ook niet oud – begin zestig, vermoed ik, met het gespierde lichaam en verweerde gezicht van iemand die al haar hele leven wandelt. Haar haar was licht verwilderd en vet, en ze zag eruit als iemand die zichzelf verwaarloost. Wat ik herken.

In de deuropening bleef ze staan en zag Frank en mij daar als enige aan een tafeltje zitten en haar aanstaren. Het was duidelijk dat ze overwoog rechtsomkeert te maken. Ik ben over-

eind geveerd, heb haar uitgenodigd binnen te komen en heb haar naar het tafeltje naast het onze geleid.

Het was een zonnige dag, maar zo vroeg in de ochtend was het nog koel. Haar lippen zagen blauw en haar handen trilden. Ondanks haar uitrusting was ze duidelijk verkild, en ze zag er uitgeput uit.

Frank begroette haar opgewekt, en ik ging aan de slag om koffie en toast met jam voor haar te maken. Ik had haar een warm ontbijt aangeboden, maar ze bleef erbij dat ze genoeg had aan toast. Ze sprak zacht, aarzelend, alsof ze bang was me te veel moeite te bezorgen.

Terwijl ze at, lieten we haar met rust, maar ik ging wel steeds naar haar tafeltje toe om haar bij te schenken en gaf haar ook wat tijdschriften om te lezen. Na Franks vertrek was ze de enige klant in het café, totdat Surfer Sam langskwam om cupcakes op te halen voor het kinderevenement op het strand dat hij later op de dag had georganiseerd. Bovenop had ik ze geglazuurd in fossielpatronen, in een versimpelde versie van de foto's die ik had gezien van fossielen die je aan de kust van Dorset kunt vinden.

‘Mooie ammonieten,’ zei Sam, terwijl hij me met één opgetrokken wenkbrauw aankeek. Op de een of andere manier klonk het schunnig. Maar zijn Ierse accent is nogal sexy, dus misschien was het gewoon mijn verbeelding. Het zou niet de eerste keer zijn.

‘Nou, dank u wel, meneer,’ antwoordde ik. Ik deed de cupcakes in een doos en bedacht voor de zoveelste keer dat Sam en Becca elkaar beslist moesten ontmoeten. Ze zouden elkaar de hele tijd in dubbelzinnigheid proberen te overtreffen.

Hoewel, dacht ik, terwijl ik zijn blakende buitenmensgestalte en felle blauwe ogen bekeek, misschien niet de héle tijd.

Sam keek naar de dame aan tafel en toen weer naar mij. Ze

zat met een stift in haar hand een kaart te bekijken die ze over de tafel had uitgespreid.

‘Wandelaar?’ vroeg hij. ‘Ze is hier behoorlijk vroeg.’

‘Ik weet het,’ fluisterde ik terug. ‘En toen ze aankwam, zag ze eruit alsof ze eindeloos onderweg was geweest. Misschien wel de hele nacht.’

‘Maak je je zorgen over haar?’

‘Een beetje, misschien. Ja. Ik wil niet onbeschoft zijn, maar ik wil wel zeker weten of ze in orde is.’

‘Maak je niet druk,’ zei Sam geruststellend. ‘Dit café verwelkomt al heel lang zwervers. Probeer haar hier te houden en uit te vinden wat haar verhaal is en of ze hulp nodig heeft. Als ze lang genoeg blijft, zul je merken dat iedereen een handje helpt. Ze zal in een betere staat vertrekken dan ze is aangekomen.’

Sam liep naar de tafel van de dame en trok een stoel naar achteren. Ze keek verschrikt naar hem op, maar zijn brede openhartige glimlach had een ontwapenend effect op haar. Hij droeg zijn kustwachtuniform, en hij heeft natuurlijk die sexy stem, dus weldra zaten ze te kletsen en wees hij haar op de kaart diverse plekken aan.

Na een tijdje kwam hij terug voor zijn cupcakes.

‘Ze heet Jean,’ zei hij terwijl hij de doos van de toonbank pakte. ‘En ze maakt een megatrektocht rond de hele kust. Ze is in East Anglia begonnen en is inmiddels ruim een maand onderweg. Je hebt trouwens gelijk. Volgens mij heeft ze de hele nacht gelopen, wat gevaarlijk is in deze contreien.’

‘Ik heb haar wat veilige wandelpaden laten zien en een paar plekken aangeraden die niet op de kaart staan en tegen haar gezegd dat als ze hier nog even blijft, ik later terugkom. Ik hoop dat ze blijft. Ze komt nogal fragiel over. Zoals ik al zei, ik probeer haar over te halen wat te blijven. Iedereen zal helpen. Ik zal mensen op de hoogte brengen.’

Ik had geen idee wat hij daarmee bedoelde, maar in de loop van de ochtend werd het duidelijk. Toen Cherie tegen tien haar bed uit kwam, zat het café inmiddels vol met toeristen en stamgasten, maar ze vroeg meteen naar Jeans verhaal. Jean had iets, een soort kwetsbaarheid die we allebei meteen aanvoelden.

‘Ik ken haar verhaal niet,’ zei ik. ‘Het is de hele ochtend razend druk geweest. Met deze omzet kun je met pensioen gaan in Spanje.’

‘Geweldig nieuws. *Gracias*. En ga nu kijken wat je uit haar kunt krijgen en of we haar kunnen helpen. De arme schat ziet er uitgeput uit.’

Ik had net verse scones uit de oven gehaald, dus deed ik er twee op een bord met boter, jam en clotted cream en liep ermee naar haar tafel. Ze had haar kaarten opgevouwen en zat met een glazige blik naar de baai te staren.

‘Mag ik bij je komen zitten?’ vroeg ik, en ik nam plaats zonder het antwoord af te wachten. Het geluk is met de bemoeials.

‘Ik heb deze net gebakken en wil ze voor lunchtijd graag testen.’

Ik schoof haar een scone toe en ze keek er argwanend naar. Misschien reikte mijn reputatie als kok verder dan ik dacht.

‘Ik ben Laura,’ zei ik terwijl ik boter op mijn scone smeerde. Die was nog heerlijk warm en de boter smolt meteen. ‘Ik werk hier voor de zomer,’ ging ik door, toen ze niet reageerde. ‘Mijn man is twee jaar geleden overleden, en ik kon het niet aan om nog een zomer zonder hem thuis te moeten doorbrengen. Dus heb ik mijn twee kinderen en mijn hond in de auto geladen, zonder de eigenaresse van dit café ooit te hebben ontmoet of ooit in Dorset te zijn geweest. En dat terwijl ik al in jaren geen baan meer heb gehad. Mijn familie in Manchester denkt dat ik gek geworden ben.’

Jean bestudeerde me terwijl ze mijn woorden overpeinsde en misschien ook mijn efficiënte scone-eettechniek bewonderde. Ze glimlachte flauw, en ik was blij dat ik op mijn intuïtie had vertrouwd. Als ik mijn hele hebben en houwen op tafel zou gooien, zou ze zich misschien openstellen, dacht ik – als ze tenminste geen straatverbod zou aanvragen.

‘Nou, van verdriet ga je rare dingen doen, hè?’ zei ze, en ze nam eindelijk een muizenhap van een klein stukje scone.

‘Ik in elk geval wel,’ antwoordde ik. ‘Maar tot nu toe pakt het goed uit. Ik heb het hier naar mijn zin. Het is... een nieuwe ervaring. En sinds ik hier ben, ben ik veel minder bang voor de toekomst. Daarvoor was ik de hele tijd bang. Bang dat ik de kinderen verkeerd opvoedde, bang dat ik gek aan het worden was, bang dat ik zou sterven en ze alleen zou achterlaten. Ik maakte me zorgen over geld, over het huis, over alles eigenlijk. Volgens mij beseftte ik niet hoe gestrest ik was tot ik hier kwam.’

Mijn doel was natuurlijk om Jean aan de praat te krijgen, maar alles wat ik had gezegd was waar. Ik was drie weken weg van mijn dagelijks leven in Manchester en lang niet zo gestrest meer. Misschien kon Jeans trektocht langs de kust hetzelfde voor haar doen, ook al zag ze eruit alsof ze veel harder liefde en zorg nodig had.

‘Ik doe deze trektocht,’ zei ze, nog steeds uit het raam starend naar het – toegegeven – prachtige uitzicht, ‘omdat mijn man Ted en ik die zouden maken. Hij was met pensioen en we hadden het helemaal gepland. Hij keek altijd naar dat tv-programma, weet je wel? *Coast*. Daar was hij dol op. Hij zei altijd: “Jean, als ik met pensioen ben, gaan we om Groot-Brittannië heen lopen.” Het was een hobby van hem om routes uit te zoeken en te plannen waar we naartoe zouden gaan en wat we zouden bekijken.’

Ze zweeg, nam nog een hap scone en een slok koffie. Ik had

het akelige voorgevoel dat haar verhaal niet zou eindigen met Ted die van gedachten was veranderd of in het volgende hotel op haar wachtte.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik zacht.

‘Maagkanker,’ antwoordde ze, haar stem nauwelijks meer dan een fluistering. ‘Hij had wat problemen gehad, maar die genegeerd, zoals mannen doen. In een paar weken was hij weg. Deze reis was al helemaal geboekt en betaald. Ik dacht... Ik weet het niet, ik dacht dat het me goed zou doen. We hebben geen kinderen en allebei nog maar weinig familie, dus ik had niets om voor thuis te blijven. Ik dacht dat hij zou willen dat ik onze reis maak. Dat het me zou helpen.’

‘En, heeft het geholpen?’ vroeg ik, op mijn lip bijtend om niet in tranen uit te barsten.

‘Misschien. Ik heb prachtige dingen gezien. Maar ik heb ze allemaal alleen gezien. Al die kliffen, zonsop- en ondergangen en stormen. Het is niet hetzelfde, hè, als je dat niet met iemand deelt? En ik ben in de war geraakt en verkeerd gelopen. Ik heb een deel van Sussex gemist en te lang over Hampshire gedaan.

Gisteravond kwam ik een dag te laat aan bij een hotel dat hij had geboekt. Gelukkig hadden ze nog een kamer vrij, maar ik kon niet slapen. Ik was uitgeput en kon niet ophouden met malen. Ik lag daar maar, in dat grote bed, wensend dat hij bij me was en bang om zijn schema niet te halen. Dus ben ik opgestaan, heb me aangekleed en ben weer op weg gegaan. Het was drie uur ’s nachts en ik ben de hele tijd blijven lopen. Tot ik hier aankwam.’

Ik kon me maar al te goed inleven in Jeans verhaal en was voor de zoveelste keer dankbaar voor mijn kinderen. Hoe irritant ze soms ook zijn, ze hebben me een reden gegeven om door te gaan nadat ik David had verloren. Ze gaven me een reden om mijn best te blijven doen, en dat doen ze nog steeds.

Die arme Jean probeert zichzelf helemaal in haar eentje uit het diepe dal te trekken.

We kletsten nog even en ze at het grootste deel van haar scone op. Ik weet dat ik Jean niet kan adopteren en mee naar huis kan nemen, maar dat wilde ik ergens wel. In plaats daarvan heb ik er genoeg mee genomen om het haar zo naar de zin te maken dat ze haar vertrek nog wat zou uitstellen.

Inmiddels zitten we midden in de lunchdrukte, en het is een gekkenhuis. Het is hoogseizoen en schoolvakantie, en het lijkt wel alsof de hele wereld naar Dorset is gekomen. We serveren eindeloos veel sandwiches, wraps, tosti's, kommen soep en pastasalades. Mijn perzik-abrikozentaart was binnen een half uur op en de bananen-toffeemuffins niet veel later. De scones waren weg zodra we ze op de toonbank zetten.

Jean ziet er ongemakkelijk uit, alsof ze het vervelend vindt om tijdens de drukte een tafeltje bezet te houden. Het is zonnig buiten, maar er waait een harde wind vanaf zee, dus alle tafels binnen zitten vol.

Cherie heeft Jean weten te ontfutselen dat ze 'graag kaas op toast lust' en haar een dikke plak zelfgebakken meergranenbrood met heerlijke gesmolten Cheddar gebracht. Jean lijkt mijn aanbod van een lift te overwegen, en daar ben ik blij om. Het zal wat georganiseer met de kinderen opleveren, maar ik doe het graag. Ik wil haar helpen, haar het beetje aardigheid en begrip tonen dat in mijn vermogen ligt.

En, besef ik in de loop van de dag, ik ben niet de enige. Het nieuws van onze bijzondere klant heeft zich verspreid en het is hartverwarmend om te zien hoe de stamgasten erop reageren.

Sam komt inderdaad terug en gaat bij haar aan tafel zitten om zijn milkshake (met Bounty-smaak) te drinken en zijn noedelsoep te eten (kip en champignons, zoals gewoonlijk). Ik heb geen flauw idee hoe hij zo slank blijft.

Ivy Wellkettle komt ook langs, niet voor haar gebruikelijke vissticks, maar om kalmerende kruidendruppels en een pak multivitaminen langs te brengen. Ze drinkt een kopje thee met haar, bespreekt Jeans geplande route door Devon, overhandigt haar het pakket met de verzekering dat ze er niet voor hoeft te betalen.

Net op het moment dat Ivy vertrekt, komt Cider Joe binnen voor een stuk varkenspastei met appelsap. Ik leg ook wat van 'zijn' biscotti op zijn bord, want die zal hij ook lusten. Hij knikt me toe, vertelt me dat Lizzie bezig is om hem 'beroemd te maken' en neemt zijn lunch mee naar buiten. Maar eerst geeft hij me nog een tas met twee in bubbeltjesplastic verpakte flessen huisgemaakte cider.

'Voor de wandelaarster,' zegt hij met een knik in Jeans richting. 'Ik hoorde dat ze een zware dag heeft gehad. Ik heb ze goed ingepakt, zodat ze in haar rugzak kunnen.'

Zelfs legendarisch gierige Joe vraagt er geen cent voor. Ik heb geen idee of Jean een cidertype is, maar wie weet?

'Ik zal zorgen dat ze het krijgt, Joe,' zeg ik, en ik geef hem een klopje op zijn arm. Hij salueert naar me en loopt naar buiten.

Edie May is er ook en zit op haar vaste kruk aan de toonbank. Ze snapt dat we geen tijd hebben om te praten nu het zo druk is, maar wacht rustig af terwijl ze van de taart eet die ik voor haar heb bewaard. Haar extra stuk om mee naar huis te nemen zit al in een doos.

Als de ergste drukte voorbij is en Willow en Cherie het samen weer aankunnen, vertel ik haar over Jean en haar epische trektocht langs de kust.

Edie, die tijdens haar negentig jaren zelf genoeg naars heeft meegemaakt, laat een meelevend 'tsss'-geluid horen, en schudt haar witbehaarde hoofd.

'O, de arme schat. En ze is nog zo jong. Weet je wat, lieverd,

geef haar deze heerlijke taart van mij. Mijn *fiancé* zou hem dolgraag lusten, maar hij vindt het niet erg als hij naar iemand in nood toegaat. Misschien kan ze hem voor onderweg meenemen als traktatie, hè?’

Glimlachend knijp ik in Edies perkamentachtige hand.

Ik kijk op mijn horloge en zie dat het twee uur is. Mijn dienst zit erop, en het is me gelukt Jean de hele dag hier te houden. Normaal gesproken zou ik nu naar huis gaan en al vrij snel instorten, maar in plaats daarvan ga ik deze vreemdeling over de provinciegrens naar Devon rijden in de hoop dat ze er wat troost uit put, net als uit de spullen die we haar meegeven.

Nate heeft al gevraagd of hij vanavond naar Frank toe mag om hem op de boerderij te helpen en griezelverhalen aan te horen over mismaakte, met twee koppen geboren dieren.

Dit is een gebruikelijk gespreksonderwerp onder plattelanders, heb ik ontdekt – de fascinerende gruwelen van moeder natuur. Het is een soort wedstrijd wie het bloederigste verhaal kan vertellen. Matt is al net zo erg, met alle griezelverhalen uit zijn studietijd.

Maar Frank lijkt er tevreden mee. Volgens mij is hij stiekem blij met Nates gezelschap.

Lizzie is terug van haar avonturen met Josh en haar vrienden. Haar gezicht heeft een gezonde rode kleur, ze is ontspannen en heeft ingestemd om mee te komen als ik Jean straks naar haar hotel breng. Ik ben verbaasd en blij, maar vraag me dan af of ze probeert te slijmen omdat ze me wil vertellen dat ze zwanger is of toestemming wil vragen om aan een kooi-gevecht mee te doen.

Ik doe de laatste schoonmaakwerkzaamheden in de keuken en maak de milkshakeblender schoon. Cherie komt binnen.

‘Goed werk, schat,’ zegt ze. ‘Ze heeft in elk geval goed gegeten en gedronken. Bij haar vertrek zal ze zich wat beter voelen.’

‘En ze vertrekt met een volle tas,’ antwoord ik. ‘Mensen zijn de hele dag langsgelopen om cadeautjes te brengen. Ik ga haar alleen maar naar... nou, naar Devon rijden.’

Cherie lacht en geeft me een dikke knuffel. Een van die typische knuffels van haar, waarbij mijn hoofd in haar boezem verdwijnt en ik bijna geen lucht meer krijg. Beste. Knuffels. Ooit.

‘Brave meid. Maar ik zou haar nog even geven. Ze drinkt nog een kop thee met Matt. Volgens mij heeft hij het over hon-den...’

Dat, denk ik, terwijl ik me afwend en verderga met het ontmantelen van de blender, is zeer waarschijnlijk. Cherie zwijgt en strekt haar nek gevaarlijk ver uit in een poging mijn gezicht te zien.

Sinds ons gearrangeerde afspraakje zijn Cherie, Frank en Willow bijna gek van nieuwsgierigheid over wat er precies tussen Matt en mij is voorgevallen. Ze hebben subtiel (‘dus het was gezellig?’ – Cherie) en minder subtiel (‘en, heb je hem gezien?’ – Willow) geïnformeerd.

Dan waren er Franks vragen over waar we zijn geweest. Ik heb een donkerbruin vermoeden dat hij werkelijk iedereen in Dorset kent en zijn spionnen zal vragen of ze ons samen hebben gezien.

Ik ben natuurlijk wat verformfaaid thuisgekomen, dus Willow vermoedt wel dat er iets gebeurd kan zijn. Maar tot nu toe heb ik volgehouden dat we gewoon aangeschoten zijn geworden en een lange wandeling naar huis hebben gemaakt.

En de rest? Nou, dat gaat ze niets aan.

De afgelopen twee jaar heb ik onder een microscoop geleefd. Alles wat ik zei of deed werd geanalyseerd en besproken door mijn familie, de schatten. En met reden.

Hier geniet ik enorm van mijn privacy. Tot nu toe heb ik alle nieuwsgierige vragen afgehouden, iedere blos onderdrukt en

elke listige val ontweken. Ik heb er zelfs niet met Becca over gepraat.

Het is ons geheimpje – wat het op onverklaarbare wijze extra bijzonder maakt.

Ik droog mijn handen af aan een schone theedoek en onderdruk de neiging mijn haren glad te strijken of in de spiegel te kijken. Cherie zou merken dat ik me druk maak over mijn uiterlijk vanwege Matt, en dat zou niet leuk zijn, toch?

Ik pak mijn jas en tas en de taart en cider en ga terug het café in, dat inmiddels een stuk leger is. Ik loop naar het tafeltje waar Jean de hele dag heeft gezeten, pak een stoel en ga bij haar en Matt zitten. Hij knikt me kort en beleefd toe, maar onder tafel drukt hij zijn dijbeen tegen het mijne en legt zijn hand op mijn blote knie.

Ik voel me opgewonden als een schoolmeisje op haar eerste afspraakje. Hopelijk is het me niet aan te zien.

‘Ik vertelde Jean net over een vriend van me die een hondensiel in de Midlands runt, niet ver van waar ze woont. Daar zitten ze altijd te springen om goede tehuizen, dus ze zou hun een enorme gunst bewijzen als ze een hond zou willen adopteren.’

‘Dat is een geweldig idee,’ zeg ik, Jean enthousiast aankijkend. ‘Een beetje gezelschap tijdens het wandelen. Wat denk je?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordt ze, al klinkt ze beslist alsof ze over te halen is. ‘We hebben vroeger ook een hond gehad. Een lieve kleine jack russell die Patch heette. Maar... Nou, daarna hebben we samen besloten geen nieuwe te nemen. Als Ted met pensioen was, zouden we het te druk hebben met onze vakanties, dachten we. Ik weet het niet, misschien zou het leuk zijn.’

Het zou meer dan leuk zijn, besluit ik. Het is precies wat ze nodig heeft – een kameraad om van te houden, die ook van haar houdt en ’s nachts in bed haar gezicht likt. Willen we dat

niet allemaal? Al zou het gezicht likken waarschijnlijk optioneel moeten zijn.

‘Geef me anders je telefoonnummer,’ zegt Matt, en hij haalt zijn mobiel tevoorschijn. ‘Dan kan ik je bellen als je weer thuis bent. Als je nog vragen hebt of als ik Ian moet vragen een geschikte hond voor je te zoeken, kunnen we contact houden.’

Voor Matts doen is het bijna een toespraak, en dat tegen een vreemde. Maar Jean lijkt iedereen te raken, ook hem, en hij biedt haar wat hij kan. Zijn visie op huisdieren. Het is erg lief en ik laat mijn hand onder tafel glijden om de zijne te pakken.

Hij knippert met zijn ogen, en ik denk: wij zijn lief. Wij tweeën. Lief en onschuldig en pril. We staan aan het begin van iets wat ik niet begrijp, maar ook niet probeer te begrijpen.

Want als ik er te veel over nadenk, besef ik misschien hoe ongelooflijk angstaanjagend het is.

20

Naar Devon rijden klinkt ver, maar dat is het niet. In werkelijkheid zijn we in veertig minuten in Sidmouth, waar we Jean bij haar knusse bed and breakfast afzetten.

Ze ziet er veel beter uit dan toen ze vanochtend het café binnenkwam en was tijdens de rit vrij spraakzaam. Lizzie, die op de achterbank zit, is erg beleefd geweest, waar ik haar dankbaar voor ben. Ik voel een vlaag van trots als Jean me complimenteert met mijn prachtige kinderen.

Ik werp een vlugge blik achterom op Lizzie, die ongezien door Jean meteen haar tong uitsteekt, en denk: ja, ze zijn prachtig. En ik houd van ze, met al hun brutale gedrag erbij.

Ik omhels Jean innig voordat ze uitstapt en met een handzwaai verdwijnt. Ze heeft beloofd contact te houden en ons vanuit elke bestemming een kaartje te sturen. Verder heeft ze verklaard dat ze eerst een uitgebreid bad gaat nemen alvorens haar taart te eten, haar cider te drinken en haar multivitaminen te slikken. Ik hoop alleen dat ze geen overdosis kalmeringsdruppels neemt.

Nate eet bij Frank, en Lizzie lijkt voor vanavond geen plannen te hebben, dus stel ik voor om samen ergens een hapje te gaan eten. Aan de pittoreske boulevard liggen veel gezellig uitziende pubs en cafés, en na Budbury lijkt Sidmouth haast Las Vegas.

‘Wat?’ zegt ze. ‘Een hapje eten? Wij tweeën?’

‘Ja,’ antwoord ik, en ik loop naar een pub die er bijzonder fraai uitziet, met witgestucte muren en weelderige hangplanten. ‘Is dat een probleem?’

Ik wacht haar antwoord niet af, maar loop gewoon naar binnen en zoek een tafeltje. Het is er vrij donker, met een gigantisch haardvuur waar je een heel nijlpaard op zou kunnen roosteren. Er zitten wat gezinnen en oudere echtparen, en op het menu staan alle pubgerechten die je je kunt wensen.

Lizzie volgt me – ze heeft weinig keus, aangezien ze geen rijbewijs heeft – en gaat onderuitgezakt in een stoel tegenover me zitten. Haar telefoon ligt op tafel. De screensaver is een selfie van haar en Josh met de schitterende baai op de achtergrond, zo te zien genomen in de kliftuin van het café. Ze zien er allebei heel jong en erg gelukkig uit.

Gisteravond vertelde Becca me dat Lizzie op Facebook haar relatiestatus heeft veranderd in ‘Ingewikkeld’. Onwillekeurig vroeg ik me af hoe ingewikkeld het liefdesleven van een veertienjarige kan zijn, maar wat weet ik ervan?

‘Garnalen met friet?’ vraag ik, maar ik weet het antwoord al, want dat eet ze in pubs altijd. Ze knikt en kijkt op haar horloge alsof ze eigenlijk liever ergens anders zou zijn.

Ik bestel eten voor ons twee en ga weer zitten. Op het scherm van haar telefoon wijzend zeg ik: ‘Wat een leuke foto. Zijn jij en Josh... je weet wel, een stel?’

Ik dwing mezelf de woorden uit te spreken zonder hoorbaar naar adem te happen. Tenslotte is ze bijna vijftien, houd ik mezelf voor, en is het heel normaal dat ze interesse heeft in jongens. En Josh is misschien wel zestien en dus een veel oudere man, maar hij lijkt een aardige jongen. Plus, ik weet waar hij woont en zal hem verscheuren als hij haar pijn doet.

Lizzie kijkt me aan met een mengeling van afschuw en hoop. Waarschijnlijk heb ik dezelfde uitdrukking op mijn gezicht. Ik

wil met haar kunnen praten zoals ik dat nooit met mijn moeder heb gekund, maar ik voel me ook enorm opgelaten. Hopelijk is het niet te merken. Als ik op mijn gemak en ontspannen ben, zal zij dat ook eerder zijn.

‘Eh...’ begint ze, tussen slokjes cola door. ‘Niet echt. We zijn vooral gewoon vrienden.’

‘O. Oké. Hoe bedoel je, vooral?’

‘Ik bedoel gewoon vrienden. Hij heeft net een langdurige relatie achter de rug en heeft geen behoefte aan iets serieus.’

Ik moet mijn lachen inhouden. Bij de gedachte dat die slungelige, petjes dragende adonis een ‘serieuze relatie’ zou hebben gehad, krijg ik zin om te giechelen. Wat ze natuurlijk ziet.

‘Jij hebt geen recht van spreken, mam. Op zijn leeftijd waren pap en jij jullie bruiloft al aan het plannen.’

Ze heeft gelijk, en ik probeer mijn grijns te onderdrukken. Soms vergeet ik hoe serieus tieners kunnen zijn. Naarmate je ouder wordt, lijkt het leven absurder en besef je hoe zinloos het is om te proberen de gebeurtenissen te beheersen. Maar op haar leeftijd lijkt de toekomst nog mysterieus en worden haar emoties uitvergroot door opstandige hormonen, dus voelt alles Enorm Groot.

‘Dat is waar,’ zeg ik. ‘Maar zoals je me al zo vaak hebt gezegd, was dat raar, toch? Ik beweer niet dat de jongens die je op jouw leeftijd ontmoet niet belangrijk of heel bijzonder kunnen zijn, maar de kans dat je uiteindelijk met ze zult trouwen is over het algemeen klein.’

‘Dat besef ik heus wel,’ snauwt ze. Volgens mij heb ik een gevoelige snaar geraakt en vindt ze Josh leuker dan ze toegeeft. Waarschijnlijk bevindt ze zich in die martelende toestand van ik-vind-hem-leuk-maar-ik-weet-niet-of-het-wederzijds-is. De toestand die ik min of meer heb overgeslagen, maar die ik bij Becca en de meeste van mijn vriendinnen heb gezien.

‘Oké. Nou, we zijn hier nog een paar weken. Heb je wel een fijne vakantie?’

Ons eten wordt geserveerd en ze prikt meteen in een frietje. Sinds we in Dorset zijn is haar eetlust toegenomen, waarschijnlijk omdat ze zoveel buiten is. Misschien helpt het ook dat ze niet meer omringd is door kattige borderline-vriendinnen die geobsedeerd zijn door kleren en make-up, tien jaar ouder willen lijken dan ze zijn, rondhangen bij Afflecks en doen alsof ze in een band zitten.

Peinzend kauwt ze op haar frietje.

‘Ik heb een fijne vakantie,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik had het niet verwacht, mam, maar ik heb het erg naar mijn zin. Ik vind het fijn om te fotograferen en in de ciderkelder te werken, en om Josh en Joe te helpen met hun sociale media. Ik weet dat ik nog op school zit, maar ik heb het idee dat het een toekomstig beroep voor me zou kunnen zijn. En ik... vind het hier gewoon fijn. De omgeving is prachtig, de andere kinderen zijn cool, en het aantal eikels per hoofd van de bevolking ligt beslist een stuk lager dan thuis.’

Ik grimas om haar woordkeus, maar ben blij dat ze zo positief klinkt. Ergens zou ik ‘zie je wel’ willen zeggen, maar ik ben volwassen genoeg om de neiging te bedwingen.

Vanonder haar lange blonde pony staart ze me met tot spleetjes samengeknepen ogen aan. ‘Je zou dolgraag “zie je wel” zeggen, hè?’

‘Heus niet!’ zeg ik lachend, en ik hef mijn handen in protest. ‘Ik zou niet durven om het hardop te zeggen. Ik dénk het alleen. Hoe dan ook, ik ben er heel blij om. Ik weet dat je niet mee wilde en dat je me er een tijdje om haatte, maar ik heb het ook naar mijn zin.’

‘Dat weet ik,’ zegt ze met een zelfvoldane uitdrukking. ‘En volgens mij weet ik ook waarom. Ik zou jou over jongens moe-

ten vragen, in plaats van andersom.'

'Hoe bedoel je?' vraag ik. Op slag voel ik mijn ogen groot worden en de adrenaline door mijn aderen jagen.

Zonder te antwoorden pakt ze haar telefoon, veegt over het schermje en bladert door diverse schermen. Ik zou dolgraag in haar foto's snuffelen, maar doe het met opzet niet. Op een dag zal ze die uit zichzelf aan me laten zien, wil ik graag denken. Dan zal ze me uitnodigen voor haar dierbare Instagram-account en zal alles goed komen in de wereld.

'Nou,' zegt ze ten slotte. 'Laatst was ik op het strand. Josh en zijn vader waren zware spullen aan het sjouwen. Ik had geen zin om te helpen, want ik ben gewoon een teer popje voor zware arbeid. Dus heb ik het boek meegenomen dat Edie May me heeft uitgeleend – van Thomas Hardy, geloof het of niet – en ben naar het strand gegaan.

Jij had die dag een late dienst, en Nate was in het park of aan het voetballen, of wat hij ook de hele dag uitspookt. Het strand was nogal verlaten, en ik lag aan het einde van de baai tussen de rotsen. *Far from the Maddening Crowd* en zo.'

Ik knik, prik in een frietje, neem een slok jus d'orange en friemel aan mijn haar. Ineens vind ik de olieschilderijtjes van hooiwagens en trekpaarden aan de muren reuze interessant. Ik weet precies welke plek ze bedoelt – het is het meest afgelegen deel van de baai, waar ik in de afgelopen dagen slechts één keer heb gelopen.

'En warempel,' zegt ze, duidelijk genietend van mijn ongemak, 'wie zie ik daar ineens opduiken? Matt de dierenarts en jij. Wat op zich niet vreemd was, aangezien je Jimbo bij je had. Wat wel vreemd was, was dat jullie hand in hand gingen lopen zodra jullie achter de rotsen waren en dachten dat niemand jullie kon zien. Jij en Matt, bedoel ik. Niet jij en Jimbo.'

Ze draait haar telefoon naar me toe en ik zie een foto die ik

normaal gesproken prachtig zou vinden. De ondergaande zon hangt boven de glinsterende turkooizen golven, Matt en ik zijn blootsvoets, en Jimbo slentert achter ons met een stok in zijn bek. We lachen allebei en ja, we lopen inderdaad hand in hand.

Ik ben op heterdaad betrapt. En ook een tikje in de war.

‘Heb je die foto online gezet?’ vraag ik. Tegelijkertijd vraag ik me af waarom Becca, Cherie, Frank en alle anderen die mijn leven via de onlinefoto’s van mijn dochter volgen, er nog niets over hebben gezegd.

‘Natuurlijk niet,’ antwoordt ze, en ze kijkt me aan alsof ik haar van dierenmishandeling heb beschuldigd. ‘Dit is privé.’

Ik slik mijn sarcastische reactie in – dat ze zich daar nog nooit door heeft laten weerhouden – want ik ben haar niet alleen dankbaar voor haar onverwachte gevoeligheid, maar besef ook dat ik het een en ander uit te leggen heb.

‘Dank je,’ zeg ik simpelweg. ‘Dat waardeer ik. Je hebt vast vragen?’

‘Eh... Dat weet ik niet. Ik bedoel, het zag er nogal duf uit. Julie hebben niet eens gezoend, alleen veel gelachen en in elkaars ogen gekeken. En elkaars hand vastgehouden. Het was nogal een tamme bedoening, als je het mij vraagt.’

Ik kan er niets aan doen, maar ik barst in lachen uit. Bijna schoorvoetend lacht ze mee, tot we ten slotte allebei tranen in onze ogen hebben. Goede tranen, voor de verandering, en geen boze/verdrietige/wanhopige tranen zoals zo vaak de afgelopen jaren.

‘Nou, je hebt me goed op mijn nummer gezet,’ zeg ik, mijn tranen wegvegend. ‘En eerlijk gezegd valt er ook niet veel te vertellen. Er is weinig gebeurd. Ik ben blij dat ik je niet heb beschaamd met gênant oude-vrouwen-gezoen. En wees niet bang, dat ben ik voorlopig ook niet van plan. Ik... Ik mag Matt graag. Hij is aardig en lief, en als je hem beter leert kennen ook

erg grappig. En hij is zo'n Han Solo-type, je weet wel... En dan die gitaar, en het zingen... en...'

Ik zwijmel een beetje weg, en Lizzie maakt kokhalsgeluiden om te laten weten hoe ze erover denkt.

'Hoe dan ook,' zeg ik, terugkerend in het heden. 'Er is niet echt iets tussen ons. En misschien zal het ook nooit iets worden. Misschien blijft het gewoon bij elkaars hand vasthouden. En zelfs als het iets meer zou worden dan dat, zou ik ermee stoppen als jullie het vervelend zouden vinden, Kun je me volgen?'

'Ik heb je alleen voortdurend het woord "iets" horen zeggen, mam,' zegt ze, en ze grijnst om mijn opgelatenheid. Ze geniet vast van het feit dat de rollen nu omgedraaid zijn.

'Oké. Ik ben hier niet goed in. Wat ik probeer te zeggen is dat wat er ook met Matt gebeurt, of niet gebeurt, sommige dingen nooit zullen veranderen. Ik zal altijd van jou en Nate en jullie vader houden. Daar kan niets verandering in brengen.'

Lizzie kijkt een tijdje peinzend. Ze heeft óf diepe gedachten óf een bijzonder taaie garnaal.

'Dat weet ik, mam. Ik weet dat je altijd van Nate en mij en pap zult houden. En wij zullen ook altijd van pap houden. Maar pap is dood. Het is niet waarschijnlijk dat hij nog terugkomt, toch? En ik denk niet dat hij het erg zou vinden dat je iemands hand vasthoudt.

Misschien had ik er moeite mee gehad als hij pas was overleden, of het een man was geweest die je thuis had ontmoet, maar... Nou, het voelt hier anders, hè? Alles voelt hier gewoon anders.'

Ze heeft gelijk, denk ik. Volkomen gelijk. Alles voelt hier inderdaad anders. Ik denk niet dat we als dezelfde mensen teruggaan als die hier gekomen zijn.

21

Ik heb Lizzie speciaal gevraagd om wat foto's van Surfer Sam te maken, zodat mijn zus hem kan bekijken.

'Waarom?' vroeg ze. Nogal dwars van haar, aangezien ze verder zo'n beetje van iedereen in Budbury foto's heeft genomen, inclusief de postbode en de man die bij de snackbar werkt. Wat misschien wel een en dezelfde persoon is, nu ik er zo over nadenk.

'Omdat ik denk dat Becca misschien wel op hem valt, en het grappig zou zijn,' antwoordde ik.

'Dus je wilt dat ik schunnige foto's van Sam maak, zodat mijn tante over hem kan kwijlen?'

Ik dacht na of ik iets tegen haar formulering kon inbrengen en knikte toen. 'Daar komt het wel op neer, ja.'

Ik moet toegeven dat ze de opdracht geweldig heeft vervuld, en ze heeft me de foto's zelfs laten zien voordat ze die online zette. Zoals afgesproken heeft ze Sam om toestemming gevraagd. Ik vermoed dat ze hem op de mouw heeft gespeld dat ze iets over surfen schrijft. Sam is trouwens een flirt – als we eerlijk hadden gezegd dat we wat dekhengstfoto's van hem aan een familielid wilden sturen, had hij het vast ook goed gevonden.

Inmiddels is het laat op de avond – half negen, bedoel ik daarmee. Ik hang aan de telefoon met Becca in Manchester en wacht tot ze heeft ingelogd om Lizzies foto's van Sam te bekijken.

‘En, wat vind je van hem?’ vraag ik, in het besef dat het akelig gretig moet klinken. Ik weet niet waarom ik zo graag wil dat Becca op Sam valt. Ze is honderden kilometers verwijderd van hier, en daar gaat heus geen verandering in komen. Volgens mij wil ik gewoon dat ze net zo enthousiast is over deze plek en mensen als ik.

Ze is mijn familie, en eerlijk gezegd beginnen de mensen in Budbury ook een beetje als mijn familie te voelen. Hoewel ik hier pas een krappe maand ben, hebben ze me zo hartelijk en onbevooroordeeld in hun midden opgenomen, dat ik de ruimte heb gekregen om mezelf opnieuw uit te vinden.

Misschien hoort dat bij vakanties. Dat je mensen veel sneller leert kennen en het leven intenser ervaart. Ergens weet ik dat het niet echt is, maar het voelt zo goed om hier te zijn en deel uit te maken van hun leven, zelfs al is het maar tijdelijk.

‘Wauw,’ zegt Becca, terwijl ze door de foto’s bladert. ‘Wat een stuk. Supergespierd. En die tatoeages zijn prachtig. Ik zou die Sam zeker proberen te versieren.’

Ik lach en voel de neiging om triomfantelijk een vuist in de lucht te steken.

‘Ik wist het!’ zeg ik. ‘Ja, hè? Ik vind zijn tatoeages ook mooi... Ik wist niet eens dat hij die had, tot ik de foto’s zag.’

‘Ho, stop,’ onderbreekt Becca me. ‘Blijf van mijn man af! Sam was toch van mij? Waarom ben jij dan over hem aan het kwijlen?’

‘Ik ben niet aan het kwijlen! Ik... bewonder zijn uiterlijk gewoon. En nu voel ik me ranzig, omdat hij een aardige vent is en we hem tot een object maken vanwege zijn geweldige sixpack...’

Er volgt een korte stilte, waarin we ons allebei aan zijn strakke buik vergapen, voordat Becca zegt: ‘Doe niet zo mal. Een man met zijn uiterlijk vindt het heus niet erg om bekeken te worden. Ik wil wedden dat hij zich gevleid zou voelen.’

Klopt,' zeg ik grinnikend. 'Hij is gek op de dames. Ik bedoel niet dat hij een rokkenjager is... Hoewel, dat weet ik eigenlijk niet... Ik bedoel dat hij van vrouwen houdt. Hij komt uit een gigantische familie aan de zuidkust van Ierland en heeft zéven oudere zussen. Hij mist ze verschrikkelijk en is al sinds februari niet meer thuis geweest. Volgens mij wilde hij dolgraag ontsnappen aan hun gemoeder, maar nu hem dat gelukt is, zou hij ze het liefst hier hebben... Nou ja. Daardoor snapt hij vrouwen gewoon.'

'Hij klinkt als een droomvent. Misschien ga ik mijn vibrator wel naar hem noemen.'

Ik grimas en geef geen antwoord. Het is beter om haar niet aan te moedigen.

'Nou, de kinderen zien er nog steeds fantastisch uit,' zegt ze. 'En Lizzies vrijwilligersbaantje als drugsdealer bevalt me wel.'

'Ze is geen drugsdealer, ze verzorgt alleen de marketing op Twitter voor Joes ciderkelder. En volgens mij stopt hij haar af en toe een vijfje toe.'

'Wauw, wat een gulle gever.'

'Niet echt. Maar volgens mij doet ze het vooral om bij Josh te zijn. Al schijnen ze alleen vrienden te zijn.'

'Ja. Nou, we zien het wel. Misschien bloeit er tenminste voor één van jullie een vakantieliefde op.'

Ik bijt op mijn lip en besef dat ik er betrap uitzie, hoewel Becca me niet kan zien. Dit is het uitgelezen moment om haar over Matt te vertellen. Ik verzwijg niet graag iets voor haar, maar ik heb ook geen zin om aan een verhoor te worden onderworpen. Trouwens, houd ik mezelf voor de zoveelste keer voor, er valt weinig te vertellen. Eén keer rollebollen in het hooi (lees: graan) en sindsdien wat geflirt en elkaars hand vasthouden. Voor Becca's begrippen is dat maagdelijk.

'Hier is een leuke foto van Nate,' zegt ze, als ik blijf zwijgen.

‘Hij is op het strand aan het voetballen met Matt, de lekkere dierenarts – die trouwens ook een smakelijke blote borst heeft – en die sexy oude boer.’

‘Jij valt ook op iedereen,’ zeg ik lachend.

‘Niet op Nate, kan ik je verzekeren. Maar de rest is vogelvrij... Nou ja, het is gewoon leuk voor Nate om weer mannen in zijn leven te hebben. Zelfs al is het maar voor een paar weken.’

Ik snap wat ze bedoelt en toch voel ik een zweem ergernis, die ik snel onderdruk. Ik weet dat ik overbezorgd ben.

Nate en David voetbalden vroeger urenlang in de tuin. Min of meer elke dag, tenzij het regende. Het gazon was omgewoeld, modderig en vol kluiten van het tackelen, en de grond tussen de doelposten was kaal. Als ik in de keuken was, hoorde ik geregeld plantenpotten aan scherven gaan en de bal tegen de ramen bonken.

Na Davids dood zat Nate vaak in de serre naar buiten te kijken. De voetbal en de tuin lagen er verwaarloosd bij. Door ons allemaal, eerlijk gezegd. Mijn vader heeft zijn best gedaan en ik heb geprobeerd enig speeltalent te ontwikkelen, maar het is nooit meer hetzelfde geworden.

Hier, met de andere kinderen op de Rockery, zijn vriendjes uit het dorp en mannen als Matt, Frank en Sam, bloeit Nate helemaal op. Hij wordt weer een echte jongen die voortdurend rammelt van de honger, altijd vies is, vreselijk stinkt en in slaap valt zodra hij op de bank zit. Het is fantastisch om te zien.

‘Ik weet het,’ zeg ik tegen Becca. ‘Hij heeft het enorm naar zijn zin. En Lizzie ook. En ik ook...’

‘Je hoeft niet terug te komen, weet je,’ zegt Becca zacht. Ze klinkt serieus, wat zo ongebruikelijk voor haar is dat ik bijna een dokter wil bellen.

‘Hoe bedoel je?’

Ik meen het. Jullie hoeven niet terug te komen. Jullie zijn al-

lemaal gelukkig daar. Misschien is dat wat jullie nodig hebben. Een nieuwe start.'

'Probeer je van me af te komen?' vraag ik, in een poging luchtig te blijven.

'Ja,' zegt ze sarcastisch. 'Ik wil dolgraag alle aandacht van pa en ma voor mezelf. Niet dus. Het is gewoon... Nou, ik mis je. En ik mis de kinderen ook verschrikkelijk. Maar jullie lijken alle drie veel zorgelozer dan... Nou ja, dan toen. Dus als het zo goed voor jullie is, moet je misschien overwegen daar te blijven. Het is ruim twee jaar geleden nu, Laura, en je klinkt voor het eerst weer een beetje als de oude.'

Hoewel het vooruitzicht om weg te gaan me verdrietig maakt, heb ik nooit overwogen in Budbury te blijven. We hebben het huis in Manchester, en dat is meer dan een dak boven ons hoofd: het is het huis waar we met David hebben gewoond en zoveel herinneringen hebben. Ik zou moeite hebben om het achter te laten. Bovendien gaan de kinderen er naar school en wonen mijn ouders er, en Davids ouders, als ze tenminste niet op cruisevakantie zijn, en.. nee. Het is een krankzinnig idee. Zonder baan zou ik me trouwens niet kunnen veroorloven om hier te wonen, en in de winter, als alle toeristen vertrokken zijn, ligt het werk vast niet voor het oprapen.

En als ik zou blijven, bedenk ik, zou de band tussen Matt en mij – die tere dierbare band die tussen ons opbloeit en me helpt mijn verdriet te boven te komen – worden blootgesteld aan te veel tijd en het verkillende effect van de vertrouwdheid. Ik geniet liever van dit korte opbloeien dan te moeten toekijken hoe die band verdort en afsterft.

'Ik denk het niet, zus,' zeg ik. 'Dit is niet het echte leven. Het is gewoon... een heel bijzondere vakantie.'

'Als jij het zegt,' antwoordt ze zonder veel overtuiging. 'Wanneer komen jullie dan weer thuis?'

‘Nou, het hoogtepunt van het sociale gebeuren hier is het verjaardagsfeest van Frank. Het wordt op de laatste avond van augustus gehouden en luidt ook het einde van het toeristenseizoen in. Er is elk jaar een groot feest, en het café blijft de hele avond open. Alle stamgasten komen en vieren het mee. Dit jaar wordt Frank tachtig, dus het wordt extra groots. Lizzie probeert Cherie over te halen om haar te laten optreden met haar nieuwe band.’

‘Zit ze nu in een band?’

‘Nee, maar ze heeft Matt en Nate gitaar horen spelen en heeft bedacht dat ze erbij kan zingen. Josh heeft een basgitaar, al heeft hij al drie jaar niet meer gespeeld. Tot nu toe heeft ze alleen nog een naam bedacht – The Dead Tulips – en verder is er niemand geïnteresseerd. Maar wie weet? Misschien veranderen ze van gedachten en maken ze hun rockdebuut op het feest. Hé... misschien moet jij ook komen!’

‘Volgens mij zou ik de opwinding niet aankunnen,’ zegt Becca, en in gedachten zie ik haar spottend grijnzen. ‘Helemaal niet als jouw junkbazin het organiseert.’

‘Cherie is geen junk,’ reageer ik verontwaardigd. ‘Ze is een succesvolle zakenvrouw en onroerendgoedbezitter.’

‘Die op zijn tijd graag een jointje rookt.’

‘Daar lijkt het op, ja. Maar dat is echt maar af en toe, zoals sommige mensen aan het eind van de dag een glas wijn drinken. Ik vraag er niet naar, en ze zegt er niets over.’

‘Misschien zou je dat wel moeten doen,’ zegt Becca met een lach in haar stem. ‘Misschien moet je wat lossier worden en meer roken.’

‘Dat denk ik niet, Becca. Blowen is niets voor mij.’

‘Hé, je moet alles.’

‘Ja, ik weet het. Je moet alles een keer gedaan hebben – jouw levensmotto. Maar ik ben tevreden met een glas wijn, dank je.’

Wat we geen van beiden zeggen – waarom zouden we? – is dat zij mede de oorzaak is dat het niets voor mij is. Becca was een vroegwijze tiener wat drugs betreft, en ze heeft ons meer dan eens de schrik van ons leven bezorgd. Vergeleken met die tijd lijkt haar leven nu redelijk in balans, maar het was genoeg om me voor de rest van mijn leven te genezen.

‘Hoe dan ook,’ zegt ze, blij om van onderwerp te veranderen. ‘Ik moet je waarschuwen dat pa en ma je eerdaags gaan bellen. Ze willen langskomen, zeiden ze. Ik hou ze duidelijk niet genoeg bezig.’

Nou, lekker dan, denk ik een tikje geschrokken. Nu heb ik echt iets om me op te verheugen. Op dezelfde manier als je je verheugt op een uitstrijkje of het vullen van een kies.

Het is niet dat ik niet van mijn ouders hou. Ik hou echt van ze. Maar ik weet hoeveel ik de laatste jaren van ze heb gevraagd, ook al was dat niet uit vrije keus. Omdat ik zelf kinderen heb, weet ik dat we altijd met onze kinderen meevoelen; als volwassenen kunnen ze ons nog evenveel verdriet bezorgen als tijdens hun jeugd. Op de een of andere manier is het nog erger als ze ouder zijn, omdat je ze dan niet meer kunt beschermen.

Als ze klein zijn, kun je ze oppakken en vasthouden en beschermen tegen gevaar. Als ze groter zijn dan jij, wil je ze instinctief nog steeds beschermen, maar moeten ze op eigen houtje de buitenwereld in, en die wereld zal hun zeer waarschijnlijk pijn doen.

Voor mijn vader en moeder ben ik nog steeds hun kleine meid, en dat zal altijd zo blijven. Dat snap ik heel goed, en ik vind het vreselijk dat ze door mij zo hebben geleden.

Ik weet dat ze mijn verdriet hebben meegevoeld zonder me te kunnen oppakken of vasthouden, zoals ze ongetwijfeld wilden. Ze hebben moeten toezien hoe ik rouwde en instortte, hoe ik keer op keer gebukt ging onder Davids dood. Dat is

ondraaglijk voor een ouder, en ik wil dat het ophoudt – dat ze verdergaan met hun leven en het mijne niet voortdurend in de gaten houden.

In Budbury heb ik dat schuldgevoel van me af kunnen zetten, in elk geval tijdelijk. En die eeuwige vicieuze cirkel van me zorgen maken over hen, omdat zij zich zorgen maken over mij, zodat iedereen zich voortdurend zorgen maakt over iedereen, kunnen doorbreken.

Nu lijkt het erop dat ze me hierheen willen achtervolgen. En ik begin me meteen weer zorgen te maken.

‘Heb je enig idee wanneer? Of waarom? En zijn ze nog tegen te houden? Kun je niet zeggen dat je zwanger bent van een speler van Manchester United of zo?’

‘Ha! Pap zou een rolberoerte krijgen. Als het nou Manchester City was, zou hij het niet erg vinden. Hoewel, ik weet het niet. Eerlijk gezegd vervelen ze zich volgens mij, en willen ze de kleinkinderen graag zien. Ze hadden het erover om met ze in een caravan te gaan overnachten. Lizzie zal dolblij zijn bij het idee, denk je niet?’

‘Extatisch,’ antwoord ik. ‘Helemaal als ze de 1980-editie van Trivial Pursuit meenemen. Zeg, ik moet ophangen. Ik hoor een hoop geschreeuw van boven komen, dus ik moet gaan kijken of ze Nate in het toilet aan het verdrinken is.’

‘Begrepen. Over en uit,’ zegt Becca, en ik verbreek de verbinding.

Boven wordt er druk geschreeuwd, en het is heel goed mogelijk dat Lizzie inderdaad Nate in het toilet probeert te verdrinken. Maar hij is nu bijna even groot als zij, dus ik weet vrij zeker dat mama’s kleine soldaat voor zichzelf kan zorgen. Een plotselinge gil van Lizzie bevestigt mijn vermoeden, dus ik besluit het ze samen te laten uitvechten.

Mam en pap komen. En ze nemen de kinderen een nachtje mee.

Dat heeft diverse nadelen, waar ik ongetwijfeld de hele nacht tijdens het wakker liggen over kan piekeren.

Maar het heeft ook een voordeel, bedenk ik plotseling. Ik heb een hele avond alleen voor mezelf. Of, als ik de moed weet op te brengen, juist niet alleen.

22

De avond begint normaal.

We zitten met zijn drieën in de Hyacinth te kijken naar de dvd van *Avengers Assemble* die Lizzie en Nate in de spelletjeszaal hebben gevonden.

Vanmiddag was mijn vrije middag, die we gedrieën met Jimbo op het strand van Charmouth hebben doorgebracht. We hadden de picknickmand meegenomen en uitrustingen gehuurd om fossielen te zoeken, met enorme plastic brillen die ons op marsmannetjes deden lijken en hamers om rotsen mee stuk te slaan.

Het was louterend, en iedereen is moe en tevreden, op die lome rozige manier na een lange dag buiten in de zon.

Ik vind het fijn om hier met de kinderen te zitten, een wijntje te drinken en te bedenken wie ik aantrekkelijker vind: Thor, Iron Man of Captain America. Uiteindelijk kies ik voor Bruce Banner – maar dan niet als Hulk – als mijn superheld. Met Hawkeye als goede tweede.

Lizzie is fan van Camp Loki, wat te verwachten valt van een meisje van haar leeftijd dat eyeliner draagt. Nate vindt het hele gesprek maar niets, maar moet uiteindelijk toegeven dat Black Widow ‘geen lelijkheid’ is. Dat zou Scarlett Johansson vast fijn vinden om te horen.

Mijn telefoon piept, en ik zie dat ik een bericht van Matt heb. Meteen ben ik afgeleid, en de daaropvolgende minuten appen we heen en weer.

Matt: 'Hoe was je dag?'

Ik: 'Goed. De jouwe?'

Matt: 'Prima. Het zou nog beter zijn als jij langskwam.'

Ik: 'Dat gaat niet. Ik heb filmavond met de kinderen. Binnenkort?'

Tijdens het versturen van dat laatste bericht merk ik dat mijn kinderen me geërgerd aanstaren.

'Wat?!' zeg ik, op mijn beurt geërgerd. 'Alsof jullie niet voortdurend appen! En we hebben deze film al drie keer gezien! Jullie wéten al dat agent Coulson doodgaat!'

'Ja, maar jij bent oud. Jij hoort niet de hele avond te appen,' zegt Lizzie, en ze schudt vol afkeer haar hoofd.

'Ja, mam,' valt Nate haar bij. 'Je zegt altijd tegen ons dat het onbeschoft is om tijdens het eten of tv-kijken op de telefoon te zitten. Wat is er met je geen-telefoon-tijdens-familietijd-regel gebeurd?'

Ik grimas en wil ze iets vernietigends toebijten. Helaas heeft Nate gelijk – ik zeg inderdaad altijd tegen ze dat het onbeschoft is, en de enige reactie die ik kan bedenken is een enorm scheetgeluid tegen ze te maken. In Budbury wonen heeft me duidelijk veel volwassener gemaakt.

'Waarom laat je Jimbo niet even uit?' zegt Lizzie, en ze trekt een wenkbrauw op. Vermoedelijk heeft ze door met wie ik zat te appen en wil ze mijn liefdesleven stimuleren. Er klopt iets niet aan dit scenario.

'Nee, nee, ik wil jullie niet alleen laten,' zeg ik zo overtuigend mogelijk. Maar om eerlijk te zijn, heb ik al de hele dag met mijn kinderen doorgebracht, en hoewel het erg gezellig is, zou ik geen bezwaar hebben tegen een half uurtje volwassen gezelschap. Wat me waarschijnlijk een slechte moeder maakt.

'Zelf weten,' zegt Nate, en hij wendt zijn blonde hoofd af naar de tv.

‘Ga gewoon,’ voegt Lizzie eraan toe. ‘Ik weet je te vinden, en het is dertig seconden hier vandaan. We redden ons wel.’

Ze wendt zich ook af, ten teken dat ik kan gaan. Ik kijk op mijn horloge: kwart over zeven. Het is klaarlicht en waarschijnlijk volkomen veilig om ze een tijdje alleen te laten. Ik zal vlak om de hoek zijn, en sowieso hebben ze me niet meer zo nodig. Als ze eenmaal gegeten hebben, ben ik voor hen meer een soort meubilair.

Ik mompel iets in de trant van ‘goed dan, ik heb inderdaad behoefte om even de benen te strekken’ en lijn Jimbo aan. Hij heeft totaal geen zin om mee te gaan; hij wordt steeds stijver, ondanks de voedingssupplementen die Matt hem geeft. Zijn staar is verergerd, en de enige keren dat hij nog iets van zijn alfamannetjesgedrag vertoont, is als Bella Swan langskomt. Gelukkig lijkt hij geen pijn te hebben, alleen stijve gewrichten, maar hij is dan ook een erg oud ventje.

Ik kriebel hem achter zijn fluweelzachte oren, en hij likt mijn hand. Ik vertel hem – met zo’n idioot kinderstemmetje dat veel hondenbazen gebruiken – dat we bij Matt langsgaan en heb de indruk dat hij me begrijpt. In elk geval geeft hij zijn verzet op en loopt zelfs met verende tred naar de plek waar hij gewoonlijk zijn eerste plas doet: de bosjes op de hoek van het pad dat door het voorste deel van de Rockery loopt.

We slenteren langs de Poison Ivy, de Laughing Apple, de Lilac Wine en de Mad About Saffron, en ik denk terug aan onze tweede dag hier, toen ik al die namen nog niet begreep. Zoals gewoonlijk kan ik me niet bedwingen om in het voorbijgaan bij de huizen naar binnen te gluren om een vluchtige blik van andermans leven op te vangen.

Sommige bewoners zijn nog niet thuis, want het is vrij vroeg en een prachtige avond. Maar in de Lilac Wine zie ik een vader onderuitgezak op de bank zitten met een biertje in zijn ene en

de afstandsbediening in zijn andere hand. Hij richt zappend de afstandsbediening over de krullenbol van een peuter die volkomen slap en in diepe slaap op zijn borst ligt, zoals kinderen van die leeftijd erbij kunnen liggen, alsof iemand hun batterijen eruit heeft gehaald.

De moeder zit naast hem met een baby op schoot. Ze zien er uitgeput maar gelukkig uit. Het is precies het soort tafereel dat me een week geleden nog een steek van jaloezie bezorgde. Of niet echt jaloezie... meer heimwee naar iets wat ik ooit had en nooit meer zal hebben.

Inmiddels heb ik een beter gevoel over wat ik zie, besef ik. Ik moet glimlachen en herinner me de tijd dat onze kinderen nog in de luiers zaten. Hoe moe we waren. Hoe weinig slaap we kregen. En ja, hoe gelukkig we waren. Ik ben dankbaar dat ik die dagen heb mogen meemaken.

Ik loop verder richting de Black Rose en klop op de deur. Ik wacht geduldig af, hoewel Jimbo vanaf het moment dat we er zijn jankend aan zijn riem begint te trekken.

Het duurt een paar minuten voordat Matt opendoet, maar het is het wachten waard. Hij draagt een witte handdoek om zijn middel, en Jimbo duikt natuurlijk meteen op zijn kruis af.

Matt, die het inmiddels verwacht, stapt snel achteruit om ons binnen te laten voordat Jimbo zijn snuit kan begraven op die plek waar honden niet horen te komen.

‘Ik dacht dat je niet weg kon.’ Hij buigt zich voorover om Jimbo te aaien, maar zijn groenbruine ogen blijven op mij gericht. ‘Ik wilde net gaan douchen.’

‘Eh. Ja. Dat zie ik,’ antwoord ik, terwijl de vlammen me beginnen uit te slaan. Sinds mijn aankomst in Dorset heb ik Matt wel vaker met naakt bovenlijf gezien, maar ik ben telkens weer onder de indruk.

‘De kinderen kijken film zonder mij. Maar ik kan niet lang blijven.’

‘Voor het geval ze elkaar afmaken?’

‘Zoiets,’ zeg ik, en ik maak Jimbo’s lijn los.

‘Nou, ik ben blij dat je er bent. Ik geloof dat ik... je gemist heb?’

Hij zegt het fronsend, en ik snap waarom. Het is vreemd om iemand te missen die je nauwelijks kent en een maand geleden nog geen enkele rol in je leven speelde. Toch begrijp ik precies wat hij bedoelt.

Gedeeltelijk komt het omdat we niet veel tijd met elkaar hebben kunnen doorbrengen. Er is nog niets uitgesproken of gebeurd tussen ons, dus heeft er ook nog niets mis kunnen gaan. Sinds onze avond in de pub zijn we twee keer samen geweest. Door zijn werk en mijn werk, en Cherie en Frank en mijn kinderen blijft er weinig privétijd over.

We hebben één keer gezoend, hand in hand gelopen op het strand, elkaar heimelijke blikken toegeworpen en smoesjes bedacht om elkaar ‘toevallig’ tegen te komen. We hebben geappt en gebeld en zijn de dingen blijven doen die we toch al deden: tuinieren, elkaar in het café ontmoeten, op het strand zitten, toekijken terwijl Nate gitaar speelt en met onze gezamenlijke vrienden kletsen.

Maar al die dingen hebben we gedaan in de gedeelde wetenschap dat het meer zou kunnen zijn als we dat willen. Misschien is het juist die nog niet ingeloste mogelijkheid die het zo spannend maakt.

We hebben nog steeds geen Diepzinnige of Belangrijke gesprekken gevoerd. Ik heb mijn hart niet gelucht over David, en hij heeft niet verteld wat er tussen hem en de Benen-vrouw is gebeurd. Matt is veel meer ontspannen bij mij dan bij wie ook, en dat is wederzijds. We vinden het fijn om in elkaars gezelschap te zijn en vinden het prima om het daarbij te laten.

We hebben allebei ons verleden en onze emotionele bagage,

en op dit moment genieten we simpelweg van elkaar zoals we nu zijn, in plaats van erbij stil te staan hoe dat zo gekomen is.

De kleine stapjes die we al in elkaars leven hadden gezet zijn nog belangrijker gaan voelen, en elk moment dat we samen zijn is extra fijn. Of misschien, denk ik, terwijl ik mijn blik over zijn gebruikte bovenlijf laat glijden, ben ik gewoon hitsig. Ik heb al ruim twee jaar geen seks gehad en had niet verwacht er ooit nog naar te verlangen. Nu besef ik hoe mis ik het had.

Jimbo springt op een fauteuil, krult zich rond als een bal op en ligt binnen een paar tellen te slapen.

Matt loopt op me af met een vastberadenheid die zowel beangstigend als ongelooflijk opwindend is. Ik stap achteruit en bots tegen de muur. Ik zit gevangen, en ik geloof dat het me bevalt.

‘Je kunt me niet gemist hebben,’ zeg ik. ‘Je hebt me gisteren nog in het café gezien toen je erwtensoeep met ham zat te eten.’

Verdraaid, wat ben ik sexy. Welke man kan zulke hete praatjes weerstaan?

Gelukkig lijkt Matt niet van plan om veel te praten.

Hij overbrugt de laatste afstand tussen ons en laat zijn armen om mijn middel glijden en zijn hand over mijn billen. Hij drukt zijn heupen tegen de mijne en begraaft zijn gezicht in mijn haar. Ik voel zijn ademhaling in mijn hals, zijn ferme dij- en tegen de mijne en zijn warme naakte huid onder mijn vingers. Mijn handen zijn als vanzelf naar zijn schouders gegaan, waar ze genietend over zijn spieren en rondingen glijden.

Hij drukt vederlichte kussen achter mijn oor en kust zich een weg langs mijn hals en kaak naar mijn mond. Gretig open ik mijn lippen en klamp me aan hem vast, en ondanks zijn handdoek is zijn opwindend voelbaar. Met één hand streelt hij mijn naakte zij en langzaam zoekt de hand zijn weg omhoog

onder mijn T-shirt. Ik voel mijn tepels zwellen bij de gedachte aan zijn aanraking.

Als ik helder kon nadenken, zou ik vast bedenken dat ik het kalmer aan moest doen. Dat ik alleen een wandelingetje met de hond ging maken. Dat mijn kinderen elk moment voor de deur kunnen staan. Dat ik me snollerig gedraag, en dat als dit een horrorfilm zou zijn, wij beslist als eersten zouden worden vermoord door het monster met dat Scream-masker.

Maar ik denk niet na. Ik geniet gewoon. Ik geniet ervan om Matt aan te raken en door hem aangeraakt te worden. Om hem te kussen en door hem gekust te worden. Om hem te begeren en door hem begeerd te worden. Ik geniet ervan om te voelen dat ik leef, dat ik nog steeds aantrekkelijk ben voor een man en zelf een man aantrekkelijk kan vinden.

Matt leunt iets van me weg en kijkt me aan. We zijn op het punt beland dat het wel eens erg intiem zou kunnen worden. Ik hoop niet dat hij erover wil praten of me gaat vragen of het oké is. Want dan zal ik moeten nadenken en waarschijnlijk nee zeggen.

In plaats daarvan wijst hij met een frons op mijn broekzak.

‘Je trilt,’ zegt hij. ‘En volgens mij komt het niet alleen door mij.’

Het kost me even om me los te scheuren van de fysieke sensaties en te registreren dat er daar beneden inderdaad een heel ander soort trillen aan de gang is.

‘Mijn telefoon,’ zeg ik heel ad rem.

‘Dat vermoedde ik al,’ antwoordt hij, en hij glimlacht er zo adembenemend bij dat ik mijn telefoon het liefst uit het raam wil gooien. Zijn haren zijn verward en zijn pupillen verwijd, en hij is gewoon zo heerlijk... groot.

Ik schud mijn hoofd om mijn begerige gedachten te verdringen en haal mijn telefoon tevoorschijn. Tijdens de film had ik

die op stil gezet, en ik kan dit telefoontje echt niet negeren. Ik moet de eerste moeder nog meemaken die zich kan concentreren op wat ze aan het doen is – zelfs als dat het voorspel van potentieel fantastische seks is – als haar kinderen alleen thuis zijn en haar telefoon gaat.

Tot mijn schrik zie ik dat dit al de tweede gemiste oproep is. Het nummer is niet van een van de kinderen of de vaste lijn van de Hyacinth, en ook niet van mijn ouders, Becca of Davids familie. Misschien, denk ik vervolgens, is het een verkooptelefoontje om me een goedkoper abonnement aan te bieden.

Maar het is een lokaal nummer en het komt me bekend voor. Het staat niet in mijn contacten, maar ik heb het ergens eerder gezien. Terwijl ik het me probeer te herinneren, wordt er opnieuw gebeld. Ik neem meteen op.

‘Laura. Ben jij dat?’

Het is Cherie. Maar ze klinkt... vreemd. Niet haar gebruikelijke zelf.

‘Ja, alles oké?’ vraag ik, terwijl ik Matt de kamer uit zie lopen. Hij heeft geen idee wie ik aan de lijn heb, besef ik, en aangezien we elkaar nog nauwelijks kennen, verlaat hij de kamer om me privacy te geven. Dat is ontzettend lief en respectvol van hem, en ik kijk al even respectvol naar zijn wiegende billen in die handdoek.

‘Nee! Dat ben ik verdorie niet! Ik ben gevallen, schat... Kun je langskomen? Ik heb wat hulp nodig. Het lukt me namelijk niet meer om op te staan.’

‘Heb je een ambulance gebeld?’ vraag ik, alle gedachten aan Matt op slag vergeten. Ze klinkt alsof ze er slecht aan toe is en heeft zo te horen veel pijn.

‘Dat heb ik, schat, maar het gaat nog even duren. Ik ben geen sterfgeval, dus ik zal moeten wachten. Bovendien zitten de deuren op slot, dus als jij niet kunt komen, zullen ze moeten

inbreken. Ik heb mezelf naar de toonbank weten te slepen om te bellen, maar veel meer lukt me niet. Ik ben er aardig beroerd aan toe... Ik zou het niet vragen als het niet nodig was, maar denk je dat je kunt komen?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik zonder aarzelen. Gelukkig heb ik maar één glas wijn gedronken. ‘Ik kom zo snel mogelijk. Hou je taai en probeer rustig te blijven.’

Ik hoor haar hortend naar adem happen en besef tot mijn afgrijzen dat ze huilt.

‘Matt,’ roep ik, voor het geval hij boven is. ‘Ik heb je hulp nodig!’

23

Matt stemt ermee in een oogje op de kinderen te houden, en ik rijd zo snel als veilig is naar het eetcafé.

Ik laat mezelf binnen. Het is er griezelig stil, en nu de zon boven de baai ondergaat, is het café gehuld in bewegende schaduwen.

Ik tref Cherie op de grond aan. Poedelnaakt. Ze heeft de telefoon van het buffet getrokken en het is haar gelukt een theedoek van de plank te grissen, maar die is niet voldoende om haar lijf mee te bedekken.

Cherie is een forse dame, en om haar eerbaarheid te bedekken schiet je met een lapje rood-wit katoen niet veel op. Ik snap meteen waarom ze mij heeft gebeld, en niet Frank. Haar gezicht is vertrokken van de pijn, en haar huid glanst van het klamme zweet.

Ik hurk naast haar neer en raak haar voorhoofd aan. Er is veel van Cherie te zien, en haar voorhoofd lijkt de minst gênante optie. Ze heeft het ijskoud, voel ik.

Ik ren naar de voorraadkamer achterin, want ik weet dat daar een stapel fleecedekens ligt. Die bewaart ze daar voor koudere dagen buiten het hoogseizoen, zodat klanten met een dekentje om zich heen en onder het genot van warme chocolademelk toch nog in de tuin kunnen zitten om van het uitzicht te genieten.

Ik neem een bundeltje mee terug en begin ze over haar heen

te leggen. Wanneer ik er een onder haar been leg, slaakt ze een luide gil. Ik vermoed dat ze haar heup heeft gebroken. Jaren geleden overkwam mijn oma dat ook, en dit lijkt er erg op. Ik maak een bal van een andere deken en stop die als kussen onder haar hoofd.

Zodra ze helemaal bedekt is, ga ik op mijn hurken naast haar zitten en houd haar hand vast. Ik strijk het vochtige haar uit haar gezicht en we wachten.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik, wanneer ze zo comfortabel mogelijk ligt.

‘Ach, het is zo stom, Laura,’ zegt ze. Ze klinkt boos op zichzelf. ‘Boven was de melk op, dus ging ik naar beneden om wat te halen. Ik heb geen idee waarom, maar ik gleeed de laatste paar treden uit en nu zit ik met de gebakken peren.’

Ik heb verschrikkelijk veel pijn, kan ik je zeggen. Ik dacht dat ik de nacht zo zou moeten doorbrengen, echt waar, totdat het me lukte de telefoon te pakken. Ik was zo opgelucht toen jij opnam, schat... Ik weet dat Willow vanavond thuis is bij haar moeder, dus die wilde ik niet lastigvallen, en Frank... Nou ja, je ziet hoe ik erbij lig. Bovendien is hij al wat ouder. Ik wilde niet dat hij als een haas hierheen zou komen en door zijn rug zou gaan in een poging me rond te sleuren...’

‘Ik vermoed dat Frank ons alle twee zonder enig probleem rond kan sleuren,’ zeg ik. ‘Maar ik zou ook niet willen dat hij me in mijn blootje zag. Waarom ben je dat, trouwens? Bloot, bedoel ik?’

‘Ik loop thuis altijd in mijn blootje rond. Jij niet?’

Wanneer ze aan mijn gezichtsuitdrukking ziet dat ik dat niet doe, gaat ze door.

‘Tja, ik was nou eenmaal thuis. Het werk zat erop. Ik maakte me op voor een lekker rustig avondje. Beetje tv, beetje plannen maken voor Franks feest. Ik had een kom van die risotto die je

gisteren had gemaakt achtergehouden voor mezelf. Het lijkt me altijd logisch om mijn kleren uit te trekken, zodra de dag erop zit. Misschien is het een terugval naar mijn jongere jaren. Hoe dan ook, ik zat lekker, totdat ik een kop thee wilde en besloot naar de keuken beneden te gaan om... O, wat ben ik toch een stomme ouwe mafkees!

‘Je bent niet stom en ook niet oud,’ zeg ik sussend, terwijl ik een wereld probeer te begrijpen waarin het standaard is naakt rond te lopen. ‘Alleen een beetje maf.’

Daar moet ze zwakjes om glimlachen, maar de pijn eist duidelijk zijn tol. Haar gebruide gezicht is bleek en vertrokken, en alle lijntjes en rimpels in haar huid lijken nu veel uitgesprokener. Voor het eerst sinds ik haar heb ontmoet ziet ze er echt oud uit, en dat breekt mijn hart.

Er wellen een paar tranen in haar ogen op, die langs de zijkant van haar wangen omlaag biggelen. Snel veegt ze ze weg, boos op zichzelf. In plaats van te huilen begint ze luid en creatief te schelden op die ‘verdomde ambulance’ die er zo lang over doet.

Dat schelden lijkt me gezonder dan zelfkastijding, dus doe ik mee. We schelden nog steeds wanneer een ambulancebroeder in een donkergroen uniform uiteindelijk zijn hoofd om de hoek steekt.

‘Hallo!’ roept hij, terwijl hij het nu donkere eetcafé binnen stapt. ‘Is er iemand thuis?’

Cherie trekt een gezicht naar me en rolt geïrriteerd met haar ogen.

‘Ik ben hier!’ brult ze. ‘Verdomme,’ voegt ze er iets zachter aan toe.

WEEK 4

*Waarin ik een triest verhaal hoor, een trede stijg op de
carrièreladder, in een buitenaardse meidenband speel
en tot een heel onverstandige beslissing kom...*

24

Wanneer ik Cherie de volgende dag in het ziekenhuis opzoek, krijg ik een zenuwaanval die zo heftig is dat ik mezelf moet opsluiten in het gehandicapentoilet.

Ik besef dat dat verkeerd is, en dat iemand met een echte handicap er misschien gebruik van wil maken, maar op dat moment kan ik geen stap meer verzetten en geen woord meer uitbrengen. Ik raak in paniek en kan alleen nog hyperventileren.

Mijn hart bonst zo hard dat het is alsof iemand van binnenuit tegen mijn ribbenkast bonkt, en mijn gehoor is verstoord. Het geluid van het leven buiten de toiletdeur dat door mijn geflipte brein sijpelt, is vergeven van een krakende ruis.

Ik adem met korte, ontoereikende teugen, mijn zicht is wazig langs de randen en mijn handen trillen. Ik heb het koud en bloedheet tegelijkertijd, en het lijkt of mijn keel wordt dichtgesnoerd en ik op het punt sta te stikken.

Dit is niet mijn eerste paniekaanval, dus ik herken wat het is en ben niet bang dat ik dood zal neervallen. De eerste keer dat ik er een kreeg, was bij Becca thuis, die een ambulance belde. Nu weet ik wat er gebeurt, en dat maakt het makkelijker ermee om te gaan. Makkelijker, maar het is evengoed verlamrend.

Ik leun tegen de muur van het toilethokje en glijd langzaam omlaag, totdat ik op mijn achterste zit. Ik leg mijn hoofd tussen mijn knieën en probeer langzamer te ademen. Terwijl ik tel in

mijn hoofd, adem ik langzaam en diep in door mijn neus. Daarna adem ik geleidelijk uit door mijn mond, waarbij ik blijf tellen en twee keer zo langzaam uit als in probeer te ademen.

Het klinkt heel ingewikkeld, maar ik heb gemerkt dat het de meest effectieve manier is om met die aanvallen om te gaan. Als ik me concentreer op ademen en tellen, lijkt de rest van mijn lijf te kalmeren.

Langzaam, stukje bij beetje, begint het te werken. Hoe meer zuurstof ik in mijn longen zuig, hoe gecontroleerder ik kan ademen en hoe beter ik me voel. Ik kan mijn handen nu stilhouden op mijn knieën en knipper het wazige beeld uit mijn ogen. Ik voel dat mijn hart niet meer zo akelig snel klopt.

Na een paar minuten kan ik weer helder horen, dus ik waag het op te staan en naar het fonteintje te lopen om water in mijn gezicht te plenzen. Ik kijk in de spiegel en zie dat ik er bleek en klam uitzie. Krullen plakken aan de zijkant van mijn gezicht. Mijn ogen staan nog een beetje wild, alsof ik terugkeer op aarde van een heftige trip.

Met een papieren handdoekje dep ik mezelf droog. Daarna ga ik op het toilet zitten en haal nog een paar keer diep adem om te kalmeren, voordat ik klaar ben om de wereld weer onder ogen te komen.

Tegen de tijd dat ik Cheries kamer in loop, voel ik me een stuk beter, en hopelijk zie ik er ook zo uit.

‘Je ziet er vreselijk uit,’ zegt ze meteen, waarmee ze korte metten maakt met die theorie. ‘Slechter dan ik. Wat is er gebeurd?’

Ze leunt tegen een stapel kussens en zit er niet gemakkelijk bij, maar ze lijkt geen helse pijn meer te hebben.

‘Niks aan de hand,’ lieg ik. ‘Er zitten gewoon niet zoveel fijne middelen in mijn bloed als bij jou duidelijk het geval is.’

Ik schuif een stoel naar het bed toe en ga naast haar zitten.

Ze kijkt me bezorgd aan, en dat hoort helemaal niet.

‘Nee, ik meen het, Laura. Wat is er mis? Ik weet dat je niet in orde bent, en als je me niet vertelt wat er is, ga ik alleen maar zitten piekeren dat er een of andere ramp is gebeurd.’

‘Niets om je zorgen over te maken,’ zeg ik met een hopelijk geruststellende glimlach. ‘Het is gewoon... ziekenhuizen. En ik. Geen gelukkige combinatie. Ik weet dat niemand van ziekenhuizen houdt, maar sinds David... Nou ja, sindsdien lijk ik er nog heftiger op te reageren. Ik krijg... van die aanvallen. Ik heb alles onder controle, hoor! Je hoeft je beslist geen zorgen te maken. Jij moet je richten op je herstel.’

Cherie pakt mijn hand vast en geeft er ondanks haar eigen problemen een medelevend kneepje in. Ik knipper heel snel met mijn ogen om de beginnende tranen kwijt te raken.

‘Goed,’ zeg ik, en ik houd mijn toon monter, ‘wil je dat ik contact voor je zoek met iemand? Vrienden, familie? Ik weet dat het helemaal goed met je zal komen, maar het is een grote operatie. Heb je iemand nodig?’

‘Nee,’ zegt ze, en ze schudt haar hoofd, zodat haar losse haar als een zilvergrijs gordijn om haar schouders golft. ‘Mijn familie bestaat uit Frank, Joe, Edie en jij, en alle anderen in het café. Frank staat genoteerd als contactpersoon in geval van nood, en dat is prima zo.’

‘Oké... En je echte familie? Het soort waarmee je door bloedband of huwelijk verwant bent?’

Hoewel ik Cherie nog niet eerder heb ondervraagd over haar achtergrond, heb ik het gevoel dat ik er nu niet onderuit kom. Het is allemaal goed en wel te zeggen dat haar vrienden haar familie zijn, en ik begrijp precies wat ze bedoelt. Maar ik weet ook uit heel bittere persoonlijke ervaring dat iemand soms – hopelijk niet deze keer – moeilijke beslissingen moet nemen over medische zorg.

Niemand heeft het eeuwige leven, en we moeten allemaal soms de realiteit onder ogen zien. Ze wil haar geheimen duidelijk geheimhouden, maar om met dat oude nummer te spreken: *you can't always get what you want*.

Ze staart me aan alsof ze diep beledigd is en kruist opstandig haar armen voor haar borst. Het zou er misschien intimiderender hebben uitgezien als ze niet zo'n verwassen, weeïg groen ziekenhuishemd had gedragen.

'Luister naar me, Cherie,' zeg ik, en ik kijk haar in de ogen. 'Ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid. Ik vraag het omdat je in het ziekenhuis ligt. Binnenkort onderga je een zware operatie. Ook al heb je geen steun nodig van je familie, je moet wel overwegen ze erbij te betrekken, of in elk geval nadenken over de consequenties als je ze er níét bij betreft. Is er misschien iemand die ik voor je kan bellen?'

Ze wendt haar hoofd af en kijkt in plaats van naar mij naar het raam. Ik vermoed dat ze tegen de tranen vecht en voel me een vreselijke dwingeland.

'Er is niemand meer over om te bellen, schat,' zegt ze zacht. 'Niemand meer. Mijn man is allang overleden, God hebbe zijn ziel, en we hebben nooit koters gehad. Ik had een zus... Nou ja, waarschijnlijk heb ik die nog steeds. Ze is een paar jaar ouder dan ik, dus ze zal nu midden zeventig zijn. Jaren geleden zijn we het contact verloren.'

'Hoezo?' vraag ik zachtjes. Het is te zien dat ze nog steeds erg van streek is. 'Wat is er gebeurd?'

'Dommigheid. Dat is er gebeurd,' zegt ze, terwijl ze met een felle beweging de tranen uit haar ogen veegt, boos om haar eigen zwakheid.

'Het is allemaal heel lang geleden gebeurd. Ik was zelf eigenlijk nog een kind. Ik heb er lang over gedaan om volwassen te worden. Onze moeder stierf toen we nog jong waren, en mijn

vader heeft ons grootgebracht. Bij zijn overlijden was ik net twintig, en ik was een wilde meid. Mijn god, wat was ik wild!

‘Ik heb de geruchten gehoord,’ merk ik op. ‘En we vroegen ons al af waar de namen van de huisjes vandaan kwamen.’

Daar moet ze om lachen, een heerlijk geluid.

‘O, ik weet het. Iedereen denkt dat ik met een rijke beroemdheid was getrouwd, of niet? Jimi Hendrix’ geheime minnares? Ik laat het ze maar denken. Ik vind het wel lollig. En ik was echt wild. Ik reisde achter bands aan, was een beetje een groupie. Het waren de jaren zestig, dus dat mocht allemaal. Eerlijk gezegd was mijn hele leven één groot toneelstuk. Ik begon als Cheryl Whitcomb en eindigde als Cherie Moon. Dat Moon kwam van mijn man, en ik was er erg verguld mee, maar Cherie komt van mezelf. Ik vond nooit iets goed genoeg, weet je.’

‘En je zus?’ vraag ik. ‘Was ze destijds net als jij?’

‘Lieve help, nee! Brenda was veel verstandiger dan ik. Daar was dan ook niet echt veel voor nodig. Ze bleef thuis bij onze vader, terwijl ik naar festivals ging. Ze verzorgde hem in de eindstadia van zijn longemfyseem, terwijl ik meelifte met tourbussen en paddothee dronk. En toen hij overleed en ik eindelijk terugkwam, zei ik tegen haar dat ik het huis wilde verkopen.’

Cheries gezicht betreft bij dat deel van het verhaal, en ik zie dat ze zich nog steeds diep schaamt voor haar gedrag. Ik snap waarom ze dat stuk van haar leven liever stilhoudt. Het doet haar nog steeds pijn, zoals alleen schuldgevoel en spijt dat kunnen.

‘Aha. En zij niet, neem ik aan?’ vraag ik.

‘Nee, zij niet. Ik had het maffe idee dat ze het wel zou willen. Dat ze er hetzelfde over dacht als ik: het geld incasseren en wegwezen. Ik was alleen vergeten dat ze van nature veel tevredener is dan ik ooit ben geweest. Ze hield van dat huis, en ik

heb haar gedwongen het te verkopen. Onze vader had het in zijn testament aan ons beiden nagelaten, en zij had het geld niet om me uit te kopen, dus werd het verkocht. Alleen maar zodat ik wat meer centen in mijn zak zou hebben, de wereld kon rondreizen en naar festivals kon gaan...

‘Je was nog jong,’ zeg ik in een poging haar te troosten.

‘Dat weet ik,’ zegt ze. ‘Ik was jong genoeg om een idioot te zijn. Pas toen ik mijn Wally ontmoette en wat kalmer werd, zag ik in hoe egoïstisch het van me was haar het huis uit te werken waarin ze was opgegroeid. De enige plek waar ze onze moeder ooit had gekend.

Ik zou het graag wijten aan de drank en de drugs, maar volgens mij kwam het gewoon door mijn persoonlijkheid. Ik had het geluk dat Wally daar doorheen keek en iets beters in me vond.’

‘En hoe hebben jullie twee elkaar ontmoet?’ vraag ik. Ik wil haar aan de praat houden, maar ben bang dat het onderwerp ‘zus’ haar te zeer van streek maakt. Ze heeft vast morfine gekregen, is uitgeput en bang. Het is waarschijnlijk beter om te kijken of ik wat fijnere herinneringen naar boven kan halen.

‘Hij gaf me een lift na het Isle of Wight Festival in 1970. Dat was het grote gebeuren, met Hendrix, The Doors, Joni Mitchell en The Who. Het Britse Woodstock. Eigenlijk weet ik er niet meer zoveel van. Ik raakte de mensen met wie ik er was kwijt en probeerde uiteindelijk een lift terug naar het vasteland te krijgen. Wally stopte in zijn glanzende nieuwe Mini, en de rest is geschiedenis.’

‘Zat hij in een band?’ vraag ik. ‘Of was hij gewoon een liefhebber?’

‘Eigenlijk geen van beide. Hij was de accountant van heel wat grote platenlabels en ook van sommige bands. Hij leefde in hun wereld, alleen dan als hun financiële man. Ze accepteer-

den hem omdat hij lang haar had en de juiste kleren droeg, maar achter die buitenkant zat een heel verstandige man. Daardoor zit ik er nu zo warmpjes bij, door zijn investeringen. Volgens mij is trouwen met mij het enige wilde wat Wally ooit in zijn leven heeft gedaan, en daar heeft hij vast vaak spijt van gehad! Op zijn aansporen ben ik weer gaan zoeken naar Brenda, maar... Nou ja, ze is verdwenen.

Achteraf gezien denk ik dat ik me er zo rot over voelde dat ik haar had gedwongen het huis te verkopen, dat ik almaar bleef doorgaan en nooit achterom keek. Ik kon niet omgaan met het schuldgevoel, weet je. Jaren verstreken, en zij is vast ook verhuisd. Sindsdien heb ik haar niet meer gesproken.'

Het zou kinderen van de generatie van Lizzie en Nate vast vreemd in de oren klinken, dit verhaal van verdwijnende zussen. Ze leven in een tijd waarin de hele wereld op Facebook zit, waarin je bestaan op internet in kaart wordt gebracht en met iedereen wordt gedeeld.

Ik ben oud genoeg om me een vroegere tijd te herinneren, eentje van brieven, telefoontjes en bezoeken. En Cherie is natuurlijk nog ouder. Zij stamt uit een tijd waarin je veel makkelijker kon verdwijnen en het contact met mensen kon verliezen. Ik denk aan Becca en hoe kapot ik zou zijn als ik haar niet in mijn leven had.

'Zou je haar weer willen zien?' vraag ik. 'Heb je onlangs nog geprobeerd haar te vinden?'

'Via iemand die ons destijds kende hoorde ik dat ze is getrouwd en verhuisd naar Schotland. Ik had haar wel kunnen opsporen of iemand daarvoor kunnen inhuren, maar... Nou ja, de jaren leken zo snel voorbij te gaan. En ze heeft ook nooit contact gezocht met mij, dus moest ik er wel van uitgaan dat ze me niet meer in haar leven wilde hebben.'

'Daar kun je niet zomaar van uitgaan! Misschien heeft ze het

wel geprobeerd. En het is allemaal zo lang geleden! Ik weet zeker dat ze je heeft vergeven.'

'Dat kan,' zei Cherie resoluut. 'Maar laten we erover ophouden. Ik word doodmoe van al die trips terug naar het verleden. Laten we het ergens anders over hebben. Ik zal een tijdje uitgeschakeld zijn door die verdomde heup van me en weet niet goed wat we met het café aan moeten. Ik zou er kapot van zijn als het dicht zou moeten, maar ik weet niet wat we anders kunnen doen.'

Ik leun achterover op mijn stoel en besef dat ik daar ook kapot van zou zijn. Ik heb het café vanochtend geopend, zoals gewoonlijk, en ik redde het wel in mijn eentje totdat Willow om elf uur kwam. De lunch was een beetje een nachtmerrie, en ergens hadden we geluk dat door een paar flinke regenbuien veel toeristen wegbleven.

Het kostte ons allebei een eeuwigheid om alles op te ruimen, het kassawerk en de bankzaken af te handelen en zoveel mogelijk klaar te zetten voor morgen. Ik had niet echt beseft hoeveel extra werk Cherie verzet, totdat ze er niet meer was.

We hadden ons één dag gered, maar het had niet goed gevoeld zonder haar. Het zou ook een uitputtingsslag zijn om het hele eetcafé met zijn tweeën draaiend te houden, vooral omdat ik ook nog mijn kinderen heb en Willow haar moeder. Cherie was de ruggengraat, degene die alles soepel liet draaien, en ik was er helemaal niet van overtuigd dat Willow en ik het aankonden haar te vervangen.

Maar dat wilde ik niet tegen Cherie zeggen. Ik wilde dat ze de operatiekamer in ging met het idee dat alles goed was, dat het allemaal goed zou komen. Ik was haar en de klanten van het Duincafé op zijn minst een poging verschuldigd daarvoor te zorgen.

'Maak je er niet druk over,' zei ik met een klopje op haar

hand. ‘Jij moet beter worden. Willow en ik hebben ons vandaag prima gered zonder jou. Eerlijk gezegd was het makkelijker zonder dat jij ons voor de voeten liep en iedereen rondcommandeerde.’

Ze geeft me een tik op mijn hand en grijnst om mijn grapje. Volgens mij is dat beslist beter dan tranen of bitterzoete nostalgie.

‘Echt, Cherie, het komt goed. Laat het maar aan ons over. Wij zorgen wel dat het gaat lukken.’

Ze kijkt me heel doordringend aan. Ik krijg het gevoel dat ze op de een of andere manier probeert mijn gedachten te lezen, op zoek naar leugens en andere tekenen van onbetrouwbaarheid. Ik plooi mijn gezicht zo dat ik het toonbeeld van zelfverzekerdheid lijk en hoop dat ik haar zo voor de gek kan houden.

‘Denk je echt dat je het wel zult redden? De huisjes worden verhuurd door een bureau, en Willow regelt de wisseldagen gewoonlijk toch al voor me. Maar het eetcafé is een hoop werk.’

“Me redden” is mijn tweede naam,’ antwoord ik, en ik probeer zo zelfverzekerd mogelijk te klinken.

‘Ik dacht dat dat “flexibel” was?’

‘Ik heb hem bij de notaris laten veranderen. Zo flexibel ben ik. Hoor eens, maak je alsjeblieft geen zorgen. Het komt goed met het café. Wanneer je hieruit komt, staat het er nog steeds, en ik beloof je dat ik niemand zal vergiftigen of aanleiding zal geven voor een vernietigende recensie op TripAdvisor. Het komt helemaal goed. Ik zal ook doorgaan met de voorbereidingen voor Franks feest. Hopelijk ben je tegen die tijd weer op de been, of in elk geval goed genoeg hersteld om vanuit een rolstoel iedereen rond te commanderen. Echt, het is het minste wat ik kan doen.’

‘Er is geld,’ zegt ze, terwijl ze de ruimte in staart. Kennelijk snellen haar gedachten vooruit.

‘Dat is fijn om te horen,’ zeg ik. ‘Dat is altijd handig.’

‘Nee, ik bedoel dat er meer dan genoeg geld is. Zoals ik al zei heeft mijn Wally me warmpjes achtergelaten. De huisjes zijn eerder een hobby dan iets anders, en het eetcafé... Tja, dat is een manier van leven, niet een manier om aan de kost te komen. Er is dus geld. Als je iemand anders moet inhuren of Wil-lows verzorger wilt betalen voor het draaien van extra diensten of...’

Ik onderbreek haar met een glimlach. ‘Ik snap het. En ik wil niet dat je je zorgen maakt. Je café is in goede handen.’

25

De volgende dag heb ik al spijt van die uitspraak.

Het weer is opgeklaard en de baai is weer zo druk en mooi als gewoonlijk. Over het kustpad loopt een lange stoet wandelaars die als hongerige mieren naar ons toe kruipen. Net na negen uur beginnen de eerste toeristen binnen te druppelen. In de tuin is het al snel druk, en ik kan het gekrijs van meeuwen horen die hoog in de lucht duikvluchten maken, op zoek naar gratis eten.

Omdat Willow pas later kan komen, heb ik Lizzie en Nate overgehaald me te helpen. Met 'overgehaald' bedoel ik natuurlijk 'omgekocht'. Al ben ik in het algemeen niet voor kinderarbeid, op het ogenblik kan ik het me niet veroorloven beslissingen te nemen op basis van ethische nuances.

Zij maken zich trouwens ook zorgen om Cherie, en dit is hun manier om dat te tonen. En hun manier om te zorgen dat ze het geld dat ik ze heb beloofd ook echt krijgen.

Lizzy is verrassend goed in de bediening en neemt iedereen zo voor zich in dat de klanten het niet eens erg vinden wanneer ze bestellingen verkeerd noteert, hun sandwiches met aangebrachte bacon laat vallen of vergeet hun bestelling überhaupt door te geven. Ze is zo opgewekt, jong en aardig dat ze haar ermee laten weggemen en, valt me op, vaak ook nog een fooi voor haar achterlaten.

Nate is vandaag een manusje-van-alles, wat hij niet erg lijkt

te vinden. Ik laat hem borden ophalen en tafels afruimen en heb hem geleerd hoe je de vaatwasser inruimt.

In de loop van de dag krijgt hij ook een van mijn minst favoriete klusjes: met een schop en een vuilniszak naar het hondenveldje gaan. Het is een vies karweitje, maar iemand moet het doen. Aangezien onze eigen hond daar ook zijn bijdragen achterlaat, mag hij niet klagen. Hij doet het met een wasknijper op zijn neus voor het komische effect, waar hij erg vrolijk van lijkt te worden.

Tegen de tijd dat Willow om elf uur aankomt, zit het binnen en buiten stampvol. Ik ben vergeten aardappelen in de oven te zetten om ze te poffen, onze scones en muffins zijn nu al uitverkocht, en iedereen, maar dan ook iedereen lijkt een chocolademilkshake te willen hebben. Die kosten een eeuwigheid om te maken en vergen een paar extra handen.

Daar komt nog bij dat we bijna geen muntgeld meer hebben, de pinautomaat kuren heeft en iemand de luiertafel in het damestoilet kapotgemaakt heeft. Willow rent af en aan met bestellingen en dienbladen, Lizzy probeert bij de kassa alles bij te houden en Nate holt rond om tafels schoon te vegen, waarbij hij probeert te voorkomen dat hij klanten schoonmaakmiddel in de ogen spuit.

Ik doe afwisselend al het hierboven genoemde, en daarnaast probeer ik ook nog de bestellingen voor warme gerechten bij te houden en meer broodjes en panini klaar te maken. Ondertussen zou ik willen dat ik de verdomde blender van de klif kon gooien.

Al met al is dit een rottag aan het worden, en het grootste deel van de tijd heb ik het gevoel dat ik op het randje van een zenuwzinking zit. De verleiding is groot om alle blikjes cola, limonade en sinas uit de enorme koelkast te halen en er zelf in te gaan staan. Dan zouden mensen nog eens een rolberoerte

krijgen wanneer ze de deur opendeden!

Frank komt rond halftwee langs, vlak voordat hij bij Cherie in het ziekenhuis langsgaat. Hij ziet mijn warrige haardos die alle kanten uit staat en mijn vuurrode gezicht, en kijkt de volgepakte ruimte door.

‘Waar kan ik je mee helpen?’ vraagt hij onmiddellijk. Ik verzet me tegen de neiging over de toonbank te klimmen en me in zijn armen te storten. In plaats daarvan slaak ik een zucht van verlichting.

‘Kun je op de kop af dertig seconden de toonbank in de gaten houden?’ vraag ik, terwijl ik een theedoek om zijn nek hang en hem een snelle kus op zijn wang geef.

Ik geef hem geen tijd om te antwoorden en haast me naar het toilet voor een bezoekje waarover ik voor mijn gevoel al uren fantaseer.

Wanneer ik terug ben, veel beter gestemd nu ik niet meer het gevaar loop in mijn broek te piesen, heeft Frank de pinautomaat herstart, een hele gekoelde citroenschuimtaart gesneden en over bordjes verdeeld en de rommel opgeruimd die ik heb gemaakt toen ik was vergeten het frambozenijs na het maken van een ijscoupe terug te zetten in de vriezer.

Of ik ben meer dan dertig seconden weggeweest, of Frank is een of andere superheld die de tijd kan vertragen.

Met een bestelblokje in de hand komt Willow vanuit de tuin naar binnen gesneld, en ze smijt een afgescheurd vel voor me neer.

‘Zul je net zien!’ zegt ze, voordat ze rechtsomkeert maakt naar buiten. Ik kijk op het stukje papier. Twee kommen munt-doperwtensoep en, hoe voorspelbaar, twee chocolademilkshakes, een met KitKat en een met Maltesers. Ik trek een gezicht, en Frank tuurt over mijn schouder.

‘Doe jij de milkshakes,’ zegt hij, ‘dan doe ik de soep. Die kan

zelfs een niet huishoudelijk aangelegde ouwe bok als ik niet verknoeien.’

Ik glimlach, te dankbaar voor woorden, en begin met veel meer kracht dan echt nodig is een KitKat aan gruzelementen te slaan.

Stukje bij beetje, minuut na minuut, bestelling na bestelling komen we erdoorheen. We voeden de hongerige massa, bieden onderdak aan vermoedigen en dienen de dorstige meute vocht toe. Al storten we misschien wel allemaal in van oververhitting, we hebben het gered.

Uiteindelijk draaien we het bordje van OPEN om naar GESLOTEN en er lijkt een collectieve zucht van verlichting te klinken wanneer we bij elkaar komen en de puinhoop overzien. De tafels zijn bezaaid met vuile borden, lege bekers, verfrommelde servetten en halflege potjes babyvoedsel, de vloer met klodders Citroenschuimtaart, en overal ligt verdwaald bestek.

Zelfs als we dicht zijn wordt er vaak aangeklopt door mensen die snakken naar iets kouds om te drinken. Gewoonlijk zijn we ze van dienst; vandaag alleen niet.

In plaats daarvan heeft Lizzie ons het idee aangepraat buiten een ‘eerlijkheidspotje’ neer te zetten en hebben Nate en zij een koelbox vol blikjes prik en flesjes water naar buiten gezeuld. Ze heeft een bord gemaakt met prijzen erop en de mededeling dat alle extra geld naar het goede doel zal gaan, en heeft een metaal sleutelkluisje gevonden waarin mensen geld kunnen achterlaten.

Ik blijf cynisch, maar ben best bereid haar een kans te geven. In het ergste geval zullen we wat voorraad kwijtraken, en in het beste geval zal Lizzie het gevoel krijgen dat er nog hoop is voor de mensheid en haar toekomst als zakenvrouw.

Zodra de kinderen weer binnen zijn, serveer ik drinken voor iedereen en experimenteer ik ook met een eenvoudig

recept uit dat ik al een tijdje wil uitproberen.

Ik heb er geen naam voor, maar het is gemaakt van honing, yoghurt en bevroren bessen, die in een keukenmachine worden gemixt tot een koel, fruitig toetje. Ik rasp er wat van de Galaxy-chocolade over die ik in huis heb voor de milkshakes en geef iedereen een schaalpje.

Aangezien ze allemaal vijf minuten lang stil zijn, neem ik aan dat het een succes is. Nate steekt zijn duim op en verklaart dat het gerecht 'Superfruitige FroYo' heet.

'Jeetje,' zegt Willow, die haar voeten strekt en haar sandalen uitschopt. 'Volgens mij is het hier nog nooit zó druk geweest.'

'Misschien voelt het alleen maar zo omdat Cherie er niet is,' merk ik op.

'Volgens mij is het beide,' voegt Frank, de stem van de rede, eraan toe. 'We moeten een plan opstellen om te zorgen dat jullie dames deze tent draaiende kunnen houden totdat ze terug is. Ik heb haar vanochtend gesproken, en ze klonk heel goed. Ze heeft nog steeds pijn maar zit te popelen om weer op de been te komen. Ze heeft iemand van de fysiotherapie gezien, en die arme jongen waagde het te opperen dat ze misschien wat gewicht moet verliezen om de nieuwe heup niet te veel te belasten.'

Wanneer we dat horen, sist iedereen van ontzetting. We stellen ons voor hoe Cherie daarop heeft gereageerd.

'Is hij dood?' vraagt Lizzie, en dat is wat de meesten van ons denken.

'Nee, maar hij heeft haar wel een intensief herstelplan aangeraden, wat betekent dat ze sneller dan gewoonlijk uit het ziekenhuis zal worden ontslagen. Volgens mij wil hij haar gewoon kwijt.'

We moeten allemaal lachen, misschien harder dan de situatie verdient. We zijn dan ook doodmoe, doorgedraaid en lichtelijk hysterisch.

‘Als alles goed gaat,’ gaat hij door, ‘komt ze over drie of vier dagen uit het ziekenhuis. Hoewel ze dan vast rond kan hobbelen op krukken, zal het nog wel een paar maanden duren voor ze weer de oude is.’

‘Waar gaat ze naartoe, wanneer ze eruit komt?’ vraag ik. Met gefronst voorhoofd denk ik na. Om bij haar woongedeelte te komen, moet je een steile trap op, en hoe vastberaden ze ook is, dat gaat niet lukken. Voor zover ik weet zijn alle zomerhuisjes de hele zomer verhuurd. Ik zou de zitkamer van de Hyacinth kunnen omtoveren tot een slaapkamer voor haar, maar dat zou niet ideaal zijn.

‘Ze weet nog niet dat ze bij mij op de boerderij komt logeren,’ antwoordt Frank met een stalen schittering in zijn blauwe ogen. ‘Beneden is er meer dan genoeg ruimte, en er is een doucheruimte die we hebben laten bouwen om te voorkomen dat ik modder het huis inloop. Onze madame zal het niet leuk vinden dat ze het niet meer voor het zeggen heeft, maar ze zal zich erbij moeten neerleggen.’

‘Nou, veel geluk ermee, Frank,’ zegt Willow met een lieverjij-dan-ik-gezicht.

‘Het komt goed. Ze blaft harder dan ze bijt. Oké, wat gaan we met het café doen? Nog een paar van dit soort dagen, en jullie ontploffen.’

‘Ik weet het,’ zeg ik, want het is waar. Ik was er vandaag niet ver vandaan. ‘Cherie deed zoveel klussen die we als vanzelfsprekend beschouwden.’

‘Nou,’ zegt Nate, met een gezicht vol spetters Superfruitige Fro-Yo na het uitlikken van de kom, ‘maak dan een lijst dingen waarvan je hebt gemerkt dat ze vandaag misgingen omdat zij ze gewoonlijk deed. Zoals bij de bank muntgeld halen voor in de kassa. En de bevoorrading. Er zijn nog maar ongeveer vijf flessen water en nauwelijks nog blikjes. Dat was vast ook haar

taak, of niet? En zo zijn er vast meer dingen. Zet ze op een rijtje, dan kunnen we regelen wie wat doet, zodat niets over het hoofd wordt gezien.'

Het is een goed idee; ik glimlach liefhebbend naar hem. Wat een slimme knul. Hij glimlacht terug, met dat ene kuiltje in zijn wang, en ik verzet me tegen de neiging hem een dikke, gênante moederknuffel te geven.

'Goed bedacht, Batman,' zeg ik. 'Dat zal ik doen. Maar we hebben echt nog een extra paar handen nodig, misschien wel twee. Cherie heeft me haar gegevens voor internetbankieren gegeven, dus heb ik een keus: of de boel verdonkeremanen en me terugtrekken op Barbados, of wat van het geld gebruiken om extra personeel in te huren. Ze had het er ook over dat ze met graagte betaalt voor extra diensten van je moeders verzorgster, Willow, als je hier dan meer uren zou kunnen draaien.'

'Ik zal het er met haar over hebben. Eens zien wat ik kan regelen,' zegt Willow. 'Maar volgens mij hebben we dan nog extra hulp nodig.'

'Wat dacht je van de vrouw van Scrumpy Joe?' oppert Frank, die achterover geleund op zijn stoel op een tandenstoker kauwt. 'Werkte ze vroeger niet in een restaurant in Lyme?'

'Joanne?' zegt Willow. 'Die heeft het tegenwoordig heel druk met dat internetdaten en zo. We kunnen het vragen. Misschien wil ze het wel doen voor Cherie. Ik zal op weg naar huis even bij haar langsgaan.'

'Ho eens even,' zeg ik, en ik steek mijn hand op om het gesprek tijdelijk stil te leggen. 'Bedoel je dat Scrumpy Joe getrouwd is? Dat wist ik niet. Hoe komt het dat ik haar nog nooit heb ontmoet? En heet ze echt Joanne en hij Joe? Noemen mensen haar Scrumpy Joanne?'

'Niet als ze in leven willen blijven,' antwoordt Willow. 'Het is een felle tante.'

‘En wat zei je over internetdaten?’

‘Ze heeft een bedrijfje, Rural Romance,’ antwoordt Lizzie, ‘dat zorgt dat plattelandsmensen uit heel Groot-Brittannië zich aan elkaar kunnen voorstellen. Het is echt heel populair. Ze heeft vrouwen gevonden voor massa’s boeren die nooit eerder de kans hadden om op date te gaan.’

Ik schud mijn hoofd en vraag me af of ik dit hele gesprek bij elkaar hallucineer. Maar als Scrumpy Joanne wil helpen, zal ik haar met open armen ontvangen.

‘Nate en ik kunnen wel blijven helpen, als je ons nodig hebt,’ zegt Lizzie.

‘Dank je, lieverd,’ antwoord ik. ‘Dat is heel lief. Maar dit hoort een vakantie voor jullie te zijn, dus hopelijk hoeven jullie niet de hele dag hier te ploeteren.’

‘Dat geeft niet,’ zegt ze, terwijl ze op de kontzak van haar spijkerbroek klopt. ‘Ik heb achttien pond aan fooi gekregen. Ik kan er wel mee leven.’

Nate snuift, zo oneerlijk vindt hij het. Ik neem aan dat niemand hem een fooi heeft gegeven voor het opruimen van de hondenpoep. Dat onrecht zal ik straks wel even rechttrekken.

‘Ivy Wellkettles dochter is thuis,’ zegt Frank. Dat verklaart waarom ik al een paar dagen geen broodjes met vissticks meer voor Ivy klaarmaak. ‘Misschien wil zij ook wel helpen op de dagen dat haar moeder aan het werk is. Ik zal later vandaag even met ze gaan praten.’

Zo te horen ontstaat langzaam maar zeker een soort plan, wat helpt mijn groeiende paniekgevoel te dempen. Ik begon al te denken dat ik te veel hooi op mijn vork had genomen en was bang dat ik Cherie toch zou teleurstellen. Ach, ik had kunnen weten dat het Duincafé veel groter is dan één persoon.

De deur gaat open, en ik hoor voetstappen. Ik draai me om om te zeggen dat we gesloten zijn en zie Matt en Surfer Sam

naar ons toe komen. Ik onderdruk een giechel. Ze zijn allebei lang, goedgebouwd en knap op de ietwat onverzorgde manier van buitenmensen. Om de een of andere reden wil ik lachen, nu ik ze op ons af zie stevenen alsof ze meedoen aan een spontane modeshow. Waarschijnlijk ben ik nog steeds hysterisch.

Matt knikt naar me op de beleefde-maar-gereserveerde manier die we ons in het openbaar hebben aangewend, en ik knik op dezelfde manier terug. We zijn heel kalme, heel respectvolle, heel vriendelijke burens. Hij schuift een stoel bij, en wanneer niemand kijkt, geeft hij me een knipoog. Prompt voel ik mijn hart een sprongetje maken.

‘Het lijkt wel of hier een bom is ontploft,’ zegt Sam, die om zich heen kijkt naar de tornado van rotzooi, borden en etensresten. ‘Heb je hulp nodig? Straks, tegen de schemering, moet ik een natuurwandeling leiden, maar het komende uur ben ik de jouwe. Doe met me wat je wilt. Ik ben je slaaf.’

Zoals altijd klinkt hij flirterig, en hij grijnst heel uitdagend naar Willow en mij. Ik ben er nog steeds immuun voor, omdat ik met iemand anders flirt en uitdagende grijnzen deel, ook al houden we dat privé. Willow, die duidelijk gewend is aan dat soort gedrag, lacht alleen maar en gooit een theedoek naar zijn blonde hoofd. Arme Sam. Hoe goedgebekt hij ook is, vandaag bereikt hij er niets mee.

‘Ik denk dat ik wat voorraad moet gaan halen,’ zeg ik, en ik denk even na. ‘Sam, kun jij een uurtje hier bij Nate en Lizzie blijven om op te ruimen? Willow moet naar huis, naar haar moeder, en Frank is op weg naar Cherie om ruzie te maken.’

‘Is het goed als Josh hierheen komt?’ vraagt Lizzie snel. Natuurlijk zeg ik ja. Ze heeft vandaag hard gewerkt, en niet alleen voor het geld.

‘Hoe kan ik helpen?’ vraagt Matt, en het kost me moeite mijn gezicht in de plooi te houden als ik hem in de ogen kijk.

Ik heb wel een paar ideeën, die allemaal niet geschikt zijn voor publieke consumptie.

‘Breng me in je grote truck naar de groothandel,’ zeg ik, en op de een of andere manier verbeeld ik me dat zelfs dat een dubbelzinnige opmerking is. Ik vraag me af of het de anderen opvalt.

Blijkbaar niet, aangezien niemand blinkt of bloost. Ze staan allemaal op om door te gaan met het volgende deel van hun dag.

Ik heb nu een veel positiever gevoel over het leven dan een uur geleden. We hebben een plan opgesteld om meer personeel aan te trekken en het eetcafé open te houden zonder dat Willow en ik eraan onderdoor gaan. Sam en de kinderen zorgen voor de schoonmaak. Frank kan Cherie vertellen dat alles hier in orde is.

En ik ga met een grote man een ritje maken in een grote truck. Een win-winsituatie voor iedereen.

26

Helaas is ons ritje in de grote truck voor een hele poos de laatste keer dat we alleen zijn. Een groothandel is niet de meest romantische plek op aarde, maar we kunnen wel even lekker praten, en ik geniet ervan Matt voor me te zien sjouwen met enorme kratten frisdrank.

Lizzie appte dat het café is schoongemaakt en ze naar Josh is gegaan voor het avondeten. Nate is met Sam meegegaan op zijn natuurwandeling en heeft Jimbo meegenomen. Ze verzekert me dat het café brandschoon is. Dat geloof ik pas wanneer ik het zie, want Lizzie verstaat onder 'brandschoon' meestal iets anders dan ik.

Matt en ik moeten de voorraad naar het café brengen en uitladen. Met het steekwagentje dat Cherie achterom heeft staan rijden we spullen de heuvel op en af. Wel profiteren we zoveel mogelijk van ons uitstapje door op de terugweg de kust rond Lulworth aan te doen. Matt parkeert de truck boven op de klif, en we lopen omlaag naar het strand bij Durdle Door.

Ik heb er al wel foto's van gezien, maar ben er nog nooit geweest. Het is prachtig, een magnifieke kalkstenen boog die uit het water oprijst, bijna mystiek, alsof er zeemeerminnen rond zouden moeten spetteren. Het begint bijna te schemeren en het is rustig op het halvemaastrand. Het is een hele trip om er te komen, via een steile, uit de rots gehouwen trap omlaag, en ik kan me voorstellen dat het er overdag heel druk is.

Nu zijn er maar een paar mensen. Sommigen gooien een stok voor de hond, anderen zijn aan het pootjebaden of spelen met hun kinderen. Sommigen, zoals wij, zitten gewoon stil op het keienstrand en genieten van het kalme geluid van de golven, de vogels en meer eigenlijk niet.

Ik leun tegen Matts schouder, en hij slaat een arm om me heen en trekt me dicht tegen zich aan. Ik laat een hand op zijn dij rusten. Een paar minuten lang zeggen we allebei niets, deels omdat we allebei niet erg kletserig zijn aangelegd, en deels omdat het hier heel vredig en mooi is, eigenlijk volmaakt. Het lijkt jammer zo'n aangename stilte te verbreken; dat gevoel hebben we volgens mij allebei.

We vinden het fijn om samen stil te zijn, en ik vraag me af of dat komt doordat we het gevoel van behaaglijkheid niet willen bederven dat tussen ons is opgebloeid. Ik val beslist op Matt – daar is geen twijfel over mogelijk – en ik weet dat dat wederzijds is. Maar zo samen zijn is evengoed... fijn. Hoewel het woord nietszeggend klinkt, onderschat ik de kracht van 'fijn' niet. Ik heb een hoop drama gehad in mijn leven, en deze onderbreking daarvan voelt heerlijk.

Gisteren had ik nog een paniekaanval toen ik een ziekenhuis binnen stapte, dus het serene gevoel dat over me heen komt nu ik hier op deze mooie plek zit, in de armen van deze mooie man, is op dit moment meer dan genoeg voor me. Ik weet dat ik fysiek klaar ben voor meer. Emotioneel gezien weet ik het nog niet zo zeker, en daarom betekent het veel dat Matt er net zo tevreden mee lijkt als ik om alles op zijn beloop te laten en te genieten van het moment. Het geeft me een veilig, geborgen gevoel. Hij zet me niet onder druk.

Maar omdat ik een vrouw ben, moet ik het natuurlijk bederven.

'Mijn ouders komen volgende week op bezoek,' zeg ik, waar-

bij ik mijn toon opzettelijk neutraal en vaag houd. Ik wil niet dat hij zich zorgen maakt. Dat hij denkt dat hij mijn vader moet vertellen wat zijn bedoelingen met me zijn.

‘O,’ zegt hij op een al net zo neutrale, vage toon.

‘Ze zijn van plan Lizzie en Nate een nachtje mee te nemen...’

‘O,’ zegt hij, nu op een veelbetekenende toon.

Ja, denk ik. O.

‘Misschien kunnen we... uitgaan?’ zegt hij, en ondertussen wrijft hij met zijn neus door mijn haar. ‘Of thuisblijven. Wat je wilt. Geen druk.’

Ik voel me zowel opgewonden als bang bij het vooruitzicht een nacht met Matt door te brengen. Aan de ene kant is het tijd dat ik weer in het zadel spring, zoals Becca het zo smaakvol uitdrukt. Aan de andere kant... Ik ken hem nog maar een maand. Voor haar is dat een levenslange verbintenis; ik zit anders in elkaar. Ik heb nooit met iemand anders seks gehad dan met David. Bovendien is er duidelijk geen toekomst weggelegd voor Matt en mij. Binnenkort ga ik hier immers weg.

Misschien is dat – de wetenschap dat ik zal weggaan – wat het in bepaalde opzichten makkelijker maakt. Ik mag hier fouten maken zonder dat ze me zullen achtervolgen. Zonder dat mijn familie alles weet. Zonder de rest van mijn leven elke dag met die fouten te worden geconfronteerd.

Ik ben weg uit de realiteit, weg van huis, weg van de noodzaak me op een bepaalde manier te gedragen.

Ik ben tenslotte min of meer op vakantie, en dan gelden andere regels.

Matt heeft me doen inzien dat mijn libido verre van dood is, en ook hoe ontzettend eenzaam ik ben geweest. Hoe ik zowel de hand van een man op mijn lijf heb gemist als het gevoel van kameraadschap dat voorheen de basis van mijn leven was.

Hij heeft me doen inzien dat het misschien, heel misschien,

niet allemaal voorbij is voor me. Als ik dit voor Matt kan voelen, bij Matt, dan kan ik het ook bij iemand anders voelen. Misschien gebruik ik hem wel, op de best mogelijke manier, en misschien geldt dat omgekeerd ook. Ik weet dat hij zijn eigen littekens heeft, dat hij diep gekwetst is door het stuklopen van zijn relatie met de Benen en dat ik hem ook help daaroverheen te komen.

‘Ik denk,’ zeg ik, en ik draai mijn gezicht naar hem toe om hem zacht te kussen, ‘dat ik heel graag zou thuisblijven met jou. Wel moet je begrijpen dat ik al heel lang niet meer met iemand ben, eh... thuisgebleven.’

‘Ik ook niet,’ zegt hij, en hij trakteert me op een sexy zijdelingse glimlach die me het gevoel geeft dat het allemaal zal goedkomen. ‘Maak je geen zorgen. We kunnen voorzichtig zijn met elkaar.’

27

De volgende paar dagen trekken in een waas voorbij.

Scrumpy Joanne blijkt een ware dragonder, en ik ben doodsbang voor haar. Ze heeft perfect gekapt jarentachtighaar en lijkt een beetje op Joan Collins uit de tijd van *Dynasty*, alleen nog meedogenlozer. Gelukkig is ze wel een keiharde werker, en ze komt elke ochtend tussen negen en twaalf helpen.

Ik ben erachter gekomen dat een hoofdknik van Joanne hetzelfde is als een gezellig praatje voor de meeste vrouwen. Nu begrijp ik waarom ze niet betrokken is bij het dorpsleven en geen vaste klant is van het café. Met haar hele wezen lijkt ze een hekel aan mensen te hebben en ze veracht elke vorm van sociaal contact.

Sophie Wellkettle draait de dienst van elf tot drie, en zij is zo sympathiek dat ze Joannes bruid-van-Frankensteen-houding compenseert. Ze ziet eruit als een jongere, kwiekere versie van haar moeder, Ivy, en is blij dat ze niet alleen Cherie kan helpen maar ook wat extra geld kan verdienen voordat ze weer aan de studie gaat.

Willow heeft geregeld dat haar moeders verzorgster een paar uur extra komt, zodat ze langer bij me kan blijven en de schoonmaak en de voorbereiding voor de volgende dag kan doen. Dat is een enorme opluchting. Lizzie en Nate vallen zo nu en dan binnen, om dan ook weer te vertrekken. De grootste dienst die ze me bewijzen is dat ze zich niet in de nesten wer-

ken en zorgen dat het goed gaat met Jimbo.

Al met al ben ik volkomen uitgeput, en ik breng de meeste avonden opgekruld op de bank door, te moe om zelfs herhalingen van *Pointless* te volgen.

Mijn werk in het café is nu een stuk veeleisender, vooral omdat ik ook Cheries verantwoordelijkheden op me heb genomen. Drie dagen na haar operatie mocht ze al naar huis, wat vermoedelijk te danken was aan pure vastberadenheid van haar kant. Dat, en misschien het sterke overlevingsinstinct van het personeel.

Tot ieders verbazing heeft ze ermee ingestemd bij Frank in te trekken, zolang hij haar niet 'vertroetelt', en er komt elke dag een verpleegkundige bij haar langs. Frank komt nog steeds naar het café voor zijn boterhammen met aangebrande bacon en lijkt goedgehumeurd. Cheries gezelschap lijkt hem opgemonterd te hebben. Ik heb het groeiende vermoeden dat er wel eens meer zou kunnen spelen tussen die twee dan alleen vriendschap, maar volgens mij zijn ze allebei te koppig om het te zien.

Cherie is gedwongen het rustig aan te doen, wat haar niet lekker zit. Gelukkig is ze niet zo dom om te snel te gaan. Ze heeft te horen gekregen dat, als ze nu iets doet wat haar herstel in gevaar brengt, het uiteindelijk veel langer zal duren voor ze weer de oude is.

Daarom houdt ze zich met tegenzin op de achtergrond. Ze laat mij het eetcafé runnen en doorgaan met het organiseren van Franks feest, zij het niet van harte. Het meeste was al geregeld: het eten, de drankjes en het plaatselijke elektriciteitsbedrijf dat de feestverlichting en een geluidssysteem zal regelen. Dit jaar is het thema het Wilde Westen, in tegenstelling tot het Mexicaanse thema van vorig jaar, en ze heeft al een doos cowboyhoeden en speelgoedgeweren besteld op eBay.

Zoals ik al zei: het meeste is geregeld. Ik zorg alleen voor wat... extra's. Ik weet niet waarom ik ervoor kies het mezelf moeilijker te maken, maar om de een of andere reden heb ik het gevoel dat dat moet.

Cherie, Frank, Sam, Matt – iedereen hier in Budbury – hebben me echt het gevoel gegeven dat ik welkom ben. Door hen voel ik me nu veel sterker. Ze hebben me een nieuwe impuls gegeven, en de hoop en de vastberadenheid die ik nodig heb om terug te kunnen naar huis en door te gaan met leven. Niet alleen overleven, maar echt leven. Zoals David het zou willen, zoals ik heb verdiend. Ze hebben mijn hele gezin in de armen gesloten, gezorgd dat mijn tienerdochter nu minder kribbig is, gevoetbald met mijn zoon en zelfs mijn winderige hond getolereerd.

Ik wil iets doen om ze te bedanken, en het feest lijkt daar de perfecte gelegenheid voor. En ook de laatste, aangezien ik de dag daarna naar huis ga.

Ik heb dus wat ideeën bedacht. Die zitten in de pijn en vergen een hoop telefoontjes en uren op internet, en zelfs een keer een bezoekje aan de burgerlijke stand in Devon.

Ik zal er ook wat van Cheries geld voor moeten gebruiken. Ze loog echt niet toen ze zei dat ze meer dan genoeg geld heeft. Ik blijf me verbazen over het aantal nullen aan het eind van het saldo op haar zakelijke rekening en weet zeker dat ze het niet erg vindt als ik er een beetje van gebruik. Dat heeft ze zelf tegen me gezegd. Ze heeft me ook salarisverhoging gegeven, en de officiële titel 'restaurantmanager', die geweldig zal staan op mijn cv in het echte leven, wanneer ik weer thuis ben.

Ik krijg onverwacht veel hulp van Edie May, die alles weet en iedereen kent, en ben net zo druk met mijn bijna-geheime feestplannen als met het combineren van werk en kinderen.

Edie lijkt te denken dat het allemaal goed zal komen, en wie

ben ik om in discussie te gaan met een negentigjarige levensveteraan? Ik wens alleen vurig dat ik een happy end voor haar tevoorschijn zou kunnen toveren. Maar ze lijkt het heerlijk te vinden om te helpen en haar ervaring als bibliothecaresse in de strijd te gooien – en de roddels die ze in de loop van haar tijd in Budbury heeft verzameld.

Mijn routine is nu: het café om acht uur 's ochtends openen, er een volle dag werken en zo nodig tot een uur of zes blijven om dingen voor het feest te regelen. Ik wil niet dat de kinderen per ongeluk iets opvangen, en sommige gesprekken die ik voer liggen gevoelig. Het laatste wat ik nodig heb is het gekrijs van Lizzie en Nate die op de achtergrond met elkaar op de vuist gaan of de tv zo hard zetten dat mijn stemgeluid wordt overstemd door de herkenningmelodie van *EastEnders*.

Matt weet dat ik niet alleen druk ben, maar ook afgepeigerd, en komt elke dag na zijn werk langs om me op te vrolijken. Hij brengt kleine presentjes mee: vers geplukte bloemen, koffie die ik niet zelf heb gezet of een fles wijn voor later.

Wat hij vooral meebrengt is zijn glimlach, zijn humor en zijn kalme, zelfverzekerde sexappeal. Hij weet dat ik bijna letterlijk smelt in zijn armen als hij me op een bepaalde manier aanraakt, me lang genoeg kust of mijn haar om zijn vingers windt en mijn gezicht naar dat van hem toe draait.

Zo ver gaan we, niet verder, en dat vinden we allebei prima. Door zijn zelfverzekerde sexappeal krijg ik de kans dat van mij weer op te bouwen, en het vooruitzicht over een week een nacht met hem door te brengen maakt me ontzettend blij.

Hij blijft nooit lang – net lang genoeg om me een licht gevoel in mijn hoofd te bezorgen – en dringt nooit aan op meer, fysiek noch emotioneel. Hij vraagt of hij ergens mee kan helpen, kijkt of alles goed is met Jimbo en doet zo nu en dan wat klusjes in het café. Als hij nou ook nog kon veranderen in een

warme chocoladetaart, zou hij perfect zijn.

Tijdens een van onze terloopse gesprekjes kom ik erachter dat de dierenarts van het dorp hem per e-mail heeft gevraagd of hij wil overwegen nog een jaar te blijven, aangezien haar contract in Afrika is verlengd.

‘O,’ zeg ik. Ik weet oprecht niet hoe hij zal reageren. ‘Is dat goed nieuws? Wil je hier blijven?’

Hij kijkt over mijn schouder, iets wat hij al heel lang niet meer heeft gedaan, en ik besef dat hij zorgvuldig nadenkt over zijn antwoord.

‘Ik denk het wel,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Eerlijk gezegd ben ik alleen hierheen gekomen om te ontsnappen aan problemen in Londen. Ik moest daar weg, wat tijd ergens anders doorbrengen om alles weer in het juiste perspectief te kunnen plaatsen. Snap je wat ik bedoel?’

‘Jazeker,’ antwoord ik, en ik vraag me af wat er precies is misgegaan tussen de Benen en hem. Het moet wel iets heel ergs zijn geweest om deze schijnbaar sterke man als een gewond dier de benen te doen nemen. Ook al vraag ik het me af, merkwaardig genoeg aarzel ik nog steeds om ernaar te vragen. Als het iemand anders was geweest, zou ik dat waarschijnlijk wel doen. Dan zou ik toegeven aan mijn nieuwsgierigheid en achter het hele verhaal proberen te komen.

Maar Matt en ik lijken de afspraak te hebben dat we op dit niveau blijven. We lachen, grappen, flirten, gedragen ons soms als hormonale tieners die net het tongzoenen hebben uitgevonden; wat we niet doen, is elkaar uitvragen over het verleden. We hebben een subtiele balans gevonden waardoor we het allebei kunnen laten rusten, en dat werkt voor mij net zo goed als voor hem.

‘Nu ik hier ben,’ gaat hij door, ‘ben ik... gelukkig, denk ik. In elk geval gelukkiger dan ik was. Daarom teken ik misschien

wel bij voor nog een jaar, en daarna zie ik wel verder. Formeel ben ik nog steeds partner in de praktijk in Clapham, maar echt niemand daar verwacht me terug. Ik ben een vrij man, en dit lijkt me een prima plek om nog een paar maanden door te brengen. En jij? Hoe vind je het om terug te gaan naar Manchester?’

Ik kijk het eetcafé rond, naar alle vreemde affiches, gevonden voorwerpen en bungelende mobiles, en weet dat ik deze plek zal missen. Ik kijk door de openslaande deuren naar het terras op de klif en omlaag naar de baai, en weet dat ik het uitzicht zal missen. Ten slotte kijk ik naar Matt, die daar zit met zijn warrige haar, gespierde lijf en vriendelijke ogen, en weet dat ik hem ook zal missen. Misschien wel te veel.

Dat is iets om later bij stil te staan.

‘Het zal wennen zijn,’ antwoord ik, ‘maar ons werkelijke leven is daar. Ons huis, de school van de kinderen, mijn familie. Dit is allemaal heel... ónwerkelijk. Op een goede manier. Ik weet zeker dat ik hier ooit op zal terugkijken en me zal afvragen wat me bezielde, maar goed, dit had ik nodig. We hadden het allemaal nodig. Ik ben ervan overtuigd dat we allemaal iets hebben geleerd van onze tijd hier.’

Hij staart me met een wat intensere blik dan gewoonlijk aan en lijkt nog iets te gaan zeggen. Iets belangrijks. Ik voel een siddering door me heen gaan van zowel gespannen verwachting als angst om wat het zal zijn.

In plaats van iets te zeggen, grijnst hij alleen. Hij staat op, rekt zich uit en verkondigt: ‘Ik ga nog eens kijken naar die luiertafel. Die is nog steeds niet helemaal in orde.’

28

‘Goed,’ zeg ik tegen Becca, ‘nu heb ik dus roze haar.’

‘Dat heb ik gezien,’ zegt ze. ‘En ik ben diep onder de indruk. Was er alcohol in het spel?’

‘Dat kun je wel zeggen. Het was Cheries eerste avondje “uit” sinds ze weer thuis is. Eigenlijk was het niet echt een avondje uit, maar een avondje met Willow en mij in de Hyacinth. Frank heeft haar hierheen gereden, met haar speciale hoge stoel om op te zitten, en is daarna naar Matt gegaan voor een biertje, terwijl wij een meidenavond thuis hadden. Cherie heeft niet echt veel gedronken, aangezien ze nog steeds sterke pijnstillers slikt. En bovendien wil ze, nu ze herstellende is van een heupvervanging, natuurlijk niet stomdronken ter aarde storten.’

‘Dat zou niet best zijn,’ zegt Becca, die afgeleid klinkt. Daaruit maak ik op dat ze de foto’s zoekt die Lizzie op internet heeft gezet. De immer aanwezige, en voor mij onzichtbare, metgezel bij al onze gesprekken.

‘Je ziet eruit alsof je bij een buitenaardse meidengroep zit,’ zegt ze lachend. ‘Willow met haar helemaal roze haar, Cherie met roze puntjes en jij met een brede roze lok aan de zijkant. Misschien krijgen jullie wel een platencontract en worden jullie gestrikt voor het Eurovisiesongfestival... of om de Pink Ladies te spelen in de toneelversie van *Grease*.’

Voor de verandering heb ik die foto’s zowaar gezien – Willow heeft Lizzie overgehaald ook een paar kiekjes te nemen

met haar telefoon – en ik begrijp helemaal wat ze bedoelt. Cherrie zit op haar hoge stoel, met haar roze haarpunten over haar schouders, en Willow en ik poseren aan weerszijden van haar in een *Saturday Night Fever*-achtige pose.

‘Tja, wat zal ik zeggen? Op dat moment leek het een goed idee. Eigenlijk is het allemaal Willows schuld. Je denkt toch niet dat ik hier zomaar een doosje roze haarverf heb liggen rondslingeren, of wel? Ze heeft misbruik van ons gemaakt toen we onder invloed waren!’

‘Dat overkomt mij nou altijd,’ zegt Becca. ‘Oké, haaravonturen daargelaten, hoe gaat het met je? Met de voorbereidingen voor het feest? Heb je het café al opgeblazen? Of iets anders?’

Van op afstand rol ik met mijn ogen. Mijn zus is zó grof.

‘Met de voorbereidingen gaat het... goed. Denk ik. Alles lijkt op zijn plek te vallen. Ik weet alleen niet zeker of ik het wel goed aanpak. Want wat weet ik nou eigenlijk? Misschien bezorg ik iedereen alleen maar problemen.’

‘Je weet genoeg,’ zegt ze resoluut. ‘Je bent altijd degene geweest met de goede intuïtie, Laura, dus begin nu niet aan jezelf te twijfelen. Je weet dat pa en ma op het punt stonden je te laten opsluiten toen je zei dat je voor de zomer naar Dorset verhuisde, maar je intuïtie was juist, want het heeft jullie allemaal erg goed gedaan. Blijf dus vertrouwen op die intuïtie, dan komt het goed. Dat beloof ik.’

Dat is een heel fijne peptalk, en ik word eraan herinnerd dat Becca ondanks haar lompheid, grove opmerkingen en getiktheid altijd voor de volle honderd procent aan mijn kant staat. Als het om bondgenoten gaat, kan je je geen betere wensen. Zij zou ook deel moeten uitmaken van onze rozehaarclub.

‘Dank je,’ zeg ik enkel. ‘En... nou ja... Matt.’

Het wordt eigenlijk wel tijd dat ik het haar vertel.

‘Wat is er met Matt?’ vraagt ze supersnel.

‘Het ligt... gecompliceerd.’

‘Heb je een wip met hem gemaakt?’

‘Nee!’

‘Ga je dat doen?’

‘Weet ik niet! Misschien... Ja, ik denk het wel.’

Becca zegt niets, wat niet de reactie is die ik had verwacht. Ik hou de telefoon zelfs een paar centimeter van mijn oor vandaan, in afwachting van haar geschreeuw, gegil en lol bij het idee dat ik eindelijk dan toch met Matt van bil zal gaan.

‘Oké,’ zegt ze uiteindelijk. Ze klinkt voorzichtig, neutraal en gebruikt verschillende andere woorden die gewoonlijk nooit geassocieerd worden met Becca. ‘Wees voorzichtig.’

‘Hoe bedoel je? Heb je het over anticonceptie? Ik weet dat de laatste keer lang geleden is, maar volgens mij weet ik nog wel hoe het werkt.’

‘Nee, sufferd, ik heb het niet over condooms. Ik heb het over gevoelens, en geloof me, dat zit niet in mijn aard. Het is gewoon... Nou ja, ik heb de foto’s gezien. Ik heb geluisterd naar wat je hebt verteld: het tuinieren, het kletsen, hoeveel tijd jullie samen doorbrengen...

Ik heb gezien hoe het de afgelopen maand is gegaan, hoe close jullie zijn geworden, ook al hebben jullie het zelf misschien niet door. Ik heb het niet over het fysieke, maar over dat andere. Op alle foto’s die ik van jullie twee zie, zie je er ontspannen uit, zussie. Je bent altijd aan het lachen of grijnzen, of... Ik weet niet. Je straalt of zo.

Je hebt het misschien niet door, maar hij betekent iets voor je, en voor de kinderen. Dus... wees gewoon voorzichtig. Als ik jou was, was het natuurlijk anders. We weten allemaal dat ik met iedereen het bed in duik.’

‘Dat valt wel mee!’ zeg ik snel. Hoewel Becca beslist meer ervaring heeft dan ik als het om mannen gaat, vind ik het niet fijn

dat ze doet alsof ze een of andere onbezonnen sloerie is. Want dat is ze niet.

‘Je weet wel wat ik bedoel. Ik kan heel goed geweldige seks hebben met iemand die ik aantrekkelijk vind zonder dat het iets betekent. Ik kan een wip maken en de deur achter me dichttrekken. Voor mij is het iets lichamelijks. Een neukpartij is een neukpartij, meer niet. Voor jou is het een beetje voor altijd.’

Ik voel me nogal ontmoedigd door die reactie, en ook afgeschrikt. Misschien heeft ze gelijk. Misschien heb ik opzettelijk gebagatelliseerd hoe Matt in mijn leven is gekropen, in het leven van ons alle drie. Misschien heb ik mezelf wijsgemaakt dat ik net zo cool en achteloos kan zijn als Becca.

Misschien heb ik het mis en ben ik zo dom om na seks met Matt tot over mijn oren verliefd op hem te worden. Misschien ben ik gewoon niet in staat het fysieke van het emotionele te scheiden. Misschien heeft ze gelijk dat ze zo bezorgd klinkt. Ik mag dan vijfendertig zijn, maar wat dit soort dingen betreft ben ik eigenlijk nog een groentje.

‘Oké,’ zeg ik zacht. Ze heeft mijn ballon doorgeprikt, en ik weet niet goed hoe ik moet reageren. ‘Oké. Ik begrijp wat je bedoelt.’

‘Ach, kom op nou, Laura. Niet zo slap doen! Ik probeer je echt niet te ontmoedigen! God, ik wou dat ik bij je was, zodat ik beter kon uitleggen wat ik bedoel.’

‘Nee, het is al goed,’ zeg ik. ‘Ik snap het. Je maakt je zorgen om me. Alleen... Je hebt me zitten jennen over Matt en mijn gebrek aan een seksleven, en... Nou ja, ik dacht dat je blij zou zijn. Dat we erom zouden lachen. Dat het lollijg zou zijn. In plaats daarvan is het weer helemaal serieus en ik... Weet je, ik ben dat serieuze zo ontzettend beu.’

‘Negeer me,’ zegt ze snel. ‘Vergeet alles wat ik net heb gezegd.’

Ik weet dat ik je heb aangemoedigd, maar ik dacht niet dat het ooit zou gebeuren. Daardoor was het grappig. Misschien ben ik gewoon geschokt. Ik denk te ver door, wat zelden een goed idee is, vooral niet als het om mannen gaat. Draai ons hele gesprek terug en beeld je in dat ik heb gezegd: "Goed bezig, zus-sie!" Ik wil je vertrouwen niet ondermijnen. Echt niet. Ga door mij alsjeblieft niet twifelen aan wat je doet. Het was niet mijn bedoeling je een slecht gevoel te bezorgen over jezelf. Zoals ik al zei: je hebt goede intuïtie.'

Ik probeer ons gesprek terug te draaien, zoals ze voorstelt, maar het is heel moeilijk iets uit je geheugen te wissen wanneer je het eenmaal hebt gehoord.

'Ik had niets moeten zeggen,' voegt ze eraan toe, en ze klinkt alsof het haar oprecht spijt. 'Het was dom van me. Als iemand niet het recht heeft tegen jou te zeggen dat je voorzichtig moet zijn, ben ik het wel. Ik ben mijn hele leven nog nooit voorzichtig geweest, en het is hoog tijd dat jij eens een beetje onvoorzichtig bent. Negeer me. Ga ervoor. Vat het niet serieus op, lieverd. Je hebt gelijk: je hebt in je leven al meer dan genoeg serieusheid gehad. Neuk hem plat. Ik zal dat prinses Leia-kostuum naar je opsturen.'

WEEK 5

Waarin ik vooral veel huil.

29

Ik leg de telefoon neer en kijk over de toonbank naar Edie May.

Edie is hier al de hele dag. Stilletjes en onopvallend heeft ze de drukke ontbijttijd, de stormloop bij de lunch en de schoonmaak na sluitingstijd uitgezeten. Willow is naar huis gegaan, en het zal hier nu vredig en stil zijn totdat Matt langskomt of een van mijn kinderen binnenvalt om eten, geld of een ritje in moeders grote blauwe taxi te vragen. Lizzie is in de ciderbrouwerij en Nate is een fossielenwandeling gaan maken met Sam. Jimbo ligt te soezen in de hondencrèche. Alles is goed met de wereld.

Dat hoop ik tenminste. Ik bijt op mijn lip, zo hard dat ik bloed proef. Ik voel hoofdpijn – van het nerveuze-spanningstype – langzaam maar zeker mijn slapen binnendringen.

Een van Edies vele achternichten heeft haar een zo'n fraai mindfulness-kleurboek gebracht, en ze heeft heel tevreden op haar kruk zitten kleuren, met een pak viltstiften in alle tinten van de regenboog. Zo nu en dan laat ze me trots het resultaat zien, en ik moet toegeven dat het heel mooi is, een ingewikkeld ontwerp met veelvormige hoeden, sjaals en jassen die allemaal aan een sierlijke kapstok hangen.

Ze schuift het boek naar me toe, zodat ik met haar mee kan kleuren op de pagina ernaast, als ik wil. Waarom niet, denk ik, en ik begin de veren van een pauw in te kleuren. Ik kan op dit moment wel een beetje mindfulness gebruiken. Mijn Rennies

zijn op, en ik heb een lading paracetamol nodig. Misschien heeft kleuren wel hetzelfde effect.

Mijn feestplanning is een eigen leven gaan leiden, en ik begin me nu behoorlijk paniekerig te voelen. Ik trek alle plannen in twijfel die een paar dagen geleden nog volkomen logisch leken en maak me zorgen dat ik per ongeluk het slechtste feest organiseer dat Budbury ooit heeft meegemaakt.

Ik doe het met de beste intenties, en toch vraag ik me af of ik daarmee niet een pad naar de hel plavei, een pad waar mijn vrienden me na het grote gebeuren misschien wel heel snel naartoe zullen duwen.

‘Alles geregeld?’ vraagt Edie, die over haar bril tuurt en haar pluizige witte wenkbrauwen optrekt.

‘Volgens mij wel,’ antwoord ik. ‘Kun je me die roze stift even aangeven?’

‘Ik weet niet of pauwen roze staartveren hebben, hoor,’ zegt ze, maar ze geeft me de viltstift toch aan. ‘Ach, het doet er ook niet toe, hè?’

Ik slik een vinnig antwoord in. Edie is negentig jaar oud, ze heeft gelijk wat de pauw betreft, en het is niet haar schuld dat ik me zo gestrest voel.

‘Wat zei ze? Komt ze?’ gaat Edie door, terwijl ze door blijft kleuren. Ze is de enige die ik over dit deel van mijn feestplannen in vertrouwen heb genomen, ook al weet ik niet precies waarom. In eerste instantie omdat ze in een bibliotheek heeft gewerkt en veel mensen heeft geholpen met het natrekken van hun stamboom. Ik moest iemand vinden, en haar advies was ongelofelijk nuttig.

Ik ben haar gaan opzoeken in haar huisje, dat vlak aan de hoofdstraat van het dorp ligt en heb in haar mooie voorkamer het soort sterke, zoete thee zitten drinken waarvan alleen oude dames en bouwvallers lijken te houden. Ze legde uit dat haar

verloofde nog in slaap was boven, dus moesten we allebei fluisteren om hem niet wakker te maken.

Na die eerste klap tegen alles wat rationeel is, voelde ik me best op mijn gemak. Op gedempte toon legde ik mijn plannen uit, terwijl Edie knikte, meer suiker door de thee roerde en zo nu en dan een vraag stelde.

Ze deed een paar suggesties, trok bij andere een gezicht, en klapte enthousiast in haar handen bij het hele idee. Nadat we hadden afgesproken dat het allemaal 'ons geheimpje' zou zijn, is ze geweldig geweest, mijn klankbord, vertrouweling en soms ook mijn adviseur.

Het was een goed idee om het aan iemand te vertellen, maar ik wilde het niet met iemand delen die er rechtstreeks bij betrokken is. Willow heeft al genoeg op haar bordje, Joe leek me niet de juiste persoon en Ivy ken ik eigenlijk niet goed genoeg. Ik heb Matt ook in het ongewisse gelaten over dat deel van het feest. Hij weet wel dat ik iets in mijn schild voer, en ik heb zijn hulp ingeroepen voor andere onderdelen van het feest, maar hij lijkt het niet erg te vinden dat er een zweem van raadselachtigheid om het hele gebeuren heen hangt. Eerlijk gezegd was ik bang dat hij zou proberen het uit mijn hoofd te praten.

Bovendien: als het niet lukt, wil ik niet dat het halve dorp het weet. Want het is niet aan mij om dat verhaal te vertellen.

Maar Edie... Nou ja, zoals we al hebben vastgesteld is Edie niet iemand die terugschrikt voor een paar krankzinnige ideeën. Misschien is dat de andere reden waarom zij degene is die ik heb gekozen om alles mee te bespreken.

'Ze gaat zien wat ze kan doen. Hoewel ze ver weg woont en haar gezondheid niet opperbest is, gaat ze het proberen. Natuurlijk was ze verbaasd, maar ook... blij, denk ik? O god, ik weet het niet! Wat nou als het allemaal een vreselijke vergissing is?'

Ik voel dat mijn hart sneller gaat kloppen en de hoofdpijn zich ontwikkelt tot een ware knaller.

‘Kalm een beetje, meid,’ zegt Edie, die lang genoeg ophoudt met kleuren om me een geruststellend klopje op mijn hand te geven, ‘Je kleurt buiten de lijntjes en maakt er een zootje van. Kijk.’

Ik weet dat ze het over het kleurboek en mijn nu psychedelische pauw heeft, maar de omschrijving is net zo goed van toepassing op wat ik voor het feest doe. Ik kleur buiten de lijnen en kan alleen hopen dat ik daar niet ook een zootje van maak.

Eén aspect van mijn duivelse missie – wel veruit de meest beangstigende – is het opsporen van Brenda, Cheries verloren gewaande zus. Met Edies hulp, wat rondsuffelen in huwelijksakten en een heleboel geluk is het me gelukt haar te vinden.

Gelukkig heeft ze om te beginnen een ongebruikelijke naam: Brenda Whitcomb. Al had Cherie gehoord dat ze was getrouwd en naar Schotland was verhuisd, ik baseerde me er in mijn zoektocht op dat het huwelijk in dit deel van de wereld was voltrokken. Dat gebruikte ik als uitgangspunt.

Ik moest schatten wanneer Brenda was getrouwd en vond uiteindelijk een akte van haar huwelijk in East Devon in 1969 met ene Adrian Applegarth. Wat een geluk dat hij geen John Smith heette!

In de akte stond vermeld dat Adrian scheepsbouwer was, met een adres in Glasgow.

Daar schoot ik niets mee op. De straat bleek niet eens meer te bestaan, en geen van de Applegarths in de stad met wie het me lukte contact te krijgen (er waren er meer dan ik had verwacht) kon me helpen.

Wel opperde een van hen dat ik moest zoeken in Clydeside en zelfs in het noordoosten van Engeland, aangezien het gezin misschien verhuisd was naar plekken waar werk was. Vanaf

toen had ik geluk: een zoekopdracht op de website van de plaatselijke krant leverde een foto op van de laatste groep werknemers van een van de scheepswerven die ermee stopte. En ja hoor, een van de serieus kijkende mannen op de foto was Adrian Applegarth.

Zodra ik beter wist waar ik moest zoeken, deed ik dat op de ouderwetse manier: door rond te bellen. Uiteindelijk kreeg ik ene Robbie Applegarth uit Dumbarton aan de lijn, Brenda's zoon. In eerste instantie stond hij natuurlijk nogal perplex, toen een vreemde vrouw hem zomaar belde en onsamenhangend begon te brabbelen over de tante Cherie die hij nog nooit had ontmoet.

'Ik heb uiteraard wel van haar gehoord,' zei hij, zodra hij overtuigd was dat ik geen oplichter was die zijn bejaarde moeder geld afhandig wilde maken. 'Maar ze leek altijd van streek te raken als we te veel vragen stelden. Ik ben er een van vijf, en als we te veel ruziemaakten, gaf ze ons een flink pak rammel. En dat deden we natuurlijk, zoals alle kinderen. Als we te ver gingen, wisten we dat ze echt van streek raakte. Dan barstte ze in huilen uit, zei tegen ons dat we een stelletje snotapen waren en dat we allemaal voor elkaar moesten zorgen in plaats van te kibbelen.

'We groeiden op met de wetenschap dat er iets was gebeurd, dat onze moeder geen contact meer had met haar zus, maar we begrepen nooit echt waarom niet. Toen we oud genoeg waren om het te vragen, zei ze altijd: "Ach, het was dommigheid, meer niet," en veranderde dan van onderwerp.'

Dat deed een belletje bij me rinkelen: 'dommigheid' was precies het woord dat Cherie ook had gebruikt om te omschrijven wat er was gebeurd.

Robbie zei dat hij wel met zijn moeder zou praten voor me, en dat deed hij dan ook. Hij gaf me haar telefoonnummer en

wat advies over het beste tijdstip om haar te bellen. Ze had een paar zware jaren achter de rug: ze had haar man verloren door een beroerte en was zelf het ziekenhuis in en uit gegaan met kwalen die weliswaar niet levensbedreigend waren, maar erg genoeg om de kinderen doodongerust te maken.

Al zeiden we het geen van beiden, volgens mij dachten we allebei hetzelfde: Cherie en Brenda zijn in de zeventig, wie weet hoeveel tijd ze nog hebben? Wie weet hoeveel tijd ieder van ons nog heeft? Als er iets is wat ik de laatste jaren heb geleerd, is het dat je het beste moet maken van elk moment dat je hebt, ook al betekent het dat je je kinderen uit hun vertrouwde omgeving moet wegrukken om in een opwelling met ze naar Dorset te verhuizen.

Nu, nu ik moet ophouden met het inkleuren van mijn pauw, omdat mijn handen trillen en mijn hoofd op ontploffen staat, weet ik niet meer zo zeker of mijn laatste opwelling de moeite zal lonen. Niet dat het een opwelling was – het kostte een hoop moeite Brenda op te sporen – maar het was beslist een risico. Wat nou als een van hen een hartinfarct krijgt? Wat als Cherie het me nooit vergeeft? Wat als ze één blik op elkaar werpen en een bejaardenbitchfight beginnen?

‘Het komt allemaal goed, hoor,’ zegt Edie, die niet eens opkijkt. ‘Geen paniek. Ze zijn zussen. Familie. Zodra ze elkaar zien, zullen ze heel gelukkig zijn. Ze zijn elkaar al zoveel jaar kwijt, en jij gaat ze bij elkaar brengen. Dat is goed. Het is geweldig. Denk er niet te veel over na, meisje.’

Ik glimlach naar haar en probeer regelmatig te ademen. Ze heeft natuurlijk gelijk. Dat hoop ik tenminste. Brenda had wel een beetje beverig geklonken, en had niet goed geweten hoe ze moest reageren. Ik heb haar iets over Cheries leven en haar recente operatie verteld, en over het Duincafé en de wereld die ze voor zichzelf heeft opgebouwd. Hopelijk was dat genoeg.

Want hoewel het moeite heeft gekost om Brenda te vinden, bleek het geen onoverkomelijk probleem te zijn. Dan hadden ze het toch ook zelf kunnen doen, als ze zich ertoe hadden gezet? Misschien probeer ik een situatie te veranderen die ze zelf liever negeren. Wie weet?

Alleen de tijd zal het leren. Ze komt, of niet. Cherie zal me vermoorden, of niet. Het heeft geen zin me er nu nog druk om te maken, zeg ik tegen mezelf, vooral niet nu ik andere plannen te smeden heb. Plannen die minder controversieel zijn, maar wel een logistieke uitdaging vormen.

Toch kan het geen kwaad Cherie nog wat grondiger te polsen, besluit ik.

‘Ik denk dat ik een paar pijnstillers ga innemen,’ zeg ik tegen Edie. ‘Dan breng ik je naar huis, en daarna ga ik misschien wel even bij Cherie langs.’

30

Ik heb Edie in het dorp afgezet en ik ben even bij de kinderen gaan kijken. Sam geeft Nate straks een lift terug naar de Hyacinth en haalt Lizzie onderweg af bij Cider Joe. Ik ben niet de enige die een feest plant, en ik zal Lizzies rugzak controleren om te zien of ze niet stiekem cider heeft meegesmokkeld. Ze is een goed kind, maar nog steeds een kind. En cider schijnt al eeuwenlang een onweerstaanbare aantrekkingskracht op tieners uit te oefenen.

Ze is opgewonden, want haar vrienden uit Budbury en Nates speelkameraadjes komen later op de dag bij ons langs. Over een paar dagen gaan de twee een nachtje weg met mijn ouders, en ik heb gezegd dat ze wat vrienden mogen uitnodigen – maximaal tien – en dat het zwembad verboden terrein is zolang er betalende gasten zijn die ongetwijfeld geen zin hebben in een groep onschuldige maar luidruchtige tieners.

Lizzie bereidt zich voor op die ene nacht met mijn ouders alsof ze misschien nooit meer terugkomt. Ze praat met zoveel genegenheid en verlangen over haar vrienden, en bij de gedachte om afscheid te moeten nemen, al is het maar voor één nacht, krijgt ze af en toe tranen in haar ogen.

Ik houd mezelf voor dat ze zich kort geleden al even ellendig voelde omdat ze haar vrienden in Manchester moest achterlaten.

Tegenwoordig lijkt het een stuk zwaarder om een tiener te

zijn dan in mijn tijd. Er zijn zoveel manieren om te communiceren – of juist niet – en zoveel manieren om anderen te veroordelen of zelf veroordeeld te worden. Zoveel verschillende groepen om bij te horen, zoveel muziek- en modestijlen om leuk te vinden. Het lijkt enorm ingewikkeld, maar waarschijnlijk denkt iedereen dat over zijn kinderen.

Misschien was het allemaal een stuk eenvoudiger toen er nog voedselbonnen en wereldoorlogen waren, vrouwen geen kiesrecht hadden en mensen nog aan diferie overleden.

Ik rijd over een landweggetje naar Franks boerderij. Jimbo zit in de achterbak van de auto, en op de achterbank liggen wat dozen met muffins en cupcakes – een paar voor Cherie en een paar voor het feestje van de kinderen. Ik was vergeten dat ik ze bij me had en hoop maar dat de hond er geen lucht van krijgt. Anders klimt hij vast in een vlaag van lenigheid over de rugleuning om zijn kop erin te begraven en met een snuit vol roze glazuur en een onschuldige blik – Wat? Cupcakes? Ik? – weer tevoorschijn te komen.

Ik parkeer op de oprijlaan van Franks boerderij, naast zijn bemodderde Land Rover, en open de achterbak. Jimbo heeft niet alleen de cupcakes met rust gelaten, maar hij is bovendien zo moe dat hij niet eens zin heeft om de auto uit te komen. Hij slaat een paar keer met zijn staart, maar weigert van zijn plek te komen. Ik haal mijn schouders op, krabbel hem achter zijn oren en laat de kofferbak open. Vanuit Franks huiskamer kan ik de auto zien staan, en een plotselinge hondenbeweging zal me niet ontgaan.

Franks boerderij is een laag en massief gebouw van prachtige lichtgele steen met gewelfde ramen, een grote rood geschilderde deur en diverse bijgebouwen die door de jaren heen zijn aangebouwd. Het ligt te midden van een uitgestrekt glooiend groen heuvellandschap, en in de verte is vaag de glinsterende zee te zien.

Het is een warme dag, niet te heet, maar mild en loom. Het soort dag dat gemaakt is voor een plek als deze, met galmend vogelgezag, het zachte zoemen van insecten en weidse uitzichten. Ik sta stil, kijk om me heen en voel de zon op mijn huid. Voor de zoveelste keer bedenk ik hoe ik dit alles zal missen als ik terug in Manchester ben.

Zoals gewoonlijk als ik verdrietig dreig te worden bij het vooruitzicht te vertrekken, houd ik mezelf voor dat Manchester ook genoeg mooie open plekken heeft. En ik zal weer Thai-se maaltijden kunnen laten bezorgen, taxi's op straat kunnen aanhouden en kerstinkopen in het winkelcentrum kunnen doen. Bij mijn thuiskomst wachten er allerlei stedelijke genoegens op me.

Ik klop op de voordeur, maar wacht geen reactie af. Op een plek als deze rijdt zelden zomaar een auto voorbij, dus ze weten dat ik kom. De deur zit op de haak, dus ik laat mezelf binnen en roep een groet onderweg naar de woonkamer.

Zoals te verwachten is het interieur – in de stijl van Franks vrouw Bessy – niet veranderd na haar overlijden. Verrassend genoeg bestaat die uit chique donkere kleuren, eenvoudige geschilderde muren en opvallend weinig prullen op de stijlvolle meubels.

Cherie zit in haar grote leunstoel, met haar krukken naast zich. De roze uiteinden van haar haarlokken golven over haar schouders. Bij de aanblik herinner ik me mijn eigen dikke fel-roze lok aan de zijkant van mijn gezicht. Aangezien ik weinig voor de spiegel sta, ben ik nog telkens verrast om die te zien.

Ze salueert als ik binnenkom en glimlacht er breed bij. Ze moet zich vast vervelen, en ik voel me schuldig dat ik haar niet vaker heb bezocht, maar een dag heeft maar een beperkt aantal uren en mijn prioriteit was om het café draaiende te houden.

‘Ik heb muffins bij me,’ zeg ik, en ik zet de kleinste doos op een bijzettafel. ‘Zal ik thee zetten?’

‘Alleen als je zelf ook thee wilt,’ zegt ze grimassend. ‘Frank zet zo’n beetje elk half uur thee voor me. Volgens mij zet hij de wekker op zijn telefoon en holt dan terug om de ketel op het gas te zetten. Dat zou prima zijn, als ik tenminste niet elk uur naar de wc hoefde te rennen.’

‘Ha!’ zeg ik, terwijl ik me in een wegzakstoel tegenover haar laat vallen. ‘Ik wil jou wel eens zien rennen!’

Ze is zo sportief om te lachen en pakt dan een muffin. Ik wacht totdat ze een hap heeft genomen en zie een genietende uitdrukking op haar gezicht verschijnen. Zoals gewoonlijk maakt het me blij.

‘Verrukkelijk,’ zegt ze, als ze uitgekauwd is. ‘Sinaasappel?’

‘Ja,’ antwoord ik grijnzend. ‘Ik heb ze al een paar dagen op de ontbijtkaart staan. Morgenzonmuffins noem ik ze. Ik gebruik een basisrecept, maar als ze gebakken zijn prik ik er gaatjes in en overgiet ze met een glazuur van verse jus d’orange, sinaasappelrasp en suiker. Een beetje een zootje, maar... smullen.’

‘De beste dingen in het leven zijn een zootje,’ zegt ze knipogend. Ik knipoog terug en vraag me af of ze met meer dubbelzinnigheden gaat komen. Zoals ik al zei, verveelt ze zich vast. Ongetwijfeld heeft ze een hele lijst van gewaagde opmerkingen bedacht.

‘Ik heb je post bij me,’ zeg ik, en ik haal een stapel enveloppen, kaarten en folders uit mijn tas. Ze legt ze op schoot, maar lijkt weinig zin te hebben om de post te openen. Zo voel ik me ook vaak over mijn eigen post, aangezien die voornamelijk uit rekeningen bestaat. Maar ik weet dat Cherie geen geldzorgen heeft.

Desondanks vertoon ik in het café hetzelfde vermijdingsgedrag, zelfs al zijn het niet mijn rekeningen. Ik heb Lizzie ge-

vraagde ze bij elkaar te leggen zodat ik ze kan doorgeven en heb ze niet één keer ingekeken.

‘Ik ben blij dat je er bent, schat,’ zegt Cherie. Ze bladert rustig door de post om te kijken of er iets interessants bij zit. ‘We moeten eens praten...’

Iets aan de manier waarop ze het zegt, maakt me op slag nerveus. Ze mag zelf geen kinderen hebben, maar ze is een doorgewinterde moederfiguur voor zo’n beetje iedereen in het dorp.

Ik ben meteen op mijn hoede en heb een hele reeks van gespreksonderwerpen die ik vrees.

Misschien gaat het over Matt – misschien heeft ze ons door en wil ze me ondervragen over hoe ver we zijn gegaan. Misschien is ze boos dat ik Lizzie toestemming heb gegeven voor het eerlijke-betaler-systeem zonder het haar te vragen. Misschien heeft ze haar banksaldo bekeken en heeft ze mysterieuze uitgaven ontdekt waarover ze me aan de tand wil voelen. Of... de allergenste optie....Edie May en haar fictieve verloofde zijn geweest en hebben haar over mijn plannen met betrekking tot Brenda verteld.

Ik pers mijn lippen op elkaar en probeer het nerveuze tikken van mijn voet op het parket te bedwingen en het nare prikkelende gevoel op mijn schedel te negeren. O god, denk ik. Ze gaat me vermoorden – met of zonder krukken, ze is er nog steeds toe in staat.

‘Oké,’ zeg ik, en ik klink dapperder dan ik me voel. Aan de buitenkant zie ik er hopelijk normaal uit. Inwendig zweet ik peentjes.

‘Ik vroeg me af...’ zegt ze, en ze strijkt een lok achter haar oor alsof ze ook peentjes zweet, ‘of...’

Ze leunt iets voorover en ik zie haar gezicht even vertrekken van de pijn. Cherie is zo’n natuurkracht dat je bijna zou vergeten dat ze net een zware operatie achter de rug heeft.

‘Of je wilt blijven,’ maakt ze ten slotte haar zin af, en ze trekt een wenkbrauw op. Ze blijft door de enveloppen op haar schoot bladeren, alsof ze wacht tot mijn hersenen haar woorden hebben verwerkt.

‘Blijven?’ herhaal ik met een verwarde frons. Ik kijk op mijn horloge. ‘Nog even, ja. Maar ik moet er zo vandoor, want straks komt er een horde hongerige tieners naar de Rockery, op zoek naar cake.’

‘Nee.’ Ze wuift mijn woorden weg. ‘Ik bedoel niet nu. Ik bedoel in Budbury. In het café. Zou je permanent willen blijven?’

‘Voorgoed, bedoel je?’

‘Dat is wat permanent meestal betekent, schat. Hoor eens, ik zie dat dit als een verrassing voor je komt, Laura, maar ik speel al een tijdje met de gedachte. Zelfs voordat dit gebeurde.’ Missprijzend wijst ze op haar geblesseerde heup en krukken, voordat ze vervolgt: ‘Jullie hebben hier vanaf het begin gepast, hè? Jij en de kinderen. Het is een bijzondere plek, dit, die niet bij iedereen past... Maar wel bij jou. Dat besepte ik op die dag dat Jean, de wandelaarster, hier was. Door de manier waarop je je over haar ontfermde en haar rust gaf en echt iets voor haar betekende. Ze zal zich jou en het Duincafé altijd herinneren om die kleine daad van goedheid, weet je dat?’

Ongelovig schud ik mijn hoofd. ‘Nee, dat zal ze heus niet. Doe niet zo mal! Ze gaat gewoon verder met haar leven zonder er ooit aan terug te denken.... en... Cherie, dit is een beetje absurd, zelfs voor jouw doen! Oké, je hebt een heupblessure, maar daar kom je weer helemaal bovenop, dat weet je best. En je hebt zelf gezegd dat het na het zomerseizoen erg stil wordt in het café. Je hebt me echt niet nodig.’

‘Het gaat er niet om dat ik je nodig heb. En het gaat ook niet om mijn heup. Of misschien een beetje. Misschien hebben die heup en het feit dat ik rust moet nemen en niet in mijn eigen

woning ben, me aan het denken gezet. De balans doen opmaken, weet je wel? Me doen nadenken over op welk punt in mijn leven ik sta en wat ik wil.'

Al pratend staart ze uit het raam. Ik volg haar blik en zie Frank zich buiten over de achterbak van mijn auto buigen om een bak met water voor Jimbo neer te zetten, iets waar ik eigenlijk zelf aan had moeten denken.

Ik ben weliswaar beduusd door haar aanbod, maar nog helder genoeg om verbanden te leggen. Misschien heeft Cherie eindelijk beseft dat haar relatie met Frank uit meer bestaat dan aangebrande bacon met toast. Als dat zo is, vind ik dat fijn voor ze, maar het verandert niets aan mijn leven.

'Ik ga met pensioen,' kondigt ze beslist aan. Ze wendt zich af van het raam en kijkt me aan. 'En volgens mij ben jij de aangewezen persoon om het café over te nemen. Ik kan je betalen, en goed zelfs, en we kunnen permanente huisvesting zoeken voor jou en de kinderen. Je kunt niet ontkennen dat ze zich hier thuis voelen. En je hebt zelf ook vrienden gemaakt. Dit zou een succes kunnen worden, als je het een kans geeft.'

'Vrienden maken voor de zomer is niet hetzelfde als in het echte leven, Cherie,' zeg ik fel. Diep vanbinnen heb ik er waarschijnlijk zelf over nagedacht – hoe waarachtig mijn leven hier is; hoe oprecht de vriendschappen die Lizzie en Nate hebben gesloten zijn; hoe serieus het tussen Matt en mij is, of kan zijn...

'Natuurlijk wel,' zegt ze. Ze laat zich niet uit het veld slaan. 'En als je blijft, hoeft de zomer niet voorbij te zijn. De kleuren veranderen alleen en het wordt wat kouder. Beloof me gewoon dat je erover nadenkt, goed?'

Ik knik bedachtzaam en sta op uit mijn stoel. Ik voel me onzeker en verward door deze onverwachte wending. Ik was verdrietig bij het vooruitzicht om te vertrekken, dat wel, maar ook

vastbesloten. Nu biedt Cherie me mogelijkheden waarvan ik niet eens weet of ik ze wil.

Het leven is soms gemakkelijker als je niets te kiezen hebt. Manchester is mijn realiteit – met mijn ouders, zus, school, ons huis en, meer nog dan dat, mijn dierbare herinneringen aan David. Het is mijn zuurstof.

En dit? Dit is een geweldige, buitengewone, levensveranderende ervaring geweest.

Maar het is gewoon niet echt.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik, zonder op het idiote idee in te gaan. ‘De pizza’s moeten nodig de oven in. Tot snel, oké?’

Ik draai me om en wil weggaan. Dan besef ik dat ik zo uit mijn doen ben dat ik vergeten ben af te tasten hoe Cherie het zou vinden om haar zus weer te zien. Maar ik durf ook niet meer te gaan zitten, want dat zou ze als een aanmoediging opvatten.

‘Laura!’ roept ze me terug. ‘Neem tenminste deze mee voordat je iets besluit, goed? Neem ze mee en zeg dan nog dat dit niet echt is.’

Ze overhandigt me een stapeltje ouderwetse ansichtkaarten, die ze tussen de post op haar schoot uit heeft gevist. Ik bekijk ze vluchtig en zie foto’s van stranden, kastelen, statige landhuizen en surfers, allemaal afkomstig uit diverse plaatsen in Devon en Cornwall. Ik draai er een om en zie meteen dat die van Jean is.

Ze zijn allemaal van Jean. Alle acht. Cherie had gelijk. Ze heeft aan ons gedacht, en we hebben wel degelijk iets voor haar betekend.

Ruw prop ik de ansichtkaarten in mijn tas, knipper mijn plotseling opwellende tranen weg en verlaat de kamer.

31

‘Het staat je... mooi!’ zegt mijn moeder, terwijl ze een lok van mijn roze krulhaar om haar vinger windt en ernaar kijkt met een glimlach zo nep als de borsten van Katie Price.

Zoals moeders van alle tijden – daar hoor ik ook bij – heeft ze geen gevoel voor persoonlijke grenzen wanneer het op haar kinderen aankomt. Ik prijs mezelf gelukkig dat ze niet het nagelschaartje tevoorschijn heeft gehaald dat altijd in haar handtas zit en mijn roze lok eraf heeft geknipt, voordat ze me een klopje op mijn hoofd geeft en zegt: ‘Zo, dat is beter, of niet, lieverd?’

Ik verzet me tegen de neiging haar hand weg te slaan, want dat zou kinderachtig zijn, iets wat ik op mijn vijftiende gedaan zou hebben. Tegenwoordig ben ik ten minste ietsje volwassener en begrijp ik dat ze het in elk geval probeert.

Ik geloof natuurlijk niet dat ze mijn radicale nieuwe kapsel echt mooi vindt. Eerlijk gezegd vind ik dat zelf ook niet. Ik was dronken; het was een ongelukje. Maar ik vermoed dat ze, als ik haar dat vertel, zich nog meer zorgen om me zal maken, dus hou ik mijn mond. Misschien gaat ze er gewoon van uit dat het een rebelse midlifecrisisactie is. Net als voor de zomer naar Dorset verhuizen.

Mijn ouders zijn aangekomen, en ik heb het gevoel dat mijn werelden botsen. Zolang ik ze uit elkaar kon houden, was alles goed. Nu smelten ze samen en zit ik voor mijn gevoel vast in

een of andere sciencefictionfilm, waarin ik zomaar door een scheur in het ruimte-tijdcontinuüm kan glijden.

Niet dat ik dat op dit moment erg zou vinden, denk ik terwijl ik een blik op mijn vader werp.

Met Frank en Matt zit hij aan een van de cafétafeltjes bij het raam. Met Matt, de man die verschillende keren bijna zijn dochter heeft onteerd. Matt, die stiekem van plan is de nacht met me door te brengen zodra ze zijn vertrokken. Matt, die me over mijn vaders schouder steelse blikken toewerpt en glimlachjes die vast bedoeld zijn om me gerust te stellen.

De drie mannen lijken goed met elkaar te kunnen opschieten. Ik vermoed dat Frank ze onthaalt op verhalen over zijn korte, maar duidelijk memorabele tijd op luchtmachtbasis Wilmslow. Mijn vader heeft jaren als werktuigkundige in Wilmslow gewerkt en kan er ook eindeloos over praten. Voor zover ik weet is Matt er nooit geweest, dus voor hem is het vast een heel interessant gesprek.

Ik zou hem wel willen gaan redden, maar ik heb het te druk met het overtuigen van mijn moeder dat het echt, écht, goed met me gaat, eerlijk waar.

Ze zijn ongeveer een uur geleden gearriveerd en rechtstreeks naar het café gekomen, zoals ik had voorgesteld. Ik heb de tassen van de kinderen al meegebracht. Zoals ik had verwacht, arriveerden ze voor de lunch. Mijn ouders zijn ook fan van de Vroege Start bij lange ritten – daar heb ik het misschien van – en mijn vader is enorm trots dat hij in net iets minder dan vier uur helemaal vanuit Manchester hiernaartoe is gereden.

Ze zijn van plan Lizzie en Nate voor een nachtje mee te nemen naar een vakantiepark in Weymouth en ze terug te brengen voordat ze doorrijden naar Cornwall. Daar zullen ze een paar dagen doorbrengen en vervolgens rond dezelfde tijd als ik weer naar het noorden rijden.

Ze verzekeren me dat Becca de taak heeft gekregen voor mijn tuin te zorgen, waardoor ik me meteen druk maak dat ik bij aankomst verschroeid gras, verdorde perkplanten en uitgedroogde hangmanden zal aantreffen. En misschien ook nog wel wat graffiti op het terras.

Ik heb Lizzie en Nate allebei dicht in de buurt gehouden. Ze mochten naar het strand, niet verder, want ik wist dat mijn vader en moeder hier waarschijnlijk vroeger zouden aankomen dan ze hadden gezegd. Ik heb ze al geappt dat ze als de weduwega naar het café moeten komen en hoop dat ze er snel zullen zijn.

Nu de lunchmenigte zover is uitgedund dat Willow en Sophie Wellkettle het zonder mij kunnen stellen, heb ik geen keus: ik moet wel met mijn moeder praten.

Ik vind het gemeen van mezelf om het te zeggen of zelfs te denken, maar ze maakt het me niet makkelijk. Ze is altijd aan de overbezorgde kant geweest, en wie kan haar dat sinds Davids dood kwalijk nemen? Ze heeft gezien hoe emotioneel zwaar ik het had, heeft me door verschillende crises heen geloodst, is me te hulp geschoten door de zorg voor de kinderen en het huishouden op zich te nemen waar het mij niet lukte en heeft absoluut alles gedaan wat een goede moeder in zo'n situatie zou doen.

Het probleem is alleen dat ze niet van ophouden lijkt te weten. Ik snap het, en als ouder voel ik met haar mee. Ik weet zeker dat ik ook zo zou zijn als het om Lizzie ging – de hemel verhoede het. Het is alleen niet zo makkelijk te verdragen wanneer die overbezorgdheid op jou is gericht. Verstandelijk snap ik het en waardeer ik het ook. Ik weet dat ze het uit liefde doet. Maar ik ben er ergens ook gepikeerd over. En al ben ik daardoor misschien een akelig mens, zo is het nu eenmaal.

Zodra ze er is, bekruipt me het gevoel dat ik mezelf moet be-

wijzen. Alsof ik haar moet geruststellen, moet laten zien dat het goed met me gaat. Dat het met ons allemaal goed gaat en ze zich geen zorgen hoeft te maken. Helaas helpt mijn roze haar wat dat betreft niet erg, en ook niet dat de kinderen op het strand zijn in plaats van bij mij, letterlijk aan de leiband van hun moeder.

‘Weet je zeker dat hun niets zal overkomen?’ vraagt ze voor de vijfde keer sinds ze over de drempel van het café is gestapt.

‘Ja, heel zeker,’ antwoord ik, en ik zeg tegen mezelf dat ik mijn geduld niet moet verliezen. ‘De zee is daar heel ondiep. Het is een heel veilige plek. Bovendien zijn ze er met vrienden en kunnen we ze vanaf het terras zien. Ze zijn nu vast op weg naar boven. Je hoeft je echt geen zorgen te maken.’

Ze heeft het al klaargespeeld me uit te horen over ons aller gezondheid, of ik zeker weet dat ik de extra last wel aankan die het runnen van het café is, over Matt, Sam en alle andere mannen die ze heeft gezien die de leeftijd hebben om te paren, en over Lizzies vriendschap met Josh. Of, zoals zij het zegt, ‘die knul van zestien.’

Ik besef dat een jongen van zestien in haar ogen maar op één ding uit is en dat ze zich zorgen maakt om haar kleindochter. Ik moet bekennen dat ik in de loop van onze weken hier zelf ook wel wat zorgen heb gehad op dat gebied.

Hoewel ik me er misschien iets meer van bewust ben dan mijn moeder dat jongens en meisjes tegenwoordig veel meer op een vriendschappelijke, niet-romantische manier met elkaar omgaan dan vroeger, ben ik niet dom. Tot nog toe lijkt er niet veel tussen die twee te zijn gebeurd, en ik moet genoeg vertrouwen in mijn dochter hebben om niet automatisch van het ergste uit te gaan.

Ik zeg tegen haar dat Josh een aardige jongen is. En dat is waar. Drie dagen nadat Lizzie met haar ‘eerlijkheidspotje’ was

begonnen, ging ik laat op de dag bij het café langs om wat telefoontjes te plegen en trof ik hem buiten aan, waar hij wat rondhing. Zodra hij me zag, begon hij te blozen, van zijn donzige snorretje tot aan zijn beanie.

Wat bleek: hij kwam hier elke avond naartoe om de voorraad te controleren en te zorgen dat iedereen had betaald voor wat ze hadden gepakt. Als er een tekort was, vulde hij dat uit zijn eigen zak aan, gewoon om te voorkomen dat Lizzie de volgende dag teleurgesteld zou zijn. Dat vond ik bijna onvoorstelbaar lief. Nu was ik wel overtuigd dat ik me echt geen zorgen hoefde te maken dat hij mijn dochter op wat voor manier dan ook zou ge- of misbruiken.

Ik werp een blik op mijn telefoon om te zien of de kinderen me een noodsignaal hebben gestuurd, aangezien ze er lang over doen om van het strand hiernaartoe te komen. Ik vermoed dat het puur te maken heeft met tegenzin van hun kant. Toen ze nog klein waren, vonden ze het geweldig om naar het huis van mijn ouders te gaan. Sinds ze een beetje ouder zijn, zijn ze iets minder enthousiast.

Mijn vader en moeder zijn fijne mensen, echt waar. Ze zijn lief, aardig en betrouwbaar. Je kunt op ze bouwen. Helaas voor hen zijn hun favoriete activiteiten bingo, geschiedenisdocumentaires kijken op tv, uitstapjes maken naar tuincentra en taart eten in tearooms van de National Trust.

Zelf snap ik wel wat daar leuk aan is, maar Lizzie en Nate denken er iets anders over. Naar plaatselijke maatstaven is Weymouth een bruisende metropool. Er zijn een kermis, attracties, een enorm strand, live entertainment en het avonturenpark Sea Life. Hoewel het vergeleken met Budbury een beetje sodom en gomorra is, is Lizzie overtuigd dat ze, eenmaal daar aangekomen, alleen over de promenade mogen wandelen en vogels mogen kijken, meer niet.

Ik voel me een klein beetje schuldig – ik ben tenslotte een veel opwindender avond aan het plannen voor mezelf – alleen niet schuldig genoeg om bezwaar te maken tegen hun uitstapje. Ze hebben het geluk dat ze al hun grootouders nog hebben, ook al maakt een stel daarvan op dit moment een cruise rond de wereld. En ik zou ook dankbaarder moeten zijn, zeg ik tegen mezelf. Al zijn ze allebei begin zestig, ze zijn nog zo fit en gezond als maar kan.

Net wanneer mijn moeder wil voorstellen een reddingsteam uit te sturen en daarbij over haar bril heen tuurt, zoals ze doet wanneer ze bezorgd is, komen Lizzie en Nate binnenwaaien. Ze krijgen meteen een dikke knuffel van hun oma, die ze dapper ondergaan, met een minimale hoeveelheid gezichtentrekkerij.

Die lieve Nate rukt zich pas los wanneer ze hem klopjes op zijn rozige wangen begint te geven en hem kust. Zijn rozige wangen worden nog roziger. Ik weet dat hij jong genoeg is om een lekkere knuffel in beslotenheid fijn te vinden, maar dat een openbare knuffel een klap is voor zijn tienermachogevoel.

Mijn vader staat op en loopt naar ze toe. Hij geeft Lizzie een snelle knuffel en houdt het bij Nate op een high five. Ik vind het er altijd grappig uitzien wanneer oude mensen high fives geven. Vooral mijn vader lijkt zich er altijd een beetje ongemakkelijk bij te voelen, alsof het een soort vrijmetselaarshanddruk is die hij nog niet helemaal onder de knie heeft.

‘Goed,’ zeg ik misschien iets te enthousiast, ‘heeft iedereen gegeten en gedronken?’

Ik weet dat dat zo is, aangezien ik mijn vader en moeder zelf heb bediend en Lizzie en Nate eten en drinken hebben meegenomen naar het strand. Er klinkt een koor van ja’s, en daarna blijft iedereen verplicht even stilzitten terwijl Lizzie het moment op haar telefoon vastlegt voor het nageslacht. Echt, als ze

er geen foto van knipt, is het gewoon niet gebeurd – het moderne equivalent van het filosofische raadsel van de boom die omvalt in het bos.

Ik haal hun tassen op van achter het café en dwing ze tot nog een knuffel, ook al duizelt het Nate nog steeds van de laatste. Ik merk dat ik ze iets te stevig vasthou en voel onverwacht tranen prikken achter mijn oogleden.

Opeens voel ik me verdrietig en huilerig. Ik wil ze eigenlijk niet loslaten. Ik wil ze niet eens uit mijn armen laten gaan, laat staan naar Weymouth. Ik laat ze pas los uit de doodsgreep wanneer Nate zich zo in bochten wringt dat hij me per ongeluk een elleboogstoot geeft in mijn buik, en zelfs dan blijf ik zijn hand vasthouden.

Ik heb uitgekeken naar mijn nacht met Matt, en nu die een stap dichterbij komt, voel ik me vreselijk schuldig, alsof ik puur voor een snelle wip mijn dierbare kinderen dump. Dat is natuurlijk niet waar: mijn ouders kwamen met het voorstel te mee te nemen, niet ik. En hopelijk wordt het ook geen snelle wip.

Ik knipper snel met mijn ogen, zodat de tranen binnen blijven, en probeer me sterk te houden. Ik draai me om naar mijn moeder, die haar armen om me heen slaat en me nog strakker vasthoudt dan ik bij Nate en Lizzie deed.

‘Ik hou van je,’ fluistert ze in mijn haar. ‘Dat weet je toch wel, hè?’

Ik knik en geef haar een knuffel terug. Ik vind het vreselijk dat ik me eerder zo aan haar ergerde. Ze is een moeder, en ik ben haar dierbare kind.

‘Goed,’ zeggen we allebei precies tegelijk, ‘moet er nog iemand plassen?’

32

Ik lig in bad in de Hyacinth tot aan mijn nek te weken in het lavendelbadschuim dat ik bij de cadeauwinkel aan het strand heb gekocht.

Ik heb het café schoongemaakt en morgen is het gesloten, dus voor één keer hoef ik niet vroeg op te staan, de kinderen uit bed te slepen of mijn alcoholconsumptie te beperken om te zorgen dat ik de ochtend erop nuchter genoeg ben.

Het staat me vrij om stomdronken te worden, de hele dag uit te slapen en me geen zorgen te maken over de kinderen – in elk geval nog niet, want mam heeft gebeld dat ze veilig zijn aangekomen.

Lizzie heeft me een foto gestuurd waarin ze met zijn allen bij het bord van een vogelbeschermingsreservaat staan. De uitdrukking op haar gezicht is kostelijk. *Feest er op los, schat!* schrijf ik terug, en voeg er voor de lol nog wat vrolijke emoji's aan toe.

Na het huis aan kant te hebben gemaakt en een lading was in de machine te hebben gepropt, beloon ik mezelf nu met een uitgebreid bad. Ik heb de radio aan staan en het kleine raam geopend, zodat ik de vogels kan horen, en lig met een pocketboek in mijn handen. Het is een originele editie uit 1980 van Jilly Coopers *Rivals*, die ik op de boekenplank in het café heb gevonden, nog altijd even gewaagd en lekker om te lezen.

Ik geniet enorm van mijn hernieuwde kennismaking met

Rupert Campbell-Black en stel me voor hoe Matt er in een rijbroek zou uitzien. Ik heb hem in korte broek, zwembroek en kleine witte handdoeken gezien, dus zijn benen zijn geen geheim voor me, en volgens mij zou zo'n rijbroek hem enorm goed staan.

We hebben afgesproken elkaar om een uur of zes te ontmoeten en eventueel uit eten te gaan. Aan de ene kant zou ik het liefst thuisblijven en het programma direct afwerken. Aan de andere kant ben ik erg nerveus en zal het vast helpen om eerst wat te gaan drinken.

De kunst zal zijn om de juiste toestand te bereiken – om genoeg te drinken dat ik ontspannen ben, maar niet zoveel dat ik vreemden ga vertellen dat ze mooie ogen hebben. Drie glazen wijn is waarschijnlijk mijn limiet. Bij meer wil ik misschien karaoke gaan zingen, met een vogelverschrikker worstelen of een verkeerspion mee naar huis nemen. Wat allemaal lollig kan zijn, maar niet is wat ik voor vanavond in gedachten heb.

Zodra ik begin te verschrompelen als een pruim, maak ik een ezelsoor in mijn boek en leg het weg. Ik haal de stop uit het bad en sta op. Ik ben zo vooruitziend geweest om een handdoek over de spiegel aan de muur te hangen. Het laatste wat ik nu moet doen is eindeloos poseren, mijn naakte lichaam uit alle hoeken bekijken, mijn buik inhouden en me verbazen over de omvang van mijn achterwerk. Geen van die dingen is bevorderlijk voor mijn zelfvertrouwen.

Dit is natuurlijk allemaal nieuw voor me. David en ik waren van kinds af aan samen. Natuurlijk was ik zenuwachtig toen onze relatie fysiek werd – dat waren we allebei – maar het was allemaal onderdeel van ons gedeelde avontuur en de logische volgende stap voor twee mensen die zielsveel van elkaar hielden en elkaar volledig vertrouwden.

Volgens mij was dat de sleutel van onze relatie. Het vertrou-

wen. Becca vindt het idioot dat ik maar met één man naar bed ben geweest, maar ze snapt het niet. Volgens mij denkt ze dat ik geen idee heb van fysiek genot omdat ik niet met andere partners heb geëxperimenteerd, en dat mijn seksleven onmogelijk bevredigend kan zijn geweest.

In werkelijkheid was ons seksleven fantastisch. Zoals alle stellen hebben we hoogte- en dieptepunten gehad, vooral na de geboorte van de kinderen, maar op dat vlak pasten we al even goed bij elkaar als op alle andere terreinen.

Ik heb David altijd aantrekkelijk gevonden, en andersom. Ik heb me zelden slecht over mijn lichaam gevoeld, want daar had ik nooit reden toe. Het was goed genoeg voor David en dus ook voor mij.

Dus nu ik me voorbereid op mijn afspraakje met de tweede man in mijn leven die me naakt zal zien (tenzij ik hem blinddoek en doe alsof het een gewaagd sekspelletje is), heb ik echt geen behoefte om mijn eigen tekortkomingen te zien.

Eerder heb ik mijn benen en andere relevante lichaamsdelen geschoren. Nu slenter ik de slaapkamer in en smeer me in met een dure hydraterende crème die ik ooit voor de kerst heb gekregen en nooit heb hoeven gebruiken.

Eenmaal glad, glimmend en geurig kruip ik onder mijn dekbed, met een handdoek als een tulband om mijn haren gewikkeld.

Het voelt gek om hier zonder de kinderen te zijn. Een beetje erg stil, maar ook verrukkelijk – alsof ik mezelf op een verboden luxe trakteeer door tijd voor mezelf te nemen.

Ik rol op mijn zij en kijk naar de foto op mijn nachtkastje. De foto waarop we er allemaal zo gelukkig uitzien. Zo samen.

‘Hé, jij,’ zeg ik, glimlachend tegen David met de snorkelbril. Uiteraard reageert hij niet, maar dit keer verwacht ik het ook niet. Er zijn momenten geweest – dieptepunten in mijn geeste-

lijke gezondheid, geef ik toe – dat ik oprecht dacht dat hij zou antwoorden.

‘Ik weet niet wat je hiervan zou vinden,’ vervolg ik, gerustgesteld door de wetenschap dat niemand me kan horen. ‘Als je er nog zou zijn, zou je ongetwijfeld woedend zijn en waarschijnlijk naar de Black Rose gaan om Matt in elkaar te slaan. Maar als je er nog was, mijn liefste, zou dit ook nooit gebeuren, hè? Ik heb nooit naar andere mannen gekeken en dat zou volgens mij nooit veranderd zijn. Op Daniel Craig na, natuurlijk, maar je zei altijd dat je dat niet erg vond... Nou ja.

Je bent er niet meer. Ik zou willen van wel, om ontelbare redenen, maar het is niet zo – en ik geloof dat dit iets is wat ik wil doen. Wat ik misschien zelfs moet doen.

Hoeveel ik ook van je hou, ik kan niet de rest van mijn leven op de dood blijven wachten, toch? Volgens mij zou jij dat ook niet willen. Weet je nog dat we het erover hadden, toen je voedselvergiftiging had opgelopen in Italië en dacht dat je laatste uur geslagen had?

We hebben toen allebei gezegd dat we de ander een nieuwe partner zouden gunnen, al was ik minder edelmoedig dan jij, omdat ik op dat moment geen bijna-doodervaring doormaakte... Wat zei ik ook alweer? Dat ik het goed zou vinden als je een nieuwe vrouw zou vinden, op voorwaarde dat ze op Camilla Parker-Bowles zou lijken. Een beetje gemeen van me.

Maar... nou, hier ben ik dan. Met de kinderen gaat het erg goed, en ik voel me beter. Ik heb geen idee of je op dit moment vanuit de hemel zit toe te kijken en me uitlacht, succes wenst of uitscheldt. En of er eigenlijk een hemel bestaat.

Als ik dat zou weten, zou ik vast meer banen aangeboden krijgen dan die van tijdelijke cafémanager, toch? Of permanente, als het aan Cherie ligt... Hoe dan ook, waar je ook bent, David, ik hou van je. Dat zal nooit veranderen. En als je inderdaad

op een donzige witte wolk naar ons zit te kijken, kun je misschien beter een tijdje je ogen sluiten...?’

Ik druk een kus op twee van mijn vingertoppen en leg ze op Davids fotogezicht.

Na nog wat te hebben geluierd, sta ik op en kleed me aan. Ik trek mijn groene zomerjurk met spaghettibandjes aan, omdat de kleur bij mijn ogen past en het de enige uitgaansjurk is die ik bij me heb, wat de keuze vergemakkelijkt. Ik kies platte sandalen, want ook daar heb ik weinig te kiezen; de plateausandaal die ik in het Graanveld van Schaamte ben kwijtgeraakt, is nooit meer boven water gekomen.

Ik heb mijn beste bij elkaar passende ondergoed aangetrokken. Hopelijk heeft Matt dat niet eerder uit een gescheurde vuilniszak zien vliegen of aan een autoantenne zien hangen. Ik droog mijn haren en doe er wat gel in, zodat het lang, krullend en wild is in plaats van krankzinnig, pluizig en angstaanjagend, en breng wat make-up aan.

Volgens mij zie ik er helemaal niet slecht uit. Ik heb vlinders in mijn buik, en mijn hart gaat een beetje tekeer, en ik ben nerveus en opgewonden tegelijk. Ik houd mezelf voor dat ik een vijfendertigjarige moeder van twee kinderen ben. Mijn leven is misschien anders geweest dan dat van de meeste mensen, maar ik ben niet onervaren en heb geen reden om aan mezelf te twijfelen.

Net als David is Matt alleen maar aardig en complimenteus tegen me geweest. Hij heeft me geen enkele aanleiding gegeven om onzeker te zijn over mijn uiterlijk. Of over wat dan ook zelfs. We hebben samen plezier gemaakt en genoten van ons stiekeme geflirt – waarschijnlijk meer dan normaal voor zogenaamde volwassenen – en we voelen ons duidelijk tot elkaar aangetrokken. Dit hoeft niet ingewikkeld te zijn. Mijn leven is al ingewikkeld genoeg. Ik wil dit ongecompliceerd houden.

Terwijl ik de trap af huppel, besef ik dat ik mezelf voor de gek houd. Dat ik de zaken te veel versimpel. Dat dit misschien wel een van de meest ingewikkelde situaties is waarmee ik ooit heb moeten omgaan. En dat ik – en dat is nog het meest angst-aanjagend – geen flauw idee heb hoe ik me na afloop zal voelen.

Dat niet weten vervult me plotseling met angst en paniek. Ik ben niet gewend om me zo te voelen. Verdriet, pijn, eenzaamheid – dat ken ik allemaal in overvloed. Maar niet weten wat ik voel voor een man met wie ik van plan ben te vrijen? Dat is volkomen en afschuwelijk onbekend terrein.

Ik ga op de onderste traprede zitten en bel vlug Becca. Ze is misschien mijn jongere zus, maar op dit moment is zij de meest wijze van ons twee.

‘Ik ben doodsbang,’ zeg ik, zodra ze opneemt. Terwijl ik de woorden uitspreek, besef ik dat het waar is. Ondanks mijn zorgvuldige voorbereiding, mijn eenzijdige gesprek met David en mijn voornemen om alles tussen Matt en mij zo ongecompliceerd mogelijk te houden, ben ik doodsbang.

‘Waarvoor?’ vraagt ze. Op de achtergrond hoor ik stadslawaai, dus ik vermoed dat ze op stap is. Ik hoor auto’s toeteren en mensen schreeuwen en muziek dreunen en het gepiep van een groen voetgangerslicht.

‘Alles. Ik ben doodsbang dat het een fiasco wordt en ik vergeten ben wat waarin hoort. Dat ik er niks van bak of dat ik verstijf, of halverwege in tranen uitbarst. Dat ik hem tijdens het moment suprême David zal noemen en hij zich wild zal schrikken.’

‘Dat gaat allemaal niet gebeuren. En zelfs als het wel gebeurt... Na wat je me over Matt verteld hebt, geloof ik dat hij begripvol zal reageren. Maar Laura, het kan ook fantastisch worden.’

‘Ik weet het,’ antwoord ik, en ik slaak een langgerekte zucht, ‘en daar ben ik nog het bangst voor. Wat als je gelijk hebt, Becs? Wat als dit meer voor me betekent dan ik aan mezelf toegeef? Wat als je terecht gewaarschuwd hebt voorzichtig te zijn?’

‘Je weet toch dat je niet naar mij moet luisteren!’ zegt ze geërgerd. ‘Ik ben meestal dronken. Echt, ik heb spijt dat ik überhaupt iets heb gezegd. Ik heb je zelfvertrouwen ondermijnd terwijl je juist een oppepper nodig had, en dat spijt me. Ik heb me gewoon idioot, bezorgd en te beschermend gedragen, weet je? Een beetje zoals...’

‘Mam,’ vul ik aan, want ik weet precies wat ze wil zeggen.

‘Ja, en de gedachte vervult me met afgrijzen. Hoor eens, je verdient een pleziertje. Jij meer dan wie dan ook. Drink een wijntje, ontspan je en kijk gewoon hoe het loopt. En voel je niet verplicht om voor het hoofdgerecht te gaan omdat je het voorafje hebt geproefd. Als het niet goed voelt, om welke reden dan ook, kun je het gebeuren stopzetten en weggaan. Zet jezelf en hem niet zo onder druk. En vergeet niet dat hij ook zenuwachtig zal zijn.’

Ze heeft een punt. Op basis van wat Matt me heeft verteld, vermoed ik dat hij sinds de Benen ook met niemand anders heeft gevreeën. Bovendien kent hij mijn geschiedenis. Voor hem is dat een hoop verantwoordelijkheid, dus het laatste wat hij kan gebruiken, is dat ik een zenuwinzinking krijg. Dit, houd ik mezelf voor, hoort léuk te zijn. Tenslotte is het niet een of andere afschuwelijke taak uit een Japanse spelshow.

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik, en ik voel me al iets beter. ‘Ik wist dat je me zou helpen, wijze vrouw.’

‘Ja, nou, ik ben de mevrouw Miyagi van de seks. Poetsbeweging met links, poetsbeweging met rechts. Je redt je wel. Zeg, ik moet ophangen. Ik heb drie matrozen vastgeketend in mijn martelkelder en ik moet nodig naar ze toe. Maar bel me mor-

gen, oké? Of vanavond. Zelfs als het drie uur 's nachts is. Bel me als je me nodig hebt.'

'Oké. Ik hou van je.'

'Ik ook van jou. En nu wegwezen!'

Ik hang op, maar blijf nog even onder aan de trap zitten.

Ze heeft gelijk. Natuurlijk heeft ze gelijk. Ik moet ontspannen. De druk eraf halen en de dingen hun loop laten, in plaats van proberen ze te forceren of het onvoorspelbare te voorspellen.

Ik slenter naar de keuken en pak een fles prosecco uit de koelkast. Die staat er al een paar dagen, en hoewel ik een lepel in de hals heb gestoken, zitten er geen bubbels meer in. Desondanks schenk ik mezelf een glas in.

Ik neem een slok, en die is ijskoud en alcoholisch, en ik voel me op slag beter. Ik kan zelfs een beetje lachen om mezelf en om de toestand van paniek en navelstaarderij waarin ik mezelf heb gebracht.

In hemelsnaam! Ik ga een avond doorbrengen met een razend knappe man – die op een jonge Han Solo lijkt. Ik zou blij moeten zijn in plaats van alles tot in den treure te analyseren.

Opgevrolijkt door Becca, mijn eigen gedachtegang, het beeld van Han Solo en mogelijk ook de prosecco, kijk ik op mijn horloge en zie dat het bijna zes uur is.

Ik pak Jimbo's lijn van de kapstok en raap onze gezamenlijke overnachtingstas op – Matt en ik hebben afgesproken om bij hem te slapen, aangezien zijn huis groter is, er geen kinderen wonen en er geen foto van mijn dode man naast het bed staat (al heb ik hem dat laatste niet verteld, omdat het zo raar overkomt).

Ik heb een schone broek, mijn toilettas, tandenborstel en parfum bij me, plus Jimbo's speciale dieetvoer. Jimbo zal het zeker fijn vinden om bij Matt te overnachten, al zullen we zoals

gewoonlijk moeten oppassen waar hij zijn snuit in steekt.

Ik loop naar zijn roodgeruite hondendecken, die ik wil meenemen, en rammel met de lijn boven zijn kop.

‘Gaaf-ie mee uit?’ vraag ik met een akelig hoog stemmetje. De laatste tijd is hij steeds moeilijker in beweging te krijgen, en het zou best kunnen dat ik de hele weg naar de Black Rose een stuk bacon voor zijn neus moet houden.

Natuurlijk reageert hij niet.

‘Kom op, luiwammes! We gaan naar Matt!’ voeg ik eraan toe, en ik kniel bij hem neer om hem aan te lijnen.

Dan besef ik dat hij niet beweegt. In het geheel niet. Hij kwispelt niet, zelfs niet een beetje, en hij kijkt me ook niet met een half geopend slaperig oog aan, zoals hij normaal gesproken doet. Hij snurkt niet, hij snuift niet, hij maakt geen een enkel geluid.

En, moet ik erkennen, terwijl ik in elkaar zak en op de houten vloer ga liggen, hij ademt zelfs niet.

33

Ik word helemaal aangekleed wakker, in een deken gewikkeld boven op Matts bed. Hij ligt bij me, met een arm beschermend over me heen geslagen en zijn adem warm in mijn nek.

Heel even voel ik me goed. Meer dan goed. Ik voel me opgetogen dat ik hier in zijn armen lig, veilig, beschut en gelukkig.

Dan komt alles weer als een stortvloed over me heen en herinner ik me waarom mijn oogleden aan elkaar vastgeplakt lijken te zitten, mijn keel droog is en mijn haar warrig is en slordig aan mijn gezicht plakt.

Ik realiseer me dat Jimbo dood is en dat David dood is. Het deel van me dat weer tot leven begon te komen, voelt nu verpletterd door het verdriet. Ik voel me zo miserabel dat ik zou willen dat ik ook dood was.

Stilletjes begin ik weer te huilen. De tranen lekken onder mijn korstige wimpers uit en verzamelen zich op een toch al vochtige plek op het bordeauxrode kussensloop. Ik kijk automatisch op en zoek de foto van David op het nachtkastje, voordat mijn brein, dat aan slaaptekort lijdt, alle puzzelstukjes op hun plek legt.

Ik bevind me in de Black Rose, met Matt. Te oordelen naar het waterige zonlicht dat door de gordijnen naar binnen valt is het vroeg in de ochtend. Ik heb heel rusteloos geslapen, in stukjes en beetjes, en het was waarschijnlijk een nachtmerrie het bed met me te delen.

Zodra ik doorhad wat er met Jimbo was gebeurd, belde ik Matt. Voor mijn gevoel was hij er een paar seconden later al. Met het dierenartsenequivalent van een dokterstas in zijn hand kwam hij binnen gerend.

Hij knielde met een stethoscoop naast Jimbo neer en controleerde zijn hartslag. Daarna zijn ademhaling. Hij tilde zijn oogleden op. Ten slotte streek hij nog een keer verdrietig, aarzelend, over Jimbo's grijzende snuit en kriebelde zijn fluweelzachte oren een laatste keer.

Hij stond op en schonk me een lieve glimlach.

'Ik weet het,' zei ik. Ik voelde dat mijn lippen trilden en de tranen begonnen te stromen. 'Ik weet het al. Alleen... Hij was nog warm...'

'Hij is nog niet lang weg,' zei Matt, die mijn hand vastpakte. Terwijl hij met zijn ogen mijn gezicht afzocht, streelde hij met zijn vingers die van mij. 'En hij is vredig ingeslapen. Blijkbaar kon dat oude hart van hem het gewoon niet langer volhouden.'

Ik voelde de tranen over mijn gezicht omlaagglijden en gleed met ze mee, helemaal omlaag naar de vloer. Ik legde Jimbo's kop op mijn schoot, kuste en knuffelde hem, aaide hem en doordrenkte hem met mijn tranen. Ik vertelde hem wat een lieve hond hij was en hoeveel we hem zouden missen, hoeveel ik van hem hield.

Ik weet dat hij een hond is, maar op dat moment zou ik er letterlijk alles voor gegeven hebben om te zien dat hij zijn ogen opende, dat snuivende geluid maakte waardoor hij als een varken klonk en mijn gezicht likte.

Matt kwam naast me zitten op de grond, sloeg een arm om mijn schouders en liet me praten, huilen, snikken. Hij had het vast allemaal al eens meegemaakt op zijn werk, gekke baasjes die weigerden hun huisdier los te laten.

'Ik was boven,' zei ik met trillende stem, en ik ademde zo on-

regelmatig dat de woorden er met horten en stoten uitkwamen, 'om me klaar te maken voor onze date. Ik was me boven aan het opdirken, en ondertussen was Jimbo hier in zijn eentje beneden. Hij had niet alleen moeten zijn... Het was een lieve hond... Hij had zoveel meer verdiend dan dat... Ik had bij hem moeten zijn...'

Matt drukte een zachte kus op de zijkant van mijn hoofd en draaide mijn gezicht, zodat mijn hoofd tegen zijn borst kon rusten. Hij droeg wat eruitzag als een nieuw overhemd, van fris wit katoen, dat hij waarschijnlijk voor ons avondje uit had gekocht.

'Ik ben er zo goed als zeker van dat hij sliep,' zei hij, terwijl hij mijn haar naar achteren veegde. 'Daar was hij dol op.'

'Ja,' snuf ik, 'dat was een van de dingen die hij het liefst deed.'

'Precies. En hij was er heel goed in. Volgens mij heeft Jimbo eerder vandaag een fijne wandeling met je gemaakt door de Rockery – dat weet ik, want ik zag jullie langskomen. Daarna is hij hier weer heen gekomen en heeft hij waarschijnlijk wat lekkers te eten gekregen en wat uit zijn waterbak geslobberd. Hij heeft vast een poosje achter je aan gelopen door de keuken, in de hoop dat hij een worstje zou krijgen. Volgens mij was hij heel gelukkig.

Toen is hij naar zijn mand gegaan, zijn heerlijke, comfortabele, warme mand, waar hij opgekruld in is gaan liggen. Zoals hij nu ook nog ligt. Hij is gaan slapen, Laura. Dat is alles. Hij is gewoon gaan slapen. Hij had geen pijn, leed niet, en je hebt hem niet in de steek gelaten. Hij wist dat je boven was, in de buurt, en hij lag hier fijn, in zijn mand.'

Het verdriet, het schuldgevoel en de ellende hadden zich opgehoopt, waardoor mijn hart bonkte in mijn borstkas, mijn oren zoemden en mijn vingers tintelden. De pijn was zo rauw, het was zo'n oerpijn, dat het leek op een paniekaanval. Na

Davids overlijden kwam dat gevoel voortdurend over me heen, maar later gebeurde het zelden nog. Tot op dat moment. Tot Jimbo.

Ik snikte nog steeds, bijna hysterisch, en moest vechten om tussen ademteugen door woorden uit mijn mond te krijgen.

‘Ik had hem een worstje moeten geven! En ik had de ladder moeten vasthouden! Ik had hem naar het ziekenhuis moeten sturen, ook al zei hij dat hij zich goed voelde!’

Die arme Matt had waarschijnlijk geen idee waarover ik raaskalde, maar was intelligent en gevoelig genoeg om alles samen te voegen en intuïtief te begrijpen dat het bij deze pijn, dit emotionele noodsignaal, om meer ging dan de dood van een heel oude labrador.

Hij hield me strakker vast en liet me gewoon huilen. Hij mompelde troostende woorden, spoorde me aan te ademen en streek zachtjes over mijn rug. Toen ik uiteindelijk niets meer had om naar buiten te laten stromen, tilde hij me in zijn armen op en droeg me naar de bank.

Hij ging zitten, met mij op zijn schoot als een kind dat getroost moest worden, en hield me vast, dicht tegen zich aan, met mijn knieën opgetrokken en mijn hoofd tegen zijn borst gedrukt.

Ik weet niet hoelang we zo bleven zitten, maar wel dat het Matt niet zou hebben uitgemaakt of het uren of zelfs dagen waren. Hij was er voor me, mijn vriend, mijn net-niet-minnaar, mijn bondgenoot in het Dorsetse leven.

Hij was er voor me bij elke snik, elke hap lucht en elke veeg mascara op dat nieuwe hemd van hem.

En toen het ergste voorbij was, toen ik weer kon ademhalen en mijn ogen rood, gezwollen en pijnlijk waren, boog hij zich omlaag om op allebei een zachte kus te drukken.

‘Ik neem je mee naar de Black Rose,’ zei hij op een toon

waaruit bleek dat tegenspraak zinloos was, als ik dat al kon opbrengen. ‘Je brengt de nacht met mij door.’

Ik sperde mijn ogen zo wijd mogelijk open en was ineens weer bang. Hij dacht toch niet dat ik nog steeds...

‘En nee, natuurlijk bedoel ik niet dat je de nacht op die manier met me zult doorbrengen,’ voegde hij er met een scheef, treurig glimlachje aan toe. ‘Ik begrijp het wel. Maar ik laat je niet alleen, Laura. Oké? Je hebt iemand bij je nodig, en wat dat betreft zul je het met mij moeten doen, ben ik bang.’

Hij nam me dus mee naar zijn huisje, zette me neer met een glas whisky en de tv aan voor het achtergrondgeluid, en nam Jimbo mee. Hij droeg hem met mand en al naar zijn truck en bracht hem naar zijn praktijk. Ik wilde niet nadenken over wat daarna gebeurde, hoe ik het de kinderen moest vertellen of wat we met zijn arme harige lijf zouden doen.

Het enige wat ik kon doen was slokjes whisky nemen, naar het tv-scherm staren zonder iets te zien en me zo goed mogelijk verzetten tegen het gevoel van dreigende droefenis.

Ik wilde me er niet tegen verzetten. Ik wilde eraan toegeven. Ik wilde op de vloer gaan liggen en het als een golvende zwarte mist over me heen laten komen. Ik wilde me erdoor laten meesleuren en verstikken, zodat alles wat me pijn deed zou weggaan.

Zo had ik me eerder gevoeld, en ik wist wat er zou gebeuren als ik die zwarte mist over me heen liet komen. Dan zou ik mezelf en mijn wil om te leven kwijtraken, mijn vermogen om iets, hoe weinig ook, te betekenen voor mijn kinderen.

Het zou zijn zoals toen Becca kwam logeren. Hoeveel pijn ik ook voelde, ik wist dat ik Lizzie, Nate, mijn zus en mijn ouders nooit meer dat soort verdriet kon aandoen.

Daarom dronk ik van de whisky, keek een realityserie over volkstuintjes, rilde in de deken die Matt om mijn schouders

had gelegd en wachtte op zijn terugkomst.

Toen hij terug was, zette hij hete thee voor me, ook weer met whisky, en haalde me over een paar chocoladekoekjes te eten. Gewoonlijk zou dat niet moeilijk zijn, maar op dat moment was het wel het laatste waar ik zin in had.

‘Sorry.’ Ik keek naar hem, en hij naar mij. Zijn haar zat in de war, zijn mooie witte hemd was nat van mijn tranen en zat vol make-upvlekken, en zijn anders zo sprankelende blik had plaatsgemaakt voor vermoeidheid en bezorgdheid.

‘Dit is niet helemaal gelopen zoals we hadden gepland, hè? Het spijt me echt...’

Hij fronste zijn wenkbrauwen, kwam naast me zitten en trok de deken strakker om mijn schouders.

‘Je hoeft nergens spijt van te hebben,’ zei hij hoofdschuddend. ‘We zijn toch allemaal kwetsbaar? We hebben allemaal soms wat hulp nodig, hoe flink we aan de buitenkant ook lijken. Ik vind een heleboel erg, Laura. Ik vind het erg dat je zoveel hebt moeten doorstaan. Dat David is overleden, en Jimbo, en dat je zoveel hebt geleden.’

Wat ik helemaal niet erg vind, is dat ik er nu voor je kan zijn, dat mijn hemd vlekkerig is – ik zie je er wel naar kijken – of dat we onze kleren uiteindelijk niet hebben uitgetrokken. Wat ik niet erg vind, is dat je me nodig hebt, en dat ik je de rest van de nacht in mijn armen zal houden om je zo warm en veilig als menselijk mogelijk is te houden. En morgen... De dag van morgen, daar komen we ook wel doorheen. Oké? We komen er samen doorheen.’

Ik kneep in zijn hand en gaapte. Ik was doodop en emotioneel uitgeput, en kon alleen maar dankbaar zijn om zijn tederheid, zijn deken en zijn schijnbaar eindeloze voorraad whisky.

Raar op welke paden het leven ons neerzet. Vijf weken geleden was Matt de sexy vreemde die me op mijn eerste dag in

Dorset hielp mijn dakkoffer uit te pakken. De man in wie Jimbo meteen onbehoorlijk veel interesse had.

Nu zit ik op zijn bank en helpt hij me de sirenezang van die golvende zwarte mist terug te dringen. Hij helpt me het hier en nu vast te houden, te overleven.

‘Ik ben heel moe,’ zei ik. ‘Is het goed als we naar bed gaan?’

Hij leidde me de trap op, en hoewel ik wel had gedacht dat de avond daarmee zou eindigen, gebeurde niets zoals ik had verwacht of gehoopt. Hij was lief en respectvol, en sprong heel voorzichtig met me om. Ik plofte boven op het dekbed neer, hij wikkelde de deken om me heen, en zo bleef ik liggen.

Nu ik klaarwakker ben en zou willen dat ik dat niet was, probeer ik me uit zijn armen los te maken. Zodra ik me verroer, pakt hij me steviger vast. Ik hoor hem nog half in slaap mijn naam fluisteren.

Ik sta mezelf nog één ogenblik toe van rustig liggen en genieten van het gevoel dat ik naast Matt lig, in zijn armen, zo dicht tegen hem aan dat ik zijn hart voel bonzen tegen mijn rug. Eén moment waarin ik mezelf laat denken dat het allemaal eenvoudig is.

Dan sta ik op, nog steeds in mijn deken gewikkeld, en loop de kamer uit. Ik weet nu zeker wat ik voel, en dat versterkt mijn verdriet. Mijn voeten slepen over de vloer alsof er lood in zit. Ik moet hier weg. De benen nemen. Weglopen, uit de Black Rose weg, bij Matt weg.

Want zelfs zonder met hem naar bed te zijn gegaan weet ik nu dat Becca gelijk had. Dat Matt inderdaad iets voor me betekent. Dat hij veel te veel voor me betekent.

En ik weet dat ik nog steeds veel te kwetsbaar ben om het risico te nemen zoveel van mezelf aan iemand anders te geven.

Nog een verlies zou ik simpelweg niet overleven.

34

Het is raar weer vandaag; de hemel is afwisselend helderblauw en bedekt met witte schapenwolkjes die zo snel voorbijrijven dat het net een versnelde video-opname lijkt.

Het is warm, maar er waait een harde wind van zee, die mijn haren om mijn gezicht blaast en Lizzies paardenstaart door de lucht doet wippen.

We zijn bijeengekomen op de dierenbegraafplaats van Budbury, waarvan ik het bestaan tot vanochtend niet kende. Het is een prachtige ommuurde tuin achter het buurtcentrum, die schijnbaar tientallen jaren ouder is dan dat gebouw.

De verweerde bakstenen zijn begroeid met klimop en de meanderende wandelpaden bedekt met dennennaalden en bladeren. Er zijn kleine gedenkplaten, grote grafstenen, houten kruizen, en eenvoudig eerbetoon zoals ingelijste foto's en zelfgemaakte striptekeningen. Deze laatste zijn waarschijnlijk nog het ontroerendst: een kinderblik op het geliefde huisdier.

De oudste graven dateren van rond 1920. Er liggen vooral honden en katten, maar er zijn ook wat grafjes voor konijnen, muizen en vogels. In één hoek ligt zelfs een ezel genaamd Petunia, die in 1958 ter ruste is gelegd na jarenlang kinderen over het strand te hebben gedragen.

Hoewel de dorps hoofdstraat vlakbij is, hoor je het verkeer en de geluiden van voorbijgangers maar vaag. De muren en bomen isoleren de begraafplaats en houden deze schaduwrijk, vredig en stil.

Lizzie en Nate zijn vanmiddag vroeg thuisgekomen, nadat ik mijn moeder had gebeld om haar te vertellen wat er was gebeurd. Om eerlijk te zijn heb ik haar een appje gestuurd en haar telefoontje erna genegeerd.

Ik weet dat het laf van me was, maar ik kon het gewoon niet aan om erover te praten. Ik wilde het beven van mijn stem niet horen of voelen hoe fragiel ik was. Dus heb ik weer geappt dat ik het druk had, maar dat het goed met me ging. Allebei leugens.

Bij hun terugkeer in de Hyacinth vlogen de kinderen in mijn armen. Allebei tegelijk. Wat erg zeldzaam is. We hebben huilend en snikkend bijeengezeten in de woonkamer, in een poging elkaar te troosten.

Mijn moeder en vader stonden hand in hand op de achtergrond. Met name mijn moeder zag er huilerig uit, en nadat ik de kinderen tot stikkens toe had omhelsd, ben ik naar haar toe gerend om haar in mijn armen te sluiten.

‘Het spijt me zo, schat,’ zei ze, mijn tranen wegvegend en mijn haren uit mijn gezicht strijkend. Ze keek me intens verdrietig, maar ook bezorgd aan, op zoek naar tekenen van de zenuwzinking die ze terecht vreesde.

‘Het gaat wel, mam,’ zei ik, met een hopelijk geruststellende glimlach. ‘Ik ben verdrietig en ik mis Jimbo, maar ik red me wel.’

En volgens mij doe ik dat ook. Zo goed ik kan. Ik voel me leeg, verdrietig en breekbaar, alsof een sterke windvlaag me omver zou kunnen blazen om me als een verloren heliumballoon mee te voeren naar de baai.

Maar ik moet overkomen alsof ik in orde ben. Ik moet vandaag, Franks feest en mijn laatste dagen in Dorset doorkomen en dan terug naar huis. Eenmaal thuis zal ik me anders voelen. Dan zal ik deze gekke zomer, gekke mensen en mijn gekke tijd met Matt kunnen vergeten.

Ik weet niet of ik echt iets voor hem voel of hem gewoon dankbaar ben. Dankbaar omdat hij zo aardig en teder is geweest en me weer tot leven heeft gewekt, als een bevroren kiemplantje dat tijd in de zon nodig had. Of dat hij gewoon mijn verlate tussendoortje is – de eerste man na Davids dood tot wie ik me aangetrokken heb gevoeld.

Waarschijnlijk, denk ik, hem bestuderend, is het een van die twee. Iets pijnlijkers kan ik namelijk niet aan.

Matt is hier al een poosje met Edie May, die hoofd van het dierenbegraafplaatscomité is. Hij heeft een gat gegraven op maat van Jimbo en hem in zijn lievelingsdeken met Schotse ruit gewikkeld. Jimbo heeft in de ‘koeling’ van de dierenartspraktijk gelegen – ik vraag niet wat dat is, want ik wil het niet weten.

De kinderen aaien Jimbo's omwikkelde kop, en Sam en Matt laten hem in zijn grafje zakken. Ik besef pas dat ik huil wanneer Lizzie mijn hand vastgrijpt en me met haar betraande groene ogen aankijkt. Nate probeert zijn tranen weg te knippen en stoer te zijn, totdat ik een troostende hand op zijn schouder leg en hij ze niet meer kan bedwingen.

Ze hebben allebei voorwerpen uitgezocht om aan Jimbo mee te geven en stappen naar voren om die in het graf te leggen. Nate heeft een fluorescerend groene tennisbal meegebracht die zo rafelig en kapotgekauwd is, dat hij bijna onherkenbaar is. Als hij wilde, kon hij echt kauwen, onze Jimbo. Lizzie legt er een plastic bakje bij, het soort waarin afhaalmaaltijden zitten, met twee gekookte worstjes erin. Zijn lievelingsmaal.

We staan in klein gezelschap op de beschaduwde ommuurde begraafplaats, en ik ben iedereen dankbaar voor hun steun.

Cherie is er, leunend op haar krukken en met wild wapperende haren door de wind; naast haar staat Frank, met zijn pet

respectvol in zijn verweerde handen. Sam en Matt wachten tot Lizzie en Nate zijn teruggestapt van het graf, Matt met een schop aan zijn voeten. Ivy Wellkettle en Sophie glimlachen meelevend, en de hele Cider Jones-familie is van de partij: Joanne, Joe en Josh. Joe heeft twee boodschappentassen bij zich die rinkelen zodra hij beweegt, dus vermoedelijk heeft hij een lading cider-heelt-alle-wonden bij zich.

Willow is er ook, zoals gewoonlijk gekleed in haar alien-punk-prinsessenoutfit van een sombere legging en zware met zilververf bespoten Doc Martens, en staart verdrietig naar het graf. Edie staat naast haar, de twee staan arm in arm.

En aan weerskanten van mij en de kinderen staan mijn eigen moeder en vader, met hun keurige kapsels, verstandige brillen en bijpassende bezorgde gezichten. Mijn vader heeft een arm om mijn schouders geslagen en knijpt me iets te hard, en mijn moeder houdt Nates hand vast. Lizzie staat tussen hen in geklemd, en haar eyeliner is aan het uitlopen. Josh kijkt zo bezorgd naar haar, dat ik hem zelf wel kan zoenen.

‘Nou,’ zegt Edie, ons een voor een aankijkend. ‘We zijn hier bijeengekomen op deze verdrietige dag om afscheid te nemen van Jimbo, en dat gaan we op de traditionele manier doen. Joe, volgens mij heb je een voorraad bij je?’

Joe knikt en overhandigt zijn vrouw een boodschappentas. Joanne haalt plastic glazen tevoorschijn, en Joe trekt een paar van zijn speciale ciderflessen open en schenkt alle glazen halfvol. Josh draagt zijn steentje bij door ze onder iedereen te verdelen.

Er volgt een licht ongemakkelijke stilte, waarin we allemaal met onze plastic glazen bruisende cider in de hand staan en niet goed weten wat we moeten doen.

‘Op Jimbo,’ zegt Matt ten slotte, en hij heft zijn glas. ‘Hij was een verdraaid lieve hond.’

Op de een of andere manier zijn het precies de juiste woorden. Jimbo was een verdraaid lieve hond, en die gedachte ontlokt me een onverwachte glimlach. Zodra ik me herinner hoe lief hij was, voel ik me iets lichter.

Toen David stierf hebben veel goedbedoelende mensen tegen me gezegd dat ik me hem moest herinneren zoals hij was, en dat ik die beelden van hem aan de beademing moest vergeten en aan de goede tijden moest denken.

Na een tijdje wilde ik iedereen slaan die dat zei – we hadden niet genoeg goede tijden gehad om daar kracht uit te putten. Hij was verdorie pas drieëndertig.

We hadden een geweldig huwelijk en twee prachtige kinderen, maar het was te snel voorbij. Het was moeilijk om aan die goede tijden te denken in de wetenschap dat ik nog een heel leven zonder hem voor me had en dat er geen goede tijden samen meer zouden komen. Dat hij niet op Lizzies bruiloft zou zijn, niet ons eerste kleinkind zou meemaken, en op mijn veertigste verjaardag geen gênante volksdans op ‘Cotton Eye Joe’ met me zou doen, zoals we hadden gepland.

Denk aan de goede tijden, zeiden mensen. Val dood, je weet er niets van, antwoordde ik dan in gedachten. Ik verborg mijn wrok achter een glimlach, want ik wist dat ze – net als iedereen – het goed bedoelden.

Maar bij Jimbo helpt het wel. Als ik mijn verdriet om het verlies van David scheidt van mijn verdriet om het verlies van Jimbo, helpt het wel degelijk.

Ik heb zoveel dwaze herinneringen aan hem: hoe hij als pup hele rollen toiletpapier had stuk gekauwd en zich daarna in de droogkast had verstopt; hoe hij achter katten aanjoeg totdat er eentje tegen hem blies en hij achter onze benen wegdook; die keer dat hij op een camping in Schotland aan zijn lijn ontsnapte en pardoes in het zwembad sprong om met een plons mid-

den in een aquarobicsklasje te landen.

Hij was grappig en dwaas en gulzig en loyaal en lief – een verdraaid lieve hond.

We heffen allemaal ons glas en toosten mee, voordat we een teug van Joes cider nemen. Of, in het geval van mijn vader, een klein slokje, omdat hij vanmiddag nog naar Cornwall moet rijden. Eigenlijk hadden mijn ouders willen blijven, maar ik heb de rol van mijn leven gespeeld en ze overtuigd dat ik in orde ben.

Terwijl mijn Dorset-vrienden de dierenbegraafplaats verlaten – achter elkaar, want je moet door een smalle poort terug naar de echte wereld – blijf ik achter met Lizzie en Nate, mijn ouders en Matt, die tactvol wacht tot iedereen weg is, voordat hij Jimbo's graf dichtgooit.

‘Weet je zeker dat het gaat?’ zegt mijn moeder, terwijl ze me aanstaart alsof ze mijn gedachten probeert te lezen. En aangezien ze mijn moeder is, vraag ik me heel even angstig af of ze ertoe in staat is.

‘Ik red me wel, heus,’ antwoord ik, en ik knijp even in haar hand. ‘Bovendien blijf ik hier nog maar een paar dagen. Voordat je het weet ben ik weer thuis.’

Mijn vader stap tussen ons in en omhelst me kort.

‘Natuurlijk gaat het, Val,’ zegt hij tegen mijn moeder. Hij knikt naar de rij mensen die de poort uit loopt en naar Matt, die erbij staat en doet alsof hij het gesprek niet hoort.

‘Zie je niet dat ze in goede handen is?’

WEEK 6

Waarin ik afscheid neem van het Duincafé...

35

Druk zijn is goed. Druk zijn is nuttig. Druk zijn betekent afleiding. Druk zijn geeft je een briljant excuus om dingen te ontwijken die je wilt ontwijken en je te richten op de zaken die zorgen dat je brein in je hoofd blijft zitten en niet via je oren naar buiten druppelt.

Ik ben dus druk geweest. En meestal was dat echt zo. Het gewone caféleven ging door, en de feestplanning leidde een eigen leven. Ik merkte dat mijn mobieltje permanent aan mijn lijf vast zat, vaak onhandig tussen mijn kaak en hals geklemd wanneer ik probeerde te praten en koken tegelijk. Dat hij niet in een chocolademilkshake is gekukeld mag een wonder heten.

Franks jaarlijkse verjaardagsfeest kent één hoofdregel: niemand die in het Duincafé werkt mag die avond werken. Bizar genoeg moet ik dus praten met cateraars, bureaus die personeel leveren en mensen die de buitenbar opzetten en het bier en de wijn leveren – een uitputtingslag.

Echt, volgens mij zou het makkelijker zijn om alle catering zelf te doen dan nog één vraag te beantwoorden over hoeveel papieren bordjes we nodig hebben en of we plastic champagneglazen willen of niet.

Ik heb met de band gepraat – de Honky Tonk Fossils uit Dorchester –, met de mensen van de geluidsinstallatie, met de dj en met de man van de verkleedwinkel, die een lading lollige

country-and-westernkleding zal leveren voor mensen die zodom zijn geweest zich niet te verkleeden.

Ik heb met al mijn mysteryguests gepraat, en ook met Cherries zus Brenda en mijn vader en moeder, die genieten van hun tijd in Cornwall.

Ik heb met zo'n beetje iedereen gepraat, uitgebreid, over alles – behalve met Matt.

Arme Matt. De afgelopen twee dagen heb ik hem geschuwd als de pest. Ik hoop dat het hem niet is opgevallen, of dat hij ervan uitgaat dat het komt doordat ik druk ben. Aangezien ik voortdurend tegen iedereen binnen gehoorsafstand zeg hoe druk ik ben, kan hem dat niet ontgaan zijn.

Na Jimbo's begrafenis ben ik nog één keer met hem alleen geweest, toen ik naar de Black Rose ging om hem te bedanken. Voor zijn vriendelijkheid, voor zijn goede zorgen voor mij en ook voor Jimbo. Die dank had hij dubbel en dwars verdiend, en ik zal nooit vergeten hoeveel hij voor me heeft gedaan.

Maar door Jimbo's dood en de nasleep besef ik hoe kwetsbaar ik nog steeds ben. Niet voortdurend, en niet zo erg als een paar jaar geleden. Ik ben nu veel sterker. Ik kan functioneren als een normaal mens, hopelijk een goede moeder zijn, een druk eetcafé runnen, een feest organiseren en naar buiten uitstralen dat het supergoed met me gaat.

Vanbinnen is het plaatje wat onscherper. In zekere zin voel ik me sterk, maar door mijn reactie op Jimbo's overlijden en het wakker worden in Matts armen vermoed ik dat ten minste een deel van die kracht nog steeds in een huis woont dat op zand is gebouwd.

Als ik me op dit moment dieper in een relatie met hem zou storten, zou de fundering van mijn emotionele evenwicht worden getest, en dat durf ik nog niet aan.

Dat risico kan ik niet nemen, voor mezelf niet en ook niet

voor de mensen die op me rekenen en de mensen die van me houden.

Ik twijfel er beslist niet aan dat Matt zich in een relatie integer zal gedragen. En hij is ook nog eens adembenemend knap en een zeer getalenteerde kusser met buitengewoon vaardige handen, iets wat ik mijn libido tevergeefs probeer te laten vergeten.

Toch is en blijft het een risico. Als ik met hem all the way zou gaan voordat ik naar Manchester verdwijn, zou ik wel eens zo diep gekwetst kunnen raken dat ik eraan onderdoor ga.

Zolang ik er alleen maar over nadenk, klinkt het allemaal heel verstandig en duidelijk. Maar wanneer ik het voel, is het als een zere plek waar ik niet van af kan blijven.

Om heel veel verschillende redenen zal ik dolblij zijn als Franks feest achter de rug is, maar vooral omdat ik de dag erna weg kan. Het café is dan gesloten, en wanneer het weer open gaat zullen er nog weinig toeristen over zijn, aangezien alle gezinnen, inclusief dat van mij, naar huis gaan om zich voor te bereiden op het nieuwe schooljaar.

Mijn taak hier zit er dan op. Willow en Joanne kunnen het café blijven runnen voor de dorpelingen totdat Cherie terug is. Ik kan met mijn staart tussen de benen ervandoor gaan en me richten op schooluniformen strijken, kwijtgeraakte gym schoenen zoeken, stinkende gymkleding wassen en schooletuis vullen.

Op dit moment duurt het nog maar een paar uur tot de eerste gasten zullen binnendruppelen, en de bedrijvigheid neemt al toe. Het cateringbedrijf zet schragentafels klaar voor het eten, en het barpersoneel is al aangekomen, getooid met cowboyhoed en een waterpistool in hun broekzak. Als het goed is zullen de waterpistolen later worden gebruikt om borrelglasjes bij te vullen.

Voor de duizendste keer denk ik dat dit wel eens heel rommelig zou kunnen worden.

De band heeft de soundcheck gedaan en is naar het dorp gelinedancet voor een neut in de Horse & Jockey voorafgaand aan het optreden. Nog rommeliger.

Hun podium, als je het zo kunt noemen, is een verhoogd platform op het terras aan de zijkant van het café, waar de barbecue gewoonlijk staat. We hadden gepland dat ze binnen zouden optreden als het regende, maar tot nog toe is het weer ons net zo gunstig gezind als in het grootste deel van de zomer.

We hebben hooibalen van Franks boerderij hierheen laten brengen, die nu om het podium heen staan, samen met andere country-and-westernaccessoires waarvan Cherie zei dat ze geweldig zullen staan: een enorm karrenwiel dat bij het geringste zetje vast van de klif zal rollen, een oud leren zadel dat over een van de hooibalen is gedrapeerd en een van die gigantische houten totempalen die je wel in films ziet.

Ik heb geen idee of Cherie dat samengeraapte zootje ergens in opslag heeft of dat ze zich heeft vermaakt door het tijdens haar herstel te bestellen. Het enige wat ik weet is dat het werd afgeleverd in een grote witte truck en door een ploeg zwetende mannen in trainingspak de heuvel op moest worden gesleept.

Het podium en het café zelf zijn versierd met feestverlichting, die er vast betoverend zal uitzien wanneer het eenmaal donker is. Op de tafels buiten staan glazen lantaarns met een kaars erin, die aan het begin van het feest zullen worden aangestoken. Er wordt al een varken geroosterd, en later zullen schalen vlees, kazen en verschillende soorten brood worden neergezet, naast kommen salade, een warmhoudplaat met chili con carne en taco's, en gekoelde dienbladen met verschillende soorten toetjes.

Van de geur van het spitvarken plus de gedachte aan al het

eten loopt het water me in de mond. Dan besef ik dat ik de hele dag nog niet heb gegeten. Druk, weet je wel.

Willow is hier ergens en heeft me gewaarschuwd dat ik bijna de niet-werken-tijdens-Franks-feest-regel overtreed. Lizzie en Nate zijn nog binnen, nog steeds wat gelaten, nog altijd een beetje verdrietig.

Het zou arrogant en egoïstisch van me zijn te denken dat ik de enige ben die Jimbo's overlijden als heftig heeft ervaren. Voor de meeste kinderen van hun leeftijd is het verlies van een huisdier de eerste ervaring met de dood. Die van mij zijn helaas oude rotten wat dat betreft, en dit heeft bij ons allemaal beslist wat half genezen wonden opengereten.

Ik werp een blik naar binnen en zie ze rond een van de tafels hangen, Lizzie met haar blik op haar telefoon gericht en Nate die omlaag staart naar de baai, met zijn slordige blonde hoofd op zijn over elkaar geslagen armen. Ik weet dat ze ook treurig zijn omdat we hier weggaan. Ze gaan weg bij het café, de Rockery en al hun nieuwe vrienden in Dorset. Ze moeten afscheid nemen van het strand, het dorp en de grote vrijheid die ze deze zomer hebben gehad.

Tijdens het pakken van onze spullen, zodat we klaar zouden zijn om morgen te vertrekken, waren we alle drie vrij stil. We hebben een hoop verloren, en we hebben even gehuild toen we Jimbo's riem en halsband in de kofferbak legden en ons opviel hoeveel ruimte we hebben nu er geen dikke labrador meer in ligt.

Maar we hebben ook veel gewonnen. De kinderen nemen allerlei souvenirs van het strand mee: fossielen, schelpen, oude munten en glimmende stenen, tot parelmoerglans gewassen door de zee.

Ik blijf een verzameling lelijke snuisterijen uit de cadeauwinkel te hebben verzameld, naast mijn ansichtkaarten van

Jean en het nieuwe stel kleurboeken dat Edie May gistermiddag voor me heeft gekocht. Het grootste deel van onze kleding is in tassen gestopt en ligt al in de dakkoffer. Deze keer heb ik een voetenbankje meegenomen uit het café, zodat ik Matt niet hoefde te vragen.

Eenmaal thuis zal het wel tijd kosten om weer te wennen. Het zou dom van me zijn te denken dat het makkelijk zal zijn. Met name Lizzie is relaxter geworden sinds onze aankomst hier. Haar kattige gedrag is veranderd in sarcasme, wat een stuk grappiger is. Ze lijkt nu gewoon veel ontspannener en tevredener. En daardoor kunnen we nu beter met elkaar overweg. Het was heerlijk even geen divagedrag en driftbuien van haar kant te hoeven meemaken.

Maar aangezien ze het me kwalijk nam toen ik haar wegrukte uit haar leven in Manchester, moet ik me erop voorbereiden dat ze het me misschien ook kwalijk zal nemen dat ik haar nu wegruk uit haar leven in Budbury. Het zou wel eens een moeilijke weg kunnen worden, in elk geval totdat ze haar stadse ritme weer heeft opgepakt.

En Nate? Die zal zijn vriendjes en de ruimte om rond te rennen en te spelen missen, en ook Sam, Frank en Matt, die met eindeloos veel geduld met hem hebben gevoetbald, hem gitaar hebben leren spelen, hem hebben meegenomen op fossielenjacht en hem hebben laten kennismaken met het belangrijkste deel van een melkkoe. Hij heeft veel aan ze gehad. Ze zijn goed voor hem geweest.

Omdat ik een melancholische bui voel aankomen, dwing ik mezelf me te concentreren en kijk op mijn klembord. Ik heb altijd het soort mens willen zijn dat een klembord heeft, en nu is het dan eindelijk zover.

Ik heb een lijst met wat gedaan moet worden en wie ik achter de voddens moet zitten, met een tijdschema dat nu al nogal

twijfelachtig is. Op een gegeven moment zal ik dat schema moeten laten varen en alles op zijn beloop moeten laten. Maar dat is later pas, zodra de introductie van de speciale gasten achter de rug is en ik ofwel krijsend kan wegrennen omdat Cherie probeert me in mootjes te hakken met een tomahawk – volgens mij ligt er hier ergens een – ofwel tevreden kan relaxen in de wetenschap dat ik iets speciaals voor ze heb gedaan.

Voorlopig besluit ik dat er niets op het Klembord der Rechtvaardigheid staat wat niet nog een paar minuten kan wachten.

Ik doorkruis het café en ga bij Nate en Lizzie zitten. Nate kijkt met zijn hoofd nog steeds op zijn armen omhoog en glimlacht halfhartig naar me. Lizzie kijkt nauwelijks op van haar telefoon.

‘Willen jullie wat taart? Er is nog wat chocoladesinaasappel-taart over,’ zeg ik. In dit soort situaties kom ik standaard met troosteten.

‘Nee, bedankt, mam,’ zegt Nate, die zijn blik weer op de baai richt.

‘Met taart los je niet alles op hoor,’ zegt Lizzie, die eindelijk haar telefoon neerlegt en achteroverleunt op haar stoel. Ze kijkt me met half dichtgeknepen ogen aan, en ik moet denken aan een slang die op het punt staat zich op een muis te storten.

‘Dat is waar, al helpt het vaak wel,’ merk ik op. Ik hou mijn toon mild. Het laatste wat ik wil, is kibbelen met haar. Ik weet dat ze alleen zo doet omdat ze ongelukkig is. ‘Ben je ergens over van streek? Zo ja, vertel het me, dan zal ik zien of ik iets kan doen om te helpen.’

‘Dat meen je helemaal niet,’ snauwt ze, en ze kruist haar armen voor haar borst, de klassieke pruilendetienerhouding. ‘Dat zeggen ouders om hun kinderen het gevoel te geven dat ze respect voor hen hebben. Meer niet.’

‘Nee, dat is niet waar,’ zeg ik, en ik moet op mijn lip bijten

om niet te grinniken. Ze heeft natuurlijk gelijk. Meestal zeggen we het daarom.

‘Ik zal proberen te helpen, Lizzie. Maar dan moet je me wel vertellen wat je dwarszit.’

‘Ik wil niet terug naar Manchester,’ zegt ze enkel. Met een uitdrukking van pure uitdaging op haar gezicht kijkt ze me recht in de ogen.

‘Daar wonen we, lieverd. Ik weet dat je het hier fijn hebt gehad, maar dit is niet ons thuis.’

‘Waarom zouden we niet hier kunnen wonen?’ houdt ze vol. ‘Ze hebben hier ook scholen. Ik snap heus wel het niet altijd zo zal zijn als deze vakantie, en dat ik hier net als in Manchester huiswerk zal hebben, op tijd thuis zal moeten zijn en rotmeiden zal tegenkomen en zo. Maar we waren hier toch gelukkig? Wij allemaal. Veel gelukkiger dan in Manchester.’

‘Ja,’ mompelt Nate, die blijkbaar te moe en knorrig is om zijn hoofd van de tafel te tillen. ‘Vind ik ook.’

Ik ben van plan simpelweg uit te ademen, maar het klinkt alsof ik op een jachthoorn blaas, terwijl ik een fatsoenlijk antwoord probeer te verzinnen. Een antwoord dat duidelijk maakt dat onze tijd in Budbury van tijdelijke aard was en dat we niet weten hoe het leven hier echt is.

Een antwoord dat bekrachtigt dat Manchester ons thuis is, dat altijd is geweest en ook hun vaders thuis was.

Een antwoord dat ze eraan herinnert hoe erg ze hun grootouders en tante Becca zouden missen.

Een antwoord dat eerlijk, hartgrondig en waar is, maar volledig voorbijgaat aan mijn persoonlijke behoefte hier weg te komen, weg bij Matt, weg van het gevaar waardoor ik me omringd voel.

Helaas is dat antwoord net zo moeilijk te vinden als een eenhoorn op de rug van het monster van Loch Ness. Het lukt me

iets te verzinnen wat net iets beter is dan het ‘Nou, daarom,’ waarnaar ouders altijd kunnen teruggrijpen, al scheelt het niet veel.

‘Ik weet dat we het hier heerlijk hebben gehad,’ zeg ik. ‘Maar het was een vakantie, kinderen. Meer niet. Om allerlei redenen moeten we morgen gewoon weer naar huis.’

36

Tegen de tijd dat de eerste mensen arriveren, ben ik een tril-
lend, bevend, half hyperventilerend hoopje zenuwen. Frank, is
me verteld, komt volgens de traditie pas later, wanneer ieder-
een er is, zodat hij een grootste entree kan maken.

Dat is helemaal niets voor de Frank die ik ken, die eerder
een ironische opmerking zal maken dan een grootste entree,
dus ik vermoed dat Cherie die traditie in het leven heeft geroe-
pen om hem een speciaal gevoel te geven. En aangezien het pas
de tweede keer is dat hij zonder zijn vrouw komt, is die 'tradi-
tie' vast erg recent.

Ik heb Surfer Sam gevraagd om Cherie en Frank van de
boerderij op te halen met zijn jeep, zodat Frank niet hoeft te
rijden. Maar eigenlijk heb ik het ook gedaan om Sam uit de
buurt te hebben.

Terwijl we wachten tot iedereen gekomen is, heb ik eindelijk
tijd om even stil te staan en rond te kijken, en iets van de at-
mosfeer van mijn laatste avond in het Duincafé te proeven.

De zon is in de baai in zee gezakt, en de nachthemel is diep
donkerblauw, helder en vol sterren. De over het café, het podi-
um en de hekken langs de paden gedrapeerde lichtslingers
glinsteren en fonkelen. De tafellantaarns schitteren en fonke-
len eveneens, en het voelt een beetje alsof we in een sprookjes-
wereld zijn beland.

Er zijn zo'n honderd gasten, die aan tafel zitten, rondlopen,

bij het spitvarken staan te wachten of borden met eten op-scheppen van de volgeladen schraagtafels.

De meesten dragen wel iets toepasselijks voor het verkleed-feest: cowboyhoeden, stetsons, Mexicaanse sombrero's die ver-moedelijk over zijn van vorig jaar, Indianentooien. Sommigen hebben zich met meer enthousiasme uitgedost en dragen cow-boylaarzen, beenbeschermers, lasso's en (hopelijk nep)pistolen in holsters.

Willow ziet er prachtig uit als losbandige saloonbarvrouw, in een gescheurde visnetpanty, rode satijnen jurk met torselet en victoriaans gestijlde enkellaarzen. Edie is terughoudender met haar ouderwetse muts met zijflappen en linten, en ziet eruit alsof ze elk moment in een westernkoets kan stappen. De muts is haar veel te groot en vormt een hilarische combinatie met haar verstandige vest en stevige wandelschoenen.

Lizzie en Nate hebben wat accessoires van het verkleedrek getrokken en zijn druk bezig met hun vrienden: ze beschieten elkaar met waterpistolen en proberen de hoeden van elkaars hoofd te trekken.

Ik heb geen tijd of zin gehad om veel werk van mijn outfit te maken. Eigenlijk vond ik een bootcut jeans met roze ruitjes-bloes goed genoeg, maar Willow had andere ideeën en heeft me in een 'stoere pioniersmeid' getransformeerd.

Ze heeft mijn roze ruitjesbloes opengeknoopt om me een decolleté te geven en de panden aan de voorkant om mijn blote middenrif geknoopt. Daarna heeft ze een middenscheiding in mijn haren getrokken en me twee grote zijvlechten gegeven. Eén ervan is uiteraard knalroze.

Met oogpotlood heeft ze sproeten op mijn wangen getekend en er rode glossy lippenstift aan toegevoegd. Het sluitstuk is een cowboyhoed die 'vrolijk' scheef op mijn hoofd staat, want zelfs gevlochten is mijn haar nog idioot dik.

Aangezien ik stiekem bang ben op een middelbare, mollige Daisy Duke te lijken, na een nacht doorzakken met Jägerbommen, weiger ik in de spiegel te kijken.

De dj draait country en western als achtergrondmuziek, en aan de bar lopen de zaken storm, vooral omdat de drank gratis is. De gasten doen zich beslist te goed, en het belooft een vrolijke avond te worden.

Brenda, Cheries zus, is een half uurtje geleden aangekomen, samen met haar zoon Robbie, die ik aan de telefoon heb gehad. Robbie is groot, een beer van een vent en gedraagt zich als een moederkloek.

Toen ik haar bestudeerde, begreep ik waarom. Ze is niet alleen lichamelijk fragiel, maar ook erg nerveus. Ze is een stuk kleiner dan Cherie en lang niet zo stevig, maar ze heeft hetzelfde ronde gerimpelde gezicht. Mogelijk komen haar rimpels meer uit zorgen voort in tegenstelling tot de lachrimpels van haar jongere zus, maar misschien was dat te verwachten.

‘Wat enorm fijn dat u bent gekomen,’ zeg ik, en voorzichtig pak ik haar hand vast, bang om er te hard in te knijpen. ‘Ik weet dat het een hele afstand is, en het voelt vast allemaal erg vreemd.’

‘Ach, het voelt als thuiskomen. We zijn net over de grens in Devon opgegroeid, weet je, en ik ben nog nooit eerder terug geweest... te veel herinneringen, en de meeste verdrietig. Ik had nooit verwacht dat ze hier terecht zou komen. Het verbaast me. Ik dacht dat ze nog steeds aan het globetrotten zou zijn of in een kunstenaarscommune zou leven of zoiets... Hoe dan ook, ik ben blij dat je me uitgenodigd hebt, lieverd. Hopelijk krijgt de arme schat geen hartaanval als ze me ziet.’

Haar accent is een bevreemdende mengeling van Zuidwest-Engels en Schots, en bij die laatste opmerking glimlacht ze ten teken dat ze een grapje maakt. Wat alles bij elkaar positief is.

‘Ik betwijfel het,’ zeg ik. ‘Ze heeft de conditie van een heel os-senspan. Zeg, ik weet dat jullie hier niemand kennen en een lange rit achter de rug hebben. Wat zouden jullie ervan vinden om even in het café te gaan zitten? Even ontspannen, iets drinken en op adem komen?’

‘Ja, dat is misschien een goed idee,’ zegt ze, en Robbie knikt beamend. ‘Misschien is het ook beter als ze ook naar het café komt en we elkaar eerst onder vier ogen spreken. Het is zo lang geleden, en we weten allebei niet hoe we zullen reageren. Beter om het niet in het openbaar te doen, denk ik.’

Ze heeft natuurlijk gelijk, en als ik eerlijk ben, haalt ze daarmee een extra last van mijn schouders. Er zijn hier al genoeg mensen voor wie ik gastvrouw moet spelen, en sommigen zijn van ver gekomen.

Ik kijk op mijn horloge: na negenen. Sam kan elk moment terugkomen met Cherie en Frank. Ik kijk rond om me in te prenten waar iedereen is. Ik probeer de gebeurtenissen te regisseren, maar het voelt nu al alsof ik geen controle meer heb. Ik schokschouder en besluit dat ik mijn uiterste best heb gedaan; het enige wat ik nu nog kan doen, is een schietgebedje.

Edie vangt mijn blik, knikt me met wiebelende muts toe en steekt haar beide duimen omhoog. Ik grijns terug en vraag me af waar Matt is. Vanochtend is hij ergens naartoe verdwenen, en sindsdien heb ik hem niet meer gezien.

Aan de ene kant wil ik hem dolgraag nog een laatste keer zien, maar aan de andere kant – mijn zielige, zwakke kant – hoop ik dat hij vanavond plotseling ergens anders moet zijn en ik stiekem naar de Hyacinth kan wegsluipen.

We vertrekken morgenochtend vroeg – per familiebesluit – dus ik drink vanavond geen druppel alcohol. Als het feest eenmaal loopt en ik heb gezien hoe al mijn plannen uitpakken, laad ik de kinderen in de auto en rijd terug naar ons vakantie-

huis. Fysiek ben ik zo uitgeput dat ik hopelijk meteen in slaap val, in plaats van de hele nacht wakker te liggen en mezelf te kwellen over dingen die buiten mijn macht liggen.

Ik word van verder gepieker afgeleid, doordat Cider Joe plotseling roept: 'Daar zijn ze! Iedereen op zijn plek!'

Hij heeft op een houten tafel de parkeerplaats in de gaten staan houden. Nu springt hij op de grond en rent naar de band om ze in te lichten.

De Honky Tonk Fossils zijn van tevoren geïnstrueerd en staan klaar om een opzweepende versie van 'Happy Birthday' te spelen. Ik hoor hun gitaren janken en moet weer lachen om hun meesterlijke aanblik.

Volgens mij is de gemiddelde leeftijd van de bandleden vijftienzeventig, en ze hebben stuk voor stuk een borstelige baard en lange haren à la Willie Nelson. Enkelen hebben indrukwekkende bierbuiken, en ze dragen allemaal een zwart overhemd met parelmoeren knopen. Echt fantastisch.

Ik haast me naar de tafel met vips, die er op los zitten te kletsen in zoveel verschillende accenten dat het hier wel de Verenigde Naties lijkt, en waarschuw ze dat onze jarige eraan komt.

Ik kijk om naar het flauw verlichte café en zie Brenda en Robbie aan een tafel bij het raam zitten, waarvandaan ze alles kunnen zien.

Ik haal diep adem en wacht. En wacht. En wacht nog wat meer.

Het wachten duurt langer dan voorzien omdat Cherie weigert zich in een rolstoel naar het café te laten duwen. Wat waarschijnlijk te voorzien was en typisch Cherie is.

Uiteindelijk verschijnt ze leunend op haar krukken boven aan de heuvel, met Frank aan haar zijde en Sam op de achtergrond met de overbodige rolstoel.

Cherie heeft zichzelf overtroffen en is schitterend uitgedost als Lillie Langtry, in een diep donkerpaarse tafzijde jurk. Haar decolleté is dieper dan het mijne, en ze draagt een verentooi op haar perfect gekapte, roze gelokte opgestoken haren. Haar rok wappert en zwiert om haar enkels terwijl ze moeizaam de café-tuin in loopt.

Naast haar, met één hand behoedzaam op haar onderrug, loopt Frank, die er al even prachtig uitziet. Hij is Wyatt Earp in vol ornaat, compleet met lange zwarte jas, hoed en sheriffsinsigne. Hij – of misschien de vrouw naast hem – heeft een krulsnor boven zijn mond getekend, en er bungelt zelfs een ouderwets zakhorloge aan een gouden ketting op zijn gilet.

Het hele gezelschap barst in juichen en applaus uit. Frank maakt een spottende buiging en tikt tegen zijn hoed, op en top de beleefde wetsdienaar uit het Wilde Westen. Ook Cherie slaagt in een voorzichtige reverence, en de band begint aan zijn hilarische versie van ‘Happy Birthday’.

Tijdens het lied lopen mensen naar de twee toe om ze te begroeten, te omhelzen, de hand te schudden, op de rug te kloppen en Frank te feliciteren.

Het is een hartverwarmende aanblik om die lange slanke tachtigjarige op zijn verjaardag in vol feestornaat tussen zijn vrienden te zien staan, omringd door lightslingers, kaarsen, liefde, gelach en vals gezang. Het is een eerbetoon aan deze man, en ik kan alleen hopen dat mijn leven half zo goed zal worden als het zijne.

Als ‘Happy Birthday’ afgelopen is, begint de band aan een ander jammerend nummer, van Kenny Rogers misschien, of misschien ook niet, ik heb geen idee, want ik ben geen expert in countrymuziek. De kleine menigte rond Frank verspreidt zich om terug naar hun tafels te lopen of meer te eten of te drinken te halen.

Ik loop op hem af en omhels hem op mijn beurt stevig.

‘Gefeliciteerd, ouwe rakker,’ zeg ik, en ik kus zijn wang.

‘Kijk maar uit, meisje,’ zegt hij met zijn gespeelde Noord-Engelse accent. ‘Zoals je er nu uitziet, maak je een oude man nog aan het blozen.’

‘Ha!’ Ik por hem in zijn buik en knipoog naar Cherie. ‘Volgens mij is er wel meer voor nodig om jou aan het blozen te krijgen, Frank. Maar... ik heb wel een speciaal verjaarscadeau voor je.’

‘O ja?’ zegt hij, met lachrimpels rond zijn blauwe ogen. ‘Wat dan? Wat kun je nog geven aan een man die alles heeft?’

‘Dit,’ zeg ik, en ik wenk mijn gasten dichterbij.

Peter, Franks zoon, en Luke, zijn kleinzoon, stappen uit de schaduw. Ik zie Franks uitdrukking terwijl ze dichterbij komen, en de emoties op zijn verweerde gezicht: schok, verbazing, twijfel, ongeloof en ten slotte – hartverwarmend – totale blijdschap.

Hij is groter dan zijn zoon en kleinzoon en slaat zijn armen om hen heen om hen bulderend van vreugde tegen zich aan te drukken.

Een tijdlang omhelzen en bekloppen de drie mannen elkaar en draaien als een zesbenig monster in het rond, en in alle commotie vliegt Franks hoed van zijn hoofd. Ik raap de hoed op om die voor hem te bewaren.

Als ze ten slotte gekalmeerd zijn en Frank genoeg is bijgekomen om te praten, staan ze in een dichte kring bij elkaar. Ze zien er alle drie opgetogen en buiten adem uit.

Frank pakt zijn zoon bij beide schouders, schudt hem zachtjes heen en weer en staart hem aan alsof hij zijn ogen niet kan geloven.

‘Wat doe jij hier in hemelsnaam, Peter?’ zegt hij. ‘En waarom heb je niet gezegd dat je kwam?’

‘Nou, als we het van tevoren hadden gezegd, was het geen verrassing geweest, hè, pap?’ antwoordt Peter, met de zoveelste accentenmix: Zuidwest-Engels en Australisch ditmaal. Hij is blond, stevig gebouwd en lijkt sprekend op de glimlachende tiener naast hem.

‘Trouwens, Luke heeft me eindeloos aan mijn kop gezeurd om hem weer eens mee te nemen naar de boerderij. Hij wil dierenarts worden, en volgens mij is dit de allerbeste plek om dat te leren.’

Dit deel hebben Peter en ik min of meer gerepeteerd tijdens onze telefoongesprekken met elkaar, voor mij laat op de avond en voor hem vroeg in de ochtend. Hij weet dat zijn vader een trotse man is – die nooit om hulp heeft gevraagd, zelfs niet toen hij het nodig had, en zijn pijn en eenzaamheid verborgen heeft gehouden voor zijn familie.

Frank heeft zijn familie lang voor de gek gehouden, en hij kan het niet gebruiken om te denken dat mensen medelijden met hem hebben.

Peter bleek oprecht overtuigd dat zijn vader het te druk had voor familiebezoek, en ik heb hem in die waan gelaten – en alleen gezegd dat we voor zijn tachtigste verjaardag een groot feest voor hem organiseerden en dat hun bezoek een geweldige verrassing zou zijn.

Pas nadat ik met Peter had gesproken, heeft de rest van het plan zich onvouwen. Luke wil graag dierenarts worden en is altijd van plan geweest om voor zijn studie een tussenjaar te nemen. Ik heb met Matt gepraat, en die heeft ermee ingestemd dat Luke werkervaring komt opdoen in zijn praktijk, ervan uitgaand dat Frank het goed vindt dat zijn kleinzoon een paar maanden bij hem komt logeren.

Aan de verrukte uitdrukking op zijn gezicht te zien, zal dat geen probleem zijn – en het eindresultaat is dat Frank zijn

familie weer een tijdje om zich heen zal hebben en bovendien het gevoel heeft dat hij hén helpt. Machiavelli zou vast weinig onder de indruk zijn, maar hopelijk zal Frank me op deze manier mijn bemoeienis vergeven.

‘Dierenarts, hè?’ zegt hij, zijn kleinzoon van top tot teen bejijkend met een grijns die alleen dwaas genoemd kan worden. ‘Daar zul je een hoop voor moeten leren, ook dingen die ze niet aan de universiteit onderrichten... De boerderij is beslist dé plek voor jou. Hoelang kunnen jullie blijven? En is Erin ook meegekomen?’

‘Ze is nu nog thuis bij haar moeder,’ zegt Peter. ‘Maar als je het goed vindt dat Luke een tijdje blijft – volgens mij heeft de plaatselijke dierenarts hem een stageplek aangeboden – kunnen we ongetwijfeld regelen dat ze ook komt. Zolang ze je maar niet in de weg lopen, pap. Ik weet dat je het druk hebt met de boerderij en ik wil niet dat ze je overlast bezorgen.’

‘Daar heb ik het verdorie nooit te druk voor! Natuurlijk kunnen ze blijven, zolang ze maar willen. Ik kan wel wat overlast gebruiken! Daar heb ik de laatste tijd veel te weinig van gehad!’ zegt Frank, en hij omhelst de twee opnieuw. Het is alsof hij nog steeds niet kan geloven dat ze er zijn en ze voortdurend moet aanraken om zich ervan te verzekeren dat ze er echt zijn.

Dit is de eerste keer dat ik Frank emotioneel zie, en ik vind het prachtig. Ik kijk rond en vraag me af waar de ‘plaatselijke dierenarts’ in kwestie uithangt, maar zie hem nergens.

Maar ik heb weinig tijd om erbij stil te staan, want op dat moment treedt fase twee van mijn feestplan in werking. Ik kan het horen aan de enorme herrie die plotseling achter me losbarst.

Cherie kijkt me vragend aan. Ik schud glimlachend mijn hoofd en wijs naar de tafel achter in de tuin.

De tafel waar ik alle zeven zussen van Surfer Sam heb neer-

gezet. In leeftijd lopen ze op van drieëndertig tot eenenvijftig, en ik ga niet eens proberen al hun namen te onthouden – al weet ik dat er een Theresa, een Siobhan en een Denise bij zitten.

Eerder vandaag zijn ze vanuit Dublin naar Exeter gevlogen, en ze zijn misschien wel de luidruchtigste mensen die ik ooit heb ontmoet. Op een goede manier. Ik ben onder de indruk van hun aantal, en van het feit dat Sams moeder bijna twintig jaar lang baby's heeft geproduceerd. Geen wonder dat ze hun kant-en-klare noedelsoep voorschotelde. Dat zou ik ook hebben gedaan.

Sam heeft zijn zussen net ontdekt en wordt bedolven onder een deken van gillende, schreeuwende en lachende vrouwen. Omdat hij zoveel langer is, kan ik zijn verwarde blonde hoofd nog zien. Zijn gezicht straalt van plezier en hij omhelst ze stuk voor stuk enthousiast.

Het zou best kunnen dat hij over een paar dagen genoeg van ze heeft – als ze weer gaan zeuren dat hij terug naar huis moet komen om met een leuke vrouw te trouwen en zich te settelen, wat volgens hem altijd hetzelfde liedje is. Maar op dit moment ziet hij er dolgelukkig uit. En ik ben blij voor hem. Hij is een geweldige vent en verdient het door de vrouwen in zijn leven in de watten te worden gelegd.

Cherie staat inmiddels naast me en kijkt van de familiereünie voor haar naar de familiereünie achter haar.

'Dit heb jij vast allemaal georganiseerd?' vraagt ze geamuseerd, haar verentooi wapperend in de zachte bries uit de baai.

'Inderdaad,' zeg ik knikkend. 'En ik vrees dat jij voor een deel van de kosten bent opgedraaid. Peter en Luke zijn op eigen rekening hierheen gekomen, maar ik heb voor alle zussen hun vliegtickets vanuit Dublin betaald. Ik dacht niet dat je het erg zou vinden.'

Op mijn hoede kijk ik haar aan. Nu geniet ze misschien nog van de familiereünies van anderen, maar over een paar minuten, nadat ik haar heb gedwongen haar eigen familiereunie te ondergaan, zou ze zich best wel eens heel anders kunnen voelen.

‘Natuurlijk niet,’ zegt ze, me met één arm omhelzend. De andere heeft ze nodig om haar kruk vast te houden.

‘Je hebt het fantastisch gedaan. Ik had niet anders verwacht, maar dit had ik nooit kunnen bedenken. Je hebt jezelf overtroffen... dat gezicht van Frank, toen Peter en Luke op hem af kwamen lopen! Hemel, dat is een van de mooiste dingen die ik ooit heb gezien... En dat Luke blijft zal zoveel voor hem betekenen... Hij is zo eenzaam geweest. Dat weten we allebei. En jij begrijpt beter wat eenzaamheid inhoudt dan de meeste mensen, Laura... Dus, nou, bedankt.

Bedankt voor wat je voor Frank en Sam hebt gedaan, en voor mij. Bedankt dat je het café draaiende hebt gehouden, er voor Edie bent geweest en zo’n belangrijke rol in ons wereldje hebt gespeeld. En vergeet alsjeblieft niet wat ik je gezegd heb. Je bent hier meer dan welkom, schat. We hebben je nodig. Je kunt altijd van gedachten veranderen en blijven.’

O, god, denk ik, tijdens haar toespraak. Die is zo oprecht. Zo vanuit haar hart. Zo... voorbarig.

‘Misschien denk je er straks anders over,’ zeg ik, wat haar begrijpelijk genoeg verwacht.

‘Waarom zou ik?’ vraagt ze met gefronste wenkbrauwen.

‘Eh... nou. Ik kan het je beter laten zien dan vertellen. Beloof me dat je kalm blijft en geen hartaanval krijgt, en me ook niet achteraf met een tomahawk zult scalperen.’

‘Ik ben niet van plan om een hartaanval te krijgen, lieverd, maar het klinkt nogal verontrustend, dus dat laatste ga ik nu niet beloven.’

Op mijn lip bijtend loop ik richting het café en wenk haar om me te volgen. Dat doet ze, al komen we maar langzaam vooruit – deels vanwege haar krukken en het oneffen terrein, maar ook omdat mensen haar voortdurend aanhouden om haar te vragen hoe het gaat, te zeggen hoe fijn het is om haar te zien en haar met haar jurk te complimenteren.

Tegen de tijd dat we bij het café aankomen, heb ik het gevoel dat ik op het punt sta over te geven.

Ik open de deuren en stap naar binnen. Het café is flauw verlicht en schemerig, dus van buiten gezien zullen we niet meer dan donkere silhouetten zijn. Ik leid Cherie naar de tafel waar de zus die ze al meer dan vijftig jaar niet heeft gezien en de neef die ze nog nooit heeft ontmoet, zitten te wachten.

Terwijl we dichterbij komen, staat Brenda op. Reus Robbie staat aan haar zijde, klaar om zo nodig in actie te komen. Hij en ik wisselen een blik en glimlachen allebei nerveus.

Brenda is natuurlijk in het voordeel. Ze weet precies wie ze is, waarom ze is gekomen en wie er voor haar staat. Ze heeft tijd gehad om aan het idee te wennen, zich voor te bereiden en te bedenken wat ze wil zeggen en hoe ze wil reageren.

Maar Cherie is totaal onvoorbereid. In het begin staart ze de twee mensen voor haar alleen verbijsterd aan. Ze kijkt vragend naar mij en tuurt dan weer ingespannen naar Brenda, en ik vraag me af of ik het grote licht moet aanknippen zodat ze haar zus beter kan zien.

Dan, na een korte stilte, waarin Brenda eenvoudig naar Cherie glimlacht en afwacht tot ze het onvoorstelbare heeft verwerkt, vormt Cheries mond een geluidloze 'O' van verrassing.

Ze slaat haar handen voor haar gezicht, en plotseling biggelen de tranen over haar wangen. Haar make-up zal geruïneerd zijn, en alleen al daarom verdien ik het gescalpeerd te worden.

'Lieve hemel... ben jij het, Brenda?' hakkelt ze, huilend en

schokkend over haar hele lichaam. ‘Ben je het echt?’

‘Ja, mallerd,’ zegt haar zus, en ze schuifelt naar voren om Cherie te omhelzen.

Cherie is veel groter dan haar zus, maar iets aan de manier waarop Brenda haar vasthoudt, haar rug streelt en haar troost, maakt dat ze overkomt als de sterkste. De oudste. Zelfs nu, na al die jaren, is ze de meest volwassene van de twee.

Het was ontroerend om Frank en zijn familie te zien. En schattig om Sam met zijn zussen te zien. Maar dit – Cherie die wankelend op haar krukken uithuilt op de schouder van haar zus en haar vastklampt alsof ze haar nooit meer wil loslaten? Dit is hartverscheurend.

Ik voel zelf tranen opkomen. Hoofdschuddend knijp ik mijn ogen dicht. Dit is niet mijn drama. Dit is niet mijn weerzien, mijn emotionele moment, of mijn beurt om in het middelpunt te staan.

Dit is van Cherie en Brenda, en van niemand anders.

‘O, het spijt me zo,’ hoor ik Cherie zeggen. ‘Ik kan gewoon niet zeggen hoeveel, al die jaren al... Ik was een egoïstische dwaas en ik heb er zoveel spijt van... vergeef me alsjeblieft!’

Ze praat tussen het snikken door en hapt naar adem van emotie.

Brenda doet een stap achteruit om haar grotere zus aan te kijken. Ze veegt haar tranen weg en bekijkt glimlachend haar verentooi.

‘Er valt niets te vergeven, Cheryl,’ zegt ze. ‘We zijn allebei te oud en te lelijk om niet te weten dat er belangrijkere dingen in het leven zijn dan oude koeien uit de sloot halen. En ga alsjeblieft zitten, voordat je omvalt.’

Cherie doet wat haar gezegd wordt – de eerste keer dat ik dat meemaak – en gaat aan tafel zitten. Brenda neemt tegenover haar plaats en de twee beroeren elkaars handen op het tafelkleed.

Gedurende een tijdje kijken ze elkaar alleen maar aan. Hoe vreemd moet het zijn om het gezicht van je zus voor het laatst gezien te hebben toen je in de twintig was en het nu pas terug te zien. Om vooruit te spoelen van jeugd naar ouderdom, om alle ervaringen die je had kunnen delen te hebben gemist en direct door te gaan naar de rimpels, grijze haren en gebroken heupen.

Het moet ongelooflijk vreemd voor ze zijn. Ik kan me niet voorstellen dat zoiets ooit tussen Becca en mij kan gebeuren.

‘Nou,’ zegt Brenda. ‘Dit is mijn zoon Robbie.’

‘Fijn om u eindelijk te ontmoeten, tante Cheryl,’ zegt hij, en ik hoor Cherie opnieuw wanhopig naar adem happen. Ze lijkt niet te kunnen ophouden met huilen. Ik heb haar gebroken, geloof ik, maar wel op een goede manier – een manier die haar in staat zal stellen meer dan de oude te worden.

Ik wend me af en besluit dat ik met een gerust hart kan wegglippen. Er is veel rauwe emotie in de kamer, en de zussen hebben beslist een hoop om in te halen, maar er lijkt geen risico op een hartaanval of een moordpartij te bestaan.

Voordat ik wegga – voorgoed wegga – zal ik nog met Cherie praten, maar voor nu zit mijn taak erop. Ik laat de zussen achter en loop stilletjes terug naar het feest, de deur achter me dichttrekkend om ze privacy te geven.

Buiten is het een compleet andere wereld. De Honky Tonk Fossils spelen iets luids en opzweepends waar viool en veel gestamp bij komt kijken. Een van de bandleiden staat voor de hooibalen en gaat de menigte voor in een linedance. Ik zie Sam en zijn zussen uit alle macht mee joelen en Cider Joe een paar verbluffend goede danspassen maken.

Ik zie Willow vol animo meedansen en Lizzie en Nate en de andere tieners een plek achteraan innemen, waar ze niet kunnen afgaan. Ik zie Frank, Peter en Luke met grote glazen cider

aan tafel zitten en praten, Franks gezicht nog steeds stralend van vreugde.

Ik zie Lynnie, Willows moeder, glimlachend toekijken vanuit de speciaal voor haar ingerichte hoek in de tuin. Ik wilde het haar en Willow mogelijk maken om samen naar het feest te komen, dus heb ik aan één kant met matten een kleine yoga-hoek gemaakt. Lynnie lijkt zich het liefst terug te trekken in die periode van haar leven, dus hebben we dat als uitgangspunt genomen.

Ik vermoed dat ze later op de avond, nadat iedereen nog meer gratis drank heeft gehad, misschien zelfs klanten zal krijgen – al betwijfel ik of die veel succes zullen hebben met de balansoefeningen.

Ik zie Edie May aan een tafel zitten en met haar voeten tegen de bank tikken, en Cider Joanne naast haar van een drankje nippen en er vaag ongelukkig uitzien door de drukte. Maar ook haar voeten tikken mee met de muziek, dus de Fossils doen iets goed.

En ten slotte, terwijl ik tegen de deur van het café geleund sta en de enorme brok in mijn keel wegslik, zie ik Matt. En hij komt recht op me af.

37

Ik kan niet wegreppen en me ook niet verstoppen. Ik kan er niet eens als de gesmeerde bliksem vandoor gaan en doen alsof ik het druk heb, want het is wel duidelijk dat het feest nu al prima zonder mij kan.

Het enige wat ik kan doen is een glimlach op mijn gezicht plakken en hopen hier ongeschonden doorheen te komen. Daarna kan ik altijd nog wegreppen om mijn wonden te likken.

‘Hoi,’ zegt hij enkel, wanneer hij dichterbij komt. Zijn ogen schieten even naar mijn décolleté, wat me eraan herinnert dat ik er best sletterig uitzie en hij ook maar een mens is.

Eerlijk gezegd ziet hij er zelf ook geweldig uit, in zijn strakke spijkerbroek en denim hemd dat zich om zijn brede schouders spant, met de parelmoerknoopjes ver genoeg open om een stukje gespierde borstkas bloot te laten. Hij draagt een cowboyhoed, en die staat hem goed. Zoals je natuurlijk bij een jonge Harrison Ford verwacht.

‘Hoi,’ zeg ik terug. ‘Hoe gaat het? Ik heb je de hele dag nog niet gezien.’

‘Klopt. Ik was... druk. Je weet hoe het is.’

Aangezien ik het excuus ‘druk zijn’ nu al een tijdje gebruik, weet ik precies hoe het is. Ik vraag me af of Matt het ook gebruikt als excuus, dat hij me net zo graag wil zien vertrekken als ik wil weggaan. Of deze situatie voor hem misschien ook te

gecompliceerd is geworden. Om de een of andere reden doet dat pijn, ook al is dat volkomen hypocriet.

‘Dat weet ik inderdaad. Heb je Frank gezien?’ vraag ik.

‘Ja. Zo blij heb ik hem nog niet eerder gezien. Hij heeft me voorgesteld aan Peter en Luke, en volgende week komen ze een keer langs in de praktijk. Zodra ze hun roes hebben uitgeslapen.’

‘Ik denk dat half Budbury morgen een kater heeft,’ zeg ik, om me heen kijkend naar het linedancen, de menigte bij de bar en de hoeveelheid weggegooide plastic bekers die nu al uit de vuilniszakken puilt die aan alle tafels zijn vastgeprikt.

‘Jij niet, neem ik aan? Je lijkt helemaal... nuchter.’

Ik knik en zorg dat ik hem niet recht in de ogen kijk, want ik wil het moment niet intiemer maken dan nodig.

‘Een vroege start morgen. Dan wil ik niet onder invloed zijn.’

‘Oké. Wanneer denk je te vertrekken?’

‘Niet later dan zes uur,’ antwoord ik. Hij knikt en lijkt niet geschokt. Waarschijnlijk is hij ook altijd zo verstandig om op zo’n belachelijk vroeg tijdstip van huis te gaan om de verkeersdrukte te mijden.

‘Oké. Verstandig. Hé, we hebben elkaar de laatste tijd niet veel gezien en ik... Nou ja, ik heb iets voor je. Het ligt in mijn auto, bij het strand. Loop je even met me mee? Een laatste keer?’

Ik voel mijn ogen groot worden en mijn hart versnellen. Snel adem ik lang en diep in om mezelf te kalmeren. Eigenlijk wil ik helemaal geen wandeling maken met Matt. Ik wil geen afscheid nemen, ik wil zijn hand niet vasthouden en ik wil niet dat hij me kust. Want één van die dingen is me al te veel.

Ik kijk om me heen, wanhopig zoekend naar een excuus in mensenvorm. Het enige wat ik zie, zijn mensen die lol hebben. Verdorie.

‘Ik weet dat je een reden zoekt om nee te zeggen.’ Hij klinkt half geïrriteerd, half geamuseerd. ‘En dat is ronduit onbeleefd. Ik ga nu naar de auto en wil graag dat je meekomt.’

Ik bijt op mijn lip en knik enkel. Ik weet dat ik me nogal huf-terig gedraag.

Samen nemen we de langere route naar de baai, over het kronkelpad dat om de heuvel heen loopt in plaats van de trap. Zelfs met de feestverlichting aan neem ik liever niet de trap.

Tegen de tijd dat we beneden aankomen, op de parkeerplaats, is het lawaai uit het café iets minder luid. Nog wel goed te horen, maar gedempt door zowel de afstand en het geluid van de golven die de baai in rollen.

Ik loop achter Matt aan naar zijn truck en vraag me af wat hij eruit gaat halen. Mijn auto is al zo goed als vol, dus ik hoop dat het iets kleins is wat mogelijk in een hoekje van de dakkoffer kan worden geduwd of in het handschoenenkastje gepropt.

Matt blijft staan en draait zich naar me om. Zijn gezicht staat serieus, en hij kijkt een beetje over mijn schouder, wat altijd betekent dat hij zenuwachtig is.

‘Ik wil even benadrukken dat je dit cadeau niet hoeft te houden. Als je het niet wilt, en ik begrijp het volkomen als dat zo is, hou ik het heel graag zelf,’ zegt hij, en hij mijdt mijn blik, zoals ik eerder bij hem deed. ‘Er is hier geen sprake van moeten.’

‘Oké,’ zeg ik alleen, en ik voel me met de seconde zenuwachtiger worden.

Hij knikt en opent de achterdeur van zijn auto. Meteen beseft ik dat ik dit cadeau absoluut niet in een hoekje van de dakkoffer kan proppen, en al helemaal niet in het handschoenenkastje.

Wat naar me opkijkt, is een puppy. Een zwarte labradorpup, met ogen zo groot dat ze vloeibaar licht lijken te weerkaatsen.

Hij maakt kefgeluidjes en probeert zich een weg uit zijn bench te kauwen.

Volledig onwillekeurig ontsnapt een 'Aaaah...' aan mijn lippen, en ik bied hem mijn vingers aan om door de spijlen heen te besnuffelen. Wanneer hij opstaat, zie ik dat hij niet zo heel klein meer is, beslist ouder dan Jimbo toen we hem kregen.

Matt opent de bench en tilt de hond op. Ik kijk naar hem en vraag me af hoe ik hieraan weerstand moet bieden: een razend knappe man met een cowboyhoed op die een labradorpuppy knuffelt. Het is bijna obsceen, zo schattig is het plaatje.

'Hij is vier maanden oud en heet Midge. Hij maakte deel uit van een nest van een paar mensen die ik ken in Exeter. Daar heb ik de hele dag gezeten. Bij zijn geboorte was hij aan de kleine kant, en toen de kopers kwamen, namen ze hem niet mee, dus... Nu is hij van jou. Of van mij. Of van ons, eventueel.'

Ik steek een hand uit om Midge achter zijn oren te kriebelen, die zo fluweelzacht zijn als ik had verwacht. Hij drukt zijn koppie in mijn handpalm en geeft me een lik. Wat een schatje!

Ik zou hem kunnen hebben. Of Matt. Of wij allebei.

Ik probeer die woorden te verwerken, terwijl Matt Midge een riem omdoet en met hem richting het strand begint te lopen. Op de automatische piloot loop ik achter ze aan, en net voor hij in de duisternis verdwijnt haal ik hem in.

Nog niet zo lang geleden was het vloed, en onder het lopen voel ik dat het zand stevig en vochtig is onder mijn laarzen. Zo nu en dan hoor ik schelpen knerpen. Het maanlicht schijnt over het water en legt een zilveren glans over alles heen. De kliffen zijn donkere, schimmige omtrekken in de verte. Het café, verlicht en lawaaierig, is een baken van bedrijvigheid in de verder slaperige baai.

Zwijgend lopen we verder. We kijken allebei naar de pup, die aan zijn riem rukt en trekt, zo'n beetje alles wat hij tegenkomt

besnuffelt en er vervolgens op plast. Al is dit een kleine baai, voor een hondje is het de grote, wijde wereld.

Na een paar minuten komen we bij de rotsen aan. Matt gaat op een van de rotsblokken zitten. Ik blijf staan, staar hem een poosje aan en ga dan naast hem zitten. Midge springt op en krabt aan mijn knieën, dus til ik hem op mijn schoot. Ik was er nooit goed in honden discipline bij te brengen. Kinderen ook niet, nu ik erover nadenk.

Afwezig streel ik zijn oren en strijk ik de vacht op zijn kopje glad. Ik voel hem stilletjes half in slaap sukkelen. Als hij een kat was, zou hij spinnen.

Ik kijk naar de zee en het maanlicht en voel hoe wonderbaarlijk het is hier te zitten, aan wat voelt als de rand van de wereld.

Uiteindelijk verbreekt Matt de stilte. 'Je hebt nog niets gezegd,' merkt hij op. 'Over Midge. Over wat dan ook.'

'Ik weet niet of ik nog woorden over heb, Matt,' zeg ik treurig. 'Mijn woordvoorraad is uitgeput. Dit... Het is heel lief dat je dit voor me doet. Alles wat je voor mij hebt gedaan, is lief. Jij bent lief. Maar lief is niet genoeg, en ik ben nergens meer zeker van...'

Ik hou op met praten, want ik loog niet toen ik zei dat ik geen woorden meer over had.

'Niemand is overal zeker van, Laura,' zegt hij, zodra hij doorheeft dat ik klaar ben met praten.

'Mensen die beweren dat ze zeker zijn van alles in hun leven, liegen of zijn dom. Eén ding weet ik wel: ik wil niet dat je vertrekt. Ik wil niet dat je weggaat, en ook niet dat Nate en Lizzie weggaan. Al weet ik niet wat de toekomst voor ons in petto heeft, ik ben het jou en mezelf verschuldigd dat in elk geval tegen je te zeggen.

We hebben iets, hè? Ik zeg niet dat het voor het leven is of

dat het ooit hetzelfde zal zijn als wat je met David had, maar het is... iets. Iets bijzonders. Ik voel het en weet dat jij het ook voelt. Ga daarom niet weg. Blijf hier, bij mij. Bij Midge. En geef ons een kans.'

'Waarom?' vraag ik, en ik klink een beetje als een nukkig kind. 'We kennen elkaar amper.'

'Meen je dat nou?' antwoordt hij op een zachte, kalme toon – waarschijnlijk precies de toon die je bij een nukkig kind moet gebruiken.

'Volgens mij is dat niet zo. Ook al kennen we elkaar misschien nog niet lang, we kennen elkaar wel goed. Na Marianne had ik nooit gedacht dat ik dit nog eens zou voelen voor een vrouw. En dat vond ik prima. Ik was in winterslaap, en dat kwam me goed uit. Toen kwam jij langs en porde me klaarwakker. En hier ben ik dan, met mijn ogen wijd open. Een beetje bang, maar bereid om de sprong te wagen.'

'Heette ze zo?' vraag ik. 'Marianne? Ik weet niet eens wat er tussen jullie twee is gebeurd.'

'Heel kort samengevat: tijdens ons verlovingsfeest trof ik haar in bed aan met mijn beste vriend. Hij was ook mijn partner in de dierenartsenpraktijk, wat een van de vele redenen is waarom ik weg moest. Ik dacht dat ik hem zou vermoorden als ik bleef. Ze hadden al maanden achter mijn rug om iets met elkaar, en toen ik erachter kwam, raakte ik in één klap de twee mensen met wie ik het hechtst was kwijt.'

'Plus je hond.'

'Ja,' zei hij met een lachje. 'Plus Nico. Ik weet dat het bij lange na niet zo erg is als wat jij hebt doorgemaakt, maar het heeft me... beschadigd. En ik dacht dat ik er nooit meer bovenop zou komen. Tot nu. Tot jij kwam.'

Ik overdenk zijn verhaal, en wat ik als eerste voel zijn medelijden en verdriet om alle pijn die hij heeft ervaren en de rol die

ik wellicht zal spelen in zijn toekomstige pijn.

Ik voel zijn grote, warme lijf naast me, zijn dij tegen die van mij gedrukt, zijn brede borst die me beschermt tegen de wind, en ik wil hem aanraken. Ik wil mijn hand op die van hem leggen en hem troosten. Dat doe ik alleen niet. Dat kan ik niet maken.

‘Nou, in sommige opzichten is het volgens mij erger dan wat ik heb doorgemaakt, Matt. Niet zo dramatisch, niet zo blijvend, maar toch vreselijk. David heeft er immers niet voor gekozen me pijn te doen. Hij heeft me niet verlaten, heeft me niet bedrogen, is niet opgehouden van me te houden. Hij is weggenomen. Dat is anders.

En ik weet zeker dat je er bovenop zult komen, alleen niet door mij. Wil je het eerlijk weten? Ik ben een rampgebied, en ik kan je verzekeren dat je dat niet wilt betreden. Het zou niet goed zijn voor jou, voor mij of voor Midge... Ik kan het niet, Matt. Ik kan niet eens een verbintenis aangaan met een pup, laat staan met jou.’

‘Ik stel niet voor om te trouwen, Laura! We kunnen het rustig aan doen. Zien wat er gebeurt. We kunnen...’

‘Nee, Matt,’ onderbreek ik hem. ‘Dat kunnen we niet. Ik kan het niet. Het spijt me, maar nee. Midge is mooi en jij bent... Nou ja, jij bent fantastisch. Ik kan het alleen niet. Ik ga morgenochtend weg.’

‘Waarom?’ vraagt hij alleen. Ik hoor de rauwe pijn in zijn stem, ook al vermoed ik dat hij zijn uiterste best doet die te verhullen. ‘Heb ik het mis? Heb ik me in dit alles vergist? Ga je weg omdat je geen gevoelens voor me hebt?’

Ik draai mijn gezicht naar hem toe en streel zachtjes de zijkant van zijn gezicht. Ik strijk met mijn vingers over zijn jukbeen, zijn kaak.

‘Matt, ik ga weg omdat ik te veel gevoelens voor je heb. Ik

ben verliefd op je aan het worden, en daar ben ik gewoon nog niet klaar voor.'

'Je kunt niet kiezen wanneer je verliefd wordt, Laura, of op wie.'

Ik trek mijn hand terug en sta op. Nadat ik Midge een laatste knuffel heb gegeven en een kus op zijn zachte zwarte kopje heb gedrukt, geef ik hem aan Matt, die hem voorzichtig in zijn armen neemt.

'Dat weet ik. Ik kan wel beslissen er nee tegen te zeggen.'

Ik loop weg en probeer ondertussen het geluid van een jankende pup te negeren.

38

Bij mijn terugkomst in het café word ik meteen door Lizzie gegijzeld.

‘Waar heb je uitgehangen?’ sist ze me toe. ‘Je bent uren weg geweest!’

Ik kijk op mijn horloge en antwoord zo kalm mogelijk: ‘Om precies te zijn was ik nog geen vijftwintig minuten weg. Waar hebben jullie me voor nodig?’

‘We hebben iets voor je.’

‘Hoe bedoel je, “we”? En wat bedoel je met “iets”? Het is toch geen puppy, hè?’

Ze kijkt me aan alsof ik niet goed bij mijn hoofd ben. Dan ziet ze dat ik niet helemaal helder ben. Haar uitdrukking verzacht, en haar ijzeren grip om mijn arm ontspant genoeg om de bloedsomloop weer op gang te brengen.

‘Eh... nee. Het is geen puppy. Ga gewoon... naar Cherie toe, oké? Ze zit daar met haar zus. Haar zús! Wist jij dat ze een zus had? En Franks zoon is er, en zijn kleinzoon, die nogal schattig is, en Sams zeventuizend zussen zijn er... het is allemaal heel vreemd.

Er zijn allemaal nieuwe mensen hier, en iedereen is uitgelaaten en... nou. Het is gewoon vreemd. Niet weggaan nu, hè? Ik ga Cherie zeggen dat je er bent. Anders duurt het te lang voor jou. Je ziet er doodmoe uit.’

Ze beent weg. Onwillekeurig moet ik glimlachen om het feit

dat ze de speciale gasten 'nieuw' noemt, aangezien ze hier zelf pas enkele weken geleden is aangekomen. Ze barst van de energie, terwijl ik volkomen gevloerd ben.

Op dit moment wil ik niets liever dan de kinderen in de auto stoppen en vertrekken. Ik wil weg zijn voordat Matt terugkomt naar het café of Cherie ziet hoe van streek ik ben, en ik wil een sentimenteel afscheid met al mijn Budbury-vrienden vermijden.

Ik ga aan een tafel zitten en blaas de kaars erop uit in de hoop niet ontdekt te worden.

Verderop, aan mijn linkerkzijde, zie ik Lynn timer en Edie op de yogamatten liggen terwijl Lynn timer haar negentigjarige klant uitlegt hoe ze moet ademen. Ik heb een donkerbruin vermoeden dat Edie in slaap is gevallen, wat me tenminste aan het lachen maakt.

Al mijn hoop om anoniem te blijven en stiekem weg te glippen vervliegt als ik Cheries stem luid en duidelijk hoor galmen door de microfoon die ze van de Honky Tonk Fossils heeft geleend.

'Laura!' roept ze boven het feestgedruis uit. 'Waar ben je, Laura?'

Ik weet dat ze niet zal ophouden. De enige manier om ongezien van deze klif weg te komen is er vanaf te springen, en zo wanhopig ben zelfs ik niet.

Ik houd mezelf voor dat ik Cherie veel verschuldigd ben. Hoe ik me nu ook voel, Cherie heeft me deze kans gegeven op het moment dat ik die het hardst nodig had. Ik kan het haar niet kwalijk nemen dat mijn hart op dit moment misschien niet gebroken, maar toch in elk geval behoorlijk beurs is.

Vermoeid hijs ik mezelf overeind, zet een geforceerde glimlach op en stap het licht in om naar haar toe te lopen. Op het moment dat ik bij het podium aankom waar ze staat, klinkt er

tot mijn gêne applaus en hier en daar gejuich.

‘Daar ben je! We wilden al een zoektocht gaan organiseren,’ zegt ze grijnzend. ‘Er zijn hier vanavond zat mensen met las-so’s, en zeker een half dozijn sheriffs, dus probeer je maar niet uit de voeten te maken, bandiet!’

Ik kijk naar de menigte en zie dat ze gelijk heeft. Mensen houden speelgoedpistolen op, wuiven met hoeden of zwaaien touwen boven hun hoofd. Ik hef mijn handen in gespeelde overgave en bid zwijgend dat dit zo snel mogelijk voorbij zal zijn.

‘Laura, we willen je allemaal bedanken. Je hebt deze zomer voor iedereen bijzonder gemaakt, en we gaan je allemaal missen. Ik weet dat ik ook namens Frank en Sam spreek als ik zeg hoe dankbaar we zijn voor dit feest en voor alle verrassingen die je voor ons hebt georganiseerd. Het betekent enorm veel voor ons, echt waar. Dus dit is een klein cadeau van ons allemaal – dat we nooit voor elkaar hadden gekregen zonder de uitgebreide hulp van Lizzie. Ik weet dat je morgenochtend vroeg wilt vertrekken...’

Ze zwijgt terwijl de menigte afkeurend sist, alsof we in een pantomime verzeild zijn, en vervolgt dan: ‘Maar dit is iets om mee naar huis te nemen als souvenir. We zullen jullie alle drie missen – Lizzie en Nate al evenveel. Het café zal niet hetzelfde zijn zonder jou, Laura, en het strand niet hetzelfde zonder Nate, en ik ben er vrij zeker van dat Joes ciderkelder failliet zal gaan zodra Lizzie ophoudt die te promoten...’

Een gelach stijgt op, maar ik zie dat Joe oprecht aangeslagen is. Mijn dochter, het marketinggenie.

‘Onthoud,’ zegt Cherie, terwijl ze me een in cadeaupapier gewikkeld pakje en een envelop overhandigt, ‘dat je hier altijd welkom bent. Zolang je maar wilt. Er zal altijd een plek voor je zijn. Je hoeft maar te kikken, en we zullen je met open armen ontvangen.’

Ze reikt me de microfoon aan, en ik kijk er vol afschuw naar. Zelfs op mijn beste momenten vind ik in het openbaar spreken vreselijk, en dit is een van mijn slechtste momenten.

‘Eh...’ mompel ik, en mijn wangen begin te gloeien. ‘Bedankt, allemaal. We hebben een fantastische tijd gehad en geweldige vrienden gemaakt en...nou. Bedankt. We zullen jullie ook missen.’

Bijna in tranen geef ik de microfoon terug aan Cherie en kijk haar smekend aan, haar geluidloos vragend deze marteling ten einde te brengen.

Ze ziet mijn wanhoop, knikt en komt met een bezorgd gezicht op me af. Ongetwijfeld wil ze uitvinden wat er is, of me troosten, of dingen rechtzetten die niet recht te zetten zijn.

Ik deins achteruit in de wetenschap dat ik sneller kan rennen dan zij, maar word tegengehouden door Lizzie, die met haar telefoon zwaait.

‘Een paar heb ik er nog nodig, om de verzameling compleet te maken,’ zegt ze, en dirigeert ons allemaal naar onze plek.

‘Mam, Nate, ga bij Cherie staan.’

Verdoofd doe ik wat me opgedragen wordt. Ik staar in de lens en hoop tegen beter weten in dat ik niet al te glazig en gek uit mijn ogen kijk. Ik laat me fotograferen met Cherie, en vervolgens met Frank, en daarna met hen allebei. En dan met Sam en een aantal van zijn zussen, en met Ivy en Sophie Wellkettle, die allebei gekleed zijn als cowgirls à la Annie Oakley, compleet met nepgeweren.

Ik moet poseren met de familie Scrumpy J. Jones, en Willow overlaadt me met kussen terwijl we samen op de foto gaan.

Edie May ruïneert mijn niet al te kalme, maar tenminste niet huilende buitenkant nog bijna door haar magere armen om mijn middel te slaan en te zeggen hoezeer zij en haar *fiancé* mij en mijn aardbeientaart zullen missen.

Net als ik denk dat het voorbij is en ik kan vertrekken, verschijnt Matt boven aan de heuvel en loopt de cafétuin in.

Zijn gezicht staat ernstig en zijn blik is in zichzelf gekeerd, en zodra hij me ziet, staart hij weg naar iets achter mijn schouder. Ik wil dolgraag naar hem toe rennen, mijn armen om hem heen slaan en hem troosten – ik kan het niet verdragen om hem zo ellendig te zien. Maar het is mijn schuld dat hij zich zo ellendig voelt, dus heb ik het recht niet om hem te troosten.

Zodra Lizzie hem ziet, grijpt ze hem bij zijn arm en sleurt hem naar me toe, hem dwingend ook te poseren. Ze is nog niet oud of gevoelig genoeg om de spanning in onze blikwisseling te registreren, of de ongemakkelijke manier waarop we zonder elkaar aan te raken naast elkaar staan.

Cherie ontgaat uiteraard niets. Ze kijkt me met gefronste wenkbrauwen aan, haar uitdrukking gealarmeerd en bezorgd.

‘Oké!’ zeg ik, zodra de fotosessie achter de rug is. ‘Tijd om te gaan, kinderen!’

Ik pak mijn ingepakte cadeau en de kaart, die ongetwijfeld vol dubbelzinnige opmerkingen van het halve dorp staat, en loop naar het pad. Lizzie en Nate kreunen en klagen verontwaardigd dat ze nauwelijks afscheid hebben kunnen nemen, maar ze volgen me tenminste.

Ik loop stevig door en staar recht vooruit, zonder ook maar één keer om te kijken.

39

Het is zes uur 's ochtends en de kinderen zitten te mokken in de auto. Nate heeft besloten zijn ongenoegen uit te drukken door achterin naast Lizzie te gaan zitten in plaats van voorin naast mij.

Ik heb een briefje op de keukentafel achtergelaten voor Cherrie, samen met de sleutels van de Hyacinth, en een thermoskan koffie gezet om mee te nemen.

Gisteravond kon ik niet goed slapen, dus heb ik een paar uur het huisje schoongemaakt, boeken en dvd's teruggebracht naar de spelletjeskamer en geprobeerd geen zenuwinzinking te krijgen.

Dat laatste werd me niet echt makkelijk gemaakt door het feit dat bij mijn pelgrimstocht naar de spelletjeskamer – om drie uur 's ochtends, uiteraard – de lichten in de Black Rose beneden nog aan waren. Meteen stelde ik me voor dat hij daar was, met Midge. Misschien zat hij wel aan de whisky. Misschien stak hij spelden in een voodoo-pop met krulhaar. Wie zal het zeggen?

Uiteindelijk lukte het me een paar uur te dutten op de bank. Bijna tegen mijn wil viel ik in slaap. Pas een half uur geleden werd ik wakker, nog steeds uitgeput.

Terwijl ik wachtte tot de kinderen zich uit hun coma hadden gesleurd en aangekleed, strompelde ik door het huisje. Ik deed wat je doet wanneer je weggaat uit je vakantiehuis: ik contro-

leerde alle laden, het badkamerkastje en de keukenkastjes.

Het enige spoor dat we achter laten te laten was een enorme voorraad boodschappentasjes, wat op de een of andere manier erg droefgeestig leek.

Nu zitten de kinderen eindelijk in de auto, is de koffie klaar om mee te nemen en kijk ik een laatste keer rond in de Rockery.

Ik kijk naar het nog groene gazon in het midden, het waterornament begroeid met de lila clematis en de welige bloemen in hangmanden. Naar de wegwijzer naar het zwembad, het pad naar het bos vol kabouters en alle huisjes met hun gekke namen. Naar de velden erachter, de glooiende heuvels die naar het dorp voeren en de wazig blauwe lucht met nu al strepen gouden zonlicht.

Het lijkt wel een miljoen jaar geleden dat we hier aankwamen, met Jimbo in de kofferbak, overal onderbroeken en iedereen bekap. Een miljoen jaar.

De kinderen zitten onderuitgezakt op de achterbank en ontwijken allebei mijn blik. Ze zijn moe, opgefokt en ongelukkig, en wat hen betreft is dat allemaal mijn schuld. Er staat me een fijne reis te wachten.

Ik wil net instappen en wegrijden, wanneer de deur van de Black Rose opengaat en Midge naar buiten komt gebuiteld. Hij is een stuiterend bolletje zwarte vacht dat in kringetjes rondrent en in de bloemperken, op het waterornament en over zijn eigen poten plast.

Zodra hij mij ziet, dartelt hij naar me toe. Ik ben me ervan bewust dat de kinderen verwonderd uit het raam naar hem staren. Ze hebben natuurlijk geen idee dat Matt me een pup – en nog heel wat meer – heeft aangeboden, breng ik mezelf in herinnering. Het moet bijna een wonder voor ze lijken dat er ineens een mini-Jimbo aan de horizon is verschenen.

Het kostte me zo'n twintig minuten om ze in de auto te krijgen, en ze zijn er in minder dan paar seconden weer uit. De onweerstaanbare kracht van puppy's.

Ik weet natuurlijk dat Matt net als Midge uit de Black Rose zal komen en bereid me erop voor. Dat houdt voornamelijk zacht vloeken in en wensen dat we vijf minuten eerder waren vertrokken.

Hij komt tevoorschijn met zijn haar alle kanten op, gehuld in een wit t-shirt en een nauwsluitende jersey boxershorts. Snel wend ik mijn blik af en kijk naar zijn gezicht. Dat staat moe en wordt uitgerekt door een enorme geeuw. Hij ziet er bekaft uit. Hij wrijft in zijn ogen en knippert een paar keer voordat hij ons zelfs maar ziet.

'O,' zegt hij, en hij loopt achter Midge aan onze kant op. Hij kijkt hoe de pup op zijn rug rolt en uitgelaten kronkelt, terwijl de kinderen over zijn buikje kriebelen. 'Hoe gaat het? Je ziet er moe uit.'

'Ik zie er moe uit?' zeg ik, en het lukt me een glimlachje tevoorschijn te toveren. 'Heb je vanochtend al in een spiegel gekeken?'

'Eh... nee,' antwoordt hij, terwijl hij zijn haar wat probeert te fatsoeneren. 'Ik ben inderdaad moe. Midge was niet echt in de stemming om te slapen, en ik ook niet. Dus heb ik whisky gedronken en gitaar gespeeld, en Midge heeft mijn sokken kapotgekauwd en op mijn dekbed geplast.'

'Klinkt als een gezellige nacht.'

'Ik heb wel ergere gehad. Hoor eens, is het wel een goed idee om achter het stuur te kruipen? Je ziet er niet erg... fris uit.'

'Ik red me wel,' antwoord ik. 'Ik neem wel wat cocaïne zodra we bij Bristol zijn.'

'Grapje,' voeg ik eraan toe, voor het geval hij daar niet zeker van is. Hij ziet er aardig kapot uit.

‘Dat weet ik,’ zegt hij, en eindelijk siert een scheef glimlachje zijn gezicht. Weer ervaar ik dat trekkende gevoel, een trekkend gevoel zijn kant op. En weer verzet ik me ertegen.

‘Goed,’ zeg ik, en al klap ik niet werkelijk in mijn handen, het scheelt niet veel. ‘Kom, kinderen. Tijd om te gaan.’

Met tegenzin houden ze op met spelen met Midge en komen ze overeind. Lizzie stapt weer in de auto en kijkt me ondertussen vernietigend aan. Nate blijft een ogenblik staan. Wat ziet hij er jong en onzeker uit... Hij steekt Matt zijn hand toe voor een handdruk, als een heel kleine man.

Matt schudt de toegestoken hand en trek Nate naar zich toe om hem ook even een knuffel te geven. Zo blijft Nate een ogenblik staan, en ik kan hem niet aankijken, voor het geval ik tranen zie. Matt woelt door zijn blonde haar, en uiteindelijk stapt Nate in de auto.

Ik draai mijn hoofd om Matt in de ogen te kijken en breek bijna.

‘Wees voorzichtig,’ zegt hij alleen maar. ‘En raak niet te erg verdwaald.’

Hij steekt een hand uit om zijn vingertoppen tegen die van mij te leggen, en dat laat ik hem doen. Vingertoppen kunnen me niet te zeer in de problemen brengen.

‘Dat zullen we niet doen,’ zeg ik. ‘Ik zal de autonavigatie instellen.’

‘De autonavigatie?’ zegt hij op een toon waarin lichte maar onmiskenbare minachting doorklinkt. ‘Die gebruik ik nooit. Autonavigatie is voor...’

‘Luilakken?’ roepen Lizzie en Nate door het open autoraam. Blijkbaar hebben ze elk woord meegekregen.

Hij grijnst naar ze en buigt zich omlaag om Midge op te tillen, wat altijd verstandig is als er een rijdende auto in het spel is.

‘Ik wilde valsspelers zeggen, maar luilakken klinkt beter.
Goede reis, jongens. Ik zal jullie missen. Jullie allemaal.’

Daarop draait hij zich om en loopt met grote passen terug naar de Black Rose. Midge's kleine zwarte koppie leunt op zijn schouder. De pup kijkt naar me, terwijl ik in de auto stap, het portier dichttrek en met de kinderen de Rockery uit rij.

40

Sinds we weggereden zijn heeft Nate slechts één ding gezegd.

En wel: 'Matt is hartstikke aardig, mam. Geef hem toch een kans.'

Aangezien Nate twaalf is, ga ik niet met hem in discussie over mijn keuzes in mijn liefdesleven, en concentreer me op de weg.

Ook Lizzie heeft sinds ons vertrek slechts één keer iets gezegd. En wel: 'Ik kan niet geloven dat je die puppy hebt achtergelaten.'

Ik kan het ook niet geloven, dus ga ik ook met haar geen discussie aan. Eerlijk gezegd vind ik het prima om ze zwijgend te laten zitten, mijn koffie te drinken en gewoon te rijden.

Ik voel me veel sterker, maar ook veel verwarder dan op de heenweg vanuit Manchester, wat een interessante mix is.

Hoe dan ook is het een soort vooruitgang. Zelfs verward zijn over een andere man is een positieve stap – ik hoop tenminste dat ik er ooit zo op kan terugkijken. Over een jaar of twintig of zo.

We rijden een paar uur in ongezellige stilte verder, voordat Lizzie aankondigt dat ze moet plassen.

Ik zeg haar het nog even op te houden en vind een tankstation aan de M5 richting het noorden. We stappen uit de auto, en ik loop al naar de kofferbak om Jimbo eruit te laten, voordat ik met een schok besef dat hij er niet meer is. Een rauw verdriet

overvalt me. Ik slik het weg, trek met een ruk mijn hand terug en volg de kinderen naar het toilet.

We kopen wat te eten en drinken en gaan even buiten zitten, ik met mijn koffie, en de kinderen met jus d'orange en water. Lizzie en ik hebben allebei geen trek, maar Nate, die nu eenmaal een jongen van twaalf is, valt aan op een portie aardappelpelrösti.

Het is weer een prachtige zomerdag. In Budbury is het nu vast beeldschoon. Als ik mijn ogen sluit, kan ik de zee zien glinsteren in de zon en het warme zachte zand van de baai tussen mijn blote tenen voelen. Als ik daar nu zou zijn, zou ik de branding horen, het tjlpen van veldleeuweriken en het zoe-men van bijen bij de potten lavendel in de cafétuin.

In plaats daarvan snuif ik afgewerkte dieseldampen in, hoor ik vrachtwagens voorbijrazen en zie ik een eenpotige duif in een weggegooid saucijzenbroodje pikken. Zelfs op dit vroege uur is het druk op het benzinstation. Alleen al door de menigte naar het toilet lopen bezorgt me een opgejaagd gevoel.

‘Wen maar vast aan het lawaai, mam,’ zegt Lizzie sarcastisch. ‘Voordat je het weet zijn we terug in de stad.’

In werkelijkheid wonen we in een relatief rustige doodlopende straat, maar ze heeft een punt. Het valt niet te ontkennen dat Manchester heel anders is dan Budbury. Niet slechter – gewoon anders. We zullen de eerste dagen wel last hebben van een cultuurshock.

Op zijn gekauw na is Nate stil. Ik weet niet of hij nog steeds boos op me is, of gewoon moe.

Lizzie zucht, duidelijk gefrustreerd door mijn gebrek aan vechtlust vanochtend, en haalt haar telefoon tevoorschijn. Ze neemt geen foto's meer, wat ik haar niet kwalijk kan nemen. Tankstations zijn weinig fotogeniek. Ze bladert door haar album en bekijkt de foto's die ze gisteravond tijdens het feest heeft gemaakt.

‘Heb je de rest al bekeken?’ vraagt ze, naar me opkijkend.

‘Hoe bedoel je, de rest?’ antwoord ik.

Ze kijkt me geïrriteerd aan en slaakt een de-hemel-sta-me-bij-kreun die ouders gewoonlijk over hun tieners slaken in plaats van andersom.

‘Nou, dit zijn de foto’s van gisteravond. We kunnen ze laten afdrukken en aan de rest toevoegen, als het je überhaupt interesseert.’

‘Oké, als jij dat wilt. Maar ik weet nog steeds niet waar je het over hebt.’

Nate kijkt me kauwend aan en zegt dan met halfvolle mond: ‘Volgens mij heeft ze het niet eens gezien, Lizzie.’

Mijn dochter staart me geschokt en vol afschuw aan, en, denk ik, misschien zelfs gekwetst? Ze grist de autosleutel van tafel en stormt zo woedend weg, dat ik bijna verwacht een zwarte donderwolk boven haar hoofd te zien hangen.

Ze gaat vast in de auto zitten mokken, denk ik. Ik haal mijn schouders op en besluit mijn koffie op te drinken in de niet-zo-frisse lucht, alvorens weer in die metalen kooi te stappen voor het volgende deel van onze rit.

Maar Lizzie komt al weer aangebeend, nog altijd boos, en zwaait met het pakje dat Cherie me gisteravond heeft gegeven.

Het pakje dat ik onaangeroerd en ongeopend achter in de auto heb gelegd en volledig ben vergeten.

Toegegeven, ik had belangrijkere dingen aan mijn hoofd, maar het is zinloos om dat aan Lizzie uit te leggen. Volgens Cherie heeft ze geholpen met mijn afscheidscadeau, dus het is begrijpelijk dat ze van streek is omdat ik er niet naar om heb gekeken.

Ze slaat het pakje met zo’n klap op tafel, dat mijn koffiekopje wankelt. ‘Vooruit. Maak open,’ zegt ze.

Ze staat met haar handen in haar zij en haar stem klinkt uit

de hoogte. Ze is echt woest op me. En voor een deel terecht. Dus doe ik wat ze zegt en maak het pakje open.

Ik scheur voorzichtig het mooie pakpapier open en er komt een zwart, in leer gebonden fotoalbum tevoorschijn.

Het is, besef ik meteen, precies hetzelfde zwarte, in leer gebonden fotoalbum als David en ik altijd voor onze vakantie-foto's gebruikten.

Verrast kijk ik Lizzie aan. Ik pak het album en bekijk de zijkant. En jawel, hoor, ook dat heeft ze gedaan: op de rug zit een witte sticker waar met zwarte stift BUDBURY – 2016 op staat geschreven.

Tranen schieten me in de ogen, en ik kijk haar aan. Ik hou zoveel van haar, en ik ben zo verdrietig, en zo dankbaar, en zo overweldigd dat ik mijn tranen niet eens kan bedwingen.

Ik voel ze over mijn wangen biggelen terwijl ik stamel hoe het me spijt dat ik het cadeau niet eerder heb uitgekapt, en hoeveel het voor me betekent.

Ze schudt haar hoofd en komt naast me zitten. Haar woede is gezakt, en haar ogen zijn eveneens vochtig. Nate staart strak naar het tafelblad, dus vermoedelijk voelt hij zich ook niet erg stoer.

‘Het is oké,’ zegt ze. ‘Maak je niet druk. Ik weet dat ik de beste dochter ooit ben, dus je hoeft ons niet in verlegenheid te brengen.’

‘Ik dacht gewoon... Nou, het is wat hij altijd deed, hè? Pap? Elk jaar. En nu hij er niet meer is, moeten we onze eigen herinneringen maken, toch? Dat vind ik tenminste. Dus... ik vond dit een goed begin.’

Ik knik, nog altijd sprakeloos, en strijk een verdwaalde goudblonde lok van haar voorhoofd. Het irriteert haar, zie ik, maar ze me laat begaan. Het doet me denken aan hoe ik met mijn eigen moeder ben.

‘Kijk het gewoon door,’ zegt ze, op het album wijzend.

Ik sla de eerste bladzijde op. De foto’s zijn chronologisch gerangschikt. Het begint met onze reis en alle rampen die ons onderweg zijn overkomen. Nate die wagenziek is. Wij die verdwaald op een afrit staan. Jimbo opgekruld in de achterbak. Een close-up van mijn cd van Meatloafs grootste hits.

Ik blader verder en zie onze zomer aan me voorbijtrekken. Alle foto’s waar Becca me over heeft verteld, zijn er; Lizzies volledige Instagram-kroniek is afgedrukt in dit boek.

Ik zie mezelf op die eerste avond, met mijn mond vol met cupcake, en Matt met een beha om zijn hoofd, en onze eerste blik op het Duincafé en het strand.

Ik zie prachtige foto’s van de baai, de kliffen en het platteland. Van de ciderkelder en van Franks boerderij, van Lizzies vrienden en van Josh, met zijn eeuwige petje.

Ik zie Nate voetballend met Matt en Frank en Sam, en Nate in de speeltuin, en Nate met Matts gitaar, met een geconcentreerd gezicht aan de snaren plukkend.

Er zijn foto’s van een glimlachende Cherie, met lachrimpels rond haar ogen en een schort onder de bloem. Van Willow die een radslag maakt, terwijl haar roze haren door de lucht wapperen.

Edie May, met haar gezicht half in de schaduw, terwijl ze in de cafétuin haar thee drinkt. Sam, die met glinsterende natte blonde haren poseert voor de surferbeelden die we Becca hebben gestuurd. Van Frank, die tegen zijn jeep leunt en zijn glas – met zo te zien cider – naar de camera heft.

Er zijn foto’s van ons tripje naar Sidmouth, van het bos bij de Rockery en van Lynn timer en mij die yoga doen. En er zijn zoveel bitterzoete foto’s van Jimbo. Van een slapende Jimbo vooral, op allerlei plekken, maar ook eentje waarin hij vol aanbidding naar zijn geliefde Bella Swan kijkt, terwijl die opgekruld in zijn mand ligt.

Ten slotte wijst Lizzie me een foto aan die ik ken, omdat ik die eerder op haar telefoon heb gezien: de foto waarop Matt en ik lachend hand in hand over het strand uitkijken.

We zien er zo gelukkig en zorgeloos uit. En zo ongelooflijk ontspannen. Plotseling voel ik een gloeiende steek van pijn.

‘Dit,’ zegt Lizzie, ‘is mijn lievelingsfoto. Zo zag je er ook uit toen pap er nog was, mam. Het is een van de redenen dat we niet weg wilden.’

Ik kijk naar Nate. Hij knikt alleen met een sombere verslagen uitdrukking. Blijkbaar wist hij al dat er tussen Matt en mij iets was.

‘Ik weet dat je wilt blijven, schat,’ zeg ik tegen Lizzie, terwijl ik mijn hand op de hare leg. ‘Maar het is... ingewikkelder dan dat.’

‘Nee.’ Ze schudt haar hoofd, zodat haar blonde paardenstaart heen en weer zwiept. ‘Dat is het niet. Jij máákt het ingewikkeld. Ik weet dat je bezorgd en bang bent en je allerlei wat-als-hij-me-dumpte-scenario’s voorstelt. Maar je bent geen kind meer, toch? Ik bedoel, ik ben het kind, en jij bent de volwassene. Je hoort in staat te zijn om belangrijke beslissingen te nemen en risico’s aan te gaan, en te doen wat goed voor ons is...’

‘Dat dóé ik ook!’ antwoord ik, gefrustreerd omdat ik mezelf niet goed kan verklaren en haar ergens gelijk wil geven.

‘Het zit zo, mam,’ valt Nate zijn zus bij, op zijn kalme redelijke manier. ‘We willen niet terug naar hoe het was. Als we echt terug moeten naar Manchester, dan redden we ons wel. We zullen Budbury missen, maar het komt wel goed, want het gaat er niet om waar we zijn. Het gaat erom hoe we ons voelen. En we willen niet terug naar... Nou, naar hoe we waren, voordat we weggingen.’

‘Hij bedoelt hoe jij was,’ vult Lizzie aan, zoals gewoonlijk de minst tactvolle.

‘Wat betekent dat? Hoe ik was?’ vraag ik, oprecht verward.

‘Een zombiemoeder,’ antwoordt ze. ‘Je deed wat je moest doen. Koken, schoonmaken, ons helpen met ons huiswerk. Maar het was alsof je dood was vanbinnen. We zijn niet achterlijk, mam, we wisten hoe ongelukkig je was, en we dachten dat het zo zou blijven. Dat het nooit zou veranderen en je nooit meer je oude zelf zou worden...’

‘En toen veranderde je wel,’ zegt Nate beslist. ‘We gingen naar Budbury, en jij ging in het café werken en maakte nieuwe vrienden, en je ontmoette Matt en je werd... weer zoals vroeger. Je staarde niet meer urenlang in de verte, terwijl we wisten dat je aan pap dacht.’ Hij is even stil. Dan: ‘Je sloot jezelf niet meer op in het toilet, elke keer dat je moest huilen en dat voor ons verborgen probeerde te houden. En je ging ook niet meer met paps oude kamerjas naar bed.’

Lizzie knikt hevig. Verwonderd kijk ik naar mijn kinderen. Ik ben geschokt en verdrietig door wat ze hebben gezegd. Ik heb hun zoveel verdriet gedaan en ben zo egoïstisch geweest, terwijl ik mezelf wijsmaakte dat het goed met me ging.

Ik heb ze afgedaan als ‘maar kinderen,’ terwijl ze veel scherpzinniger zijn dan de meeste volwassenen die ik ken.

‘Het spijt me zo,’ zeg ik, hun handen pakkend. ‘Ik had geen idee, echt niet...God, het spijt me zo... dat jullie dat allemaal hebben moeten meemaken... Het was oneerlijk.’

‘Je kon er niets aan doen,’ zegt Lizzie nuchter. ‘Dat wisten we, en we nemen het je niet kwalijk. Wat oneerlijk zou zijn, is teruggaan naar die toestand. Afgelopen weken was het alsof we onze oude moeder terughadden, en die willen we ook houden, oké? We willen haar niet laten gaan.’

‘We willen terug naar Budbury en opnieuw beginnen, en zien wat er gebeurt... Ik weet dat je bang bent. Maar als het om ons zou gaan, zou je zeggen dat we dapper moesten zijn, of niet?’

‘Dus nu zeggen wij tegen jou dat je dapper moet zijn. Manchester zonder pap is geen thuis meer. We gaan hem heus niet vergeten omdat we ons oude huis achterlaten. Er is niets wat ons hem kan doen vergeten. Maar we zijn alle drie niet gelukkig daar, en we zijn wel gelukkig in Dorset. Misschien blijft dat niet voorgoed zo, dat weet ik niet. Maar we willen terug. Wij allebei.’

Ik kijk Nate aan, en hij knikt beamend.

‘En jij?’ vraagt hij hoopvol.

Ik kijk naar mijn prachtige kinderen, en mijn hart loopt over van liefde.

‘Ik denk,’ zeg ik, terwijl ik opsta en met een klap het fotoalbum dichtsla, ‘dat het tijd is om naar huis te gaan.’

41

Alle drie rennen we die heuvel op.

Goed, ik ben het langzaamst, maar ik sprint die trap nog steeds sneller op dan ik ooit voor mogelijk heb gehouden.

Ze wachten boven op me, en we pakken elkaar weer bij de hand, voordat we onder de smeedijzeren boog met het bord met de gebogen rozen door lopen, de tuin van het Duincafé in. We zijn weer thuis.

Iedereen is er. Ze zijn bezig de rommel van de vorige avond op te ruimen. Cherie zit aan een van de tafels en roept aanwijzingen, met haar krukken naast zich. Edie May zit naast haar, met haar feloranje Vans-rugzak aan haar voeten en een pocketboek op schoot.

Frank, Peter en Luke rollen de hooibalen weg, en Willow gooit alle etensresten in een composteerbare zak. Het gezin Scrumpy J. Jones is er niet, en ik voel een steek van teleurstelling wanneer Lizzie zich realiseert dat Josh er niet is.

Sam en zijn zussen zijn er allemaal wel. Lachend, grappend en elkaar duwend lopen ze met grote vuilniszakken door de tuin om papieren bordjes, plastic bekers, kapotte waterpistolen en geplette cowboyhoeden te verzamelen.

We rennen naar ze toe, en Nate roept: 'Hé, allemaal! We zijn er weer!'

Mijn zoon is zo opgewonden dat hij bijna zichtbaar trilt, en terwijl we wachten totdat ze ons opmerken heeft zelfs Lizzie

een heel niet-coole grijns op haar gezicht.

Ze blijven allemaal staan en draaien zich naar ons toe. Met een klinken er kreten, begroetingen en nog meer gelach.

Frank laat zijn hooibalen voor wat ze zijn, loopt naar ons toe en geeft me een dikke knuffel.

‘Dat werd verdorie tijd,’ zegt hij, en zijn ooghoeken rimpelen van blijdschap.

Ik geef hem een knuffel terug en loop naar Cherie toe.

‘Ik wist wel dat je zou terugkomen,’ zegt ze alleen maar, en ze steekt haar handen uit om die van mij een kneepje te geven. ‘Dat voelde ik in mijn oude, gebroken botten. Ik wist wel dat ik op je kon vertrouwen, lieverd.’

‘Tja,’ zeg ik. Hoewel ik heel blij ben haar te zien, zoek ik met mijn ogen het café toch af naar iemand anders. ‘Je weet toch dat “flexibel” mijn tweede naam is, hè?’

‘Ha!’ roept ze uit, ‘dat dacht ik al... Trouwens, hij is bij de honden. Kom op, ga hem halen en verlos hem uit zijn lijden!’

Ik neem niet eens de moeite te doen alsof ik niet weet wat ze bedoelt. Volgens mij zijn we dat stadium allemaal allang gepasseerd. Ik buig me omlaag en druk een dikke, kleffe kus op haar wang.

‘Dank je wel,’ zeg ik. ‘Voor alles.’

Ik laat Cherie achter en ren naar het hondenveldje. Nadat ik het poortje heb geopend, zie ik hem meteen staan, aan de andere kant van het veld met Midge.

Hij lijkt te proberen de hond in ruil voor iets lekkers bij te brengen dat hij moet gaan zitten, maar Midge is zo opgewonden over dat lekkers dat hij niet stil kan blijven zitten. Zijn achterste hangt boven het gras in de lucht.

Zodra ik de poort achter me dichtdoe, spitst hij zijn oren en draait hij zich om. Kwispelend rent hij mijn kant op, en ik kniel neer om hem achter zijn oren te krabbelen. Hij likt over mijn

gezicht en doet ter plekke een plas. Ik ben er dus vrij zeker van dat de pup in elk geval blij is me te zien.

Ik sta op en loop richting Matt. Heel voorspelbaar draagt hij weer geen shirt, en zijn haar valt een beetje over zijn voorhoofd. Zijn blik is op iets een stukje links van me gericht, dus weet ik niet of hij wel net zo enthousiast is om me te zien als Midge.

Ik kan het hem niet kwalijk nemen. Hij heeft een risico genomen, hij was zo moedig een gok te wagen, en ik was een grote lafaard. Een lafaard die hem heeft gekwetst.

‘Je bent terug,’ zegt hij, wat natuurlijk een open deur is. Hij steekt zijn handen in de zakken van zijn short, bijna alsof hij ze uit de problemen wil houden.

‘Ja,’ zeg ik simpelweg. Ik loop naar hem toe totdat we nog maar een paar centimeter van elkaar af staan.

‘Ben je iets vergeten?’ vraagt hij. Eindelijk kijkt hij omlaag, in mijn ogen.

‘Nou,’ zeg ik, terwijl ik een hand in zijn zij leg en hem dichterbij me toe trek, ‘om te beginnen mijn puppy.’

Ik streek zijn warme huid, duw mijn heupen zacht tegen die van hem en sla mijn armen om hem heen, zodat we heel dicht tegen elkaar aangedrukt staan. Ik hou hem stevig vast, strijk met mijn vingers over zijn onderrug en haak ze achter de tailleband van zijn short, zodat hij gevangen zit.

‘Is dat alles?’ vraagt hij, en ik zie dat hij probeert de grijns te onderdrukken die zich over zijn gezicht verspreidt.

Onder het praten steekt hij zijn handen in mijn krullen. Ik ken die actie. Dat doet hij altijd voordat hij mijn gezicht heft om me te kussen, en het is honderd procent zeker dat ik dan smelt.

‘Grappig dat je het vraagt. Nee,’ zeg ik, terwijl ik naar hem glimlach om hem te laten weten hoe blij ik ben hier te zijn,

smeltend samen met hem, in de zonneschijn op de heuvel, met een pup die om onze voeten danst.

‘Dit ben ik ook vergeten,’ voeg ik eraan toe, en ik ga op mijn tenen staan, zodat we onze lippen op elkaar kunnen drukken.

Hij kust me heel lang en grondig, en ik geniet van elk moment.

‘Sorry,’ zeg ik wanneer we elkaar uiteindelijk loslaten om op adem te komen. ‘Sorry dat ik ben weggegaan. En dat ik niet moedig was.’

Hij legt een arm om mijn schouder, en het voelt heel knus, zo tegen zijn zij gedrukt. Alsof dat precies is waar ik hoor te zijn.

‘Het geeft niet,’ zegt hij terwijl we teruglopen naar de tuin. ‘Ik vergeef je.’

Hij opent de poort van het hondenveldje, en Midge rent voor ons uit, recht op een opgetogen Nate af.

Onze vrienden staan allemaal op ons te wachten, en ik weet niet of ze er nog blijer zouden kunnen uitzien dan op dat moment.

Lizzie loopt naar ons toe en knikt goedkeurend.

‘Oké,’ zegt ze, en ze haalt haar telefoon uit haar jeanszak. ‘We beginnen aan het volgende album...’

EINDE

Op naar Dorset

Ik moet toegeven dat ik, toen ik onze eerste vakantie in Dorset boekte, eigenlijk stiekem naar Cornwall wilde, een van mijn lievelingsplekken op de wereld.

Maar met drie kinderen en twee honden in de auto en een lange rit vanuit Liverpool in het verschiet leek het een goed compromis: een plek met eenzelfde soort uitstraling, die we in minder tijd en dus met minder geruzie op de snelweg konden bereiken.

We gingen op weg naar onze vakantiehuisjes nabij het dorp Maiden Newton en verwachtten half en half in een armeluisversie van het landschap van *Poldark* terecht te komen.

Dat hadden we dus helemaal mis. We troffen een rijk, afwisselend landschap aan vol glooiende heuvels, prachtig platteland en natuurlijk een wereldberoemde kustlijn. We vonden er fraaie dorpen, prachtige pubs en heerlijk eten. We troffen hartelijke mensen, vriendelijke gezichten en de hemel op aarde voor zowel de kinderen als de honden.

Dit is het land van Thomas Hardy en *Tess of the d'Urbervilles*. Het is *Far from the Madding Crowd*, *The French Lieutenant's Woman* en *Broadchurch*. Het is adembenemend mooi, en ik durf te wedden dat iedereen die 's ochtends naar Durdle Door kijkt er verliefd op wordt.

We verbleven in Lancombe Country Cottages, een hondvriendelijk, gezinsvriendelijk toevluchtsoord tussen kust en

binnenland. Net als Cheries huisjes in de Rockery hebben ze een prachtige ligging, maar anders dan de Rockery zijn ze van binnen ook fraai ingericht!

Een stukje rijden verderop vind je de badplaatsen Weymouth en Poole, Lyme Regis en West Bay, de Jura-kust en gebieden van een uitzonderlijke natuurlijke schoonheid. Net als Laura en haar familie willen we er nooit weg. Aangezien het echte leven geen fictie is, moet het helaas altijd wel!

Het was fantastisch een hele Dorsetse wereld voor mijn personages te creëren, en ik hoop dat je hebt genoten van hun verhalen.

Helaas is het Duincafé puur verzonnen, al is het soort fraaie uitzicht dat je vanaf de locatie boven op een klif hebt dat niet. Voor het geval je de verleiding voelt zelf te gaan kijken, hebben mijn vrienden bij Visit Dorset me een lijst gegeven met hun top tien van uitzichten om verliefd op te worden. En zien is geloven!

1. Gold Hill in Shaftesbury. Deze steil oplopende straat met kinderkopjes is beroemd om zijn schilderachtige aanblik. Het uitzicht van boven aan de straat naar beneden is wel beschreven als 'een van de meest romantische uitzichten in Engeland' en is beroemd geworden door een reclamespot voor brood van Hovis in de jaren zeventig van de vorige eeuw.
2. Hengistbury Head. Deze landtong ten zuidoosten van Christchurch was al in de ijzertijd een belangrijke handelshaven, maar is nu een natuurreservaat. Als je boven op het plateau gaat staan, kun je de haven van Christchurch, Mudeford, het eiland Wight en het strand van Bournemouth zien liggen.

3. Hambledon Hill. Als je boven op dit prehistorische heuvelfort dicht bij Blandford Forum gaat staan, heb je een prachtig uitzicht over de Blackmore Vale. Het nabij gelegen Fontmell Down biedt al net zo'n spectaculair uitzicht.
4. Ballard Down. Dit is een van de aantrekkelijkste heuvels van Dorset, die een geweldig uitzicht biedt op de heidevelden van Dorset, Poole Harbour en Old Harry Rocks.
5. Chesil Beach nabij Abbotsbury. De kustweg van Bridport naar Abbotsbury (de B3157) biedt een prachtig panorama op de Jura-kust. Net voordat je aankomt in het pittoreske dorp Abbotsbury strekt Chesil Beach zich voor je uit, met uitzicht op Portland.
6. Golden Cap. Dit is het hoogste punt aan de zuidkust van Engeland. Op een heldere dag kun je tot aan Dartmoor in Devon kijken.
7. Hardy's Monument in Portesham. Dit monument is opgericht in 1844 voor Sir Thomas Masterman Hardy, kapitein op Nelsons schip de HMS Victory tijdens de slag om Trafalgar en geboren in Dorset. Vanaf het monument heb je uitzicht op zowel heidevelden als kust.
8. Swyre Head. Op deze heuvel, het hoogste punt in de Purbeck-heuvels bij Swanage, kun je helemaal van het eiland Wight tot aan Portland kijken.
10. Pilsdon Pen. Dit is een heuvelfort uit de ijzertijd op de hoogste heuvel van Dorset, net dertig meter te laag om een berg genoemd te kunnen worden. De heuvel biedt een wijds

uitzicht op het coulissenlandschap van de Marshwood Vale en is een uitgelezen plek voor een picknick.

Je kunt meer te weten komen via de website www.visit-dorset.com of door contact op te nemen via Twitter [@dorsettourism](https://twitter.com/dorsettourism), www.facebook.com/VisitDorset of www.instagram.com/visitdorsetofficial.

En nu het lekkerste deel...

Het Duincafé is puur verzonnen, al zou ik er heel graag heengaan! Naast de prachtige locatie en het heerlijke eten wilde ik een plek creëren waar mensen zich veilig, gewaardeerd en tevreden voelen. Een plek waar iedereen weet hoe je heet, net als vroeger bij *Cheers!*

En al is Cheries eetcafé dan verzonnen, het Hive Beach Café is heerlijk echt. Het kijkt uit op het prachtige strand bij Burton Bradstock, een van de fraaiste plekken aan de Jura-kust, en biedt een fantastisch uitzicht op Lyme Bay.

De locatie is idyllisch, en het eten ook. Het eetcafé is gespecialiseerd in verse vis en schelp- en schaaldieren, die op een duurzame manier lokaal worden gevangen en worden verwerkt tot eenvoudige, goed bereide gerechten. Het eetcafé heeft een goede reputatie: een vriendelijke, hartelijke bediening en een creatief team in de keuken.

Ze bestaan nu vijfentwintig jaar, hebben twee kookboeken uitgebracht en zijn zo vriendelijk geweest een paar van hun recepten hier met ons te delen uit het Hive Beach Café Family Cookbook. Als ze je smaakpapillen doen tintelen, kun je meer informatie vinden op www.hivebeachcafe.co.uk of ze volgen op twitter @HiveBeachCafe.

Visstoofpot met saffraan

(4 personen)

Al zullen de heerlijke stukken zeeduivel en zeebaars plus de sappige gamba's vast alle bijval krijgen in dit gerecht, de eer gaat naar de onappetijtelijke ingrediënten – de visgraten, schalen en schelpen – die de bouillon een heerlijke, intense smaak geven. Niet dat je kinderen ze hoeven te zien, natuurlijk. Lang voordat een kind de kans heeft gekregen zijn of haar neus op te trekken en 'jakkes' te zeggen, zeef je het eruit. En ze zullen vast niet kibbelen wanneer je deze rijk smakende, stevige, verwarmende stoofpot nog dampend midden op de eettafel neerzet.

INGREDIËNTEN:

- 1 kleine zeeduivel
- 1 kleine zeebaars
- 500 g gamba's
- een handvol mosselen
- 1 knoflookbol, de buitenste schillen verwijderd
- 1 wortel, grof gesneden
- 2 stronken prei, grof gesneden
- 1 venkelknol
- 1 ui, grof gesneden
- 3-4 rijpe tomaten, in kwarten gesneden
- 1 mespunt saffraan
- 1 takje tijm
- 1 laurierblad
- 1 tl venkelzaad
- een handvol korianderblaadjes, gehakt

Fileer de zeeduivel en de zeebaars, of vraag je visboer het voor je te doen. Zorg dat je de graten bewaart.

Snij de zeeduivel en de zeebaars in stukken en leg opzij. Pel de gamba's en bewaar de schalen.

Was de mosselen in koud water en gooi de schelpen weg die niet sluiten wanneer je erop tikt.

Om de bouillon te maken leg je de visgraten en gambaschalen in een grote pan die je op een laag vuur verhit om de smaken los te krijgen. Voeg de knoflook, wortel, prei, ui en mosselen toe en daarna de tomaten, saffraan, tijm, het laurierblad en de venkelzaadjes. Fruit tot alles zacht is en voeg zoveel water toe dat alles net onder water staat.

Verhit de bouillon totdat hij zachtjes pruttelt (zonder hem aan de kook te brengen) en laat hem ongeveer een halfuur pruttelen. Als alle smaken de tijd hebben gehad om krachtiger te worden, zeef je de bouillon en zet hem weer op het vuur. Laat hem inkoken totdat de helft ervan over is.

Voeg net voor het opdienen de stukken zeeduivel en zeebaars toe en laat die een paar minuten mee garen. Verdeel over vier kommen en maak af door er wat korianderblad overheen te strooien.

Zeebaarsfilet met een salsa van mango en chili

De zeebaars die we in de Hive serveren, wordt met de lijn gevangen door lokale vissers die ze uit het wilde water van The Race bij Portland Bill halen en ze binnen een paar uur nadat ze uit de zee zijn opgevist naar het café brengen. Maar als jij zeebaars niet zo snel in huis kunt krijgen, vraag je visboer dan om de jongste vangst. De stevige structuur en delicate smaak van de vis vormen een prachtige aanvulling op de scherpe, fruitige salsa in dit recept. We raden aan er een knapperige groene salade en gesauteerde krieltjes bij te serveren.

INGREDIËNTEN:

2 rijpe mango's, ontdaan van schil en pit
 1 rode chilipeper, fijngehakt
 1 rode ui, in dobbelsteentjes gesneden
 1 klein bosje bieslook, gehakt
 2 limoenen
 olijfolie
 4 filets van wilde zeebaars

Bereid eerst je salsa. Snij het vruchtvlees van de mango in kleine stukjes en leg ze in een schaal. Voeg er dan de rode chilipeper, de bieslook, de rode ui, limoenrasp en -sap aan toe. Breng op smaak met zeezout en versgemalen peper en zet opzij.

Verhit een koekenpan met antiaanbaklaag. Smeer de zeebaarsfilets in met olie, breng ze op smaak met zout en peper en leg ze op de huid in de pan. Pas omdraaien wanneer ze voor twee derde gaar zijn (dan begint de kleur van het visvlees te veranderen van vrijwel doorzichtig tot iets witter.) Draai het vuur laag en laat ze langzaam garen.

Pak 4 borden en leg op elk een zeebaarsfilet. Serveer onmiddellijk met de salsa van mango en chili.

In de pan gebakken coquilles met truffelpuree en krokante pancetta (4 personen)

INGREDIËNTEN:

4 grote aardappelen, geschild
8 plakjes pancetta
1 teen knoflook, geplet
200 g boter
truffelolie
room
olijfolie
16 coquilles
1 halve citroen, uitgeperst
een handvol wilde rucola

Kook de aardappelen totdat ze gaar zijn en giet ze af. Laat ze een paar minuten staan en pureer ze dan tot een lichte, luchtige puree. Zet opzij op een warme plek.

Verhit een grill tot een hoge temperatuur.

Leg de plakjes pancetta in een ovenschaal en grill totdat ze krokant zijn. Zet opzij op een warme plek.

Meng de knoflook met 150 g boter en zet opzij.

Verhit twee koekenpannen met een dikke bodem (een daarvan moet heel heet zijn). Doe de gepureerde aardappelen in de minder hete pan met een klontje boter, een scheutje truffelolie en wat room. Blijf roeren totdat de puree goed heet is, draai het vuur laag en breng op smaak met zout en peper.

Smeer de coquilles in met olie en bestrooi met peper en zout. Leg ze in de andere hete koekenpan. Leg ze met de klok mee in een kringetje neer en onthoud welke je als eerste hebt neergelegd. Draai de coquilles na ongeveer 90 seconden in dezelfde volgorde om.

Voeg de knoflookboter en het citroensap toe aan de pan met coquilles. Haal de pan van het vuur zodra de boter is gesmolten.

Schep de truffelpuree in een grote serveerschaal, rangschik de coquilles er bovenop en maak het gerecht af met wilde rucola en de plakjes pancetta. Besprenkel met het vocht uit de pan en dien onmiddellijk op.

Lovely met citroen en limoen

(8-10 personen)

Dit is een indrukwekkend, verfrissend dessert dat heel snel te maken is. De zure smaak van het citrusfruit vormt een perfecte tegenhanger voor de rijke combinatie van room en gecondenseerde melk. Verkruimelde gemberkoekjes vormen een heerlijke kruidig-zoete bodem. Vergeet niet de kinderen te betrekken bij het verkruimelen. Wikkel de koekjes in een theedoek en sla ze kapot met een deegroller. Zoveel pret zullen ze in de keuken nog nooit gehad hebben!

INGREDIËNTEN:

250 g gemberkoekjes, verkruimeld

115 g gesmolten boter

300 ml room

170 gecondenseerde melk

3 citroenen, uitgeperst

2 limoenen, uitgeperst

Doe de gemberkoekjes met de gesmolten boter in een kom en roer. Schep de helft van het koekjesmengsel in serveerglazen en zet opzij.

Klop de room totdat hij de dikte van custard heeft. Giet er de gecondenseerde melk bij en klop opnieuw. Giet er langzaam het citroen- en limoensap bij totdat het mengsel dik en romig is.

Schep het mengsel in de serveerglazen en strooi er de rest van de gemberkoekjes over. Zet ongeveer een uur in de koelkast, totdat je klaar bent om het dessert op te dienen.

Dorsetse appelcake

(4 personen)

Er is niet één specifiek recept voor Dorsetse appelcake. Het is een van die gerechten die in heel Dorset voor felle woordwisselingen tussen verschillende dorpen zorgt, want iedereen lijkt te denken dat hun manier om de cake te maken de enige is. De constante in dit alles zijn natuurlijk de heerlijke lokale appels, gebakken met boter en suiker tot een verrukkelijk plakkerige cake die perfect past bij Dorsetse dikke room. Snij jouw cake in royale plakken voordat je hem serveert, en zet een grote pot thee voor erbij.

INGREDIËNTEN:

285 g zachte boter, plus extra voor het invetten
 6 goudrenetten (of bramleys, als je ze kunt krijgen), geschild, ontdaan van klokhuis en in stukjes van 1 cm gesneden
 1 citroen, uitgeperst
 345 g basterdsuiker, plus extra voor het bestrooien
 2 tl kaneel
 4 grote eieren
 450 g zelfrijzend bakmeel
 melk
 2 el bruine (riet)suiker

Verwarm de oven voor op 180 °C.

Neem een diepe cakevorm met een lengte van 30 cm en vet die in met boter. Bekleed hem met bakpapier en zet opzij.

Doe de stukjes appel in een kom en meng met het citroensap. Zet opzij.

Klop de boter, kaneel en basterdsuiker met een elektrische mixer in een kom totdat het mengsel licht van kleur en luchtig

is. Klop de eieren er een voor een door en voeg na elk ei een beetje bakmeel toe om het mengsel glad te houden. Giet er een beetje melk bij om het te verdunnen, mocht het mengsel te dik worden.

Giet de appelstukjes af en meng ze door het deeg.

Schep het deeg in de cakevorm, strijk voorzichtig glad en bestrooi met bruine suiker.

Bak de cake een uur in de oven, of totdat hij is gerezen en bovenop bruin is. Als de cake te bruin wordt, kun je hem na een minuut of 45 bedekken met een stuk bakpapier. De cake is gaar wanneer je met een metalen pin of satéprikker in het midden prikt en die er schoon uitkomt.

